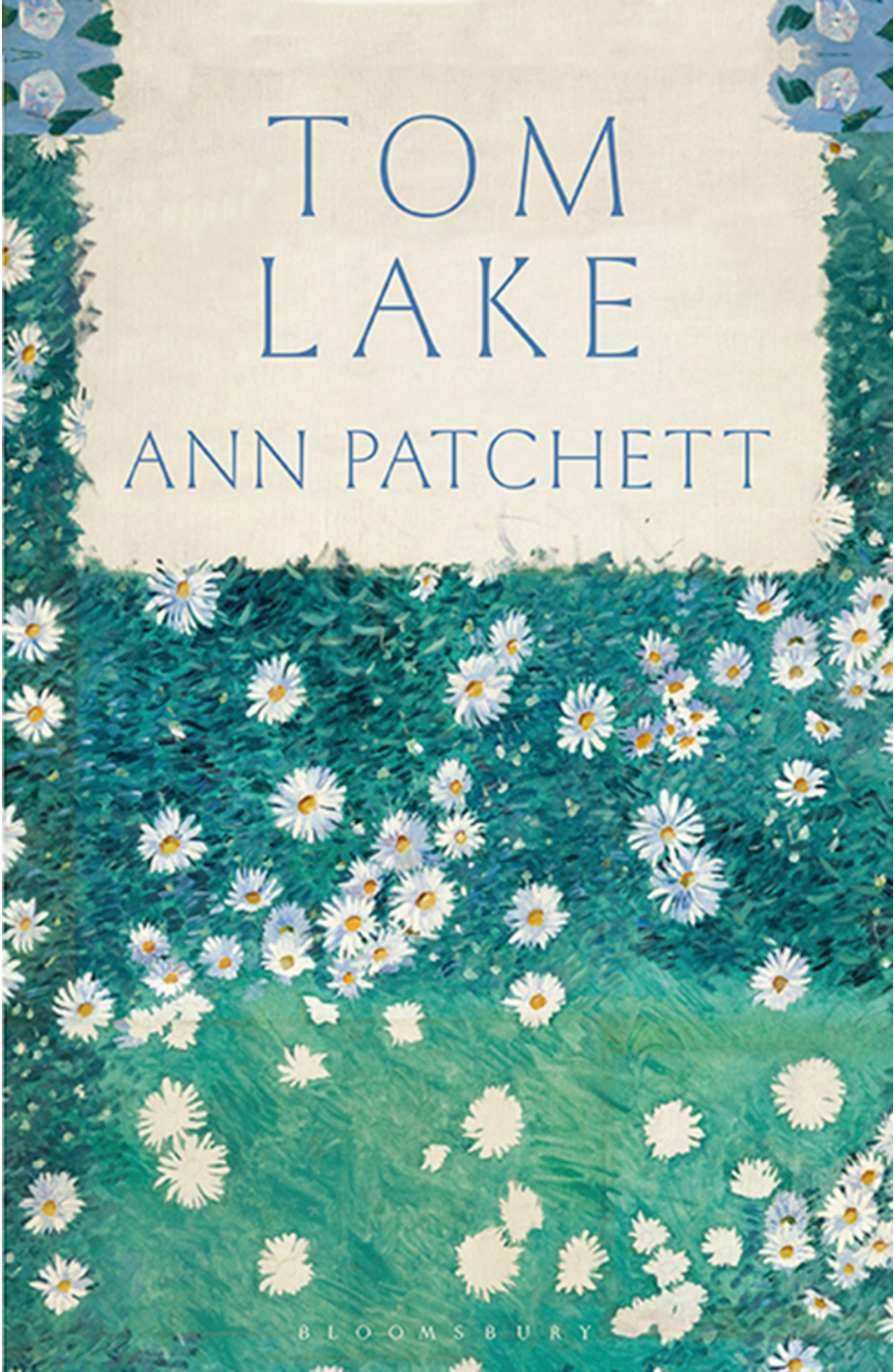

TOM
LAKE
ANN PATCHETT
BLOOMSBURY

Tom Lake

OceanofPDF.com

Aynı yazar tarafından yazılmıştır.

Romanlar

Yalancıların Koruyucu Azizi
Taft
Büyücünün Asistanı
Bel Canto
Koşun.
Wonder Durumu/Şaşkınlık Durumu
Commonwealth
Hollanda Evi

Kurgu Dışı Eserler

Gerçek ve Güzellik
Şimdi ne yapmalı?
Bu, mutlu bir evliliğin hikayesidir.
Bu Değerli Günler

Çocukların

Lamb-slider
Kaçan Keçi

OceanofPDF.com

Kate DiCamillo için

Feneri yüksek tutan kişi kimdi?

OceanofPDF.com

TOM LAKE

ANN PATCHETT

BLOOMSBURY PUBLISHING
LONDON • OXFORD • NEW YORK • NEW DELHI • SYDNEY

OceanofPDF.com

Tom Lake

OceanofPDF.com

İçindekiler

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

21
Yazarın Notu
Yazar Hakkında Bir Not
Telif Hakkı Sayfası
OceanofPDF.com

1

Veronica ile birlikte bize anahtarlar verildi ve Nisan ayının dondurucu bir Cumartesi gününde erken saatlerde okulu açmamız istendi. Bu durum, bizim güvenilir kişiler olduğumuzun bir kanıtıydı. Oyunun yönetmeni olan Bay Martin, büyükannemin arkadaşı ve State Farm'ın temsilcisiydi. Ben de büyükannem aracılığıyla bu işe dahil oldum. Veronica da benimle birlikte her şeyi yaptığı için bu işe dahil oldu. New Hampshire'daki insanlar "Our Town" oyunundan çok hoşlanıyorlardı. Biz de bu oyunu, diğer Amerikalıların Anayasa veya "Star-Spangled Banner" şarkısına duyduğu sevgi gibi hissediyorduk. Bu oyun bize kendimizi özel ve önemli hissettiriyordu. Bay Martin, seçmelere çok sayıda kişinin geleceğini öngörmüştü; bu yüzden o gün okulun spor salonunun kullanılması gerekiyordu. Bu topluluk tiyatrosu projesinin liseyle hiçbir ilgisi yoktu. Ancak Bay Martin aynı zamanda okul müdürünün sigorta temsilcisiydi ve muhtemelen onun arkadaşıydı. Bu yüzden bu talep kabul edildi. İşte bizim yaşadığımız kasaba böyle bir yerdi.

Yanımızda seyahat kupalarımızdaki kahveler ve kalın ciltli romanlar vardı: Veronica için "Firestarter", benim için ise "Doctor Zhivago". Okulu seviyordum, ancak spor salonundan ve orayla ilişkili her şeyden nefret ediyordum: takım sporları, coşku dolu etkinlikler, acımasız oyunlar, dışarıda koşmak (hava çok soğuk olduğunda), resmi danslar, mezuniyet törenleri… Ama o Cumartesi sabahı spor salonu bomboştu ve tuhaf bir şekilde güzeldi. Güneş ışığı, tavanın hemen altındaki dar pencerelerden içeri süzülüyordu. Sanırım spor salonunun pencereleri olduğunu hiç fark etmemiştim. Zeminler, duvarlar ve tribünler hepsi aynı açık renkli ahşaptan yapılmıştı. Sahne, basketbol potasının arkasındaydı; ağır kırmızı perdeler bir kenara çekilince karşımıza mat siyah bir boşluk çıktı. İşte eylemlerin

gerçekleşeceği yer orasıydı. Bize, sahnenin önüne bir ziyafet masası ve beş katlanır sandalye koymamız söylendi (“Çok yakın olmasın, ama yeterince yakın da olsun,” diye Mr. Martin bize demişti).Doksan iki feet ötede, karşıdaki basketbol potasının altında, lobi kapılarının tam önüne ikinci bir masa yerleştirmemiz gerekiyordu. Bu masa, kayıt işlemleri için kullanılacaktı ve bu da bizim görevimizdi. Depodan iki adet katlanır masa çıkardık; ayrıca katlanır sandalyeler de getirdik. Sabah boyunca insanlara formu nasıl dolduracaklarını anlattık: İsim, farklı ise sahne adı, boy, saç rengi, yaş (yedi yaşlık aralıklar halinde – lütfen birini işaretleyin), telefon numarası. Katılmak isteyenlerden bir adet fotoğraf ve daha önce oynadıkları tüm rollerin listelendiği bir özgeçmiş getirmeleri istenmişti. Yanımızda bol miktarda kalem vardı. Özgeçmişi olmayan kişiler için de yazacak yerler vardı. Veronica ise fotoğrafı olmayan kişilerin fotoğraflarını çekip formun üzerine yapıştırmaya hazırdı. Martin bize, daha az deneyime sahip olan kişilerin utanmasına neden olmamamız gerektiğini söyledi. Aynen şöyle dedi: “Bazen en değerli şeyler, işte böyle insanlarda bulunur.””

Ama Veronica ile ben tiyatro kızları değildik. Tiyatro kızlarından bu işi yapmaları istenmemişti; çünkü belki de bir rol için deneme yapmak isteyebilirlerdi. Biz ise sıradan kızlardık ve yetişkinlerin tiyatro deneyimlerinin olmaması nedeniyle nasıl kötü hissedeceklerini hiç bilmiyorduk. Kişinin belgelerini aldıktan sonra, okumaları gereken sayfaları onlara veriyorduk. Bay Martin’e göre bu sayfalara “sides” deniyordu. Ayrıca, üzerinde bir rakam bulunan bir kağıt da veriliyordu. Sonra da onları tekrar lobide beklemeleri için yönlendiriyorduk.

Saat sekizde kapılar açıldığında, o kadar çok insan içeri daldı ki, Veronica ile birlikte kalabalığın önüne geçebilmek için hızla kendi masamıza geri dönmek zorunda kaldık. Anında, inanılmaz bir şekilde yoğun bir iş temposuna girdik.

“Evet,” dedim bir kadına ve sonra diğerine, “Eğer Bayan Gibbs için okursanız, yine de Bayan Webb için de değerlendirileceksiniz.” Ancak söylemediğim şey şuydu: Eğer Emily için okursanız, yine de Emily’nin annesi rolü için de değerlendirileceksiniz. Lise tiyatro oyunlarında, on beş yaşındaki bir kişinin on yedi yaşındaki bir karakterin ebeveynini canlandırması sıkça görülürdü; ancak topluluk tiyatrosunda durum farklıydı. O sabah, başvuranların hepsi çeşitli yaşlardaydı; sadece sahne yönetmeni olmak isteyen yaşlı adamlar değil, aynı zamanda Emily ve George rolleri için okumaya gelen üniversite öğrencileri de vardı. Emily

karakterlerini canlandıran kızlar aşırı makyaj yapmış ve çiftçi pazarlarında tarçınlı ekmek satan Amish kızları gibi giyinmişlerdi. George karakterlerini canlandıran erkekler ise diğer George karakterlerini dikkatle incelediler. Gerçek çocuklar da masamıza gelerek Wally veya Rebecca rolleri için okumak istediklerini söylediler.Ebeveynlerin çocuk bakımı için bir çözüm aradıkları kesin. Zira on yaşındaki bir erkek çocuğu kahvaltı sırasında nasıl olur da Wally Webb olmak istediğini söyleyebilir ki?

"Eğer bu insanların hepsi geri dönüp bilet satın alırlarsa, büyük bir başarı elde edeceğiz," dedi Veronica. "Tüm bu proje doğrudan Broadway'e taşınabilir ve biz de zengin oluruz."

"Bu bizi nasıl zengin eder?" diye sordum.

Veronica, yaptığının sadece bir tahmin olduğunu söyledi.

Bay Martin, her şeyi düşünmüştü; ancak klipboard'ları unutmuştu. Bu gerçekten büyük bir ihmaldi. İnsanlar masamızı yazı masası olarak kullanıyorlardı ve bu da trafiğin akışını engelliyordu. Tanıdığım insanları mı, yoksa tanımadığım insanları mı görmek daha üzücüydü, bunu karar vermeye çalıştım. Major Market'te kasiyer olarak çalışan Cheryl, muhtemelen annemle aynı yaşlardaydı. Elinde özgeçmişi ve fotoğrafı vardı. Eğer Cheryl hep oyuncu olmak istemişse, sanırım bir daha asla o markete gidemezdim. Ayrıca orada, paltoları ve eşarplarıyla kaplı erkekler ve kadınlar vardı. Spor salonunu sanki daha önce hiç görmemiş gibi süzüyorlardı. Bu insanların bu dondurucu sabahta ne kadar süre daha burada olacaklarını düşünmek de üzücüydü; çünkü bu, yaz boyunca da burada prova ve gösteriler yapmaya devam edecekleri anlamına geliyordu.

"'Tüm dünya bir sahnedir,'" dedi Veronica. Çünkü Veronica zihnimdeki düşünceleri okuyabiliyordu. "Ve tüm erkekler ve kadınlar aslında sadece bu 'sahnedeki oyuncular' olmak istiyorlar."

Arkadaşım Marcia'nın babasından gelen özgeçmiş ve fotoğrafı kabul ettim. Marcia, babasının adını "Mar-see-a" olarak telaffuz ediyordu. Bu adamın yemek masasında oturmuş, ailesiyle birlikte dondurma yemeye gittiğinde onun arabasının arka koltuğunda yolculuk etmiş, kızının pembe renkli yatak odasındaki ikinci yatakta uyumuştum. Onu tanımıyormuş gibi davrandım; çünkü bence bu en doğru davranış şekliydi.

"Laura," dedi, tüm dişleriyle gülümseyerek. "Günaydın! Oldukça kalabalık bir yer burası."

Evet, öyle olduğunu kabul ettim. Sonra ona numaramı ve gerekli bilgileri verdim ve lobide beklemesini söyledim.

“Tuvalet nerede?” diye sordu.

Bu durum gerçekten utanç vericiydi. Erkekler bile tuvaletin nerede olduğunu bilmek istiyorlardı. Çorap şapkalar yüzünden düzleşmiş saçlarını düzeltmek istiyorlardı. Aynanın karşısında kendi rollerini yüksek sesle okuyarak nasıl göründüklerini görmek istiyorlardı. Ona, Dil ve Edebiyat Merkezi’nin yakınındaki tuvaletin daha az kalabalık olacağını söyledim.

“Siz kızlar oldukça meşgul görünüyorsunuz,” dedi büyükannem. Marcia’nın babası oradan ayrılırken, büyükannem de bizim arkamızdan geldi.

“Bir rol ister misin?” diye sordu Veronica ona. “Tanıdıklarım var. Seni bir yıldız haline getirebilirim.” Veronica, büyükannemi çok severdi. Herkes onu severdi.

“Sadece bir göz atmak için buradayım.” Büyükannem, sahnenin önündeki masaya baktı ve Bay Martin ile tiyatro ekibinin yanında oturacağını belirtti. Kasabada bulunan dikiş atölyesinin sahibi olan büyükannem, kostümleri kendisinin yapmayı teklif etti. Ben de okuldan sonra onun yanında çalıştığım için, kostümleri benim yapmam da gerekti. Büyükannem, uzun ve boş olan basketbol sahasını geçerek o masaya doğru yürümeden önce başımı öptü.

Seçmelerin saat onda başlaması gerekiyordu, ancak bazı teknik sorunlar nedeniyle saat on otuz oldu. Herkes kaydolduktan sonra Veronica, her bir grubu sayılarına ve üstlenecekleri rollerine göre ayıracağını, ardından onları bekleme alanına götüreceğini söyledi. “Ben de onları orada kontrol edeceğim,” dedi ve masamızdan kalktı. Ben ise orada kalarak geri kalan kişilerin kayıtlarını yaptım. Bay Martin ve büyükannem, sahnenin önündeki masada başka üç kişiyle birlikte oturdular. Böylece tüm sabah boyunca gürültülü olan spor salonu aniden sessizliğe büründü. Veronica, seçmelere katılacak kişileri koridordan geçirip merdivenlerden yukarı çıkaracak, perde arkasından geçirip isimleri okunduğunda sahnenin kenarına götürecekti. Seçmelere katılan kişilerin diğer seçmeleri izlemelerine izin verilmiyordu. Seçmelerini tamamlayan kişilerin ise, özellikle kalmaları istenmedikçe oradan ayrılmaları gerekiyordu.Öncelikle sahne yönetmenleri seçilirdi (çünkü sahne yönetmeni, oyunun en önemli unsurlarından biridir). Onların ardından tüm “George” ve “Emily” rolleri verilirdi. Daha sonra diğer “Webb” rolleri (Bay ve Bayan Webb, Wally), ve diğer “Gibbs” rolleri (Doktor, Bayan Gibbs, Rebecca) verilirdi. Daha küçük roller ise yedek adaylara verilirdi. Kimse, “Constable Warren” rolünü almayı umarak eve

çıkmazdı; ancak eğer size “Constable Warren” rolü teklif edilirse, bunu kabul ederdiniz.

“Bay Saxon,” diye seslendi Bay Martin. “İkinci perdenin baş kısmını siz okuyacaksınız.” Tüm sahne yönetmenleri de ikinci perdenin baş kısmını okuyacaklardı.

Bay Saxon’ın sahnede yürürken çıkardığı hafif ayak seslerini duyabilmem beni şaşırttı. “Ben mi ilk sıradayım?” Bay Saxon, okulun spor salonuna kapılar açılmadan yarım saat önce gelmenin böyle bir sonuç doğuracağını düşünmemişti.

“Siz, efendim, ilk kişisiniz,” dedi Bay Martin. “Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz.”

Böylece Bay Saxon boğazını temizledi ve, gereğinden bir dakika daha bekledikten sonra konuşmaya başladı. “Üç yıl geçti,” dedi. “Evet, güneş binlerce kez doğdu.”

Tüm sabah boyunca yaptığım gibi, hâlâ lobiyeye bakmaya devam ediyordum. Ancak şimdi o iki çift kapı kapalıydı. Bay Martin, büyükannem ve onlarla birlikte oturan insanlar çok uzaktaydılar; onların sırtları bana dönüktü, benim de sırtım onlara dönüktü. Zavallı Bay Saxon ise orada korkunç bir şekilde ölüyordu; muhtemelen yönetmene bakıyordu, bir lise kızının sırtına değil. Yine de nezaket gereği arkama dönmedim. Okuma işlemi iki dakika sürdü. Böylesine uzun bir pasajı seçmenin akıllıca olup olmadığını merak ettim.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Bay Martin. Sesinde herhangi bir teşvik edici ifade yoktu.

İçimde büyük bir hüzün belirdi. Eğer Veronica orada olsaydı, Bay Saxon’un fazla üzgün bir şekilde söylediği her kelime için bir uzuv çizer, sessizce oyun oynardık. Birbirimize bakmaktan kaçınırdık; çünkü gülmekten korkuyorduk. Ama Veronica koridordaydı ve beklediğimiz gibi kimse geç kalmadı. Görünüşe göre, tüm adaylar aynı fikirdeydi: Zamanında gelmek, kayıt yaptırmak ve talimatlara göre sıraya girmek… Böylece kendilerinin talimatlara uyma konusunda ne kadar iyi olduklarını kanıtlamış oluyorlardı. Bay Martin, ikinci aday olan Bay Parks’ı çağırdı.

“Sayfanın en üst kısmından mı başlamalıyım, orada bir işaret var.” diye sordu Bay Parks.

“Bu gayet uygun olur,” dedi Bay Martin.

“Üç yıl geçti,” dedi Bay Parks. Bu noktayı vurgulamak için üç yıl bekledi. “Evet.” Tekrar duraksadı. “Güneş binlerce kez doğdu.”

Bay Parks, New Hampshire'ya değil, Maine'e hitap ediyordu. Eğer arkama dönseydim, şüphesiz kollarının altında ıstakoz bulunan, sarı renkli bir ceket giymiş bir adamı görecektim. Sessizce, sandalyemin üzerinde asılı olan sırt çantama el uzattım ve Doktor Zhivago kitabımı aradım. Plan bu şekildeydi: Onlar prova yaparken ben kitap okuyacaktım; sıkıldığımızda ise Veronica ile rollerimizi değiştirip o da kitap okuyacaktı. Bay Parks henüz sayfanın sonuna gelmemişti. Doktor Zhivago'nun güzel yanı, o kadar karmaşık bir hikayeye sahip olmasıydı ki bu da tüm dikkatimi gerektiriyordu. Romanı pek beğenmemiştim, ancak Lara'nın başına ne geleceğini görmek istiyordum. Yine de, altıncı kez bir kişi "Güneş doğdu" diye bağırdığında, Pasternak'ın benim durumuma uygun olmadığını anladım ve sandalyemi çevirdim.

Birer birer, sahne yönetmenleri sahneye çıktılar ve işe başladılar. Bu adamların vücutlarını tutuş biçimleri ve ellerindeki kağıtların titremesi, hiçbir lise kızının görmemesi gereken şeylerdi. Bazılarının sesleri fena değildi; ancak eğer onları bir teknenin kenarından aşağı atarsanız, sanki çapa gibi batırlar. Hiçbir yüzdürme özelliği yoktu. Diğerleri ise vücut olarak fena değillerdi; bir elini cebine sokarak etrafta dolaşıyorlardı. Ancak her kelimeyi hecesine ayırarak söylüyorlardı. Durum tam bir karmaşaydı: Bazılarında bir özellik vardı, bazılarında ise diğer özellik. Ancak kimse her iki özelliği birden sergileyemedi; hatta birkaçı hiçbir özelliği sergileyemedi. Toplamda bakıldığında, bu sahne yönetmenleri adeta bir kaza gibiydiler… Gözlerimi onlardan alamadım.

Tüm bu kanıtlara rağmen, New Hampshire'da neredeyse ilkbahar mevsimi gelmişti. Üçüncü sınıfımın bitmesine yedi hafta kalmıştı; ancak ben bunun gerçek eğitimimin başlangıcı olduğunu düşünüyordum. Okuduğum hiçbir kitap, bu deneyim kadar önemli değildi. Hiçbir matematik testi veya tarih ödevi bana nasıl davranılacağını öğretmemişti. Burada kastettiğim "davranış", sahnede yapılan hareketler değil, hayattaki davranışlardı. Gördüğüm şey, dünyada kendimi nasıl ifade edeceğimin bir örneğiydi. Sahne repliklerini ezberleyip aylarca prova yapan aktörleri izlemek bir şeydi; ancak yetişkinlerin hatalar yapmasını görmek ise bambaşka bir şeydi. İşin aslı, herkesin nerede hata yaptığını anlamaktı. Liberty Bank'tan bir bankacı olan Bay Anderson, elinde bir pipo tutuyordu. Bu pipo, tutmak için uygun bir nesne olabilirdi; ancak Bay Anderson onu sürekli dişlerinin arasında sıkıca tutuyordu. Bir insanın konuşurken çenesini hareket ettirebilmesinin ne kadar önemli olduğunu anlamak için aktör

olmaya gerek yoktu. Ama ben bunu biliyordum, o ise bilmiyordu.İki dakikalık konuşmasının ortasında, okuduğu kağıdı katlayıp takım elbisensinin iç cebine koydu. Sonra ceketinin cebinden bir kutu kibrit çıkardı ve pipoğunu yaktı. Tütüne ateşi vermek için yaptığı hareketler, pipodan yükselen küçük alev… Bunların hepsi onun "provalarının" bir parçasıydı. Daha sonra kibrit kutusunu ve kullanılmış kibritleri tekrar cebine koydu. Yazılı metni çıkarıp tekrar okumaya başladı. Tatlı pipo dumanı tavanın yüksekliklerine doğru yükselirken, bu duman benim tarafıma da ulaşıyordu.

Bay Martin'in orada durup "Unutun gitsin, Our Town'u yönetmekle hiç ilgilenmiyorum" dememesi, onun iradesinin ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesiydi. Bunun yerine öksürerek Bay Anderson'a zaman ayırdığı için teşekkür etti. Bay Anderson da ciddi bir şekilde başını sallayarak oradan ayrıldı.

Her bir sahne yönetmeninin bana öğrettiği şeyler vardı: Netlik, amaç ve sadelik. Tıpkı diğer arkadaşlarım gibi, ben de hayatımda ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Birçok gün, İngilizce en iyi dersim olduğu için İngilizce öğretmeni olmayı düşündüm. Ayrıca, kitap okuyarak ve başkalarını da kitap okumaya teşvik ederek geçireceğim bir hayat fikri de hoşuma gidiyordu. Sürekli olarak ders planlarımla ilgili notlar alıyordum; David Copperfield'dan başlamayı düşünüyordum. Ancak öğretmenlik yapmaya karar verir vermez, hemen Peace Corps için başvuru yapmaya karar verdim. Tabii ki kitapları çok severdim. Peki, kuyuların kazılması ve sivrisinek tüllerinin dağıtılması gerektiğini bilerek nasıl bir sınıfta zaman geçirebilirdim ki?

Barış Gönüllüleri Birliği, hayatımda gerçekten anlamlı bir şeyler yapabilmek için en doğrudan yoldur. "Anlamlı olmak", iyi bir insan olmanın her yönünü ifade eden bir kelimedir ve bu düşünce, gelecekle ilgili planlarımı şekillendirmede önemli bir rol oynadı. Veteriner olmak da anlamlı bir meslekti; hepimiz bir noktada veteriner olmak isterdik. Ancak bunun için kimya dersleri almak gerekiyordu ve kimya dersleri beni endişelendiriyordu.

Ama neden hep altı yüz sayfalık İngiliz romanlarını, zor bilim dallarını veya sıtma aşısı gerektiren işleri seçiyordum ki? Neden zaten iyi olduğum şeyleri yapmıyordum? Arkadaşlarımın hepsi, dikiş dikmeyi bildiğim için büyükannemin terzi dükkanını devralmam gerektiğini söylüyorlardı. Onların anneleri ise böyle yapamıyordu. Bir kenarı diktiğimde veya bel

kısmını düzelttiğimde, bana sanki Olimpos'tan ateş getiren Prometheus gibi bakıyorlardı.

Eğer kıyafetlerin düzeltilmesiyle ilgili ne tür bir nezaketin söz konusu olduğunu merak ediyorsanız, size şunu söyleyebilirim: Büyükannem. O hem bir terziydi, hem de insan nezaketinin simgesiydi. Veronica, Goodwill mağazasından aldığı kot pantolonların paçalarını daraltarak onları daha kullanışlı hale getirdiğimde, büyükannem "Hayatımı kurtardın!" dedi. İnsanlar kıyafetlerinin vücutlarına uygun olmasını isterler; bu yüzden kıyafetleri uygun hale getirmek hem faydalıdır, hem de nezaketli bir davranıştır. Büyükannem –her zaman boynunda sarı bir ölçü bandı taşıyan ve bileğine lastik bir bantla tutturulmuş bir iğne yastığı olan– bana bunu öğretti.

Bu adamların, devasa beyaz mendillerle gözlüklerini temizlerken aynı kelimeleri berbat bir şekilde tekrarlamalarını izlerken, kendi hayatım hakkında düşünmeye başladım.

"Bekle, bekle… Veteriner olmak mı istiyordun?" Maisie başını sallıyor. "Asla veteriner olmak istemedin. Daha önce böyle bir şey söylememiştin." Eğer sonbaharda okullar açılırsa, Maisie sonbaharda veterinerlik fakültesinin üçüncü sınıfına başlayacak.

"Bir süreliğine öyle yaptım. Lisede olanların nasıl olduğunu biliyorsunuz işte."

"Lisedeyken çocuk doktoru olmak istiyordun," diye kız kardeşine benim savunmamı yapar Nell.

"Birisi bana bunların hepsinin Peter Duke ile ne ilgisi olduğunu açıklayabilir mi?" diye soruyor Emily. "Dikiş yapmanın Duke ile ne alakası var?"

Kızlarım, hikayenin başından itibaren anlatılmasını istemiyorlar. Sadece duymak istedikleri kısımları dinlemek istiyorlar; geri kalan kısımlar ise zaman kazanmak için atlanıyor. "Eğer siz daha iyi bir şekilde anlatabileceğinizi düşünüyorsanız, o zaman siz kendiniz hikayeyi anlatın," diyorum. Tabii ki bu sözlerimi cezalandırıcı bir şekilde söylemiyorum. Ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum. "Siz üçünüz birbirinize hikayeyi anlatabilirsiniz." Tanrı bilir, burada halledilmesi gereken çok iş var.

"Şşş," diye kız kardeşlerine seslenir Nell. Kanepeye vurarak, "Buraya gelin," der bana. "Geri dönün. Dinliyoruz." Nell, insanları nasıl hareket

ettireceğini çok iyi biliyor.

En büyük kız olan Emily, ipeksi, koyu renkli saçlarını bir omzunun üzerine atıyor. “Sanırım bu konuşmanın konusu Duke olacaktı. Söyleyeceğim tek şey bu.”

“Saçlarını sürekli oynatmayı bırak,” diyor Maisie, sinirli bir şekilde. Maisie, ilkbaharda babasından saçlarını kısa kestirmişti ve şimdi saçlarını özlüyor. Küçük köpeği Hazel ise ayağa kalkıyor, kanepe üzerinde üç kez dönüyor ve sonra rahat bir şekilde yuvarlanıp yatıyor. Bana hazır olduklarını söylüyorlar.

Üç kızım da artık yirmili yaşlarında. Tüm bu değişimlere ve görünüşteki özgürlüklere rağmen, yakışıklı ve ünlü bir erkekle ilgili olmayan hikayelerle ilgilenmiyorlar. Yine de ben onların anneleriyim; onların da o erkeğe ulaşabilmek için benimle yaşamak zorunda olduklarını biliyorlar. Tekrar kanepeye oturuyorum ve anlatmaya devam ediyorum. Ama aslında, onların duymak istediği şeyleri asla onlara anlatmayacağımı çok iyi biliyorum.

“Duke,” diyor Emily. “Hazırız.”

Sana söz veriyorum, o bir süreliğine buraya gelmeyecek.

“Bunlar mı tüm sahne yönetmenleri?” diye sordu Bay Martin sonunda, yorgun bir sesle.

Veronica’nın sevimli başı perdenin kenarından göründü. “Hepsi bu kadar,” diye bağırdı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu. Bir an için başını geri çekti, ardından kahkahaya başladı.

Bay Martin, yerden termosunu aldı ve kapağını açtı. Bu sırada arkadaşları aralarında fısıldaşıyorlardı. “Hadi yola devam edelim,” dedi.

Sahne yönetmeni yalnız bir karakter olsa da, George ve Emily birbirleriyle ve kendi aileleriyle olan ilişkileri çerçevesinde var olurlar. Bu yüzden George ve Emily’ler çiftler halinde seçmelere katıldılar. Yine de, Bay Martin ikinci perdeden alıntılar seçti. Bence bu pratik bir karardı. İlk kısa diyalogda daha çok Emily’nin karakteri öne çıkarken, ikinci diyalogda ise daha çok George’un karakteri öne çıktı. Tabii ki, bir kişinin dinleme yeteneği de göz önünde bulundurulursa, durum tersine dönebilir.

Acaba bu çiftler, sıradaki yan yana duran iki kişiye göre mi oluşturulmuştu, yoksa Veronica orada bir şakalar mı yapıyordu? Çünkü ilk George yaklaşık on altı yaşlarında görünüyordu; ilk Emily ise, tabii ki emin

değilim, otuz beş yaşında gibi görünüyordu. Söylentilere göre bazı kadınlar sürekli olarak Emily rolünü oynamak istiyormuş. Yıl dopo yıl, New Hampshire'daki çeşitli kasabalarda dolaşıp bu rolü elde etmeye çalışıyorlarmış. Bu kadının saçları örgülüydü.

Bay Martin, hazır olup olmadıklarını sordu ve hemen George konuşmaya başladı.

"Emily, neden bana kızgınsın?" diye sordu. Scriptin ilgili sayfasını kucağımda tutuyordum.

Emily gözlerini kırptı. Açıkça, George'a kızgındı; ancak ona bunu söyleyip söylememek konusunda tereddüt ediyordu. Sonra dönüp Bay Martin'e baktı. Tıpkı filmlerde insanların yönetmenlerle konuşurken yaptığı gibi, eliyle gözlerini kapattı. Ancak sahnede herhangi bir ışık olmadığı için bu hareketin bir anlamı yoktu. "Hazır değildim," dedi.

"Endişelenmeyin," dedi Bay Martin. "Sadece tekrar başlayın."

Onun, insanlara araç sigortası, hayat sigortası konularında bilgi verdiğini, ayrıca evleri yandığında State Farm'ın nasıl yardımcı olabileceğini anlattığını hayal ediyorum. Eminim ki işleri onlar için oldukça kolaylaştırmıştır.

"Emily, neden bana kızgınsın?" diye tekrar sordu George.

George'a öldürecekmiş gibi baktı, sonra tekrar Bay Martin'e döndü. "Böyle birdenbire başlayamaz," dedi Emily. "Hazır olmam gerekiyor."

Ne olduğunu anlamadım. Sonra fark ettim: Kaybetmişti. Sanki bir atın çitlerin dışına tökezleyerek çıkması gibi… Henüz başlamamıştı bile, her şey bitmişti.

"Bunu tekrar yapabiliriz," dedi Bay Martin. "Önemli değil."

"Ama yine de önemli." Ağlayacak mıydı? İşte bunu görmek için bekliyorduk.

Çocuk oldukça uzundu ve açık kahverengi saçları vardı. Saçları sanki karanlıkta kendisi kesmiş gibi görünüyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kafasında beyzbolla ilgili bir şeyler düşünüyormuş ve şimdi de başının belada olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. "Çok özür dilerim," dedi George. Tıpkı George'un her zaman söylediği gibi: üzgün ve endişeli bir şekilde… Kısacası, bu çocuk mülakatına devam edecekti ve Emily de bunu biliyordu.

"Tekrar sıraya girmek istiyorum," dedi, sendeleyerek. "Başka biriyle birlikte okumak istiyorum."

“Sorun değil,” dedi Bay Martin. Kadın henüz dönemeden, o daha yüksek bir sesle, “Bir tane daha Emily’ye ihtiyacımız var,” diye bağırdı.

Emily’ler açısından oldukça zengindik. George’lardan çok daha fazla Emily vardı. Bunu kayıt sırasında anlamıştım. Dışarı çıkan Emily, içeri giren Emily’den yaklaşık on beş yaş daha gençti; sarı saçları dağılmış ve parlıyordu. Kalçalarını hafifçe sallayarak güzel eteğinin hareket etmesini sağlıyordu. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğini görmek korkutucuydu. İlk Emily’nin bir daha asla sıraya geri dönmeyeceğini biliyordum.

Ama o George’u gerçekten beğendim. Sahne yönetmenleri oldukça düşük bir standart belirlemişlerdi. George üç tur daha devam etti ve her seferinde farklı bir şey yaptı; bunlar, birlikte okudukları Emily karakterine göre yapılan davranışlardı. Emily neşeliyken, George sakin ve mantıklı davranıyordu. Emily utangaç olduğunda ise George onu koruyucu bir şekilde davranıyordu. Üçüncü turda ise Emily ağlamaya başladı. İlk başta sadece birkaç damla gözyaşı aktı; bu gerçekten etkileyiciydi. Ama sonra Emily kendini kontrol edemez hale geldi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. “George, lütfen bunları düşünme. Neden böyle dediğimi bilmiyorum…”

George mendilini çıkardı. Acaba hepsi de yanlarında mendil taşıyor muydu? Mendille onun yüzünü sildi; bu hareket sayesinde, mucizevi bir şekilde, kız sessizleşti. Spor salonunun arka köşesinde ben titriyordum.

Takip eden birçok George, kendi repliklerini sanki Peter Pan rolü için prova yapıyormuş gibi okudular. Ne kadar yaşlanırlarsa, zıplamayı gerektirmeyen sahnelerde bile daha çok zıpladılar. Emily’ler ise çok duygusaldılar; insan deneyiminin tüm yönlerini her bir repliğe yansıttılar. Öfkeli, üzgün ve son derece duygulandıkları anlar vardı. Acaba bu rol, düşündüğümden daha zor muydu diye merak etmeye başladım.

Kendinizi dinleyin. Spor salonunun arka köşesinden bağırmak istiyorum… Ne söylediğinizi dinleyin.

Sıradan bir George, gerektiği için üç veya dört Emily ile birlikte olabilirdi. Ancak eğer beceriksizse, sadece bir Emily ile birlikte kalırdı. Sahne yönetmenleri beni rahatsız etti; George’lar da, en azından ilki hariç, beni sıktı. Ama Emililer beni gerçekten sinirlendirdi. Onlar, lise sınıflarındaki en zeki kızı, sanki aptal biriymiş gibi canlandırıyorlardı. Emily Webb sorular sorar, doğruyu söyler ve ne düşündüğünü bilirdi. Oysa bu Emililer, eteklerini ellerinde toplayıp kedi yavrusu gibi mırlıyorlardı. Acaba hiçbiri, zeki bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor muydu? Hiçbir lise kızı bu rol için deneme yapmaya gelmedi; en azından

benim liseden hiçbir kız gelmedi. Muhtemelen çünkü prova yapmak için harcanacak zaman, ödev yapmak, garsonluk yaparak para kazanmak veya arkadaşlarla vakit geçirmek için daha iyi kullanılabilirdi. Kimse bizim gibi kızların sesini duyurmaya gelmedi.

Emily ve George sahneden ayrıldıklarında, bir sonraki Emily ve George'un sahneye çıkmasından hemen önce, sandalyemi çevirdim. Bir an için kendime "Zhivago Doktoru" rolüne geri döneceğimi söyledim; ancak yerine bir kayıt formu aldım. Aslında aktris olmak istemiyordum; sadece daha iyi bir iş çıkarabileceğimi biliyordum. Formda "Farklı bir sahne adınız varsa yazınız" deniyordu. Adımı yazdım: Laura Kenison. Adresim, telefon numaram ve doğum tarihim dışında verebileceğim hiçbir şey yoktu; okul sonrası yaptığım Stitch-It işimi tiyatro deneyimine dönüştürecek hiçbir yol yoktu. Arkamdan gelen sesleri dinledim. "Eh, bir yıl öncesine kadar seni gerçekten çok severdim," diye şarkı söyledi Emily. Kayıt formunu katlayıp Pasternak'ın kitabının içine koydum. Sonra yeni bir sayfa aldım ve tekrar başladım. Bu sefer adımı L-A-R-A olarak yazdım; ebeveynlerimin doğumda bana verdiği "u" harfini kullanmadım. Çünkü bu yeni yazım şeklinin daha Rusça ve daha modern olduğunu düşündüm.Martin haklıydı. Ben de elmas olmaya karar verdim.

OceanofPDF.com

2

“Adında ‘u’ harfi mi vardı?” Emily bana şüpheyle bakıyor.

“On altı yıl boyunca.”

“Onun bir ‘u’ harfi olduğunu biliyor muydunuz?” diye kız kardeşlerine soruyor. Kız kardeşleri ise, onlardan sakladığım bu bilgi karşısında şaşkın bir şekilde başlarını sallıyorlar.

“Bilmediğin çok şey var,” diyorum.

Köpek Hazel bana bakıyor.

“Bunun komik olacağını bilmiyordum,” diyor Maisie.

“Bilmiyorum,” diyor Nell.

“Bu komik değil,” diyorum onlara. “Bunu biliyorsunuz. Komik olan kısımlar dışında, bu hiç de komik bir hikaye değil.”

“Hayat…” diyor Nell, başını omzuma yaslayarak. Bu hareketi beni çok etkiliyor. “Devam et. Sanırım o yakışıklı George hâlâ orada olacak.”

Sahnedeki George ve Emily’nin performanslarının bitmesini bekledim. Elinde başvuru formu, boynunda ise Polaroid kamera vardı. Görünüşe göre, diğer roller için de hâlâ birçok kişinin sıra beklediğini unutmuştum: Gibbs ve Webb rolleri için… Erkekler, kadınlar ve çocuklar orada duruyor, ellerindeki sayfalardaki kelimeleri mırıldanıyorlardı. Artık ben de onlardan biriydim. George’a, ondan hayal kırıklığına uğradığımı söylemek üzereydim; çünkü o tek düşündüğü şey beyzboldu ve artık benim arkadaşım olarak gördüğüm çocuk değildi.

Sahneye giden koridorda sadece birkaç George ve Emily vardı. Veronica ve ilk George dışında herkesin bir sandalyesi vardı. Onlar ise merdivenlerin üzerinde birlikte oturuyorlardı; George onu güldürmeye

çalışıyordu. Bunu yapmak dünyanın en zor işi değildi tabii. Veronica'nın siyah saçları kızarmış yanağına düşüyordu. İki saat önce yerlerimizi değiştirmemiz gerektiğini fark ettim. Ben unutmuştum, çünkü tiyatro seçmeleriyle ilgili dersler alıyordum; o da unutmuştu, çünkü George ile konuşuyordu. Koridordan sahnedeki sesleri duymak mümkün değildi; bu yüzden Veronica kapının yanında duruyor, şişman Stephen King romanıyla kapıyı hafifçe açık tutuyordu. Ne olursa olsun, Veronica sahneye dikkat etmeyi hiç bırakmadı.

Başını kaldırıp orada, kameranın yanında duran beni gördüğünde, bir kaşını kaldırdı. Veronica'nın kaşları kalın ve siyahtı; o da kaşlarını çok ince bir şekilde şekillendirirdi. Bir kaş hareketiyle, başkalarının mikrofonla ifade edebileceğinden daha fazla şey ifade edebilirdi. Emily için rolü benim alacağımı biliyordu. Veronica'nın asla poker oynayamayacağını söylerdim; çünkü düşünceleri alnından adeta bir bant gibi akardı. Eğer Emily için rolü oynasaydı, prova zamanlarında bu adamla birlikte gelebilirdi. Sahne sonlarında ellerini başlarının üzerine kaldırıp bir kez daha eğilebilirlerdi. Ama Veronica neredeyse hiç gece dışarı çıkamazdı; çünkü annesi gece vardiyasında çalışan bir hemşireydi, üvey babası ise çoktan ölmüştü. Ayrıca kardeşlerine de bakmak zorundaydı.İkimizin de iki erkek kardeşi vardı; bu da aramızdaki bir başka bağdı. Ancak benim kardeşlerim çok daha büyüktü; kız kardeşimin kardeşleri ise henüz küçük çocuklardı. Eğer o kardeşler olmasaydı, Veronica gerçekten harika bir Emily olurdu.

"Gerçekten mi?" diye sordu bana.

Başımı salladım ve kamerayı ona verdim. O da ayağa kalkarak saçımdan klipsi çıkardı.

"Siz en son girmelisiniz," dedi. "Atlamak yasak. Eğer Jimmy hâlâ buradaysa, o da sizinle birlikte okuyabilir."

Jimmy gözlerimin içine baktı ve elini uzattı. Elini sıktık. "Daha iyi olabileceğim hiçbir yer yok," dedi.

Tekrar koridora döndüm ve yerime oturdum. Kimsenin benim ayrıcalıklı muamele gördüğümü düşünmesini istemiyordum; tabii ki de öyleydim. Veronica'nın ne yaptığını bilmek için onunla birlikte tuvalete koşmama gerek yoktu. Bay Martin'in yapması gereken, rakipsiz bir kızı seçmekti. Tüm umutları, son sırada gelen kıza bağlıydı. Dört saatten fazla süren drama derslerine katılmıştım; bu da demek oluyor ki nasıl rol yapılacağını bilmiyordum. Yapmam gereken tek şey, doğru kelimeleri söylemek ve engel olmamaktı.

Son çift de gittikten sonra, koridorda sadece ben, Veronica ve Jimmy-George kaldık. Veronica'dan saçlarımı örmesini rica ettim.

Jimmy-George başını salladı ve Veronica da onunla aynı fikirdeydi. "Aşağısı daha güzel," dedi.

Jeans ve ördek derisinden yapılmış botlar giymiştim; ayrıca kardeşim Hardy'nin eski U. New Hampshire sweatshirt'ünü de giymiştim. Go Wildcats.

"Bana söylerdin, değil mi?" dedi Veronica. "Eğer bu zaten baştan beri planlanmış bir şeyse…"

"Biliyorsun, benim hiçbir zaman bir planım olmaz." Neden onu terk ediyormuşum gibi hissediyordum ki?

Kafasını eğdi; tıpkı evin bir yerinde bir kapının açıldığını duyduğumuzda yaptığımız gibi. Sonra kollarını benim etrafıma doladı ve sıkıca bastırdı. "Öldür onu," diye fısıldadı.

Spor salonu yine aynı spor salonuydu; her türlü aşağılanmanın yaşandığı bir yer… Koşu, top oyunları, dans… İngilizce öğretmek, Barış Gücü'ne katılmak, bir köpeğin hayatını kurtarmak, elbise dikmek istiyordum. Oyunculuk ise hiç aklıma gelmemişti. Formumu oradaki adamlardan birine verirken neredeyse korkudan ağlayacaktım. Acaba sahne yönetmenleri de böyle mi hissediyordu? Belki de bu yüzden pipolarını yakıp şapkalarıyla oynuyorlardı… Georges zıplıyor, Emily ise parmaklarını saçlarının arasında döndürüyordu; sanki direği kullanmayı pratik ediyormuş gibi… Çünkü hepsi orada öleceklerini biliyorlardı. Büyükannem izliyordu; onun da benim için çok korktuğunu biliyordum. Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım ve her şeyin çok hızlı geçeceğini söyledim kendime. Jimmy, Georges'tu; ben de Emily'dim. Rollerimizi ezbere biliyorduk.

"Emily, neden bana kızgınsın?" diye sordu George.

"Sana kızgın değilim," dedim.

Bu, aşık olmak üzere olan iki çocukluk arkadaşı arasındaki sıradan bir sohbetiydi. Sözleri, tüm sabah boyunca kafamda duyduğum şekilde söyledim. Konuşmamız bittiğinde, Bay Martin, büyükannem ve onlarla birlikte olan üç adam ayağa kalkıp alkışladılar.

Saatime bakıyorum. Yazın güneşin sürekli gökyüzünde olması nedeniyle saat kaç olduğunu unutmak kolay. "Artık montaj kısmına

geçiyoruz," diyorum kızlara. "Size liseyle ilgili daha fazla şey anlatmayacağım."

"Ama ya oyun ne olacak?" diye soruyor Emily. Bacakları kanepeye dayanmış durumda. Emily, normal bir insan gibi mobilyalara oturamaz. Bu sorunu, o henüz çocukken çözemedik. Onun içsel "pusulasını" ayarlayan kişi, mıknatısı ters yerleştirmiş.

"O oyun hakkında her şeyi biliyorsunuz zaten. Zaten bu oyun sık sık sahneleniyor. Kendimizi kontrol etmemiz gerekiyor."

"Veronica ve Jimmy-George'a ne oldu?" diye soruyor Maisie. "İkisi hakkında da hiçbir şey duymadım."

"İletişimimizi kaybettik."

Maisie homurdanır. "İletişimi kesmek diye bir şey yoktur." Şortunun cebinden telefonunu çıkarır ve onu bana sanki harika bir yeni icatmış gibi gösterir. "Soyadları ne?"

Ona bakıp gülümsüyorum.

"En azından aranızdan hanginizin onunla birlikte olduğunu bize söyleyebilirsiniz," diyor Nell.

"Hepimiz sonunda yalnız başımıza kaldık."

Kızlar uyum içinde inliyorlar. Bu onların en iyi numarasıdır.

Emily elini uzatıp gömleğimi çekiyor. "Bize bir şeyler verin."

Birkaç saat içinde tekrar bağa döneceğiz. Eğer yatağa erken gitmezlerse, yarın hiçbir işe yaramayacaklar. Tabii bunu onlara söylemiyorum. Onlara mümkün olduğunca az şey söylemeye çalışıyorum. "Oyun büyük bir başarı oldu. Altı gösteri yapmamız planlanmıştı, ancak sayı ona çıkarıldı. Concord'dan bir muhabir geldi ve bizi Monitor gazetesinde haber yaptı."

Fotoğrafım, hafta sonu bölümünün ilk sayfasındaydı. Büyükannem beş tane kopyasını satın aldı. Büyükannem vefat ettikten sonra, bu fotoğrafları yorganlığının altında buldum.

Nell, sahne yönetmenliğini kimin yaptığını soruyor. Nell bir aktris. Her şeyi kafasında canlandırması gerekiyor.

Sahne yönetmenleri… Çok sayıda sahne yönetmeni vardı. Bunu düşünmem gerekiyor. Kötü olanları hâlâ net bir şekilde hatırlıyorum; peki bu rolü kim üstlendi? O iyi biriydi, bunu biliyorum. Onun beni mezarlığa kadar götürdüğünü hayal etmeye çalışıyorum. "Marcia'nın babası!" diye ağlıyorum. Adını hatırlamasam da yüzünü çok net bir şekilde görüyorum. Beyin gerçekten harika bir şeydir; kaybolan şeyler aniden tekrar netleşiyor ve aslında hiçbir şey yapmamış oluyorsunuz. "Doc Gibbs rolü için deneme

yapmıştı, ancak diğer adaylardan daha iyiydi. Bu yüzden Bay Martin onu sahne yönetmeni yaptı.” Kendisinin başrolü hak ettiğine inanacak kadar kibirli değildi; işte bu onu iyi bir sahne yönetmeni yaptı. Marcia, benim babasıyla vakit geçirmemden dolayı utanıyordu. Tüm provalar boyunca benden kaçındı; öğle yemeklerinde de benimle oturmadı, bana bakmadı bile. Ancak son sınıfa geldiğimizde yine iyi arkadaş olduk.

“Peki ya Jimmy, aslında George muydu?” diye soruyor Emily.

“Açıkçası, Jimmy aslında George’dı,” diyor Maisie.

“Jimmy aslında George’dı,” diyorum.

“Acaba o da Duke kadar iyi bir George muydu?” diye soruyor Emily. Ah, Duke’un adını söylediğinde yüzündeki ifade… Keşke en başından itibaren her şey hakkında yalan söyleyebilecek gücüm olsaydı.

“Duke, George’u hiç oynamadı.”

Maisie itiraz etmek için elini kaldırır. “O zaman o kimdi?”

“O, Bay Webb’di.”

“Hayır,” diyor Nell. “Hayır. Tom Lake’da mı? Duke aslında George’dı.”

“Oradaydım. Sizlerin hiçbiri henüz doğmamıştı.”

“Ama üçümüzün de hata yapması mümkün değil,” diyor Emily. Sanki onların yaptığı matematik hesaplamaları, benim hayatımdan daha önemliymiş gibi.

“Bunu öyle hatırlıyorsun çünkü eğer Duke aslında George olsaydı ve ben de Emily olsaydım, hikaye daha mantıklı olurdu. Ama bu, bunun gerçek olduğu anlamına gelmez.”

Bunu bir dakika kadar düşünüyorlar.

"Ancak bu, babanızın rolünü oynaması anlamına geliyor," diyor Maisie.

Tam da bekledikleri gibi, kendi babaları arka kapıdan içeri girer, pantolonları arasında saman tozu belirir. Hazel başını kaldırır ve Maisie'yi susturana kadar havlamaya devam eder. Hazel, herhangi bir erkeğe kapıda havlar.

"Çalışanlar," diyor, ellerini havaya kaldırarak. "Yatın."

“Baba, biz artık büyüdük,” diyor en küçükleri olan Nell. “Bizi yatağa gönderemezsin.”

Çiftçimiz Emily… Yaşlandığımızda tüm bunların sorumluluğunu üstlenmeyi planlayan Emily, saatine bakıyor. “Annem tam da montaj kısmına geçmek üzereydi.”

“Bu ne hikayesi?” diye soruyor o da, yıllardır ondan istediğim gibi, kapının yanında çizmelerini çıkarıyor.

Kızlar birbirlerine bakıyorlar, sonra da bana bakıyorlar.

“Geçmiş,” diyorum.

“Ah,” diyor ve gözlüklerini çıkarıyor. “Duş alacağım. Ama sabahları bahane kabul etmiyorum.”

“Söz veriyoruz,” diyoruz hepimiz.

Bu yüzden, sıkıcı olan kısımları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde atlatmaya çalışıyorum.

Lise son sınıfımda tiyatro kulübüne katıldım. “The Miracle Worker” adlı oyununda Annie Sullivan rolünü oynadım. Birlikte oynadığım kişi, yedinci sınıf öğrencisi olan Sissy’di; ona ısırırken deriyi yırtmamaması gerektiği sürekli hatırlatılıyordu. Sahnenin her yerinde birbirimizin üzerine atlıyorduk. Büyük bahar müzikali olan “Bye Bye Birdie”de ise Rosie DeLeon rolünü oynadım. Kimse beni şarkıcı olarak görmüyordu, ancak ben de kendimi rezil etmedim. Dartmouth ve Penn üniversitelerine herhangi bir maddi destek almadan girdim. Daha sonra New Hampshire Üniversitesi’ne gittim. Burada, eğitim ücretleri, konaklama, yemek, kitaplar ve diğer masraflar dahil olmak üzere yıllık masrafım, burs sayesinde 2.500 doların biraz üzerindeydi. Üniversitedeyken de, lisedeyken olduğu gibi, hayatımda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. New Hampshire Üniversitesi’nde moda tasarımı bölümü yoktu ve henüz kimya bölümüne de kayıt olmamıştım. Peace Corps için gerekli olan başvuru formunu masamın üzerinde tutuyordum. Büyükannem, mezuniyetim için bana sevdiği siyah Singer marka atı hediye etmişti.Ayrıca, kız öğrencilerin paltolarının kordonlarını kısaltarak ekstra para kazanırdım. Günlerim, İngiliz Edebiyatı, Biyolojiye Giriş dersleri ve sürekli dikiş işleriyle geçiyordu. Kütüphanede, açık duran bir kitabın üzerine başımı koyarak uyuyakalırdım. Hiçbir zaman oyunculuk aklıma gelmedi.

Ya da en azından, üçüncü sınıfa kadar böyle değildi. O yıl, öğrenci merkezindeki bir panoya asılmış olan “Our Town” adlı oyun için yapılan seçmelere dair duyuruyu gördüm. Ben de orada kendi duyurumu asmıştım: “Stitch-It, Speedy Alterations”. İlk düşüncem, insanları bu oyuna kaydettirmenin eğlenceli olacağıydı. İkinci düşüncem ise Emily rolü için başvurabileceğimdi. Bu kelimeleri tekrar söylemek çok hoş olurdu. Ayrıca, tiyatronun bir insanın sosyal çevresini nasıl genişlettiğini de anlıyordum.

Üçüncü sınıf öğrencisiyken bile, üniversitede tanıdığım çoğu kişi, lisede birlikte okuduğum arkadaşlardı.

Her yıl, Emily rolünü oynamış kızların sayısı, New Hampshire Üniversitesi'ne giden kızların sayısından daha fazlaydı. Hepimiz, bu rolü başarıyla üstlendiğimizi düşünüyorduk. Keşke onların seçmelerine katılabilseydim… Ama bu sefer makul bir bahane bulamadım. Koridorda sıramı beklerken, şans getirmesi için erkek kardeşimin Wildcats formasını giymiştim.

Şans her şeydi.

Üçüncü gösterinin yapıldığı gece Bill Ripley de seyirciler arasındaydı. Uzun boylu bir adamdı; yanakları sürekli kızarmıştı ve koyu renkli saçlarında erken yaşta beyazlar belirmişti. Bu da ona ciddi bir hava katıyordu. Kız kardeşiyle birlikte beşinci sırada oturuyordu. Kalın yün ceketini kucağına koymuştu; çünkü ceketini emanet etmek için sıra beklemek istememişti.

Ona "Yetenekli Bay Ripley" diyordum; çünkü bir keresinde bir kitapçıda bu kitabın kâğıt baskısını görmüştüm ve başlığı hoşuma gitmişti. Bunu bir iltifat olarak düşünmüştüm. Ailemdeki herkes ona "Ripley" diye hitap ederdi. Her iki lakapta da bir gerçek payı vardı; bu da Ripley'nin bir sosyopat olduğu anlamına gelmezdi. Aslında Ripley, başkalarının hayatlarına kolayca sızabilen ve oraya ait olduğunu hissettirebilen biriydi. "İnanın ya da inanmayın…" kısmı ise kendiliğinden anlaşılırdı.

New Hampshire'daki Durham'da kimse kimseyi keşfetmez; Ripley de bir keşif uzmanı değildi. Kız kardeşi Boston'da yaşıyordu ve Ripley, kız kardeşinin doğum gününü kutlamak için oraya gelmişti. Kız kardeşinin istediği şey, Ripley'nin Durham'a gidip yeğenini, yani kızının kızı Rae Ann'i "Bayan Gibbs" rolünde görmesiydi. Ripley'nin kız kardeşi, kızının yetenekli olduğuna inanıyordu ve ağabeyinin de bunu göz önünde bulundurmasını istiyordu.

Oyun öncesinde Ripley'nin yeğenini tanımıyordum. Bir sürü prova ve üç gösteriden sonra bile onu tanıdığımı söyleyemezdim. O, benim kayınvalidemi canlandırıyordu. O oyundaki diğer kızlar gibi, Rae Ann de Emily rolünü oynamak istiyordu; bu yüzden benim başarımı kıskanıyordu. Bayan Gibbs rolünü kazanması onun lehineydi; ancak rolünü kötü oynaması kesinlikle onun suçu değildi. On dokuz yaşında bir kızın, orta yaşlı bir annenin rolünü oynayarak başarılı olması zordu. Ripley ona oldukça anlayışlı davrandı; ancak yine de ona hiç ilgi göstermedi. Perde

kapandıktan sonra onu kucakladı ve harika olduğunu söyledi. Sonra onu annesiyle birlikte partiye gönderdi ve kendisinin de birazdan oraya geleceğini söyledi. Koridorda paltosuyla beklerken, bir kız yanına geldiğinde ona Emily'nin nerede olduğunu sordu.

1984 yılı, Orwell'ın hayal ettiği gibi hiç değildi; yine de açıklanması neredeyse imkansız bir dünyaydı. Kendi kıyafetlerime geri dönme fırsatım olmadan, takım elbiseli tuhaf bir adam soyunma odasının kapısını çaldı. Başımı dışarı çıkardığımda, benimle konuşmak istediğini ve bir dakikalığına sessiz bir yere gidip konuşabileceğimizi söyledi. Ben de tabii ki kabul ettim; tıpkı bir çocuğun yetişkinden talimat alması gibi… Koridorun sonundaki küçük bir prova odasında bir piyano, bir kanepe ve birkaç katlanır sandalye vardı. Bu saatte orada kimsenin olmayacağını biliyordum. Kapıyı açtım ve soğuk tuğla duvarlara elimi süreyerek aydınlatma düğmesini aradım. Ne düşünüyordum ki? Bunu artık hatırlayamıyorum.

Ama bu, en azından ilk yıllarda, şansla ilgili bir hikaye. Bu yüzden şansım devam etti. Bill Ripley, tecavüz etmek veya birini parçalamak için gelmemişti. Katlanır sandalyelerden birine oturdu ve kanepeyi bana bıraktı. Bana yönetmen olduğunu söyledi. Yeni bir film çekiyorlardı ve bu filmde bir kız rolü vardı; aslında çok önemli bir rol. Ancak henüz uygun kişiyi bulamamışlardı. Uzun süredir arıyorlardı, ama hâlâ uygun kişiyi bulamamışlardı.

Başımı salladım; keşke kapıyı açık bırakmayı düşünseydim diye düşündüm.

"Belki de sen o kızsındır." Bana dikkatle bakıyordu. Ben de sahneden yeni inmiştim ve pek utangaç hissetmiyordum; bu yüzden ona karşılık verdim. "Demek istediğim, sanırım sen o kızsın. L.A.'ya gelip bir oyunculuk testine katılman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

"Los Angeles'a hiç gitmedim," dedim. Aslında demek istediğim şuydu: On yaşındayken ailem bir kez bahar tatili için Florida'ya gitmişti. O da uçağa bindiğim tek seferdi.

Bir kartvizitin arka yüzüne bir numara yazdı ve bana Boston'da kız kardeşinin yanında kaldığını, ertesi gün sabah dokuzda onu aramam gerektiğini söyledi.

"Saat dokuzda dersim var." Emily'nin uzun beyaz elbisesinin altında terlemeye başladığımı hissedebiliyordum.

Saatine baktı. “Nerede olduğumu merak edeceklerdir.” Ayağa kalktı ve elini uzattı; ben de onun elini sıktım. “Bunu şimdilik aramızda tutalım,” dedi.

“Tabii,” dedim, kime söylememem gerektiğini düşünerek.

“Rae Ann benim yeğenim.” Sorumu sanki ben sormuşum gibi yanıtladı.

“Oh.” Rae Ann. Bu, bir şekilde içimi rahatlattı.

“Yarın,” dedi o. Ben de, tıpkı bir muhabbet kuşu gibi, “Yarın,” dedim.

O gece yurt odamda yatıp da bu rolü alıp alamayacağımı düşünmedim. Boston’daki birini en pahalı saatlerde aramak için kaç adet telefon kartına ihtiyacım olacağını merak ettim. Yeterli miktarda telefon kartını nereden bulabilirdim ki? Los Angeles’a olan uçak biletinin fiyatının ne kadar olacağını da düşündüm; üstüne havaalanından otele giden taksi ücretini de eklemek gerekiyordu. Tabii ki tüm bunlar daha sonra halledildi, ancak düşünüldüğü kadar hızlı değil. En azından bir süreliğine her şeyi Bill Ripley halletti. Uzun süre hayatımla ilgili ne yapacağıma karar verememiştim; bu yüzden o benim yerime karar verdi. Ben bir aktris olacaktım.

“Bunda nasıl bir nezaket olabilir ki?” diye bağırıyor Nell. Hepimiz kahkahalarla gülmeye başlıyoruz.

Kızlarımızın üçü de şu an evde. Emily, üniversiteden mezun olduktan sonra çiftliğe geri döndü. Maisie ve Nell ise hâlâ okulda oldukları için Mart ayında eve döndüler. Dünya için bu bahar oldukça zorlu geçti; ancak bizim mutfak penceresinden bakıldığında her şey kuzey Michigan’daki diğer baharlar gibi görünüyordu: Yağmurlu, soğuk bir hava… Sonra yoğun kar yağışı geldi, ardından hava ısındı ve ağaçlar çiçek açtı. Emily, Maisie ve Nell ise ağaçları görmezden gelip yerine sosyal medyadaki haberleri okuyarak vakit geçirdiler. Akşamları televizyonun açık bırakılmasına son verdim; çünkü televizyon izledikten sonra hiçbirimiz uyuyamıyorduk. “Başınızı bir yöne çevirirseniz umutsuzluk var; diğer yöne çevirirseniz…” dedim onlara. Pencereden dışarıya baktıklarında beyaz çiçek yapraklarını görebiliyorlardı.

“Bunun olmadığını iddia edemezsiniz,” dedi Maisie.

Yapamadım, ve hâlâ da yapamıyorum. Ayrıca, hepimizin bir arada olmasının beni mutlu etmediğini de iddia etmiyorum. Günümüzde mutluluk duygusunun uygun olmadığını biliyorum; yine de, hissettiklerimizi hissediyoruz işte.

Yaz mevsimine girerken ve çiçeklerin yerini meyveler alırken, durumumuz da değişti. Artık “İşte kızlarımız; onların evde olmalarından çok mutluyuz.” demek yerine, “İşte kızlarımız; çocukluklarını kiraz toplayarak geçirdiler ve bu işi nasıl yapacaklarını biliyorlar. Bu yıl mevsimlik iş için gelen işçilerin sayısı oldukça az.” diyorduk. Kızların mobilyaların üzerinde oturup telefonlarıyla oynadıklarını gören babaları, onları ihtiyaç duyduğu işçiler olarak gördü.

“Üniversiteye gittim ki, kiraz toplamak zorunda kalmayayım,” dedi Nell.

“Üniversiteler kapalı,” dedi Joe. “Artık üniversiteler sizi koruyamaz.”

OceanofPDF.com

3

“İyi geceler, iyi geceler,” diye şarkı söylüyorlar; merdivenlerde birbirlerine bilinçli olarak vuruyorlar. Üçü bir aradayken daha genç görünüyorlar. Sanki çocuklaşıyorlar.

“Annem, film yıldızı olmak için Kaliforniya’ya gidiyor,” diyor Nell kız kardeşlerine. “Biz ise hâlâ çiftlikte kapalı kalacağız.”

“En azından bir kişi dışarı çıkabildi,” diyor Emily.

Yarın onlara her şeyi anlatacağıma söz veriyorum.

Maisie esniyor ve ellerini uzatarak kapı çerçevesine dokunuyor; Hazel de hemen yanında. Hazel, ön bacağı eğri olan, tüyleri düzensiz ve dik duran sarı bir terrier cinsi köpektir. Maisie, onu veterinerlik fakültesinin ikinci döneminde çalıştığı hayvan barınağından almıştır. Barınak çalışanları, köpeklerin kafeslerine “Opie”, “Sparky”, “Goober” ve “Bear” gibi isimler vermişlerdi; bu isimler, köpeklerin ne kadar iyi olacağına dair birer işaretti. Hazel uzun süre, gece gündüz metal çitleri ısıran devasa köpeklerle aynı kafeste kalmıştı. Bu yüzden Hazel birçok kötü alışkanlık edinmişti. Barınak çalışanlarından biri, Hazel’in adının üzerine siyah mürekkeple “BÜYÜCÜ” kelimesini yazmıştı. Bu kötü alışkanlıklar, eğri bacağı ve görünüşe göre egzama sorunu nedeniyle Hazel’in sahiplenilmesi mümkün olmamıştı. Birkaç hafta sonra Maisie, Hazel’in kafesindeki etiketi gördü ve artık Hazel’in orada kalma süresinin bittiğini anladı.Sürekli olarak bisküvileri parmaklıkların arasına sokuşturmaya devam etti. Son bisküvilerdi bunlar.

“Parmaklarına dikkat et,” dedi üstü, Maisie hafta sonu için Hazel’i eve götürme planını açıkladığında. Ancak Maisie kulübeye elini sokar sokmaz, köpek havlamaya başladı; böylesine talihsiz bir hayatta böyle bir mutluluğun mümkün olabileceğine inanamıyordu. Öğrencilere duygusallığın tehlikeleri konusunda uyarılarda bulunulurdu; ancak o gün

Maisie bu uyarıları görmezden geldi. Küçük terrier, minnettarlıkla kuyruğunu Maisie'nin bacaklarına vurdu.

Emily, elinde kitabı ve dal aşılamasıyla ilgili bir kitapçıkla tekrar aşağı kata iniyor. Kitabın kendisini uykuya daldırdığını söylüyor. Emily, kuzeydeki elma bahçesinin kenarındaki küçük evde yaşıyor. Arka kapının yanındaki sepetten bir el feneri alıyor; bu sepette ayrıca el fenerleri, çorap başlıkları, eldivenler ve böcek spreyleri de bulunuyor.

"Yolun yarısına kadar seninle birlikte yürüyeyim," diyorum ona.

Gülümsüyor. Geri gelip beni öpüyor. Emily beni öpüyor. "İyi geceler," diyor.

Lavabonun üstündeki pencereden onu izlerim; ta ki, onun yolda ilerleyen ışığını artık göremeyeceğim noktaya gelene kadar. Sonra tüm ışıkları kapatıp yukarı kata çıkarım.

Babaları derin uykudadır. Beni bekleyemediği için, komodinin üzerindeki lambayı yanık bırakmış ve yatağın benim tarafındaki çarşafları düzgünce katlamış. Bir eli kalbinin üzerinde; sanki yaptığı son şey, kalbinin hâlâ attığından emin olmaktı. Diğer eli ise yatağın dışında; parmakları neredeyse yere değiyor. Yazın hiçbir şey onu uyandıramaz. Akşam yemeğinden sonra tekrar ahıra gider; birkaç işini bitirmesi gerektiğini söyler. Sonunda ikinci bir gün daha çalışmak zorunda kalır. Çiftliği, kafasının üzerinde tuttuğu devasa bir dans pisti gibi hayal ediyorum; ağaçlar da bu küçük karelerden büyüyor. Toplanması gereken meyveler, budanması gereken dallar, gübre ve böcek ilaçları… Kiraz yetiştirmek için bunların olması şart. Ahırda bozuk makineler var; ayrıca karşılayamayacağımız yeni traktörler de var. Beş yıl önce Benny, ot kontrolü ve peynir üretimi için keçilerin faydalı olacağını söylediğinde, bu fikir oldukça mantıklı gelmişti.Çocukları hasta olan işçiler, çocuklarını görmek için eve dönmek için paraya ihtiyacı olan işçiler, çatısı sızdıran küçük evler… Ayrıca, üzerinde "Three Sisters Orchard" yazısı bulunan yirmi poundluk plastik torbalar da var. Ben, Emily, Maisie ve Nell… Hepsi onun sorumluluğunda. Yardım etmeye çalışıyoruz, ancak asıl yük onun omuzlarında. Geceleri de bu yükü yatağımıza kadar taşıyor.

Geceliklerimi giyip onun yanına yattım. Kalbini kapatan elini örttüm. "Sonsuza dek yaşayalım," diye düşündüm kendi kendime.

Veronica, New Hampshire Üniversitesi'ne gidemedi. Evde kalmak zorundaydı; çünkü erkek çocuklara bakacak kimse yoktu. Planı, iki yıl boyunca bir meslek yüksekokulunda eğitim alıp ardından aldığı kredileri başka bir üniversiteye aktarmaktı. Herkesin bir planı vardır… Liseyi bitirdiğimizde ise o artık bana kendi planlarını anlatmıyordu. Jimmy-George ile ilişki başlatan kişi oydu. Burada kastettiğim, koridorun sonundaki merdivenlerde oturup sohbet etmek değil. Jimmy-George bizden daha büyüktü; yirmi iki yaşındaydı. Ama kimse buna inanmıyordu. Veronica, Jimmy-George'un kimlik kartını görmek istedi. Yine de onun yalan söylediğini düşündü. Tıpkı mağazalardaki adamların da onun kimlik kartının sahte olduğunu düşünüp yine de ona bira satmaları gibi… Jimmy-George, iki kasaba ötede yaşıyordu ve öğretmenlik stajı yapıyordu. İlk gün sınıfa adını yazdığında çocukların güldüğünü söyledi. Jimmy-George, lise matematik öğretmeni olmak istiyordu.Ve bu da onu değerli bir kişi haline getiriyordu; çünkü bizim matematik ödevlerimizi o yapıyordu. Başka işler de yapıyordu. Altı yaş büyük olması daha sonra pek bir şey ifade etmeyecekti; ancak o zamanlar bu inanılmaz bir farktı. Bir yetişkinin sahnede çocuk rolü oynayarak bize yardım etmesi karşısında ne kadar şanslı olduğumuza inanamıyorduk.

Veronica bana onun hakkındaki düşüncelerini anlattı. Daha sonra da birlikte neler yaptıklarını anlattı. Haftada iki gece, prova bittikten sonra o, oğullarını yatağa yatırdıktan sonra onun evine giderdi. Jimmy-George, Veronica'nın tek kişilik yatağında onun yanına uzanırdı; böylece ikisi de evli çiftler gibi uyuyabilirdi. Sonra, henüz gün ağarmadan kalkar, kiraladığı odaya döner ve okula hazırlanırdı. Tüm bunlar, Veronica'nın annesinin hastanedeki vardiyası bitmeden önce gerçekleşirdi. Veronica, Jimmy-George'un gözlerinin sürekli olarak kendisinden ayrılmadığını söyledi. Hayatı boyunca hiç kimsenin kendisine böyle baktığını sanmadığını söyledi. Belki de bu doğruydu; ancak Jimmy-George'un insanlara bakış şekli zaten böyleydi. Sahnedeyken bana öyle bakardı ki, sanki üzerimize devasa bir kavanoz düşmüş ve dünyada sadece biz ikimiz kalmışızdı. Bana nasıl bakmamam gerektiğini o öğretti.

"Birlikte zaman geçirmeliyiz," dedi bir akşam, provaların ardından. "Biliyorsun, George ve Emily gibi olalım; çilekli içecekler içelim ya da böyle bir şeyler."

Ama biz George, Emily ve Veronica'dık. "Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim.

“Sanırım senin oyunculuk yapmayı sevdiğini düşünmüştüm,” dedi. “Sadece, daha ikna edici olabilmemiz gerektiğinden bahsediyorum.”

Ona, zaten oldukça iyi olduğumuzu düşündüğümü söyledim. Oysa asıl söylemem gereken şey “Geri çekil.” olmalıydı. Sahne üzerinde değilken, etrafta başka kimse yokken, o bana çok daha yakın duruyordu.

Bir parmağını boynumun yanına koydu. “Kimya işte,” dedi. “George ve Emily’nin arasındaki de bu zaten.”

Onun bu konuda hatalı olduğunu söyleyemem. Birkaç gün tereddüt ettikten sonra onun arabasına bindim. Kendime, aramızdaki bu ilişkinin tamamen “tiyatro” amacı güderek yaşandığını söyledim. Bir gece, otoparkta Bay Martin’le karşılaştık. O, bir sokak lambasının altında duruyor, yün ceket giymiş ve sigara içiyordu. Onun olası zararların boyutunu hesaplamaya çalıştığını anlayabiliyordum.

“On beş verirseniz yirmi alırsınız, Bay Haywood,” dedi sonunda. Ses tonunda ne alaycılık ne de azarlayıcı bir ifade vardı; sadece yardımsever bir şekilde verilen bir bilgiydi bu. Jimmy’nin soyadı Haywood’dı.

Jimmy-George elini belimden çekti ve güldü. Ben de güldüm; gerçi Bay Jimmy-George’un ne demek istediğini hiç anlamamıştım.

Martin’in bahsettiği şey buydu. Yıllar sonra, aynı ifadeyi tekrar duydum ve tamamen mantıklı geldi. Bay Martin, Jimmy Haywood’un güvenliği konusunda endişeleniyordu.

Bir süreliğine, gerçekten de onun arabasının arka kısmında seviştik. Bu sırada vücudumuzun çeşitli yerleri hafifçe öpüldü. Bir gece, birlikte olabileceğimiz bir yer olup olmadığını sordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım; vücudum bunu çok istiyordu. Veronica da bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. Stitch-It’in anahtarları bende olduğu için kapıyı açtım ve ışıkları yakmadan onu merdivenlerden yukarı çıkardım. Dikiş makinelerinin ve iplik raflarının yanından geçtik; sayısız düğme ve cebinde cırt cırt bulunan eşyaların yanından geçtik. Sonunda büyükannemin bazen kestirdiği kanepeye vardık. Kimse bizi görmedi. Veronica dünyadaki tek kişi olduğu için kimseye bir şey söylemedim. Ama Tanrım, bu her şeyi mahvetti: Provalar, oyun, büyükannemin dükkanı… Ve en önemlisi, en iyi dostluğum.Matematik öğretmeni kazaklarımı başımdan aşağı çekerken, Veronica’nın hâlâ zihnimdeki düşünceleri okuyabileceğini göz ardı ettim.

Keşke ona neden bizi seçtiğini sormayı düşünseydim. Biliyorum ki o da aslında sadece bir çocuktu. Ama eğer lise kızları onun ilgisini çekiyorsa, neden iki kasaba ötedeki kızları görmek için uğraşsın ki? Seçebileceği dört

farklı matematik sınıfı vardı. Tabii ki, muhtemelen o matematik derslerindeki kızlarla da ilişki yaşamıştır. Yakışıklı bir çocuktu; göz teması konusunda da çok iyiydi ve rol yapmayı da biliyordu. Gerçekten de, şimdiye kadar gördüğüm en iyi "George"tu. Bu hikaye, aslında Jimmy-George Haywood ile olan ilişkimle ilgili de olabilirdi. Jimmy-George daha sonra çok ünlü bir aktör oldu. Ama sanırım o, New Hampshire'da bir yerlerde matematik öğretmeni olarak çalıştı.

Olanlardan dolayı kendimi suçluyorum. Hiç sevmediğim bir kişiyle birlikte olabilmek için, sevdiğim kişiye karşı son derece sadakatsiz davrandım. Ama o zamanlar on altı yaşındaydım ve tıpkı on beş yaşının yirmi yaşa yol açması gibi, on altı yaşın da yirmi iki yaşa karşı hiçbir şansı yoktur.

Belki de bu hikayenin bu kısmını kızlarıma anlatmalıydım. Ancak bu bilgilerin onlara faydalı olabilmesi için, on altı yaşına gelmeden önce bunları duymaları gerekiyordu.

Joe, sonuçta bize yatmamız için izin verdi. Yani, Maisie, Nell ve ben yatabildik. Bağın öbür tarafında ise Emily, babasıyla işe gitmeden önce kahve yapabilmek ve yumurta sandviçleri hazırlayabilmek için alarmını ayarlamıştı. Yirmi altı yaşındaki Emily, lise son sınıftayken üniversiteden sonra geri dönüp çiftlik işlerinde bize yardım edeceğini söylemişti. Ayrıca, biz emekli olmaya hazır olduğumuzda, çiftliği kendisinin yöneteceğini de belirtmişti.

"Dünyada her şeyi yapabilirsin," dedim, büyükannemin sözlerini tekrarlayarak. "Belki de başka bir şey yapmak istersin."

"Belki de başka bir şeyler yapmak istersiniz," diye ekledi kocam. Ama aslında demek istediği "Evet, lütfen ve teşekkür ederim" idi. Çiftlik, bazen cennet gibi bir yerdir; bazen ise meyveler aracılığıyla kendini gösteren hayal kırıklığı ve umutsuzluk kaynağıdır. Çocuğumu bu cennette bırakmayı isterim. Diğer şeyler için ise pek öyle değil.

"Bu bir monarşi değil," dedi Maisie. "En yaşlı olmak sırf bu yüzden toprağı elde etmek anlamına gelmiyor. Ya ben çiftliği yönetmek istesem?"

"O zaman birlikte yapalım," dedi Emily. "Zaten bu şekilde daha kolay olur. Elma mı, yoksa kiraz mı istersiniz?"

Maisie'nin geleceği asla meyvecilikle ilgili olmayacaktı. Ama bu, kız kardeşinin kazanmasını istemediği anlamına gelmiyordu. Şimdi kimse

inanmasa da, Emily bir zamanlar hepimiz için felaketin habercisiydi. Nell ise kesinlikle çiftliği istemiyordu. Yedinci sınıftan itibaren New York'a gitmek için bilet fiyatlarını hesaplıyordu. Üç kız kardeşimiz arasında sadece Emily, tatlı kirazların getireceği kârlara ilgi duyuyordu. Maisie hayvanlara, Nell ise insanlara odaklanırken, Emily ağaçlara dikkat ediyordu. Çocukken bile, kahverengi çürümenin ilk belirtilerini fark eden kişi oydu. Emily dışarıda çalışmayı severken, kız kardeşleri sivrisineklerle uğraşıyordu. Emily'nin elleri çok becerikliydi; kız kardeşleri ise yapraklara dokunurken kendilerini yaralıyorlardı. Emily, şeftali ve reçel satın almak için duran insanlarla sohbet etmeyi severdi. Maisie ve Nell ise meyve tezgahının yanına bile yaklaşmazlardı.

Ancak Emily'nin gençlik yıllarında durumu hiç de iç açıcı değildi. Hormonların ve öfkenin etkisi altında olan bu genç kız yüzünden, iki kız kardeşi de uslu durmanın daha kolay olacağını düşündüler. Emily, hepsi için büyük sorunlara neden oldu. Bahçeye olan bu düşkünlüğünün, kötü davranışlarının bir tür telafisi olabileceğinden endişe ediyorduk. Aslında Emily, bizim artık zarar görmemiş olmamıza rağmen hâlâ bize karşı borcunu ödemeye çalışıyordu.

Çiftlikle ilgili konuştuğunda, "Acele etmene gerek yok," derdik. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin."

Ama o kararını zaten vermişti. Michigan State Üniversitesi'nde bahçecilik bölümünde okumaya karar verdi. Ayrıca tarım işletmeciliği alanında da yan dal yapmaya karar verdi. Babası, bu yan dal hakkında bilgi verdiğinde başını salladı. "Birileri bu konuya dikkat ediyor demek," dedi.

Koridordan geçip Maisie ve Nell'in ikiz yataklarında uyuduğunu gördüğümde, onları hem şimdiki halleriyle, hem de geçmişteki halleriyle görüyorum: Yetişkin kadınlar ve küçük kızlar olarak. HVAC sistemi yenilenmeden önce, ikinci kattaki zemindeki havalandırma deliklerinden zayıf bir şekilde hava akıyordu. Her kış sabahı, onlar sıcak yataklarında kalmak için yalvarırlardı. Ben de onları yataktan kaldırır, geceliklerinin üzerine yorganlarını örtmelerini ve sobanın önünde giyinmelerini söylerdim. Evin bazı bölümleri 1800'lü yıllardan kalma. Evin sadece bazı bölgeleri sıcaktı. Kızlar, "Kırlardaki Küçük Ev" adlı kitapları kendi hayatlarının hikayeleri olarak görürlerdi.

Ama şu an yazın en güzel günlerindeyiz: Pencereler açık, oda aydınlık. Yine de bu yirmi dört ve yirmi iki yaşındaki kızlar hâlâ uyuyorlar.

"Babana söz verdin," diyorum. Çünkü onları ikna eden şey budur.

“Lütfen Hazel’i dışarı çıkarın,” diye fısıldar Maisie yastığına.

Küçük köpeği onun kollarının altından kaldırmaya çalıştığımda, Hazel dişlerini gösteriyor; tabii ki bunu kasıtlı olarak yapmıyor. O da yatağında bir gün geçirmek istiyor. Ön bacağı merdivenlerde çalışmadığı için onu ben taşıyorum. Onu mutfak kapısının dışına bıraktığımda, sardunyaların yanına çömelip oradan uzaklaşıyor.

Emily, Peter Duke’un babası olduğunu ilk kez bana söylediğinde on dört yaşındaydı. Haftalarca evin içinde bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu; içindeki karanlık duyguların ağırlığı altında başını eğmiş haldeydi. Ne olduğunu sorduğumda, sanki “Siktir git” der gibi hiçbir şey söylemedi.

Herkes neredeydi? Mart ayının başlarıydı ve kar rüzgarla birlikte etrafa uçuşuyordu. Ben de şöminenin yanında oturuyor, onarılmayı bekleyen eşyalarla meşguldüm. Bazen kızların, bana bir şeyler yaptırmak için gömleklerinin düğmelerini ısırdıklarını düşünürdüm. Ellerimi kucağıma koydum. “Bu fikri nereden aldın?”

Gözleri açıldı; sanki nihayet tamamen uyanmış gibi. “Bunu bile inkar etmiyorsun.”

“Elbette bunu reddediyorum. Sadece, sizi böyle düşünmeye iten şeyin ne olabileceğini merak ediyorum.”

“Çünkü bu doğru.”

“Emily, bu doğru değil.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

Anneme hiç bu şekilde bakmadığımı hatırlamıyorum; sanki onu kemiklerine kadar yiyip, sonra da kanlı ağzımı saçlarına silebilirmişim gibi… Emily gerçekten korkutucuydu; aynı zamanda da tüm bunların ne kadar saçma olduğu için gülmek istiyordum. Korku ve gülmek: Mantığın olmadığı durumlarda ortaya çıkan en kötü iki tepki. “Biliyorum, çünkü orada olurdum.”

“Ama bunun hakkında da yalan söylersin. Her şey hakkında yalan söylersin.”

Düşünmek için yapılan bu ara, suçluluk hissi olarak yorumlanabilirdi. Ancak bu suçlama o kadar tuhaftı ki, ne yapacağımı bilemiyordum. “Ne konuda yalan söyledim ki?”

“Onu tanımak…” Buz kazma gibi, derinlere doğru…

“Bu konuda asla yalan söylemedim.”

“Eh, sen hiç bu konuyu konuşmuyorsun.”

“Bu, yalan söylemekle aynı şey değil.”

“Neden bana söylemek istemiyorsun?”

“Çünkü anlatılacak hiçbir şey yok.”

“Bu yalan.”

“Emily, sana yalan söylemiyorum.”

“Lütfen bana onun telefon numarasını verin.”

“Duke’un telefon numarasını bilmiyorum.”

“Elbette öylesin! Beni ondan uzak tutmak istiyorsun sadece. Onun da bir kızı olduğunu bilmeye hakkı var.”

Dünyada Duke’un kaç kızı olabilir acaba? diye merak edildi. “Babanın bir kızı var,” dedim. “Babanın üç kızı var: Ben ve annen.” Ayrıca, yeni bir hikaye uydurmadan önce, kendisini dünyaya getiren, onu seven ve büyüten babasının duygularını da göz önünde bulundurması gerektiğini söyledim.

“‘Hamile kaldı’ deme.” Ellerini kulaklarının üzerine koyarak sesimi duymamaya çalıştı. “Bu iğrenç.”

“Bunu bir dakika için düşünün.”

“Onu kendim bulabilirim.” Şimdi ağlıyordu ve ağlamayı durdurmaya çalışıyordu.

Aklını yitirmekte olan kızımın yanına gitmek için ayağa kalktım.

“Oturun!” diye bağırıyordu.

“Lütfen bana ne olduğunu anlatın.”

“Ben buraya ait değilim! Maisie ve Nell buraya aitler, sen ve Baba da buraya aitsiniz. Ama ben, kuzey Michigan’a hiç ait değilim. Benim olmam gereken yer Duke’un yanıdır.”

Ateş, tıpkı arkamdaki şöminedeki ateş gibi ondan da fışkırıyordu. Kar yağmaya başladı ve tarlaları kapladı. Kazaklarımı çıkarıp onu örtmek istedim. Ateş sönen kadar onu böylece sarmak istedim. “Sevgilim, Duke’u sen doğmadan yıllar önce tanımıştım. O zaman onu pek iyi tanımıyordum; şimdi ise hiç tanımıyorum. O senin baban değil.”

“Peki ya saçlarım ne olacak? Bunu nasıl açıklayabilirsiniz?” diye bağırıyordu.

Joe, muhtemelen Nell’i dans dersine bırakmıştır. İşte oradaydılar. Belki de Maisie de onlarla birlikte gitmiştir. Kızlar, kar yağdığında arabada olmayı çok severler. “Saçların nasıl?”

“Lütfen bana, Duke’un saçlarına benzemediğimi söyleyin.” Elindeki saç tutamını bana gösterdi; koyu renkli, gür ve düz saçlardı. Daha önce hiç

böyle düşünmemiştim, ancak onun muhteşem saçları, Duke'unkilerden pek de farklı değildi.

"Saçların çok güzel. Bu saçlar senin, Duke'unki değil. Hayatımızdaki hiçbir şey Duke'a ait değil."

Bu sahne sonsuza dek sürüp gidebilir, ancak ben burada durayım. Bu detayları unutmak en iyisi. Emily'nin, kendisinin babası olduğunu düşündüğü o film yıldızıyla birlikte Malibu'da yaşaması gerektiğine dair inancı, adeta bir ateş gibi onu sarmıştı. Günlerce, hatta haftalarca bu düşünce geri planda kalırdı; ancak en savunmasız olduğumuz anlarda tekrar ortaya çıkardı. Bana ne kadar bıktığını anlatıyordu: Ergen olmaktan, kendi vücudundan nefret ediyordu. Bir kiraz bahçesinde mahsur kalmak istemiyordu; dünya hakkında daha büyük hayalleri vardı. Ancak bunları ifade edecek kelimeleri yoktu; hatta kendine bile söyleyebileceği kelimeler yoktu. Sadece yaşadığı acıları hissedebiliyor, bunları bize yükleyebiliyor ve Duke'un bu acının tek çözümü olduğunu iddia edebiliyordu. Hepimiz bundan çok bıkmıştık. Duke'un kardeşi Sebastian'ı bulup, Duke'un ona bir tür "kurtuluş belgesi" göndermesini istedim. Bu belgede şöyle yazmalıydı: "Emily'ye, ben senin baban değilim. Sevgilerle, Peter Duke."

Joe, tüm bunları benden daha iyi karşıladı. Ama bu da ne yeni bir şeydi ki? Joe, her şeyi benden daha iyi idare etti. Emily ise ona babası gibi davranabiliyordu; ancak aynı zamanda başka birinin de kendisinin babası olduğunu söylüyordu. İkisini de istiyordu. İki baba ve hiç anne olmaması onun için ideal bir durumdu. Bir dereceye kadar, Joe tüm bu durumdan kendini sorumlu tutuyordu. Daha az bir derecede de ben onu suçluyordum; çünkü Duke'u kızlarımızın üzerine salan kişi Joe'du. Yirmili yaşlarımda, o henüz bir film yıldızı olmadan, onunla bir yaz boyunca çıktığımı onlara söylemeyi hiç düşünmemiştim.

Acaba bu olay, mutfak duvarını yıkıp aile odası yapmadan önce mi, yoksa sonra mı oldu? Muhtemelen sonradır. Emily o zamanlar on iki yaşındaydı; bu da demek oluyor ki Maisie ve Nell ise sırasıyla on ve sekiz yaşındaydılar. Belki de Noel zamanıydı. Kış mevsimiydi. Maisie, "The Popcorn King" filmini izliyordu. Bu filmi daha önce kaç kez izlediklerini kim bilir… İşte bu tekrarlanan durum, bir sonraki sahnenin ne olacağını merak etmenin verdiği zevk, onlar için bu filmin cazip olmasının sebebiydi. En komik sahnelerde kahkahalar atıyorlardı. Kışlar çok uzundu; bu yüzden biz de kendimizi film izlemeye ve pencerenin altındaki raflardaki kitaplara veriyorduk. Evet, bu olay kesinlikle mutfak duvarının yıkılmasından sonra

olmuştur. Hatırlıyorum, üç kız kardeş saçlarını bir araya toplarken ben de beyaz lavabonun başında bulaşıkları yıkıyordum. Onların konuşmaları hep aynı şeylerle ilgiliydi…Bir yandan diğer ikisine hareketsiz durmalarını söylüyorlardı; diğer yandan da biri, diğerlerinin her şeyi berbat edeceğinden şikayet ediyordu. Filmin müziği, onların sesleri haline gelmişti; viyolonçellerin sesleri, Duke'un sesinden yarım darbe geride kalıyordu. Çoğunlukla onun sesi, lavabodan akan suyun ve kızların kahkahalarının sesleri arasında kayboluyordu. Arada bir ise "Popcorn!" kelimesini oldukça net bir şekilde söylediğini duyuyordum. Polis dizisinden ve astronot filminden sonra birçok aile filminde rol almıştı; ancak bu filmi izlediğimiz gece o film artık eski sayılırdı ve o da artık "Çok Ciddi Bir Aktör" olmuştu. VHS kasetinin karton kılıfını kaybetmiştik. Bu, aile filmleri arasında ondan şarkı söylemesi ve dans etmesi istenen tek filmdi. Her ne kadar bu iki şeyi de doğal olarak yapamasa da, olağanüstü karizması sayesinde bu eksiklikler giderilebiliyordu.

O filmi, kızlar kadar iyi biliyordum. Onun, patlamamış mısır taneleriyle kaplı bir zemin üzerinde dans ettiği sahneyi de biliyordum. Kollarını çılgınca sallayarak dans ediyordu; neredeyse düşüyordu, ancak asla düşmüyordu. Mükemmel fiziksel yapısı gerçekten etkileyiciydi. O sahneyi izlerken, kaç kez ondan mısır taneleri üzerinde dans etmesini istediklerini merak ederdim. Yeterli kadar görüntü elde edebilmek için ondan kaç gün boyunca bu dansı tekrarlamasını istediler acaba? O gece, tavanın dibindeki lasagna kalıntılarını temizlemek için uğraştım. Yanmış ve dağınık bir durumdu… Bu reklam neyin tanıtımı için yapılmıştı acaba? Beni bu zor işlerden kurtaracak bir alet miydi bu? Onun bere ve inci gri takım elbisesiyle dans ettiği sahneyi görmek için arkama dönmedim. Lavabonun üzerindeki pencereden dışarıya bakıyordum. Onun sesine de kulak asmadım. Eğer televizyonun bulunduğu yöne bakıyor olsaydım, yine de arkama dönmezdim.Duke, biz ayrı olduğumuz yıllar boyunca da her zaman ünlü biriydi. Onunla ilgili her görüntü veya ses, beni nostalji veya öfke duygularına sürüklerdi; eğer böyle devam etseydi, yıllar önce aklımı yitirirdim. Duke ile barış içinde bir arada yaşadık… Ya da en azından ben öyle yaptım.

Bu örgü örme, yüz yıkama, film izleme ve dans etme sahnesinin ortasına kocam da geldi; çizmelerindeki karları silkeleyerek içeri girdi. Kanepeye doğru baktığında, üç kızımızın birbirlerine sıkıca bağlı olduklarını gördü. Nell televizyona bakıyordu; Maisie ve Emily ise yanlara

dönük halde oturuyorlardı, başlarının arkaları birbirine değiyordu. Ördükleri örgünün ucunu lastik bantla sabitlemişlerdi. Joe da bir süre onlarla birlikte ekrana baktı. Duke'un ayaklarının altındaki kar taneleri henüz patlamaya başlamıştı; Duke avuç avuç karı toplayıp havaya fırlatıyordu. İşte o sırada Joe, "Biliyor musunuz, anneniz onunla çıkar used to." dedi.

Üç farenin kuyruklarını birbirine bağlayıp üzerine de bir kedi atmanın nasıl bir şey olacağını bir düşünün. Sanırım Joe, farelerin başlarının birbirine bağlı olduğunu veya hepsinin kendilerini kurtarmak için çılgınca çığlık atıp tırnaklarını kullanacaklarını fark etmemişti. Joe'nun pek düşündüğünü sanmıyorum. O da bizim gibi Duke'un patlamış mısırın üzerinde dans ettiğini görmüştü; ancak o gece nedense yorum yapmaya başladı. Kızlardan biri, sanırım Maisie'ydi, lastiği çekmeyi düşündü ve birkaç saniye içinde fareler ayrıldı. Uzun saçları sanki kalkan gibi önlerinde duruyordu. Kızlar çığlık atıyordu. Joe ise sanki kötü kararını düzeltmek istermiş gibi uzaktan kumandayı alıp filmi durdurdu. Böylece çocukların sesleri kesildi, ancak konuşulan konu da sona erdi. Duke orada donup kaldı; şapkası gevşek, koyu renkli saçlarının üzerinden neredeyse düşecekti. Ağzı açıktı, gözleri yarı kapalıydı… Bu sahneyi görmek istemezdim.Emily, babasının bunları uydurduğunu söyledi. Nell, Duke ile benim birlikte okula gidip gitmediğimizi bilmek istedi. Maisie ise babalarının ne zaman evimize geleceğini sordu. Bu düşünce üçünü de çok mutlu etti; en sevdikleri film yıldızı kış gecesinde onların evine gelecekti. Babaları neden böyle bir anı seçmişti ki? Ne zaman gelecek acaba? diye sordular.

Lear sonunda ne demişti? Asla, asla, asla.

Keşke her kıza, espresso ile ıslatılmış kalın bir parça çikolatalı kek verseydik ve sonra da onların tabakları yalarken izleseydik. Durmadan yiyorlardı. Bunu nasıl başardıklarını merak ediyorlardı. Neden onun yerine Dük ile evlenmedim ki?

O çok uzun zaman öncesindeki gecelerde, kızlarımızın kendilerine ait erkek arkadaşları olması için henüz yıllar vardı. Onların yaşındayken flört etmenin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıştım: dondurma, filmler, okuldan eve yürüyerek dönme… Öpücüklerin getirdiği heyecan ve korku… Yaz aylarında Duke, benim yatağımda uyurdu; çünkü benim odam çok daha iyiydi: bir dolap, bir komodin, Tom Gölü'ne bakan bir pencere… Ayrıca kendimize ait küçük bir banyomuz vardı. O çift kişilik yatakta birlikte yatardık, birbirimizin hikayelerini dinlerdik. Hırsımız bizi ele geçirdiğinde

tenis oynardık veya gölde yüzerdik. Gösterilerden sonra sarhoş olurduk ya da uyuşturucu kullanırdık. Aç kaldığımızda, yataktan kalkmayı göze alamadığımızda komodinin üzerinde sakladığım pide ekmeklerini yerdik. Bazen o kahve alıp yatağa getirirdi; bazen de ben giderdim.Sahnedeydik ya da o yatakta bulunuyorduk; unutulmuş sigaralar, kül tablasında filtrelerine kadar yanıyordu. Birbirimizle çıkıyorduk.

Üç küçük kızım, beklenti içinde hareketsiz bir şekilde bana bakıyorlardı. Kış mevsimiydi ve sepetteki her filmi otuz kez izlemişlerdi. Bu evde kendilerinin bilmediği bir hikaye olduğunu düşünmek onları dehşete düşürüyordu.

"Birlikte bir oyunda oynamıştık," dedim. Bu doğruydu. Ayrıca, gençken bir süreliğine aktris olmak istediğimi zaten biliyorlardı. Bu oyunla ilgili bir VHS kasetimiz de vardı.

"Yani onunla çıkmadın," diye düzeltti Emily. "Onu tanıyordun sadece."

Omuz silktim. Kızlar, o zamanlar benim ve onların babalarının çok yaşlı olduğunu düşünüyorlardı; bu yüzden de kendi hayatlarımızı hatırlayamayacağımızı varsayıyorlardı. "Bir oyun sırasında birlikte olduk."

Kitaplarımı taşıdı. Beni eve kadar götürdü. Öpüştük.

Sonunda filmin sonunu izlemek için tekrar sinemaya gittiklerinde, Duke artık sadece "Patlamış Mısır Kralı" değildi. O, bir zamanlar anneleriyle birlikte dondurma yemiş olan adamdı. "Bizimle birlikte izlemek istemiyor musun?" diye sordu Maisie.

"Gördüm," dedim.

"Bunun hiçbir önemi yok," dedi. "Her şey yolunda."

"Belki de bu durum onu üzüyordur," dedi Emily fısıldayarak. Aslında film bittiğinde filmin tekrar başlatılmasını isteyen de Emily'ydi; çünkü Duke'u hem filmin başındaki hem de sonundaki haliyle tanımak istiyordu. Filmin başında Duke, sürgün edilmiş bir "Popcorn Kralı"dır ve yerini geri alabilmek için kılık değiştirerek geri döner. Bence bu, hikayenin en saçma kısmıydı: Haber muhabirinin şapkası ve yırtık pırtık ceketi olmasına rağmen, kimsenin Duke'u tanıyamaması mantıksızdı.

Nell, ekrandan gözlerini ayırarak benim nasıl olduğumu görmeye çalıştı. "Seni seviyorum" diyerek bu sözleri dudaklarıyla ifade etti; bu sözler başka hiç kimsenin duymasını istemediği sözlerdi.

Joe da aynısını söyledi. Sürekli aynı şeylerin tekrarlanmasının ardından, sonunda çocuklarımızı yatağa yatırdık.

“Bunu bir daha asla yaşanmaması için seni öldürmek zorunda kalabilirim,” dedim ona. Üzerimdeki kazakları çıkarırken, en sıcak giysinin çıkarıldığı o korkunç anı yaşıyordum.

“Bence bu kadar büyük bir hata iki kez yapılamaz.”

“Bilmeyelim daha iyi.” Üşüyüp titriyordum; o da beni kollarının arasına aldı.

“Onların umursayacağını hiç düşünmemiştim,” dedi. “Ya da en azından, bu kadar çok umursayacaklarını sanmamıştım.”

“Ya da hiç düşünmediniz bile. Sadece söylediniz işte.”

Çenesinin başımın üstünde hareket ettiğini hissedebiliyordum. “İşte öyleydi.”

O olaydan sonra da Duke’un ünü haftalarca devam etti. Ünü yavaş yavaş azalsa da, tamamen yok olmadı. Kızlar, harçlıklarını People dergisine harcamaya başladılar; çünkü Duke, paparazziler için vazgeçilmez bir hedefti. Met Tiyatrosu’nun sezon açılışında, spor salonundan çıkarken omzunda bir sırt çantasıyla, plajda güzel bir kadınla birlikteyken… Kızlar, Duke’un polis dizisi olan Rampart’ı tekrar tekrar izlemeye başladılar. Ben daha fazla Duke filmi satın almamaya karar verdiğim için, kızlar zaten mevcut olan Duke filmlerine odaklandılar. En sevdikleri film ise “Swiss Father Robinson” adlı filmdi. Bu filmde Duke, çıplak göğüslü halde, harika bir çöl adasındaydı. Eşi ise, uluslararası üne sahip bir mimar olan Duke’un kendi çocuklarını neredeyse hiç tanımadığını söylüyor. Bu yüzden o, Zürih’te kalırken, Duke dört sevimli çocuğunu yanına alıp geziyor.Tek başına bir deniz macerasına atılır. Bir gemi kazasının neden olduğu küçük sıkıntılardan sonra, ailesi için ağaçlarda bir ev inşa eder. Çocukların banyo yapmaları gerektiğinde, onları kıyıya indirmek için bir kaydırak da yapar. Kahvaltıda hindistan cevizlerini açarken, omzunda sarı göğüslü, kırmızı bir papağan bulunur. Küçük çocuk ise bir örtüyle babasının sırtına bağlanmıştır. Hiçbir deneyimi olmamasına rağmen, Duke harika bir baba olur; çocuklara okumayı, toprağı sevmeyi ve marangozluk yapmayı öğretir. Filmin en hayal kırıklığı yaratan sahnesi ise, karısının nihayet gelip onları bu cennetten kurtardığı andır. Çocuklar erken yaşta anlarlar ki, hayal kırıklığı demek annenin ta kendisidir. İki yıl sonra, Emily, Duke’un kendi babası olduğuna karar verdi. Maisie ise Emily’nin Şeytan tarafından ele geçirildiğini düşündü. Nell ise bir daha asla eve dönmeyecek bir aktris olmak istedi… Tabii ki bu zaten muhtemelen olacaktı. Yaz boyunca birlikte olduğum o

adam, dünyanın her yerinde var olduğu için evimizde de “ikamet etmeye” başladı. Yine de onu neredeyse hiç düşünmedim.

OceanofPDF.com

4

Hazel'in sarı saçları yüksek otların arasından görünüyor. Maisie'yi beklemek için geri dönmüş. Ama beni gördüğünde, benim de yeterli olduğuma karar veriyor. Birlikte, çitlerin ve beyaz çam ağaçlarının yanından geçerek ahıra doğru gidiyoruz. Kiraz ağaçları o kadar ağır meyvelerle dolu ki, meyvelerin çürümeden toplanmasının nasıl mümkün olacağını bilmiyorum. Çoğu karavan boş; normalde on veya on iki olan aile sayısı şimdi üçe düşmüş. Joe, araziyi bölmüş ve herkese çalışacakları parçaları vermiş. Uzaktan birbirimize el sallıyoruz. Sabahları sandviçlerden oluşan bir tepsiyi sınıflandırma masasının üzerine bırakıyorum, akşamları da boş tabağı alıyorum. Emily'nin her zaman yardımsever erkek arkadaşı Benny Holzapfel ise hiç yardım etmiyor; çünkü kendi ailesinin çiftliğinde günde on altı saat çalışıyor. Holzapfel adı, "yengeç elması" anlamına geliyor; ancak bu isim, sıcakkanlı ve cömert dostlarımıza hiç uymuyor.New York'ta bir dairede yıllarca yaşayabilirsiniz ve yanınızda, sadece birkaç adım ötede yaşayan insanları hiç tanımayabilirsiniz. Ancak Michigan'da, bir bahçe içinde yaşarsanız, kilometrelerce uzaktaki herkesi "komşu" olarak görürsünüz. Onlara güvenirsiniz; çocuklarını, hasatlarını, ekipmanlarını ve köpeklerini tanırsınız. Whiting ailesinin Duchess adında eski bir Alman çoban köpeği vardır. Aslında adı Princess veya Queenie de olabilirdi. Kurt benzeri görünüşüne rağmen, aslında çok sevimli bir köpektir. Yaz aylarında Duchess, arka kapımıza kadar yürür. Ona bir kase su ve biraz bisküvi veririm. Sıcak taşların üzerinde biraz uyuduktan sonra tekrar yola çıkar.

Göletin ötesinde, bizim çiftliğimizle Holzapfels'lerin çiftliğinin birleştiği bir yer var. Kocam eskiden şaka yollu, bir gün kızlarımızdan birinin Holzapfels'lerden biriyle evleneceğini söylerdi. Ancak Benny lise son sınıfındayken mutfakta görünmeye başlayınca, kocam bu şakayı

yapmaktan vazgeçti; çünkü Benny'yi korkutmak istemiyordu. O zamandan beri kocam, kış aylarında, gece geç saatlerde yatağımızda bana bu hayallerini fısıldıyor: Emily ve Benny evlenip birlikte çiftlikte yaşayacaklar. Küçük evi düzene sokacağız, güzel bir veranda, yeni bir mutfak, gerçek anlamda bir yatak odası yapacağız… Her şey aynı katta olacak. Joe ve ben küçük eve taşınacak, bizim evimizi ise Emily ve Benny'ye vereceğiz. Böylece onlar da burada çocuk sahibi olabilecekler. Belki bir gün bu çocuklar, yakındaki Otts veya Whitings ailelerinin çocuklarıyla evlenecekler. Böylece daha büyük bir topluluk oluşacak. Çünkü insan, sahip olduğu toprağı işleyemeseler bile, yine de daha fazlasını ister. Emily'nin Duke tarafından büyülendiği o günlerden beri yıllar geçti.Büyünün bozulup kızımızın geri dönmesinin üzerinden yıllar geçti. Onu seviyor ve ona güveniyoruz; ancak yine de ondan korkmaktan tamamen kurtulamadık. Kızımız, çiftliğin kendisinin hayatı olduğunu söylüyor ve tabii ki burada kalacağını belirtiyor. Bunu söylerken yanında Benny de var; ikisi de ayakları çıplak, akşam yemeği için mısır kabuklarını soyuyorlar.

Benny, çocukluğundan beri çiftliklerimizi birbirine bağlayan yolda bisiklet sürüyordu. Liseye başladığında ise mutfakta Joe ile 4-H projeleri hakkında konuşuyordu. Biz Benny'ye "Planlı Adam" diyorduk; eski çeşit elma fidanları, yüksek verimli elma çeşitleri… Michigan Farm Bureau'nun gönderdiği her broşürü dikkatle inceleyip bunlar hakkında bilgi verirdi. Sürekli elma konuşması aslında onun gerginliğini gizlemek içindi; çünkü asıl görmek istediği kişi Emily'ydi. Üniversiteye gitmeden önce bile, ebeveynleriyle birlikte tekrar çalışmaya döneceğini açıkça belirtmişti. Benny, başka hayatlar da olabileceğinin farkındaydı; ancak en çok hoşuna giden seçenek, bisikletinin tekerleklerinin altında gerçekleşen o hayattı… Eğer Emily de istekliyse tabii.

Ancak Emily her zaman çiftlikle ilgilenmişti; aynı zamanda Benny'ye de ilgi duyuyordu. Zamanla bu iki ilgi alanı, Duke'u bir kenara itti. Belki de bunun çiftlikle hiçbir ilgisi yoktu; belki de Emily, Duke'tan daha olgunlaşmıştı. Her yaz East Lansing'den eve dönüp hasat işlerinde yardım ederdi. Kendi soğuk hava deposumuzu inşa etmemiz gerektiğini, böylece soğutma işlerini dışarıdan karşılamak zorunda kalmayacağımızı söyledi. Ayrıca, büyük bir soğuk hava deposu inşa edip maliyeti komşularımızla paylaşabileceğimizi de belirtti. Eğer taze ürünler için daha fazla ürün satabilirsek, bu yatırımın karşılığını alacaktık.

Tüm bu planlarda Duke'un yeri neredeydi?

O, hiçbir yerde değildi.

Hazel, tepeye doğru yürüyor; kocamın atalarının mezarlarının bulunduğu mezarlığa… Alçak bir demir çitin arkasında… Nedense ben de köpeği takip ediyorum. Tüm mezarların üzeri yeşil bitkilerle kaplı. Joe'nun teyzesinin burayı ne kadar özenle koruduğunu düşünüyorum… Ama şu an çapalama yapmak için uygun bir zaman değil. Mezarlık, arazinin en yüksek noktasında yer alıyor; ağaçları, ahırı ve gölün kıyısını görebileceğiniz harika bir yer… Ama ilk yerleşimciler, en iyi arazileri ölülerine ayırmışlar… İlk gömülen kişi, iki yaşındaki Mary'ymiş… Birer birer, hepsi de bu tepeye gömüldüler… Orada, bizim de onlara katılmamızı bekliyorlar… Eskiden insanlar çocuklarını, eşlerini, ebeveynlerini hep buraya gömerlerdi… Başka hiçbir yere gitmezlerdi… Başka yerde olmak da istemezlerdi…

Tepeden aşağıya bakıyorum; yeşil Michigan State şapkasını takmış olan Emily'yi görebiliyorum. Bir dakika sonra da Maisie ve Nell'in ahıra doğru yürüdüklerini görüyorum. Hazel, rüzgarda Maisie'nin kokusunu alıyor ve ona tekrar hayatı için teşekkür etmek için hızla oraya gidiyor.

Benny Holzapfel, taze kirazların sağlıklı bir nakit akış sisteminin parçası olduğuna dair inancını uzun süredir dile getirmişti. Lise ikinci sınıf öğrencisiyken, kocamı ikna ederek üzüm bağlarının doğu kısmında kırk dönüm araziye koyu renkli kiraz ağaçları dikilmesini sağladı. O zamanlar, on beş yaşındaki komşumuzun bu önerisini kabul etmek istemedim. "Daha fazla keçiye ihtiyacımız olduğu gibi, daha fazla ağaca da ihtiyacımız var," dedim. Bu da Benny'nin fikriydi. Kirazları mekanik olarak toplayamazsınız; elle toplamak gerekir ve her bir kirazın mükemmel şekilde toplanması gerekir. Turtalar dondurulduktan sonra suyu veya reçeli yapılır veya turta yapımında kullanılır. Kirazlar ayrıca kurutularak kuru kiraz haline getirilir; kimse bunların nasıl göründüğüyle ilgilenmez. Turtalarla ilgili sorun şu ki, distribütörler teslimat sırasında peşinat öderler ve geri kalan ödemeyi ise ürünleri sattıktan sonra yaparlar.Ayrıca, kirazlar zaten dondurulmuş veya kurutulmuş oldukları için acele etmeye gerek yok. Temmuz ayında tartları üretmeye devam edebilirsiniz; ancak kârınızı ancak Aralık ayında veya gelecek Temmuz'da görebilirsiniz. Öte yandan, tatlılar dondurulamaz. Yazın başlarında buzdolabında iki hafta dayanırlar; mevsimin sonunda ise şeker oranı yükseldiğinden ürünlerin bozulma hızı oldukça azalır. Elbette, bazı tatlılar yoğurda eklenerek tüketilir; ancak çoğunu tarım kooperatifleri aracılığıyla nakit olarak satarız. Kooperatifler

de bunları marketlere ve diğer satış noktalarına satar. Bu kirazlardan elde ettiğimiz para sayesinde Nell, Michigan Üniversitesi'nde eğitim alabildi; şimdi de bu para Maisie'nin veterinerlik eğitimi için kullanılıyor.

Teşekkür ederim, Benny Holzapfel.

"Yani, Bay Ripley sizden bir film için seçmelere katılmanızı istemiş," diye başladı Emily. Dördümüz de bir sıra halinde ağaçların altında kiraz topluyorduk; kovalar boynumuzda asılıydı. Emily, babası gibi uzun boyluydu ve tüm gün boyunca ağır yükleri taşıyabilecek kadar güçlüydü. Maisie, ablasından daha kısa boyluydu; ancak yine de hiç de küçük sayılmazdı. Kıvırcık saçları ona biraz daha uzun boylu bir görünüm kazandırıyordu. Nell ise bana benziyordu… Ya da belki de Nell, benim gençlik zamanlarımdaki halime benziyordu. Sanki bu kızların oluşumunda kullanılan genetik materyal her seferinde biraz daha azalıyormuş gibi… Böylece en büyük kız uzun boylu, ortanca kız ise normal boylarda, en küçük kız ise oldukça minyon kalıyordu. Adeta üç ayı gibiydiler… Küçük bir yeşil solucanı elimle uzaklaştırdım. "Neden size bunları anlatıyorum ki?"

"Çünkü sen tüm resmi bir araya getiriyorsun," diyor Nell. "Bize daha önce bizden sakladığın her şeyi anlatıyorsun."

"Geri dönüp bir şapka alman gerekiyor," diyorum Nell'e.

Şaşkın bir şekilde başının üstüne dokunuyor. Evden ayrılırken hâlâ yarı uykulu haldeydi. "İlk arada yapacağım bunu."

Ripley'nin o telefon görüşmesi sırasında söylemek istediği şey şuydu: Bu görüşme için 7 dolar 85 sent ödemek zorunda kaldım ve bu yüzden Amerikan Tarihi dersine geç kaldım. Ripley, yeğeninin kendisinin benimle ilgili bir deneme yapmamı istediğini öğrenmesinden endişe ediyordu. "Kız kardeşim bu filmle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Rae Ann'in yaşındaki bir kıza, sahnede Rae Ann'in yanında duran kıza bu rol verildiğini öğrenirse mutlu olmaz."

Bana bir rol vermiş miydi? Sormadım.

"Yani şehirden ayrılırken, ailenizde acil bir durum olduğunu, bir cenaze olduğunu vb. söylemeniz daha iyi olur. Ona büyükannenizin öldüğünü söyleyin."

Sanki beni bir iğneyle batırmış gibi hissettim. "Büyükannemin öldüğünü ona söylemeyeceğim."

“O zaman başka birini düşünün.” Ripley’nin sesindeki sıkıntı gizlenemiyordu.

Ripley- Believe-It-Or-Not, ebeveynlerimin telefon numarasını istedi; ben de ona verdim. Ben de bu seyahatin masraflarını karşılamak için kaç tane etek dikmem gerektiğini hesaplarken, prodüksiyon şirketi bana bir bilet aldı. O zaman yirmi yaşındaydım; ancak telefonum olmadığı için Ripley’nin asistanı ebeveynlerimle iletişimi sağladı. Ebeveynlerim, Ripley’nin bunu bana söylediğini sandılar. Ama Ripley, seyahat planlarıyla ilgilenen biri değildi. Büyükannemi arayıp ondan para ödünç alıp alamayacağımı sorduğumda, sorunun zaten çözüldüğünü öğrendim. Ailem, dönemin ortasında okulu bırakıp tanımadığım bir adamın isteği üzerine Kaliforniya’ya gitmemin harika bir fikir olduğunu düşündü. Ben de bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm; çünkü sonunda gitmem gereken bir yönüm olduğunu hissettim… Ve o yön batıydı.Her neyse, Mart ayında tüm New Hampshire umutsuzluğa boğuluyor; bu yüzden ayrılmak için daha iyi bir zaman olamaz. Büyükannem haberi duyar duymaz dikiş makinesini hızlıca çalıştırmaya başladı ve bana L.L. Bean’dan sipariş ettiği mayoya uygun elbiseler, etekler ve mayoyu örtecek kıyafetler dikti. Böylece, LAX’a ördek botları ve koyu yeşil renkli paltomla varmamın önüne geçilmiş oldu.

Boynumuzdaki kovalar, kanvas kayışlarla asılı duruyor. Kovalar dolduğunda, içindekileri diğer kaplara boşaltıyoruz. Yeterince kap doldurduğumuzda, Joe bu kapları yeşil renkli John Deere Gator kamyonetinin kasasına yükleyip ahıra götürüyor.

“Yani, Kaliforniya…” diye başlar Nell, hafifçe dürterek. Bu, hikayenin kendisinin en çok ilgisini çeken kısmıdır.

Kızın fazla güneşe maruz kaldığından endişeleniyorum. Bu yüzden şapkamı ona veriyorum; ancak o şapkayı başından itiyor. “Artık için çok geç. Kendini koru.” diyorum ve şapkayı onun başına koyuyorum.

Nell bunu kabul ediyor; çünkü kız kardeşlerinin aksine, o tartışmayı sevmez. “Öncelikle seçmelerle ilgili bilgileri duymak istiyorum, ardından da filmin detaylarını öğrenmek istiyorum.”

O, bende ona öğretebileceğim bir şeyler olduğunu düşünüyor, ancak öyle değil. Nell, bir odanın kontrolünü ele geçirmiyor veya şarkı söylemek için sandalyeye çıkmıyor. O, sadece izleyen kişidir. Ripley’nin bende olduğunu söylediği o doğallığa sahip; o kadar şeffaf bir kişiliğe sahip ki,

insanın gözlerini ondan alması imkansız. Sürekli olarak kendi sanatı üzerinde çalışıyor. Kiraz toplarken bile, başkalarının kirazları nasıl toplayabileceğini düşündüğünü görebiliyorum. İşte aramızdaki fark bu: Ben kendim olmakta çok iyiydim; Nell ise herhangi biri olmakta çok iyidir.

"İlginç değildi," diyorum.

"Bizi eğlendirin," diyor Emily. "Çalışıyoruz."

Açıklamaya çalışıyorum: "Liseye giderken New Hampshire'daki bir State Farm temsilcisinden oyunculuk yapmayı öğrendim. Diğer insanlar aşırıya kaçıyordu; bu yüzden ben çok az şey yaparak dikkat çektim. Bay Martin'in ihtiyacı olan kişi 'Emily' rolü için uygun biriydi… Ama tüm 'Emily' karakterleri berbattı. Ben ise berbat olmadığım için oldukça iyi göründüm. Sanırım Bill Ripley de benzer bir durumdaydı. Deneme sınavlarına katılan tüm kadın oyuncular aşırıya kaçıyordu; o yüzden Bay Ripley'nin ihtiyacı olan kişi sade ve doğal davranabilen biriydi. Sade ve doğal davranmak benim uzmanlık alanımdı."

"Neden kendini küçümseyerek satıyorsun ki?" diye soruyor Emily, bana bir kiraz fırlatarak. Maisie eğilip elleriyle çimenleri ayırıyor ve kirazı bulunca hemen ağzına atıyor. Tatlı kirazları boşa harcamayız. "Eğer aramızdan biri böyle bir şey söylese, sen bize kafamızdan vurur ve aynanın önünde olumlu şeyler söylememizi sağlardın."

"Sana bir kez, sadece bir kez olumlu ifadeler kullanmanı söyledim," diyorum ona. "Ve bu senin için faydalı oldu."

"Belki bu durum senin için de iyi olur," diyor Emily.

"Ama kendimi küçümsemiyorum. Size söylüyorum, kendim olma konusunda gerçekten yetenekliydim ve bir süreliğine de bu yeteneğim işe yaradı. Aslında, muhtemelen sinemada sahnede olduğundan daha iyi işe yaradı."

"Sanki bu filmi yüzlerce kez izlememişiz gibi konuşuyorsun," diyor Nell. "Gerçekten çok iyiydin."

Omuz silkiyorum. "Bu, bir şarkıyı kusursuz bir şekilde söyleyebilmek gibidir. Harika bir yetenek, ancak sadece belirli bir noktaya kadar işe yarar."

New Hampshire'a geri dönelim: Bill Ripley, kız kardeşinin yanında, o karanlık üniversite tiyatrosunda oturuyordu. Ripley bu tür durumlara alışkındı; beni gördüğünde neyle karşı karşıya olduğunu hemen

anladı: Rolünü oynamak yerine, doğal olarak o rol için uygun olan güzel bir kızdım. Yeğeninin aksine, ben nasıl davranmam gerektiğini biliyordum.

Los Angeles'ta uçaktan indiğimde, siyah takım elbiseli, çok esmer tenli bir adam, üzerinde adımın yazılı olduğu bir kağıt tutuyordu. Elindeki küçük çantayı aldı ve beni terminalin önünde duran lüks limuzinine götürdü. Büyükannemın dediği gibi, neredeyse bir tüyle bile beni yere devirebilirlerdi. Eğer o beni havalimanında gezdirip tam olarak aynı yere bıraksaydı ve ben de Kaliforniya'nın başka hiçbir yerini görmeksizin New Hampshire'a geri dönseydim, yine de bunu yapmaya değerdi. Çünkü bir gün çocuklarıma "Lüks bir limuzinde seyahat ettim" diyebilecektim. Renkli camları aşağı indirdim ki, arabanın arkasında kimin olduğunu görmeye çalışan herkes beni görebilsin.

Otelin bir yüzme havuzu vardı. Odamdaki küçük hediye sepetinde, benim için tamamen yabancı olan meyveler vardı; nasıl yenileceğini bilemedim. Ripley'den gelen notta "Hoş geldiniz! Lütfen oteldeki tüm yemeklerinizi kendiniz imzalayın." yazıyordu. Bu oldukça nazik bir davranıştı; ancak "Saat 7'de sizi akşam yemeği için alacağım." ifadesiyle pek örtüşmüyordu. Oda servisinden sipariş ettiğim hamburger, gümüş renkli bir kap içinde bana getirildi. Garson, o kapı ustalıkla aldı gitti. Görünen o ki, Kaliforniya'daki her şey bir film sahnesinden farksızdı. On beş dolarlık hamburgerimi beyaz bir yatakta yerken, repliklerimi de tekrarladım. Ertesi sabah, farklı bir şoför ve farklı bir limuzinle Warner Brothers'un stüdyosuna götürüldüm. İki saat boyunca insanlar beni giydirdi, çıkardı ve tekrar giydirdi. Şık bir berber koltuğunda otururken, pembe tişört giymiş siyahi bir adam makyajımı temizledi. O tişört o kadar iyi oturuyordu ki, muhtemelen özel olarak dikilmişti.Sabah oldu ve yüzümün üzerine bambaşka bir "yüz" çizildi. Çenesini kaldırmamı veya sola dönmemi istediğinde, parmağını yüzümün önünde tutardı. "Parmaklarımı takip et," derdi ve ben de öyle yapardım.

"Kaşlar mı?" diye sordu, yanımdaki sandalyede oturup bir senaryo okuyan adama.

Adam aynada bana baktı, sonra da makyaj yapan kişiye baktı. "Bekleyin," dedi.

Tüyleri mısır teli gibi ince ve renksiz olan, kaşları ise hiç olmayan bir kadın saçlarımı taradı. Sonra saçlarımı ellerinin arasından defalarca geçirdi. "Buna bakın," dedi meslektaşlarına. "Tam bir şampuan reklamı gibi."

Dorothy ve arkadaşlarının, Büyücü ile görüşmeye gitmeden önce kendilerini güzelleştirdikleri o sahneyi sürekli düşünüyordum. Buraya bir dokunuş, oraya bir dokunuş… Ve birkaç tane de yepyeni pipet. İşte böylece genç ve güzel kalırsınız.

Neşeli, eski Oz Ülkesi.

Tüm bu çabalar sonucunda, artık daha çekici görünen kuzenime benziyen bir kişi haline gelmiştim. Sonra beni sete götürdüler; beyaz bir arka planın önünde durdum. Yanımda berber koltuğunda oturan adam benim fotoğrafımı çekti. Yaptığı övgüler o kadar abartılıydı ki önce kendim için, sonra da onun için utanç duydum. Daha sonra başka bir adam geldi; elinde üç ayaklı bir kamera vardı. Benden adımı (Lara Kenison), filmin adını (Singularity) ve canlandırdığım karakterin adını (Lindsay) söylememi istedi. Bunlar bittikten sonra beni setin açık alanına götürdüler; orada Ripley ve diğer herkes beni bekliyordu.

Nell'in elleri dallardan aşağı düşüyor ve o da ellerini yanlarında bırakıyor. "Boşta kalan eller…" diye mırıldanmaya başlıyorum; bu eski bir aile şakasıdır. Ama kendimi tutuyorum. Nell, yanımda duruyor; üzerinde papatyalarla süslenmiş bir elbise var. Bu elbisenin büyük cepleri vardı; bu cepler bir zamanlar bana aitti, sonra Emily'nin oldu, ardından da Maisie'nin. Nell'in gözleri korkudan parlıyor.

"Korkmadın mı?" diye fısıldar o.

Maisie ve Emily duruyorlar. Üç kız da benim hatırlamaya çalıştığım anları izliyorlar. Bu olay çok uzun zaman önce yaşandı. Etrafa bakıyorum; Ripley orada, annemi canlandıran ünlü aktris de orada. Ayrıca, annemin erkek arkadaşını canlandıran daha az ünlü bir aktör de orada. Boom mikrofonları, devasa ışıklar ve kameralarla donatılmış insanlar var; ekipmanlarının ayarlarını sessizce yapıyorlar. İki aktör ve ben, bir yemek masasını temsil eden bir masanın etrafında oturuyoruz ve gülüyoruz… Çünkü sahnenin gereği bu. Sahneye çıktığım tüm zamanlarda, daha önce hiç gülmem istenmemişti; ancak bu sefer gülümsemek kolay oldu. Lisedeyken Emily için metin okurken çok korkmuştum; ancak şimdi o korku artık yok. Yapmam gereken tek şey, rol yapmamaya çalışmak… Bu da kolay, çünkü nasıl rol yapılacağını bilmiyorum. Ripley'nin beni Kaliforniya'ya getirmesinin sebebi de bu zaten.

"Hayır," diyorum kızlarıma. "Korkmuyorum."

Nereden çıktı bu fikir bilmiyorum; sanki eğer beni beğenirlerse, Kaliforniya'da kalıp filmi yapabilirmişim gibi… Ama ekran testi bittikten hemen sonra beni arabaya bindirip havalimanına geri götürdüler. Çantamı henüz otelden ayrılırken hazırlamamıştım bile. Boston'a uçtum ve oradan da Durham'a geri döndüm. Sosyoloji dersinden önce üç saatlik bir uyku sürem vardı.

Alarımı ayarladıktan sonra tek kişilik yatağıma girdim ve o limuzin hakkında düşünmeye başladım. Oda arkadaşım derin uykudaydı; onu uyandırıp bunu anlatmak istemedim. Ama o limuzin, aklımdan çıkmayan bir şeydi.

İki hafta sonra annem holdeki telefonla beni aradı ve Los Angeles'a geri dönmem gerektiğini söyledi.

"Bu rolü aldım mı acaba?" Rolü alamadığım için zaten kötü hissediyordum. Ama bu kötü hissi artık üzerimden atmıştım.

"Bay Ripley, ikinci bir test yapılması gerektiğini söyledi."

"Zaten beni gördüklerine göre, harcayacakları bu kadar çok para olmasına gerek yok."

"Sanırım onların paraları var," dedi annem.

Ve böylece tekrar oraya döndüm. Bu sefer, sanki bu siyah arabaya alışkınmışım gibi içine bindim. İlk sefer lükstu, ikinci sefer ise ayrıcalıktı.

Ertesi sabah Ripley ve kadro yönetmeni beni oradaki bir yüzme havuzunda karşıladılar. Şezlonglardan birinde, kırmızı-beyaz renkli bir mayoyla giyinmiş, sarışın bir kadın vardı. Kadın dergisinden başını kaldırıp bana el salladı; ben de ona karşılık verdim. Güneş ışığında su çok güzel görünüyordu. Acaba stüdyo çalışanları öğle aralarında burada yüzüyor muydu, yoksa burası insanların yüzdüğü sahnelerin çekildiği yer miydi? Ripley ve kadro yönetmeninin yanında, benden yaşça büyük ama çok da yaşlı olmayan bir kadın daha vardı. Kadın gülümseyerek sorular sordu: Uçuşum nasıldı? Kahvaltı için bir şeyler aldım mı? Bu harika günü nasıl değerlendirebilirim?

"Senin yüzdüğünü görmemiz gerekiyor," dedi Ripley.

"Cidden mi?" Hemen suyun ne kadar soğuk olduğunu merak ettim. Çünkü New Hampshire'lı biri için yüzme konusu gündeme geldiğinde akla gelen ilk şey budur.

"Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

Her açıdan hâlâ gençtim ve her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. "Tabii ki öyle, ama doğrudan beni arayıp sormak daha kolay olmaz mıydı?"

Kast yönetmeni güldü ve Ripley de başını salladı. “Tabii, ancak bunu gerçekten yapmanızı görmemiz gerekiyor. Bazı insanlar yüzerken iyi görünmüyorlar; bazıları ise öyle.”

Lise son iki yazımı Camp Huckins’te danışman olarak geçirdiğimi, Kızılhaç’ın can kurtarma kursunu tamamladığımı söylemek istedim. Bu kurs kapsamında, oldukça soğuk olan bir gölde yarım mil yüzme yapmam gerekiyordu. Daha sonra da su güvenliği ile ilgili dersler verdim. Sertifikam vardı; ancak biliyordum ki onlar için bunun hiçbir önemi yoktu. “Mayom otelde kaldı.”

Onlarla birlikte olan, benden biraz daha yaşça büyük olan kadın yine gülümsedi. “Yeterince takım elbise var,” dedi. “Hadi, sizi gardıroba götüreyim.”

“Acele etmeyin,” dedi Ripley. “Biz bekleriz.”

Tabii ki, eğer bir kız sizi bir odaya götürüp bu bikini’nin sizin üzerinizde ne kadar güzel görüneceğini anlatmaya başlarsa, ne demek istediğini hemen anlarsınız. Büyükannemin aldığı o sağlam, mavi renkli bikiniyi hatırladım; hâlâ oteldeki çantamda duruyordu, etiketleri hâlâ üzerindeydi. Kendimi bu kadar kolay kandırmış olmama öfkeden deliye döndüm. Havuza geri döndüğümde onlardan hiçbirine tek kelime bile etmedim. Dalış tahtasına gittim, iki kez yükseğe sıçradım, sonra ellerimle berrak mavi suyu böldüm. Üç tur attım. Bu herifler benim yüzebileceğimi görmek istiyorlardı, öyle mi? Onlara nasıl yüzüleceğini göstereceğim.

New Hampshire’a dönene kadar bana rolü aldığım söylenmedi. Dört hafta içinde sette olmam gerektiği söylendi. Üçüncü seyahatim için aldığım uçak bileti birinci sınıftı; bu da, deneyimlerime göre, lüks bir limuzinden çok daha iyiydi. Bana bir sendika üyeliği ve küçük, mobilyalı bir daire verildi. Ripley bana bir çift güneş gözlüğü aldı ve dışarıda olduğum her zaman bunları takmam gerektiğini, aksi takdirde göz kenarlarında kırışıklıklar oluşacağını söyledi. Beni kostüm odasına götürmekle görevli kızın adı Ashby’di. Artık Ashby’nin görevi, sabahları beni almak ve sette benimle ilgilenmekti. Ashby’nin görevi, tuhaf yeni şeyleri biraz daha normal gibi göstermekti ve bu konuda oldukça iyiydi. Ashby de aktris olmak istiyordu.

Şeffaflık ve alçakgönüllülük konusundaki yeteneklerim, kameranın önünde oldukça işe yaradı. Veronica’nın o muhteşem kaşlarını hatırlayarak bunları kamerada yeniden yarattım ve bu sayede ince zekâm için övgüler aldım. Nasıl gülüneceğini, saçlarımı kulaklarımın arkasına iterken nasıl

bakılacağını biliyordum. Kameraman, kulaklarımın delinmemiş olmasına şaşırmıştı. Bana bunun "bakire olmaktan daha iyi" olduğunu söyledi. Ona, kulaklarımın delinmemiş olmasının tek nedeninin, alışveriş merkezinde önümde sıra bekleyen kızın, kulak memesine iğne batırıldığında bayılması ve kimsenin onu tutmaya çalışmaması olduğunu söylemedim. Hayatta neyin faydalı olacağını asla bilemezsiniz; benim "büyüm" ise New Hampshire'lı olmam, saçlarımın boyanmamış olması ve kulaklarımın delinmemiş olmasıydı. İki parçalı bir kıyafet giymeyi kabul ettim, ancak üst kısmımı çıkarmadım. Bunun zor bir kombinasyon olduğunu anlıyorum, ancak bu durum tam anlamıyla oyunculukla aynı şey değildi.

Ripley, benim bir arkadaşı olan bir menajerle anlaşmamı sağladı. Bu menajer, 45.000 dolarlık bir sözleşme imzalattı. Bu miktar, kısa süre önce ankesörlü telefondan arama yapabilmek için para biriktirmeye çalışan bir kız için gerçekten büyük bir meblağdı. Oraya vardıktan kısa bir süre sonra çekimler ertelendi; çünkü annemi canlandıran ünlü aktrisin ayak bileği Topanga Kanyonu'nda yürürken burkulmuştu. Aktris, bir yılan gördüğünü söyledi. Ashby bana, eğer prodüksiyonun bu erken aşamasında başka birinin de ayak bileği burkulmuş olsaydı, onun yerine başka biri getirileceğini söyledi. Ancak ünlü aktris, bu filmin en önemli unsuru gibiydi. Dönemde sadece üç hafta kalmıştı; bu yüzden okula geri dönebilir miyim diye sordum. Ancak herkes bunun mümkün olmadığını söyledi. Eğer aktrisin ayak bileği iyileşirse, beni beklemek istemezlerdi. Hollywood'dakiler, New Hampshire'ın Moğolistan'a yakın olduğunu düşünüyorlardı. Teselli olarak, menajerim bana bir Diet Dr Pepper reklamında rol verdi.Red Lobster için… Onlar, gerçek aktörlerin annelerini bile feda ederek elde etmek isteyecekleri türden ünlü yerlerdi. Bir Diet Dr Pepper içtim, kulak memelerimi sergiledim ve bir banka hesabı açtım. Ripley bana bir araba ödünç verdi; çünkü yönetmenlerin fazladan arabaları olurdu. Bu araba, benim yaşımdan daha büyük olan, küçük yeşil bir MG cabrioletiydi. Eğer bu bir işse, o zaman ben bu iş için yaratılmışım demektir.

Bence, filmin yayın tarihinin sürekli ertelenmesi bir sorun değildi. Yapımcılar, kış sahneleri ve geçmişe dair sahneler eklemek istediler. Ancak o ünlü aktrisin programı o kadar yoğundu ki, onun için uygun bir zaman bulunamadı. Zaman bulunsa bile, kar sahneleri için ekstra bütçeye ihtiyaç vardı; çünkü kış sahneleri aktrisin sözleşmesinde yer almıyordu. Bu durum en az bir yıl, belki de iki yıl kadar gecikmeye neden oldu. Ayrıca montaj

aşamasında ve dağıtım konusunda da bazı sorunlar oldu. Bunların hiçbiri bana açıklanmadı. Filmin ne olduğunu bilmek benim görevim değildi; üstelik umurumda da değildi. Çünkü Los Angeles'ı seviyordum. O güneşli ortam bana çok uygun geliyordu. Menajerim, bana "The Finnegans" adlı unutulmuş bir komedi dizisinde iki sezonluk roller ve birkaç reklam filminde oynama fırsatı sağladı. İşim vardı, yaşayacak bir yerim vardı. Plajdaki partilere gider, film yıldızı olmak isteyen gençlerle vakit geçirirdim. Dans etmeye de giderdim.New Hampshire'dan ayrıldım.

Nell çimenlerin üzerine oturuyor. "Buna daha fazla dayanamıyorum," diyor.

Emily eğilip kız kardeşinin başına bir el koyar.

"Ne?"

"Her şeyi bir araya koyduğumuzda," diyor Nell. "Birisi kapınızı çalıp size bu harika filmdeki rolü veriyor. Film vizyona girmese bile yine de iş bulabiliyorsunuz. Sanat yaratmasanız bile para kazanabiliyorsunuz. Yani, önce yüzmek zorunda kaldığınızı anlıyorum; bu pek hoş bir durum değil. Ama gerçekten de bunu istiyor muydunuz?"

Ne istemiştim ki? Uçakla seyahat etmek mi? New Hampshire'dan ayrılmak mı? Kızımın yanına çimenlerin üzerine oturdum. "Sanırım öyle. Film çekimlerine başlandığında bunu istemiştim, ancak senin istediğin şekilde değil. Bunu anlıyorum."

"Bir seçmeye katılmak istiyorum. Oyuncu olmak istiyorum. Bu bahçeden bir an önce kurtulmak istiyorum. Sanki evren, senin bir aktris olman için çaba göstermiş; benim ise kiraz toplamam için çaba göstermiş gibi."

"Ama bunu gerçekten çok iyi yapıyorsun," diyor Maisie ona. "Mükemmel bir tekniğin var."

Birine, geçmişimi memnuniyetle ona verebileceğimi söylemek hem duygusuzca hem de anlamsızdır; çünkü geçmiş başkalarına aktarılamaz. Zaten, ona sadece güzel günleri vermek isterdim. Nell'in bakış açısından bakıldığında, o güzel günlerin boşa harcandığını ve aslında Nell'in bunları daha iyi değerlendirebileceğini düşünmek zor değil. "Bunu bırakmalıyız. Konuşulacak başka bir sürü şey var. Ya da hiç konuşmayabiliriz. Ya da bir süreliğine podcast'lere geri dönebiliriz." Podcast'leri ölünceye kadar

dinleyebiliriz; ancak bu şekilde bile elimizdeki hikayelerin hepsini anlayamayız.

"Duramazsın," diyor Emily. "Henüz önemli olan kısma bile gelmedik."

"Önemli olan kısım mı?" diye soruyorum, gerçi zaten biliyorum.

"Duke… Bize geçmiş hakkında bilgi vermenizin asıl sebebi, sonunda Duke'a ulaşmak istemenizdir."

"O, geçmişin sebebi değil," diyor Maisie karanlık bir sesle.

Nell, başını dizlerinin üzerine koyuyor. "Devam et. Ben sizi engellemeyeceğim. Sadece üzgünüm. Arada fark var. Lütfen devam edin."

"Hayatın adil olmadığını kabul ederek yola devam edin. Aslında filmde rol alması gereken kişi sizdiniz; ancak siz henüz doğmamıştınız, doğmanıza daha on yıldan fazla vardı," diyor Maisie.

Nell, dizlerine doğru başını sallıyor. "İstediğim tek şey bu."

"Seni mutsuz etmekle hiçbir ilgim yok." Eğer bu hikaye sona erecekse, burası bunun için kötü bir yer değil.

"Hayatımın koşulları beni mutsuz ediyor; hikaye değil. Aynı şey gibi görünse de aslında öyle değil." Nell çimenlerin üzerine yığılıp kaldı, kollarını bir denizyıldızı gibi açtı… Sanki umudunu yitirmiş bir kız gibi…

Hepimizin o yumuşak ve yeşil çimenlerin üzerinde yattığımızı biliyoruz. Dal ve kiraz ağaçlarının arasından Michigan gökyüzüne bakıyoruz; başımızın üstünde küçük bulutlar süzülüyor. Kaç yıl oldu, biz dördümüz birlikte bu çimenlerin üzerinde, bu ağaçların altında yatıp, hangi bulutların ördek, hangilerinin tavşan olduğunu tartıştığımızı hatırlıyor musunuz?

"Ünlü olmalıydın," diyor Nell sonunda. "Bence bu durum beni öldürüyor."

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve bir anlığına kızlarımın saçlarındaki güneşi seyrediyorum. "Ünlü müyüm? Ciddi misin?"

Başlarını hafifçe sallayarak çimenleri hafifçe karıştırıyorlar.

Elini ağaçların yeşilliklerine doğru kaldırıyorum. "Buna bakın! Siz üçünüz de bir düşünün. Sizce hayatımı ıstakozlu sandviçlerin reklamlarını yaparak geçirmek daha iyi olur muydu?"

O sırada Benny, lisede kullandığı eski bisikletiyle sıraların arasından hızla geçti. Hazel alarmı çaldı, ancak biz oturacak pozisyonlara geçmek için çok geç kaldık. Benny bizi zaten görmüştü.

Benny yavaşça durur. "Uyuyor musun? Sabah henüz on bile olmadı."

Hepimiz biliyoruz ki, o kız arkadaşının babasını bulmaya gelmiş, kız arkadaşının kendisini değil. Bir testere veya bir miktar tel ödünç almak istiyor; ya da Joe'nun arayıp, hiçbirimizin nasıl tamir edileceğini bilemeyeceği bir şeyi tamir etmesi için yardım istemesi üzerine buraya gelmiş. Benny'nin zayıf olmasının sebebi yemek yemek için zaman ayırmamasıdır. Saçları da lastik bantla toplanmış durumda; çünkü saçlarını kestirmek için de zaman ayırmıyor.

Ona el sallıyorum. "Dünyanın sorunlarını çözüyoruz."

Bisikletinden inip Emily'yi öpmek için yeterince zaman ayırıyor. Bunu takdir ediyoruz: Veterinerlik fakültesinde okuyan erkek arkadaşı Oregon'da kendi ailesiyle birlikte olan Maisie; erkek arkadaşı olmayan Nell; ve aşkı seven ben.

"Babanın seni böyle görmesine izin verme," diyor Benny. Burada kastettiği şey, sabahın ortasında uyuyor olman. Geçmişin yükünün bizi orada tuttuğunu anlamıyor. Açıklama fırsatımız olmadan o tekrar gidiyor.

Kalkmalıyız. Ağaçların arasına geri dönmeliyiz, ancak bunu yapmıyoruz. Orada oturup Benny'nin uçup gitmesini izliyoruz; kafalarımız hâlâ çeşitli düşüncelerle dolu.

OceanofPDF.com

5

Bu yazda, bazen dünyanın sonu gibi görünebilecek bu dönemde, meyveleri toplayıp işleyicilere gönderiyoruz; ağaçların dallarını bağlıyor ve keçileri otlatmak için dışarı çıkarıyoruz. Uyandığımız andan gece gözlerimizi kapayana kadar çalışıyoruz. Bazen birimiz "Bir film izlemek ne kadar eğlenceli olurdu" diye söyler, ancak bu asla gerçekleşmez. Kitaplarla uyuyoruz. Ben ise yastık kılıflarından maske dikerken iğneyle uyuyakalıyorum. Sabah olunca her şey yeniden başlıyor; ağaçların arasında durup vakit geçirmek için hikayeler anlatıyoruz. Ah, yıl dopo yıl, nesilden nesile bu çiftlikte çalışan insanları ne kadar özlüyoruz… Her yıl, çocuklarımızla birlikte okula giden çocukları da özlüyoruz. Onlar da küçükken buraya gelir, sonra tekrar giderlerdi; ta ki kendi çocuklarıyla birlikte geri dönene kadar.

Emily'nin geleceği, yani babamla birlikte yaşlanıp o da çiftliği devraldığı o gelecek, zaten belirlenmiş durumda. Maisie'nin Michigan State Üniversitesi'ndeki veterinerlik eğitimi çevrimiçi olarak sürüyor; ancak bu bölgede edindiği bilgilerin pratikte de kullanım alanları bulunuyor. O, her türlü görevi üstleniyor: Bir çiftlikte solucan ilacı uyguluyor, başka bir çiftlikte yavru atları ve kuzuları kısırlaştırıyor. Bir mil ötedeki komşular gece yarısı arayıp, düşmüş olan yavru atı düzeltebilip düzeltemeyeceğini soruyorlar; o da bunu yapıyor ve yavru atı doğurmasına yardım ediyor. "Görünüşe göre hiçbir şey yapmamaktan daha iyiyim," diyor ertesi sabah arka kapıdan içeri girerken; kanlar içinde ve doğum sonrası kokularıyla dolu bir halde.

Ama Nell'in böyle fırsatları yok; çocukluğunda yaptığı gibi kiraz toplayıp oyunlar okuyarak zaman geçiriyor. O ve arkadaşları, dizüstü bilgisayarlarını kitap yığınlarının üzerine koyarak birbirleri için monologlar

prova ediyorlar. Oyunculuk yapmak ve oyunculuk hakkında her şekilde bilgi edinmek istedikleri için, benim hikayelerimi istiyorlar… Hatta bu hikayeler artık çok modası geçmiş olsa bile. Bu hikayeler onu üzse bile…

"Nasıl bir yerdi?" diye tekrar soruyor bana.

Sanki nehirdeki bir yaprak gibiydim. Akıntıya kapıldım ve onunla birlikte sürüklenip gittim.

Nell konuşmaya başlıyor: "Yani Los Angeles'tan ayrılıp Tom Lake'e gittiniz, öyle mi?" diyor.

Yeniden ayaklarımızın üzerindeyiz, işimize geri döndük. "Önce New York'a gittim. Oradan da Tom Lake'a geçtim."

Emily başını salladı. "Los Angeles, Tom Lake ve sonra New York."

Bu kızlar, bilmedikleri şeyler konusunda çok eminler. "New Hampshire, Kaliforniya, New York, Michigan… Söz veriyorum."

Üç yıl geçti ve film hâlâ bitirilemedi. Acaba artık, delinmemiş kulaklarımın cazibesine güvenmeyi bırakıp oyunculuk dersleri almanın zamanı gelmiş olabilir mi diye düşündüm.

Ripley başını salladı. "Kendini mahvedeceksin," dedi.

Birbirimizi görmeyeli uzun zaman olmuştu. Tavsiye almak için onu aradım. Evinin arkasındaki havuzun kenarında oturuyorduk; rattan koltuklarımız devasa kırmızı bir şemsiyenin altındaydı. Günün hangi günü olduğunu hatırlayamıyorum; Salı mıydı, Cumartesi mi? Mart mı, Ekim mi? Los Angeles'ın sorunu da buydu işte: Hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. "Yani burada kimse oyunculuk dersleri almıyor mu?"

"Tazesin, bozulmamışsın," dedi. "Bu senin özelliğin. İnsanlar, zaten yaptığın şeyleri nasıl yapacaklarını öğrenmek için oyunculuk dersleri alıyorlar."

"Yani, oyunculuk eğitimi alarak, henüz bozulmamış olan 'masumiyetimi' mahvedeceğim mi?"

"Tam olarak öyle." Perrier içiyordu; içkisinin yanında buz ve limon da vardı. Bir Hispanik kadın evden çıkarak aramızdaki masanın üzerine bir kase kumquat koydu; ardından tek kelime etmeden tekrar içeri gitti.

"Sadece… istiyorum." diye başladım. Ama ne istediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim şey, günün çok sıcak olduğu ve havuzun adeta cennet gibi göründüğüydü.

"Ne?" diye sordu Ripley. "Film yıldızı mı olmak?"

Gülümsedim. “Yüzme havuzları, film yıldızları…”

Sanırım Ripley, beni oraya, yani o “kutuda saklanan” filmde rol almak üzere götürdüğü için bana karşı bir tür sorumluluk hissediyordu. Yine de bir sonraki cümlesini tereddüt ederek söyledi: “Bir adam tanıyorum,” dedi. “‘Our Town’ adlı filmin prodüksiyon çalışmalarına başlamışlar.”

O kadar hızlı bir şekilde ki, kelimelerin içimden yükseldiğini hissettim: saatlerin tik tak sesleri, ayçiçekleri, yeni ütülenmiş elbiseler… Bunlar her zaman oradaydılar; sanki göğsümde uyuyan küçük hayvanlar gibiydiler. Hiçbir şey söylemedim.

“Deneyebilirsin,” dedi. Böylece, yaşayacağım hayal kırıklığının sorumlusunun kendisi olmayacağını açıkça belirtmiş oldu.

“Nerede?” Los Angeles’taki sıkılmış kızların yaptığı gibi, bir adet kumkuatı ağzıma attım. Ekşi tadı adeta elektrik çarpması gibiydi; ancak hiçbir şey belli etmedim. Belki de düşündüğümden daha iyi bir oyuncuyumdur.

“New York.” Bir süre sonra ekledi: “Broadway. Sahne yönetmenliği için Spalding Gray ile anlaştılar.”

“Hayır!” diyor Nell.

“O rolü alamadım.”

“Broadway’deki ‘Our Town’ oyununda Spalding Gray ile birlikte rol almak için deneme yapmışsınız!”

“Provalara katıldığımda Spalding Gray orada değildi ve rolü alamadım.”

Emily bir dalı kaldırıp altına bakıyor; dalın bağlanıp bağlanmaması gerektiğine karar vermeye çalışıyor. “Burada bir şeyleri anlamaya başlıyorum,” diyor. Hepimiz de onun ağaçtan bahsettiğini düşünüyoruz. “Her şey, bir sonraki şeye yol açıyor.”

Maisie, kız kardeşine bakmak için duruyor. “Buna ‘anlatı’ denir. Sanırım bunu bahçe okulunda öğretmiyorlar.”

“Anlatıyı anlıyorum, aptal herif. Ama her şeyin adım adım bu şekilde açıklanması farklı geliyor bana.” Emily bana bakıyor. “Büyükannen senin bir oyunda rol almanı istiyor; sonunda da o oyunda başrolü oynuyorsun. Bu da sana üniversitede aynı oyunda rol almak için cesaret veriyor. Ripley de sana filminde bir rol veriyor. Ama film vizyona girmiyor. Bunun üzerine tekrar New York’a gidip o oyunda rol almak için deneme yapıyorsun…”

“Ama o rolü sen alamazsın,” diyor Maisie.

“Ve böylece Michigan’a gidiyorsunuz,” diyor Nell. “İşte bizim bulunduğumuz yere de bu şekilde ulaşılır.”

“Sanırım bu hikayenin konusu Duke olacaktı,” diyor Emily. Koyu renkli örgüsü sırtından aşağıya dökülüyordu; Michigan State şapkasının kenarı gözlerini örtüyordu. “Sonra da sizin bizi sadece eğlendirmek için saçma sapan bir yola sürüklediğinizi düşündüm.”

Hâlâ orada, ancak onu duyabilmek için kulağınızı dikkatle ayarlamanız gerekiyor: Emily’nin geçmişteki öfkesinin ve arzularının son izleri…

“Bu, Duke ile ilgili bir hikaye,” diyorum. Yaz mevsiminde Kuzey Michigan’ın havasını derin derin içime çekiyorum; ağaçların kokusunu, bu üç kızın kokusunu… Hiçbir şey bir daha asla böyle olmayacak.

“Bu, Duke ile ilgili değil,” diyor Nell.

“Doğru,” diyorum, başımı sallayarak. “Hem evet, hem hayır.”

Kazanmayı umarak New York’a gittim. Seçmeler sırasında orada George adında biri yoktu. Yönetmenin sol tarafında oturan bir kişi, George’un, Bayan Webb’in ve sahne yönetmeninin repliklerini okuyordu. İkinci gün beni tekrar çağırdıklarında, orada Spalding Gray dışında birkaç aktör daha vardı. Birlikte sahneleri okuyarak birbirimizle olan uyumumuzu test ettik. Kendimi hiç bu kadar rahat ve kendimden emin hissetmemiştim. Bir dahaki sefere Ripley ile karşılaştığımda, ona beni oyunculuk derslerinden vazgeçirdiği için teşekkür edecektim. Saçlarımın yüzüme düşmemesi için tokalar taktım; böylece seçmeleri yapan kişi güzel küçük kulaklarımı görebilsin. UNH formasını da giymiştim. İkinci gün oradan ayrılırken, seçmelerin yapıldığı odadaki beş erkek de ayağa kalkıp elimi sıktı. Son kişi, kaldığım otelin adını doğru yazdığından emin olmak için tekrar kontrol etti. O otele geri dönüp telefonun çalmasını bekledim. İki saat sonra telefon çaldı.Bir adam, ertesi öğleden sonra Algonquin’de buluşup oyunla ilgili konuları görüşebilir miyiz diye sordu.

Tabii ki dedim. Ne zaman diye sordum.

“Unutmanız gereken şey, her şeyin bir çözümü olduğudur,” dedi bana, çok karanlık olan barın köşesindeki küçük masamızda. Adı Charlie’ydi. Gri takım elbise, beyaz gömlek, kravatsız. O takım elbiseyi seçmeler sırasında da görmüştüm. Gerçekten iyi bir terziye sahipti; ceket kolunun altından gömleğin kenarı hafifçe görünüyordu. “Yeni birini istediklerini söylüyorlar,

ancak siz henüz çok yenisiniz. Eğer film vizyona girmiş olsaydı, kesinlikle seçilirdiniz. Ripley de sizin harika olduğunuzu söyledi. Seçmeler sırasında da sizin harika olduğunuzu düşünmüştük."

Kafamda, heyecanımı ve minnettarlığımı ifade edecek kısa bir teşekkür konuşması hazırlıyordum. Ancak Charlie, bunun gerekli olmadığını söylüyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten de öyle miydi? Onun mesajının açık olduğuna inanmak istemedim. Sonra garson masamıza geldi ve içecek seçimi konusunda tereddüt ettim: Kola içersem genç görünürdüm; ancak Jack and Coke içersem daha da genç görünürdüm. Kir içersem bir aktris gibi görünürdüm, ancak belki de umursamaz biri gibi görünürdüm. Panik içinde, buz ve limon eklenmiş Perrier'i seçtim. Bu da beni bir Kaliforniyalı gibi gösterirdi… Ki bu, kesinlikle olmak istemediğim bir şeydi. "Film, oyunun başlamasına kadar piyasaya sürülecek," dedim, sesim oldukça alçaktı.

Charlie omuz silkti; yani "Yayın tarihleri hakkında ne bilebilirim ki?" demek istiyordu. Tabii ki haklıydı. İşte o anda fark ettim ki, onunla yatmam gerekiyordu. Beni karanlık bir otel bardına getirmişti; Broadway'deki bir oyunun başrolünü alabilmek için konuşmak istiyordu. Ne yazık ki bu rolü bana veremeyecekti… Ya da belki de verebilirdi. Sanırım anahtar zaten onun cebindeydi. Seçeneklerimi hızlıca değerlendirdim. Öfkelenmek ya da üzülmek yerine, onunla birlikte asansöre binmeyi tercih edebilirdim. Bu işte herkesin bir noktada biriyle yatması gerekmiyor mu? Eğer bu sayede Broadway'de Spalding Gray'in karşısında Emily rolünü oynayabilirsem, onunla yatar mıydım?

Evet. Evet, isterim.

"Dinle, sen harikasın," dedi. Ellerini, titreyen mumun hemen önündeki beyaz masa örtüsünün üzerine koydu. Oldukça güzel ellerdi; hiç yüzük yoktu. En azından bu şekilde ekstra bir suçluluk hissetmek zorunda kalmayacaktım. "Ama bu işte çok fazla para söz konusu. Biletleri satabilmelisin."

"Spalding Gray bilet satıyor."

"Eh, Bay Gray'e yardım edebilmelisiniz."

Ben de ellerimi masanın üzerine koydum. Ellerimi mumun bulunduğu tarafta tuttum. Böylece niyetimi açıkça belli etmiş oldum; ancak sanki bir "medyum" gibi görünmüyordum. O, benim yaşımın iki katı kadar büyüktü. Ona, Jimmy-George'un bana baktığı şekilde baktım. Tıpkı Veronica'ya baktığı şekilde… "Ne yapmam gerektiğini söyleyin bana."

Sonra Charlie güldü; gergin bir kahkaha değil, oldukça neşeli ve beklenmedik bir kahkaha oldu bu. Tam o sırada garson kız, onun için Diet Coke'u ve benim için de Perrier'i getirdi. Charlie başparmağıyla gözlerini sildi, sonra sakinleşmek için bir yudum içki içti. "Amcanı sen doğmadan önceden tanıyorum," dedi. "Biliyor muydun? Ripley ile birlikte Hollywood Hills'teki spor salonunda raketbol oynardık. Amcanın backhand vuruşları gerçekten çok güçlüydü… Bir keresinde neredeyse burnumu kıracaktı."

"Bu her zaman onun oyunuydu." Ripley'nin, benim itibarımı koruma çabası gerçekten takdire şayandı. Ancak keşke bana da bunu söylemeyi unutmasaydı.

"Doğrudan konuya geleceğim." Charlie masaya hafifçe vurdu ve sonra ellerini çekti. "Yıllar boyunca Tom Lake ile birlikte çalıştım. Sanat yönetmeni de eski bir dostum."

"Çok fazla arkadaşın var," dedim aptalca. Çünkü, tanrım, ne kadar da aptaldım.

"Tom Lake'ı tanıyor musunuz?"

Başımı salladım. Bilmiyordum.

"Bu yaz 'Our Town' adlı oyunu sahneliyorlar."

Görünüşe göre herkes öyle.

"Az önce Emily'lerini kaybettiler. Emily ilk prova sırasında rolünü çok iyi yaptı; ancak ardından menajerinden bir telefon geldi ve ondan eşyalarını toplayıp ayrılmasını istediler. Bu oldukça önemli bir film ve stüdyo, Emily'nin katılamaması durumunda oluşacak masrafları karşılayacak. Arkadaşım, bizim de seçmelere katıldığımızı bildiği için, durumu gözlemlememi istedi. Yerine geçebilecek birine ihtiyaçları var."

"O kişi benim işte." Neden şimdiye kadar Perrier'in tuz gibi bir tadı olduğunu hatırlamamıştım?

"Sanırım o kişi sensin. Bu yüzden seninle görüşmek istedim. Yanlış bir izlenim bıraktıysam özür dilerim." Bir kez daha gülümsedi… Ne saçma bir durum böyle! Sonra gülümsemesini eliyle silip attı. "Hemen oradan ayrılman gerekiyor. Bunu yapabilir misin? Başka bir planın var mı?"

Başımı salladım. Kolayca elde edilebilecek biri gibi davranarak, zor elde edilebilecek biri gibi davranma fırsatını kaçırdım.

Yazın Tom Lake'e gidin. Bana bir kartpostal gönderip teşekkür edin. Daha önce Michigan'a gittiniz mi? Aman Tanrım, oranın ne kadar güzel olduğuna inanamayacaksınız. Oyunu mutlaka oynayın. Oraya gelen tüm insanları gördüğünüzde, bunun ne kadar harika bir fırsat olduğunu

anlayacaksınız. Herkesin en az bir kez yazlık tiyatro oyunlarına katılması gerekir; kim olduğunuzun bir önemi yok. Oyunu oynadıktan sonra ne olacağını kim bilebilir ki? Şu an prova zamanı; en az bir yıl var önümüzde. Tabii ki, Emily karakteri ortadan kaybolabilir veya oyun kötü eleştiriler alabilir ve böylece başka bir oyuncunun yerine geçmesi gerekebilir. Siz ise bu süre zarfında harika bir performans sergileyeceksiniz ve herkes sizi fark edecek. Orada her zaman tiyatro izleyicileri bulunur. Sonra da filminiz yayınlanacak. Bundan sonra neler olacağını kim bilebilir ki?

Her şeyin sonuçta benim lehime gittiği izlenimini yaratmayı çok iyi biliyordu. Tom Lake adlı ünlü yazlık tiyatroda Emily karakterini oynayacaktım ve bu rolü elde etmek için üst kattaki ofislere gitmeme gerek kalmamıştı. Yine şanslı bir gündü.

Çeki ödedikten sonra, benim için bir taksi çağırmasını isteyip istemediğimi sordu. Başımı sallayarak hayır dedim. "Otele geri dönün," dedi. "Oda servisinden yemek sipariş edin ve telefonun başında bekleyin. Onların sizi aramasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Çok iyisin, Lara. Gerçekten öyle. Bence Michigan senin için çok önemli bir yer olacak."

Forty-Fourth Street'e doğru yürüdük; o sırada hava kararmaya başlamıştı. Trafik tamamen durmuştu. Taksi teklifini reddettiğim için memnundum. Daha sonra, Charlie, Ripley Amca'nın arkadaşı olduğu için başımı öptü ve iyi geceler diledi. Sonra da ters yöne doğru gitti.

Devam etmek isterdim, ancak Joe, eşyaları almaya geldi. "Partiyi bölmek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi. "Ama ahırda iş yapabilmem için en az birinizin yardımına ihtiyacım var."

Ağaçtan indirildikten sonra tatlılar güneşin altında bozulurlar. Kirazları biz topluyoruz; yani konveyör bandında onları ayırıyor, hasar görmüş veya çatlamış olanları ayıklıyoruz. Daha sonra da bunları sapları ve diğer parçalarıyla birlikte paketleme tesisine gönderiyoruz. Joe'nun Emily'ye ihtiyacı var, ancak bunu söylemek istemiyor; çünkü ayrımcılık yapmış gibi görünmekten korkuyor. Joe, idam mangasının önünde bile en sevdiği kızının olmadığını yeminle söyler. Belki de en sevdiği kız yoktur, ancak aralarından biri diğerlerinden kesinlikle daha yeteneklidir. Emily, hepimizin toplamından daha hızlıdır. Maisie telefonuna bakıp artık eve dönme

zamanının geldiğini söylüyor. Bir profesörüyle toplantısı var ve orada telefon sinyali daha iyi. “Beni burada bırakın,” diyor. Birkaç paketi biraz hareket ettirerek Gator’un arka kısmına çıkabileceği kadar yer açıyor. Gençken kızlara asla böyle bir şey yapmazdık. Şimdi bile ona hayır demek istiyorum.

“Yavaş sür,” diyorum Emily’ye. Emily direksiyonun başına otururken, babası da onun yanına geçti.

“Kirazları riske atmak istemiyorum,” diyor Emily. Cihazı çalıştırdığında, Hazel hemen ayağa fırlıyor ve Maisie onu yakalıyor. Kim bilebilirdi ki?

“Biz yokken hiçbir iyi şey söylemeyin!” diye bağırıyor Maisie. Şapkasını başından çıkarıp bana atıyor.

“Hiçbir şey söylemeyin!” diye bağırıyor Emily.

“Peki hikaye şimdi nerede?” diye Joe’nun Emily’ye sorduğunu duyuyorum. Emily de “Michigan’da,” diyor.

“Ah,” diyor Joe. “İyi olan kısım işte.”

Onların o alçak tepeyi aşmalarını izledim. Maisie, sanki bir geçit törenindeymiş gibi el sallıyordu; Hazel ise diğer koluyla onu sıkıca tutuyordu. Bu yıl kaybettiğimiz bir diğer şey de Kiraz Festivali oldu. Kızlarımızdan herhangi biri taç takarsa çok şık görünürdü.

“İzleyicilerimin üçte ikisi böylece gitti,” diyorum Nell’e veda ederken.

“Eğer köpeği de sayarsak, üçte dört oranında,” diyor o.

“Hazel’i de saymalıyım.”

Hâlâ bir sürü boş bidon var. Bidonlar dolduğunda onları çimenlerin üzerinde bırakacağız. Emily daha sonra gelip onları alacak.

Bir süre hiç konuşmadık. Konuşmaktan bıktım; üç kişi arasında en çok sessiz kalmayı başaran da Nell’di. Kiraz toplamanın püf noktası, sadece bulunduğunuz ağaca bakmaktır. Eğer biraz akılınız varsa, ellerinizin olduğu dalın dışına bakmazsınız bile. Yukarıdaki merdiven orada, bizim en üst kısmı temizlememizi bekliyor. Aşağıya, kırmızı noktalardan oluşan o tarlaya bakmayacağız… Bu adeta bir noktacı ressamın hayal ettiği bir manzara gibi. Eğer toplanmayı bekleyen tüm kirazları düşünmeye başlarsak, eve dönüp tekrar yatağa gideriz.

“Gerçekten onunla yatmaya gitmeyecektin, değil mi?” diye sorar Nell bir süre sonra. Bu bir soru değil.

Ama yine buradayım, çiftlikteyim. Bir an için onun ne demek istediğini anlayamıyorum. “Kim?”

“O adam,” diyor o. “Charlie.”

Daha genç görünebilmek, harika ve geçici bir yetenektir. Ben de bir zamanlar böyleydim. Yirmi dört yaşındayken on dört yaşında gibi görünebiliyordum. Bunun bir kısmı kişinin tavırlarıyla, ses tonuyla ilgilidir; ancak bir kısmı da fiziksel özelliklerle ilgilidir. Nell’de bu özellikler bol miktarda mevcut. Yirmi iki yaşındayken ince ve küçük bir yapıya sahipti. Bir zamanlar hepimizin giydiği o eski elbiseyle on üç yaşında gibi görünebiliyordu.

Başımı sallıyorum. “Hayır. Sadece rol yapıyordum; ya da ne yaptığımın farkında değildim.”

“Ama ya o teklifini kabul etseydi, sen ne yapardın?” Yüzü yukarıya dönük; güneş gözlerini aydınlatıyor. Gözleri adeta güneş gibi parlıyor.

“Kaçardım ve o beni asla yakalayamazdı; çünkü o, ödemeyi yapmak zorunda kalırdı.”

Tekrar önündeki ağaca dönüyor ve onu dikkatle inceliyor. “Okulda sürekli olarak bu tür durumlar hakkında konuşuruz. Kim olursanız olun, her zaman sizden daha güçlü olan insanlar vardır. Amacımız, her şey olmadan önce tüm olasılıkları önceden düşünmektir; böylece hazır oluruz.”

“Bana hiçbir şey olmadı,” diyorum. Bazı şeyler bana oldu, ancak o gün değil ve böyle de değil. “Ayrıca belirtmek gerekirse, Charlie bir prensti.”

Başını sallıyor, ancak hâlâ ellerine bakıyor. “Korkutucu,” diyor usulca. Şimdi gözlerindeki yaşları görebiliyorum. “Gerçekten yapmak istediğin bir şeyi yapabilmek için, asla yapmak istemeyeceğin bir şeyi yapman gerekebileceği fikri…”

Keşke ona şunu söyleyebilseydim: “Ah, sevgilim, bunların hepsi artık geride kaldı. Bunlar artık yaşanmayan olaylarla ilgili eski hikayeler sadece.” Ama bunun yerine onu kollarıma alıyorum. Ona asla incinmeyeceğini, her şeyin adil olacağını ve benim her zaman onu koruyacağımı söylemek istiyorum. Bizi gören tek kişi, başımızın üzerinde uçan kırlangıçlar. O da kollarını belime doluyor ve biz orada öylece duruyoruz; çimenlerin üzerine tek bir gölge düşüyor.

OceanofPDF.com

6

New York'tan ayrıldıktan sonra büyükannemi görmek için New Hampshire'a geri dönmeyi planlamıştım, ancak artık bunun için zaman yoktu. Orijinal Emily'yi hiç duymamışsınızdır; onun hayatı çok kısa sürdü ve hiçbir anlam ifade etmedi. Detroit'e uçtum ve oradan Traverse City'ye giden bir uçağa bindim. Tom Lake'ın yöneticisi, beni havalimanından almak için bir buçuk saatlik bir yolculuk yaptı. Bu durum, adeta Ripley'nin bir limuzin göndermesi gibi saçmaydı.

"Çok naziksiniz," dedim, bavullarımı bagaj bölümüne yerleştirirken.

"Ben aktörleri seçmem. Göz muayenesi oldum." Koyu renkli gözlüklerini kısa bir süreliğine indirerek genişlemiş göz bebeklerini gösterdi. "Ama bu sayede size gerekli bilgileri hızlıca aktarabiliririm."

Ona baktım, sonra başımı hafifçe sağa sola salladım. "Görebiliyor musun?"

"Yeter." Adı Eric'ti. O araba yolculuğundan sonra onunla bir daha asla karşılaşmadım. Bir şirketin ünlü olması, onun her zaman mali krizin eşiğinde olmadığı anlamına gelmezdi. Eric'in görevi, büyük bağışlar toplamak, belirli bir gösteriden rahatsız olan izleyicileri sakinleştirmek ve bilet satışlarının düzgün şekilde ilerlemesini sağlamaktı. Normal bir sezonda aktörler onun sorunu olmazdı; ancak bu sezon pek de normal görünmüyordu. Emily işi bırakmıştı ve sahne yönetmeni olan kişi ise, on yıl boyunca televizyonda "Amca Wallace" rolünü oynayan bir aktördü. Bu kişi, aşırı içki içen biri haline gelmişti. Amca Wallace, yani Albert Long, başka bölgelerden gelen insanların izlemek için geldiği ünlü bir oyuncuydu. "Emily'nin olmaması ve sahne yönetmeninin de işini yapamaması, iyi bir başlangıç değil," dedi Eric.

Anlayışlı sözler söyledim, ancak aslında hiç dinlemiyordum. Bu kadar çok kiraz ağacının arasında, kilometrelerce uzanan bu ağaçların yanında, aktörlerle ilgili şikayetleri kim dinleyebilir ki? "Buna bakın!" diye bağırmak istedim. Eric'in eski Volvo station wagon'ıyla düz yollarda ilerlerken ağlamak üzereydim. Ama Eric'in bu ağaçları daha önce görmüş olması gerekiyordu.

Bana, diğer Emily'nin maaşını ve daha iyi koşulları elde edeceğimi söyledi. On birinci saatin elli dokuzuncu dakikasında programı matbaacılardan geri almayı başarmıştı. Yakında yayınlanacak olan filminin yanı sıra, pek dikkat çekmeyen iki dizi de yayınlanacaktı. "Eğer aklınıza başka bir şey gelirse, bu çok faydalı olur," dedi.

Red Lobster reklamımın (Herkes kızarmış karides yemeyi sever!) pek faydalı olmayacağını düşündüm. "Bunu bir düşüneyim."

"Burada süslemelerle uğraşıyoruz," dedi. Gözleri yoldaydı; ancak yolun her iki yanındaki olaylara bakmıyordu.

Yaz boyunca burada kalacağımı umduğunu söyledi. Our Town oyununun sona ermesinin ardından, Fool for Love adlı oyunda Mae karakterini canlandıracak kişi olarak başka bir aktris düşünülüyordu. "Başka bir aktris bulabiliriz, ancak eğer sen bu rolü üstlenebilirsen, bu bizim için daha az sorun olur."

Bu oyunu hiç izlememiştim, metnini de okumamıştım. Ama her zaman bu oyunun adının oldukça çekici olduğunu düşünmüştüm. "Önce benim oyunculuk yapup yapamayacağımı görmek istemez misiniz?"

Eric başını salladı. "Bu benim işim değil. Eğer buraya, arabama kadar gelebildiyseniz, bunun sebebi başkalarının sizin oyunculuk yapabileceğinizi düşünmeleridir. Bu benim için yeterli. Bu arada, Charlie sizin harika olduğunuzu söyledi. Spalding Gray'in projesinde sizi oynatmak istediklerini, ancak finansörlerin buna razı olmadığını belirtti. Onlara tanınmış bir isim gerekiyordu."

Charlie'nin Eric'e yalan söylediği ya da Eric'in bana yalan söylediği tamamen mümkündü. Ama ya bu doğruysa ve ben de Algonquin'de kimseyle yatmadan Broadway'de Emily rolünü oynayabilseydim… Keşke Eric arabayı bir anlığına kenara çekip kusmama izin verse. Bunun yerine ağaçlara baktım; o sonsuz, titreyen yapraklar… Eric'e sezon boyunca orada kalacağımı söyledim.

"Kutuların içinde ne var?" diye sordum.

"Hangi kutular?"

İşaret ederek, gözlerinin gerçekten kötü olmalı diye düşündüm. Ağaçların arasında büyük ahşap kutular vardı. Her yerdeydiler.

“Arılar,” dedi.

“Kutuların içinde mi geliyorlar?”

Başını salladı. “Çiftçiler arıları kiralıyorlar. Arılar on sekiz tekerlekli kamyonlarla getiriliyor. Tozlaştırma işlemi bittikten sonra da kamyon tekrar gelip arı kovanlarını başka bir yere götürüyor.”

“Yaz stokları,” dedim. Arabaya bindiğimden beri ilk kez, Eric güldü.

Tom Lake, inanılmaz derecede güzel bir yerdi. Dalgalı çimenlerin üzerine inşa edilmiş devasa bir amfitiyatro vardı. Müzikal oyunlar bu amfitiyatroda sahneleniyordu. Ayrıca, “Our Town” ve “Fool for Love” gibi oyunların sahnelendiği bir tiyatro da vardı. Tenis kortlarının yanında ise buzlu çay ve sandviç servisi yapan bir kulüp binası bulunuyordu. Muhteşem bir gölün kıyısında, bazıları idari ofisler olarak kullanılan, bazıları ise oyuncuların, tasarımcıların ve teknisyenlerin kalması için ayrılan, bazıları ise sıradan insanların yaz aylarını geçirdiği güzel evler vardı. Meyve ağaçları çiçek açmıştı; patikalar kıvrılarak ilerliyordu. Tepeler ise adeta bir dergiden kesilip tek bir sayfada bir araya getirilmiş gibi görünüyordu. Birkaç mil ötede ise küçük bir kasaba vardı. Bu kasabanın yıllık gelirinin büyük bir kısmını, buradaki iki otelde konaklayan, akşam yemeği yiyen ve ertesi günü kasabanın sokaklarında dolaşarak geçiren yaz turistlerinden elde ediliyordu.Tiyatro biletlerini almak için önce küçük dükkanlara uğruyorlardı. En hevesli olanlar, gösteriyi izledikten sonra tekrar otobüsle geri dönüyorlardı. Kiraladıkları kanolarla dalış platformunun yanından geçip gölün öbür tarafına giderken Tom Lake tişörtleri ve şapkalarını giyiyorlardı. Bu sistem, tıpkı küçük kasabalar ve tiyatro gruplarının çoğunda olduğu gibi kırılgan bir yapıya sahipti; ancak bana kalırsa oldukça iyi işliyordu.

İki bavulum vardı ve Eric, daha ağır olanını şirketin konutlarında bulunan odama taşıdı; daha küçük olan bavulu ise bana bıraktı. Kapının üzerinde hâlâ önceki kiracının adı yazıyordu. “Diğer odaları görmeden bunun ne kadar güzel olduğunu anlayamayacaksınız,” dedi Eric. “Daha fazla konut inşa etmemiz gerekiyor. Bu, topladığım paraların kullanılacağı altmış iki proje arasında yer alıyor.”

Oda, en iyi yurt odalarının sahip olabileceği türden güzeldi: Çift kişilik bir yatak, kendime ait küçük bir banyo ve gölü gören bir pencere vardı.

“Birini gönderip programı getirmesini sağlayacağım,” dedi. “Korkarım hemen işe koyulmanız gerekecek.”

O gittikten hemen sonra eşyalarımı yerleştirmeye başladım: Elbiselerimi askıya astım, ayakkabılarımı ise dolabın zeminine sıraladım. Seyahat saatimi ve birkaç kitabı da komodinin üzerine koydum. Lise zamanında birlikte okuduğum kızlar artık evliydiler. New Hampshire’da küçük evlerleri vardı; evlerinde kanepe, televizyon, çatal-bıçak takımları vardı. Belki bir veya iki çocukları da vardı. Onlar çocuklarının odalarına duvar kağıdı yapıştırırken, ben Los Angeles’ta her şeyin dahil olduğu bir stüdyoda yaşıyordum: Yatak çarşafları, havlular, bulaşık rafları… Param vardı, ancak nasıl harcayacağımı bilmiyordum; bu yüzden hiç harcamadım. Hayatımın bu sadeliğini seviyordum; yarın istediğim yere gidebileceğimi düşünüyordum: New York’a, Michigan’a… Kışlık kıyafetlerim hâlâ büyükannemin odasındaki dolapta duruyordu. Dünyevi eşyalarım ise bu iki çantanın içindekilerden ibaretti.Hiçbir gerçek başarım olmamıştı, ancak lisedeki tüm kızlar hayatım hakkında bilgi sahibiydiler. Hikayeleri yanlış olsa da, yine de benim yerimde olmak isterlerdi. Ben de onların yerinde olsaydım, yine kendim olmak isterdim. Çünkü Michigan’ın ıssız bir bölgesinde bulunan bu sıradan oda, özgürlük ve olanaklarla ilgili yazılan her şeyin somut bir örneğiydi. Boş bavulları ayağımla yatağın altına ittim, sonra pencerenin önünde durup düşündüm. Kaliforniya’da bu kadar uzun süre geçirdikten sonra tekrar “lüks” kelimesini kullanabilmek ne güzel olurdu. Buradaki ışık çok daha yumuşaktı; yine de New Hampshire’dakinden daha parlaktı. Yarın Charlie ve Ripley’ye kartpostal göndereceğim. Onlara ne kadar minnettar olduğumu, bu yeri ne kadar sevdiğimi anlatacağım.

Eric, odamın kapısını arkasından açık bırakmıştı; belki de böylece hafif bir esinti içeri girebilirdi. Arkama döndüğümde, uzun boylu ve ince yapılı bir adamın kapıya yaslanmış halde durduğunu gördüm. Adam, benim gölü izlememi izliyordu.

“Oldukça görkemli, değil mi?” dedi.

Kafamda, tanımadığı bir erkek tarafından çıkış yolunun tıkanması durumunda kadınların yapması gereken o hızlı hesaplamaları yaptım. Pencereden dışarı çıkmak için ne kadar aşağı inmem gerekecekti? Sanırım çok fazla olurdu.

Beni gördü, elindeki kağıdı aldı ve koridora doğru bir adım attı. Elindeki kağıdı kaldırarak, “Program,” dedi.

“Ah.”

“Ya dışarı çıkabilirsin, ya da ben içeri girebilirim. Ya da bunu burada, ikimizin arasına bırakabilirim.” Niyetini göstermek için biraz eğildi. İnce yüzünde gözleri oldukça büyük ve koyuydu; siyah saçları uzundu ve kulaklarının arkasına itilmişti. Aniden ayağa kalktı; elinde hâlâ o kağıt vardı. Üzerinde keten bir tişört ve çok uzun ameliyat önlüğü vardı. “Eğer beni içeri davet edersen, sana bir hikaye anlatırım.”

“O zaman içeri girin,” dedim. Eski espadrilleri kirliydi ve topuk kısımları buruşmuştu. “Riski göze alacağım.”

Gülümsedi. “Ah, güzel, harika.” Ama neredeyse odaya hiç girmedi. Kapıyı ardına kadar açık bıraktı ve kapının yanındaki duvara yaslandı; sanki orası onun için uygun olan yermiş gibi. “Seni havalimanından kim aldı?”

“Eric.”

Bunu anlamaya çalıştı. “Hangi Eric?”

Onun soyadını sormamıştım; bu da Kaliforniya’da çok uzun süre kaldığımın bir kanıtıydı. “Yönetici Direktör Eric.”

Bu durum onu etkilemiş gibi görünüyordu. “İcra Direktörü ile hiç karşılaşmadım bile. Sanırım o, gölle ilgili olarak size hiçbir şey söylememiştir.”

“O, öyle yapmadı.”

“Bunu bir acemiyeye anlatabilecek kişi olmanın ne kadar şanslı bir şey olduğunu o anlayamaz. Aktörlerin başarısı tamamen şansa bağlıdır. Yöneticilerin ise işleri sadece tablolar aracılığıyla yürütülür. Herkes size bunu anlatmak isteyecek; ancak buraya en önce ben geldim, ya da Eric’ten sonra en önce ben geldim.”

“Sen bir aktör müsün?”

Kendisine baktı: Eşofman pantolon, espadriller giymişti. “Bu belliy değil mi?”

“Hayır, yani tabii ki öyle… Ama aktörler genellikle belirlenen zaman çizelgelerine uymazlar.” Buradaki hiç kimse sanki düzenli işlerine bağlı değilmiş gibi görünüyordu.

“Bu tür şeyler, görevin, çok meşgul olan asistan yönetmene kişisel bir iyilik olarak sunulduğu zaman yapılır.”

“Yeni gelenleri inceliyor musun?”

Buna “düşünceli olmak” diyebiliriz. Ayrıca, bu hikayeyi size anlatmak isteyen kişi de ben olmak istedim.

“Son Emily’ye söyledin mi?”

“Ne yazık ki hayır. Birisi benden önce harekete geçti; bu da bu durumu bir nevi telafi etmiş oldu.”

“Eh, aslında bu pek adil olmazdı.”

“Ne adil olmaz ki?”

“Eğer tüm Emily’leri anlatmak zorundaysanız…”

Başını salladı. “Bunu böyle düşünmemiştim. Yani gölü görmüşsün, öyle mi?”

“Evet, sahibim.”

“Peki, bunun adının ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Tom Lake,” dedim. “Ama bu sadece bir tahmin.”

Yine gülümsedi; XL beden dişlerinin çarpık şeklini sergileyerek. Bana, çarpık dişlerin, tıpkı delinmemiş kulaklar gibi, başka bir dönemden kalan değerli insan kalıntıları olduğu söylenmişti. “Harika tahmin!” diye bağırdı. “Gölün resmi bir adı var; haritalarda ve su seviyesi kayıtlarında bu isim kullanılıyor. Ama bu bizim umurumuzda değil.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum.”

Bilmeniz gereken şu ki, bu toprakların hepsi bir zamanlar çok zengin bir aileye aitti. Sanırım bu aile Vanderbilts ailesiydi; ancak hangi kolu olduğundan emin değilim. Demiryolu işleriyle, petrol işleriyle kazanılan paralarla zenginleşmiş bir aile işte. Anladınız ya, ne demek istediğimi.

Hafifçe başımı salladım; ancak o kişinin kim olduğunu hiç bilmiyordum.

Yaz aylarını burada geçirirlerdi; ya da yazın çok kısa bir süresini burada geçirirlerdi, yani gemide veya İskoçya’da olmadıkları zamanlarda. İskoçya’da bir kaleleri vardı; ancak bu kale, söylendiği kadar etkileyici değildi. Çünkü İskoçya’da neredeyse her yerde bir kale bulunuyordu. Çocuklara ise birçok İskoç dadı bakardı. Bu dadıların çoğu oldukça dost canlısı insanlardı. Ne yazık ki İskoç dadılar hakkında genellikle kötü düşünceler vardır.

“Evet, öyle yapıyorlar.” Pencere kenarına oturdum ve bunun uzun sürebileceğini düşündüm.

Durdu. “Lütfen, bunu yapmayın.”

“Ne?”

“Pencere kenarı… Pencere açıkken değil.”

“Gerçekten mi?”

“Zaten bir Emily’yi kaybettik.”

“O, pencereden düşmedi.” Kontrol etmek istermiş gibi yere baktım.

Başını salladı ve odanın köşesini işaret etti.

“O güzel bir sandalye değil mi?”

Manzarayı göremeyeceğim için üzüldüm, yine de sandalyeyi oraya çektim.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Peki ya sen?” Odada ikinci bir sandalye yoktu; ayrıca pencere kenarı da boştu. Ona yatağı teklif etmek istemedim.

“Doğuştan itibaren pasif bir kişiliğe sahibim. Pasif kalmak benim için daha iyidir.”

“Tamam.”

“Neredeydim ben?”

“İskoç dadılar…” Ne kadar da büyük ve komik bir gülümseme… Bir film yıldızının gülümsemesi gibi.

Yine durdu. “Harika bir dinleyicisiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bu da mesleki bir risk işte.”

“Hah! Eğer aktörlerin iyi dinleyiciler olduğunu düşünüyorsanız, bu da size ne kadar süredir aktörlük yaptığınızı gösteriyor.”

“İskoç dadılar,” diye hatırlattım.

Başını salladı. “Ailenin bir sürü kızı vardı; ardından Tom ve ondan sonra da başka bir erkek çocuk doğdu. Ama bizim hikayemiz Tom ile ilgili. Tom… Soyluların soyundan gelen Tom. Tom ve en sevdiği İskoç dadısı birlikte bahçede dolaşıyorlardı. Hava güzeldi, tıpkı bugünkü gibi. Tom tepeye işaret ederek dadısına oradaki evin kime ait olduğunu sordu. Dadı da, ‘Ah, Tom, o ev senin babana ait.’ dedi.”

Ona, İskoç dadısının aksanının gerçekten harika olduğunu söyledim. Tabii ki, daha önce hiç gerçek bir İskoç dadısıyla karşılaşmamıştım.

“Teşekkür ederim,” dedi o. “Peki, bahçedeki ağaçların sahibi kim? Atların sahibi kim? Tepenin sahibi kim? O çiçeklerin sahibi kim? Dadı her seferinde sabırla aynı cevabı veriyor: ‘Babanızın.’ Ne yazık ki bu bir ataerkil düzen. Annenin hiçbir şeye sahipliği yoktu, hatta kendisine bile.”

“Anladım.”

Şu an genç efendi Tom’un elindeki stoklar tükenmek üzere. Ancak oyunu çok sevdiği için etrafı araştırmaya devam ediyor. Sonunda göle dair bir bilgi edinmeye karar veriyor. “Gölün sahibi kim?” diye soruyor. Bakıcıya gelince, ona Heather diyelim… Tarih onun adını kaydetmemiş

olsa da, yine de ona bir isim vermek kibarlık olurdu. Heather, nedense şöyle diyor: "Gölün sahibi Tom'dur."

"'Ben mi?' diye soruyor çocuk." Yatak odamın duvarına yaslanmış olan yabancının yüzünde bir anlığına şaşkınlık ifadesi belirdi; ardından bu ifade hemen kayboldu. "Bu çok duygusal bir an… Belki de Heather bir hata yaptığını düşünüyor. Ama dürüst olalım: Bu yerin sahibi baba ve çocuğun da o gölü elde etmesinde hiçbir engel yok. Bu yüzden çocuk ona gölün adının ne olduğunu soruyor."

"Bunun olacağını zaten biliyordum," dedim.

"O zamanlar 'Tom's Lake' ifadesinde tırnak işareti de vardı. Ama zaman, yaşanılanları özetler gider."

"Tabii."

"Çocuk adeta neşe içinde. Yirmi dakika boyunca taşlar ve çubuklarla suya vurup kendi adını bağırıyor. Heather sonunda onu eve getirip uykusunu aldırıyor. Daha sonra bu hikayeyi mutfaktaki kızlara anlatıyor. Hatta evin hanımı da bu hikayeyi çok seviyor. Heather'in bunu hanıma anlatması gerektiğini söylüyor. Heather de öyle yapıyor. Hanım da bu hikayeyi kocasına ve kızlarına anlatıyor. Resmi bir karar olmasa da, bundan sonra o gölün adının "Tom's Lake" olmasına karar veriliyor."

Benim hâlâ onunla birlikte olduğumdan emin olmak için durduğunda, onun bana adını söylemediğini fark ettim. Bana sadece gölün adını söylemişti.

"Artık biliyorum," dedim.

"Eh, eğer bir dakikanız daha varsa, küçük bir ek bilgi daha var."

"Sahip olduğum zamanın ne kadar olduğunu bilen kişi sensin." Elinde program vardı.

"İyi iş çıkardın. Biraz daha devam etmeme izin ver. Tamam. Nedense o çocuk, tüm bu durumun aslında bir aldatmaca olduğunu anlayamıyor. Hepimizin gözden kaçırdığı şeyler vardır, değil mi? Çocukluk döneminde edinilen ve zamanla güncellenmeyen yanlış bilgiler… Otuz beş yaşına gelmiş bir kişi hâlâ tekboynuzların avlanarak neslinin tükendiğine inanıyor."

"Bekleyin, tek boynuzlular avlanmazdı…"

Bana gülümsedi, başını bir yana eğerek sanki "Çok sevimlisin, kesinlikle hayranlık uyandırıyorsun" demek istiyormuş gibi baktı. "Tom büyüdü ve Princeton'daki arkadaşlarının kız kardeşi olan bir kızla evlendi. Burada evlenmenin güzel olacağını düşündü; böylece kızına Tom's Lake'i

gösterebilirdi. Aileler, arkadaşlar, tüm destek ekibi… Herkes oradaydı. Tom yıllardır o eve gitmemişti; mekan hatırladığından bile daha güzeldi. Kızına gölü göstermek için sabırsızlanıyordu."

"Onun bir adı var mı?"

Bunu düşünmek için bir dakika duraksadı. "Hayır, ancak bu konuşma açısından ona Lara diyelim."

Yüzümde yine o hafif rahatsızlık ifadesi belirmiş olmalı ki, o da elindeki kağıdı kaldırdı. "Bu, sizin programınızda yer alıyor."

"Peki ya sizin adınız?"

"Peter Duke."

"Peter Duke," diye tekrarladım. Ne güzel bir isim.

İkisi de el ele yürüyorlar. Adam, evden ve kiraz ağaçlarından bahsediyor; yaz aylarının en az bir kısmını burada geçireceklerini söylüyor. Sonra göle işaret ediyor. Gölü fark etmemek mümkün değil. "Tom's Lake," diyor adam. Aslında buranın tümü onun ve ailesinin malı; ancak en büyük oğul olduğu için bu yer aslında onun olacak. Tabii ki kız bunu böyle algılamıyor. Kız, "Çok güzel. Ama aslında gölün adı ne?" diye soruyor. Çünkü bu göl kesinlikle aileye ait bir göl değil. Göl kilometrelerce uzanıyor ve tek bir kişiye ait değil. Tam Tom tekrar konuşmak üzereyken duruyor. Birdenbire Heather ile geçirdiği o günü hatırlıyor. Heather, o zamanlar İskoçya'daydı. Heather, Tom'un ilk sevdiği kadındı; çünkü annesi onun için hiçbir zaman mevcut değildi.O anda, nişanlısıyla birlikte orada dururken, kendi adıyla anılan bu su kümesinin aslında kendisine ithafen verilmediğini, ayrıca bu suyun kendisine ait olmadığını fark ediyor. Daha da kötüsü, bu gölün adının ne olduğunu hiç bilmiyor.

Tekrar pencereye döndüm, gölü ve gün ışığını bir kez daha inceledim. Acaba ikisi de bu konuşma için mi durmuşlardı diye düşündüm. "Lütfen bana, düğünü bu yüzden iptal etmediklerini söyleyin." Pek romantik bir insan değildim, ama yine de bu durum hayal kırıklığı yaratırdı.

Duke başını salladı. "Aslında tam tersi oldu. Mucizevi bir şey oldu; bu olay, onların aşkını sonsuza dek perçinledi. Tom, Lara'ya gerçeği anlattı."

İstemsizce çığlık attım. Bu ses, tıpkı bir köpeğin ayağına yanlışlıkla basıldığında çıkardığı sesti. "Aman Tanrım, tamamen seninle aynı fikirdeydim."

Yüzündeki hiçbir ifade onun gerçek duygularını ele vermiyordu. Yanakları kızarmamıştı; uzun siyah kirpikleri ise, yetişkin bir adamda oldukça saçma görünüyordu. Ona, gölün adını bilmediğini, bunu ancak şu

an fark ettiğini söyledi. Ayrıca, bakıcısının ve aslında tüm ailesinin onu çocuk gibi davrandığını, bunu kötü niyetle yapmadıklarını, bunun sadece onlara olan sevgilerinin ve onun hayat boyunca nasıl şımartıldığının bir ifadesi olduğunu belirtti. Gölün adını hiç bilmediğini tekrarladı.

"Bu süre boyunca sana inandım!"

Bu, Prens Siddhartha Gautama'nın aydınlanma anı olurdu; yani prensin tüm servetini geride bırakıp, manevi yolunu aramak için acı çeken ve fakir insanların arasına katıldığı andı. Ancak o, onu çok seviyordu.

"Durun."

"Ve o, bu evi çok seviyordu. Gerçekten de, bu eve delicesine aşıktı. Aynı şekilde, İskoçya'daki o yeri ve New York'taki üç katlı evi de çok seviyordu."

"Peki, neden adı Tom Lake?"

"Bilmiyorum."

"Sen George'u canlandırmıyorsun, değil mi?" George rolü için yeterince genç görünmüyordu. Ama sanırım, eğer ona bu rol verilseydi, görünmez tavukları canlandırabilirdi.

Bana alaycı bir şekilde iki parmağıyla selam verdi. "Editör Webb, gazeteci."

"Sen benim babam mısın?"

"Umarım anneniz bunu bir gün size anlatırdı."

Birbirimize öyle bakmaya devam ettik ki, küçük oda neredeyse hiç var olmuyormuş gibi geldi. Gözlerini başka yere çeviren kişi ben oldum.

"Bir saatiniz var," dedi, ikinci sayfayı kaldırarak. "Burada bir harita var." Bir adım ileri attı ve kağıtları yatağın üzerine nazikçe bıraktı; tıpkı beni kucaklayıp yatağın üzerine nazikçe bırakır gibi.

Bu, daha sonra ünlü bir aktör olan Peter Duke'un hikayesidir.

Bu, hiç de ünlü olmayan Peter Duke'a aşık olma hikayesidir. Yirmi dört yaşındayken insanın hissedebileceği şekilde ona delicesine aşık oluyorsunuz; bu durum, gece yarısı bir çatıdan atlamak gibi bir şeydi. Sonunda ne tür bir karmaşa yaşanacağını öngörmek mümkün değildi; ayrıca bunu umursamak da aklıma gelmedi.

Ünlü aktör Duke ile uzun zamandır iyi ilişkilerim var. Ancak Tom Lake'teki o ilk günde yatak odama giren kişiye karşı hislerim daha karmaşık. Onu asla düşünmemeye çalıştım; ancak şimdi onu düşünüyorum.

Hayatımın bir bölümünü kızlarım için bir hikaye haline getiriyorum. Kızlarım artık yetişkin kadınlar ve oldukça ilerici düşüncelere sahipler. Yine de, yatakla ilgili her türlü detayı, hatta yatağın üzerinde bulunan iki kağıt parçasını bile bahsetmeyelim.

"Anafilaksi geçirme noktasında olduğumu hissediyorum," diyor Maisie. "Ciddiyim. Boğazım tıkanıyor."

Emily ve Nell sadece bana bakıyorlar; boğazları zaten tıkanmış durumda. Dördümüz de yine kiraz ağaçlarının arasındayız. Yağmur o kadar hafif yağıyor ki fark bile etmiyoruz.

"Böyle birini nasıl unutabilirsin ki?" diye soruyor Maisie. Demek istediği şu: Ben hâlâ onu unutamamış olmalıyım. Ayrıca, babalarını asla Duke'u sevdiğim kadar sevmemiş olmalıyım.

"Her yaz bizi yalvararak sizi ilçe fuarına götürmemizi istediğiniz günleri hatırlıyor musunuz?" Bunu onların anlamasını çok istiyorum. "Siz üçünüz de fuar hakkında durmadan konuşurdunuz. Ah Tanrım, hepinizi bir kovaya doldurup boğmak istiyordum. Sürekli şikayet edip dururdunuz; ta ki sonunda biz pes edene kadar. Babanız ve ben sizi toplum merkezine götürüp çeşitli eşyaları incelemenizi ve angora tavşanlarını okşamanızı isterdik. Ama siz acı biberli mısır cipsleri ve pamuk şekerleri yemek istiyordunuz. Ayrıca, üç eroin bağımlısının bir araya gelerek yaptığı o korkunç oyuncaklara binmek istiyordunuz. Bu oyuncaklarda sanki kafanız merkezkaç kuvvetiyle kopacakmış gibi hissediyordunuz. Sizlerden biri o oyuncaklarda diğer ikisine kusuyordu; bir sonraki sefer ise ben sizi temizlemeye çalışırken o kişi bana kusuyordu. Bir diğeri ise arabada, babanızın boynuna kusuyordu."Ve sonra sabah oldu; hepiniz neşe içindeydiniz, tekrar oraya gitmek istiyordunuz. Bunu hatırlıyor musunuz?

"Festivali çok beğendim," diyor Maisie. Kız kardeşleri ise hâlâ hayret içinde sessizce duruyorlar.

Ortadaki çocuğuma dönüyorum. "Şimdi gitmek ister misin?"

"Belki de," diyor o. Ama o yirmi dört yaşında; benim Tom Lake'teykenki yaşımdı.

"Sence bu yolculuk, bir veteriner olmaktan daha mı iyiydi? Gece yarısı bir yavru atı doğurtmaktansa, Zipper adlı aracın içinde sallanmayı tercih eder misin?" Maisie ile tartışabilirim; çünkü Maisie mantıklı ve güçlü bir kişi. Emily'nin uzun süredir uykuda olan yanını uyandırmaktan her zaman korkacağım. Nell'in kırılgan ve masum olan yanını kazara bozmaktan da

her zaman korkacağım. Ama Maisie için bu sorun değil; kimse Maisie konusunda endişelenmek zorunda değil.

"Birini diğerinin yerine terk etmek zorunda olmanızın bir anlamı yok," diyor o.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum kızıma. "Eğer istiyorsan yaparsın. Bir gün uyanırsın ve artık o karnavalı istemezsin. Hatta, bunu yaptığına bile inanamazsın."

Nell yüzünü başka tarafa çeviriyor. Emily ise her iki eliyle kendi örgüsünü tutuyor. Onlar bunu kabul etmiyorlar. "Biz bir karnavaldan bahsetmiyoruz," diyor Emily. "Biz Duke'dan bahsediyoruz. Ben Duke'a inanıyorum."

Ona, eskiden o da Paskalya Tavşanı'na inandığını söylemek istiyorum. Ama ben inanmıyorum. Bunu Maisie'ye söyleyebilirim, ancak diğer ikisine söyleyemem.

OceanofPDF.com

7

Harika Tanrım, bu sabah biraz soğan ve havuç ile birlikte bir tavuğu da Crock-Pot'a koymayı başardım. Bahçeden toplanan sebzeleri yıkayıp tekrar düzenlemek yeterli olacak ki salata hazır olsun. Emily ekmek ve turta yaptı. Bir günün yorgunluğundan sonra, tek istediğimiz şey ekmek ve turtadır. Ellerimizi dirseklerimize kadar yıkarız ve yüzümüze su serperiz; böylece ter, güneş kremi ve böcek spreyinin oluşturduğu karışımı temizlemiş oluruz. Bazen kendimizi o kadar iğrenç buluruz ki masada oturamayız; hemen duş almak için koşarız. Duştan sonra uyanık kalamayacağımızı, tekrar aşağı inip yemek yiyemeyeceğimizi unuturuz. Bu yüzden önce yemek yeriz, beşimiz birlikte. Sanırım bu, çocukluk günlerinde yapılan bir şeydi… Güzel bir anı, ancak tatiller ve doğum günleri dışında artık yapılmayan bir şey. Ama yanılıyormuşum; işte buradayız, masada oturup gün boyunca ne kadar sebze topladığımızı konuşuyoruz.Çarşamba geceleri Benny bizimle birlikte yemek yer. Emily ise Pazar günleri Holzapfels'lerin evine gider. Bunun dışında, en azından hasat döneminde kendi aileleriyle birlikte yemek yemeye karar verdiler; daha sonra ise aynı yatakta bir araya gelirler.

Taş meyveler hakkındaki bitmek bilmeyen sohbetlerimiz sırasında, Nell konuyu değiştiriyor. "Baba," diyor, çatalı marulun üzerinde tutarak. "Duke hakkında ne düşündün?"

Kız kardeşleri göz kırpıyorlar. Önce Nell'e, sonra bana bakıyorlar. Babalarını tanık olarak çağırabileceklerini fark etmemişlerdi.

Joe az önce tereyağlı ekmek yedi; bu yüzden cevap vermesi biraz zaman alıyor. "O, çok yetenekli bir insandı."

"Onu beğendin mi?"

Kocamın o anları hatırladığını görebiliyorum. Uzun süren evlilikler de böyle olur zaten, değil mi? Sesleri kapatırsanız bile cevabı anlayabilirsiniz.

“Herkes Duke’u seviyordu. Ben de dahil olmak üzere herkes.” Gözleri tekrar tabağına dönüyor. Çok aç; ben de patates salatası hazırladım. Patates salatası, kocamın en sevdiği yemektir.

“Onu ‘beğendin’ mi?” diye soruyor Emily. “Bundan daha fazlası olmalı.” Kızların bilgi edinme arzusu sonsuz ve sınırsızdır. Nell ise, onların aslında yasak olduğunu düşündükleri bir sınırı aşmış oldu: Acaba babaları, annelerinin erkek arkadaşını beğenmiş miydi?

Joe gülümsüyor. “Pekala, Duke ile ilgili başka bir şey daha var.” Bunu düşündükten sonra gerekli detayları hatırlıyor. “Duke, avuç içlerinin üzerinde durabiliyordu.”

Kocama şaşkınlıkla bakıyorum. “Aman Tanrım, bunu nasıl unutabilirim?”

“Katlanır bir sandalyenin sapına tutunarak dik bir şekilde durabiliyordu. Onunla konuşurken, bir anda tamamen ters dönüveriyordu. Ayak parmaklarını bile dik tutabiliyordu. Daha önce böyle bir şeyi hiç kimse yapmamıştı; sonrasında da kimse böyle yapmadı. Duke aslında bir atletti. Bu özellikleri tüm filmlerinde de görülüyordu.”

Duke, bunun uyanmak için kafeinden daha iyi olduğunu söylerdi; çünkü kafeinle birlikte tüm kan beyne akar.

“Eğer Sebastian olmasaydı, sanırım o hiç oyunculuk yapmazdı,” dedi Joe. “Bence o, muhtemelen bir spor dalıyla uğraşırdı.”

“Sebastian?” diye soruyor Maisie.

“Duke’un kardeşi,” diyor Emily.

“Sebastian’ın onun kardeşi olduğunu nereden biliyorsun?” diye soruyor Nell.

Çok yorgunuz, ama yine de buradayız ve birbirimizi hayranlıkla izliyoruz.

Emily, kız kardeşine bir bakış atar. Tabii ki o zaman hatırlarız ki, Emily’nin bu durumu artık geçmişte kalmış olsa da, yine de Duke ile ilgili bilgilerin merkezi konumundadır.

“Sebastian bir tenis oyuncusuydu,” diyor Joe. “Bir süreliğine de olsa dünya sıralamasında yer almıştı, değil mi?”

Başımı sallıyorum. “Gençler.”

“Bekle,” diyor Nell bana, “Sebastian’dan haberdar mıydın?”

“Sebastian’ı tanıyordum.”

Kızlar hep bir ağızdan konuşmaya başlarlar, ancak Joe onları görmezden gelir ve o anıları düşünürken başını sallar. “Sebastian’ın ne

kadar iyi bir oyuncu olduğunu görmek ve profesyonel liglere gelememesi gerçeği, profesyonellerin ne kadar iyi olduklarını düşünmeme neden oluyordu. Sebastian'ı terletmeyi başarabilen tek kişi Duke'tu; ancak Duke da onu asla yenemedi. Hiçbir zaman. Bunu hatırlıyor musun?" diye soruyor kocam bana. "İkisinin de ne kadar çabaladığını hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Hatırlamadığım şey ise, Joe'nun da onların maçını izlemeye geldiğiydi. Herkes onların maçını izlemeye geliyordu; bu da Duke'un neden kaybetmekten nefret ettiğinin sayısız nedenlerinden biriydi.

Duke harika bir maç çıkardı, ancak kardeşini yenebilecek seviyede değildi. Sebastian da, kim olduğunu bilmiyorum, onu yenebilecek seviyede değildi. Hepimiz besin zincirinde kendimize düşen yeri alırız.

"Peki, eğer Sebastian tenis oyuncusu olmasaydı ne yapardı?" diye soruyor Nell. Ancak bu sorunun bana mı, Joe'ya mı yoksa Emily'ye mi yönelik olduğu belirsiz.

"O bir öğretmendi, değil mi?" diye soruyor Joe.

"Tarih," diyorum. Aziz Sebastian.

Joe yine başını sallar ve gülümser. Konuşmanın yönünü o kadar ustaca değiştirmiştir ki, kızlar bunu fark edememişlerdir. Peçetesini buruşturur, çatal bıçağını ve tabağını alır. "Aferin sana," der. "Şimdi, izninizi rica ederek bir dakikalığına ayrılacağım. Hâlâ gün ışığı olduğu için ahırda halletmem gereken birkaç iş var."

Ona, bunu her gece söylediğini hatırlatmıyoruz. Ona, zaten çok yorgun olduğunu ve yapması gerektiğini düşündüğü her şeyin bekleyebileceğini de söylemiyoruz. Bunu ona söylemiyoruz, çünkü o bizi dinlemiyor.

Emily masadan geri çekildi. "Seninle geleceğim."

"Delirme artık. Keçileri nasıl kontrol edeceğimi biliyorum." Bulaşıklarını lavaboya koyuyor. "Anlatacak bir hikayen var."

Programda sadece bir kez prova yapılacaktı ve sanırım bu prova da benim yararım içindi. Michigan'da yeni Emily'nin gelmesini bekliyorlardı; şimdi ben oradaydım ve artık işe başlamaya hazırdılar. Prova odasına girdiğim anda Duke hemen ayağa kalktı ve beni masanın etrafında gezdirdi. "Emily," dedi, "bu senin annen, Bayan Webb, ve kardeşin Wally." Eşi rolünü oynayacak kadının alnına hafifçe bir öpücük kondurdu. Bayan Webb oldukça yaşlı görünüyordu; eğer annem de erken yaşta evlenseydi, o

da bu yaşlarda olurdu. Grover's Corners'da annem de erken yaşta evlenmişti.

"Nasıl yapılır bu?" diye sordu Wally Webb ve elini uzattı. Aslında o daha çok bir çocuktu; belki on ya da on bir yaşlarında. Düz kahverengi saçları ve çilleri vardı. Rebecca Gibbs rolünü oynayan kız ise muhtemelen on altı yaşındaydı ve bu rolü küçük yapısı sayesinde almıştı. Doc Gibbs, Bayan Gibbs ve George ile de tanıştım. George'lar beni hayal kırıklığına uğratırdı zaten; bu kişi de istisna değildi. Yakışıklı bir adamdı; Pizza Hut reklamlarında oynamıştı ve Cumartesi sabahları yayınlanan bir Disney dizisinde de rol almıştı. Ancak bu dizinin yayınına son verilecekti. Gözlerimin içine bakmaya çalışmak yerine, sandalyesinden yarıya kadar kalkıp elimi sıktı.

Ancak Wallace Amca başka biriydi. Ayağa fırladı ve her iki elini de omuzlarıma koydu. "Sana bakın!" diye bağırdı. "Bizim Emily'mize bakın! Tanrıya şükürler olsun ki buradasın. Seni kucaklamalıyım."

Wallace Amca tarafından kucaklandım! Ah, çocukken onu çok seviyordum. Kız kardeşinin yetim kalan çocuklarına şefkatle bakan, sert görünümlü ama aslında çok nazik bir adamdı. Orta yaşlarında bile hâlâ çekici olan bu bekar adam, bu zorlu görevi üstlenmişti. Amerika'nın dört bir yanındaki çocuklar, eğer ebeveynleri ölmüş olsaydı hayatlarının ne kadar daha iyi olabileceğini düşünüyorlardı.

Wallace Amca, saçlarının kırmızı renkte kalması için üzerine bir şey sürdü. Yüzünde ise, Kaliforniya'dayken kadınlarda görmeye alıştığım, ancak erkeklerde hâlâ rahatsız edici bulduğum bir ifade vardı. Beni biraz fazla sıkıca kendisine bastırdı.

"Bu, Wallace Amca'nın sahne yönetmeni olarak üstlendiği on birinci proje," dedi Duke. "Tempe'deki bir restoran-tiyatroda büyük bir başarı elde etti."

"Bunu uykumda bile yapabilirim," dedi Amca Wallace, bana göz kırparak. Eğer Duke, üst kolumu sıkıp beni Constable Warren, Howie Newsome ve Bayan Soames ile tanıştırmaya zorlamasaydı, gülerdim. Daha küçük roller ise toplumdaki insanlara verildi; bu strateji sayesinde hem iyi ilişkiler kuruldu hem de beklenmedik şekilde fon toplanabildi. Duke'un her bir oyuncuyu tanıtırken aynı özeni göstermesini beğendim. Sonuçta, Amca Wallace dışında hiçbirimiz ünlü değildik. Ya yükselişteydik ya da düşüşte… Prova sırasında izleyicilerimiz, odanın öbür ucunda oturan ve kalemleriyle senaryoları inceleyen kişilerdi. Gerçek sahne yönetmeni, sahne yönetmeni

rolünü oynayan aktörün yanında oturuyordu. Onlara el salladım, onlar da bana karşılık verdiler.

"Artık yola çıkmalıyız," dedi masadaki adamlardan biri sabırla.

"Ve bu da saygıdeğer yöneticimiz, Bay Nelson," dedi Duke, elini uzatarak. "Korkusuz liderimiz… Aslında burada olmaması gereken kişi o."

"Ama işte buradayım," dedi Bay Nelson.

"En son ne zaman gerçek bir yönetmenle çalıştığımı hatırlayamıyorum," dedi Amca Wallace. "Elbette her zaman bir yönetmen vardır; ya da en azından, performansınızla hiç ilgilenmeyen, ancak kendisinin yönetmen olduğunu iddia eden kişiler… Ama bu kişi öyle değil! Nelson, fikirleri ve derin görüşleri olan bir adam. Bu rol hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum, ancak o, bu rolü benim için yeniden şekillendirdi ve beni 'Sahne Yönetmenliğinin özüne' davet etti." Amca Wallace bana döndü. "Sanki ilk kez böyle bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettiriyor."

George, elindeki senaryoyu aldı ve masanın kenarına vurdu; sanki ayrılmayı düşünüyormuş gibi.

Masaya otururken Duke fısıldadı: "İçki içmek…"

"Korkarım ki, geçen hafta zaten harika bir giriş konuşması yaptım," dedi Nelson bana. "Vurgulamak istediğimiz konuları tekrarladım. Şirketin geri kalanının da bunu ikinci kez dinlemesini istemiyorum."

"Çok beğendik!" dedi Amca Wallace. "Bunu tekrar duymaktan memnuniyet duyarız."

Nelson başını salladı. "Hadi, hadi, devam edelim ve metni birlikte okuyalım. Lara, eğer istersen, daha sonra seninle detayları konuşmaktan memnuniyet duyarım. Bana göre, ne yaptığını biliyorsun."

Yönetmene baktım ve gülümsedim. Hazırdım.

On altı yaşındayken "Our Town" adlı oyunu zihnimde yerleştirdim. O zamanlar beynim henüz taze ve her şeyi sonsuza dek hatırlayabilecek kapasitedeydi. Jimmy-George'un arabasında geçirdiğim o geceler sayesinde, George'un repliklerini Emily'ninkiler kadar kolayca ezberleyebiliyordum. Eğer fazla düşünmezsem, diğer bölümleri de yapabilirdim belki. Belki de tüm sahneleri değil, ama çoğunu. Üç yıl geçti. Evet, güneş binlerce kez doğdu. Yirmi beş yaşına gelmeden bu oyunun üçüncü versiyonunu sahneledim. Senaryoyu komodinin üzerinde tutuyor, gece yarısı uyanınca okuyordum. Ripley'nin MG'siyle Santa Monica otoyolunda ilerlerken, arkadaşlarımla birlikte plajda vakit geçirirken bile replikleri tekrarlıyordum. New York'a giderken ve Michigan'a dönerken de

bu sahneleri kafamda canlandırıyordum. Kelimeleri, tıpkı Katolik kızlarının tespih tanelerini sayması gibi tekrarlıyordum.“Hail Mary” tuşlarına sürekli tıklayarak bunları refleks haline getirdim. Bu sayede Tom Lake’da olmak, tekrar Emily olmak veya kendim olmak benim için kolaydı. Beynimde hem işle ilgili şeyleri düşünmek, hem de Duke hakkında merak etmek için yeterli alan vardı.

Onu tanıyalı henüz bir saat olmuştu. Duke’un abartılı davranan biri olacağını düşünmüştüm. Ancak onun editörü Webb ise son derece sakindi; saygın ve mantıklı bir adamdı. Hatta “Satiddy, likker” gibi kelimeleri söylemek zorunda kaldığında bile böyleydi. Bu tür kelimeleri doğru şekilde kullanmak zor olsa da, Duke, Ripley’in beğeyeceği türden biriydi. Sadece doğal davranmakla kalmıyor, aynı zamanda tüm okuma süresince dikkatini koruyordu. George ise dudakları hareket etmeyi bıraktığı anda hemen dikkatini başka yere veriyordu. Duke, diğer oyunculara da dikkat ediyordu. Ben de onun en çok bana dikkat ettiğini düşünerek kendimi mutlu hissettim.

Eğer amacım onu daha genç göstermekse, Duke aslında olduğundan daha yaşlı görünüyordu. O yaz 28 yaşındaydı; ancak babam olarak ben bile onun kırklarının ortasında olduğunu düşünürdüm. Kariyeri boyunca Duke bazen daha yaşlı, bazen de gerçek yaşında gibi göründü. Bunu nasıl başardığını hiç anlayamadım.

Cenaze sahnesini okumaya başlayana kadar, üçüncü perdede Emily’nin yaşında olduğumu ve ne kadar genç görünürsem görüneyim, zamanla bu rol için artık uygun olmayacağımı fark etmemiştim. Lisedeyken prova yapmaya gelen, kız kılığına girmiş tüm kadınları hatırladım. Kimse sonsuza kadar Emily rolünü oynayamaz. İşte prova sırasında düşündüğüm şey buydu: Onu nasıl kaybedeceğim.

Rehberimde yazan sözleri hepsini söyledim. Sanırım Bayan Gibbs ve Bayan Webb’in gözleri yaşlarla doluydu; ancak seslerinde hiçbir duygu eksikti. Üçüncü perdede tek bir repliği bile olmayan George bile bana baktı. Eğer bu, bu roldeki son performansım olacaktı, o zaman Veronica’nın dediği gibi, elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Ayrıca, eğer Tom Lake rolünü en iyi şekilde oynarsam, bu durum New York’a ulaşır ve Spalding Gray prodüksiyonu için seçilen Emily karakterinin yerine başka biri getirilir. Böylece bir kez daha o rolü oynama şansım olur.

İşimizi bitirdiğimizde, Bay Nelson gülümsedi. “Arkadaşlar, rahat bir nefes alalım. Sonuçta bir oyun sahneleyeceğiz.”

Birbirimiz için alkışladık; salıncaklarda oturanlar ve yardımcı oyuncular da bizimle birlikte alkışladılar. Üç saat önce elimi sıkan insanlar tekrar gelip elimi sıktılar. Kayınvalidem, Bayan Gibbs, rolünü mükemmel bir şekilde oynamıştı. Bir dakika daha benimle konuştu. Bana bir zamanlar kendisinin de Emily olduğunu söyledi. "Muhtemelen sen doğmadan önce," dedi. "Ben senin gibi değildim. Sen, insanların yıllarca konuşacağı türden bir Emily'sin. İnsanlar 'Tom Lake'de küçükken Lara Kenison'u görmüştüm' diyecekler, ama kimse buna inanmayacak."

Maisie'nin telefonu çalıyor. Evdeki kurala göre yemek sırasında telefon kullanılmaz; ancak Maisie için bu kurala istisna yaptık. Çünkü komşular sürekli ondan yardım istiyor. Aynı şekilde Emily için de istisna yaptık; böylece Benny ona mesaj atıp ne zaman eve döneceğini bildirebiliyor. Tabii ki Nell için de bu kurala istisna yaptık. Neden kız kardeşlerinin yemek sırasında telefonlarını kullanmasına izin verip, Nell'in telefonunu kapatmasını isteyelim ki? Joe ve ben telefonlarımızı kapatıyoruz; çünkü konuşmak istediğimiz herkes burada zaten.

"Tabii," diyor Maisie, mutfakta yürürken. "Hayır, sorun değil. İşimiz bitti. Hemen oraya geleceğim." Görüşmeyi sonlandırıp bize bakıyor. "Lewers'ların inatçı ishali olan bir buzağısı var."

"Yemek yerken bizi korumayı denemeyi hiç aklınıza getiriyor mu?" diye soruyor Nell.

"Sizi korumak demek, odamıza girmeden önce kıyafetlerimi yıkamam ve duş almem anlamına gelir. Bu, olanları size anlatmayacağım anlamına gelmez." Bana dönüyor. "Lütfen hikayeyi bir anlığına durdurun. Sebastian ile ilgili kısımları kaçırmak istemiyorum."

Emily masadan kalkıyor. "Eğer hikayeyi burada kesiyorsanız, ben de eve gideceğim. Az önce fark ettim ki, iki haftadır çamaşır yıkamamışım."

"O zaman ben de babama yardım etmeye gideceğim." Nell de ayağa kalkıyor.

"İyi geceler, hanımlar," diye şarkı söylerim. "İyi geceler, hanımlar."

"Lütfen Hazel'i burada tutun, olur mu?" diye soruyor Maisie. "Onun bu işlere bulaşmasını istemiyorum."

Anlaşılabilir bir durum. Siz üçünüz gidin. Ben burayı temizleyeceğim.

Bulaşıklarını lavabonun içine yığarlar ve birlikte kapıdan çıkarlar. Maisie, Emily'nin örgüsünün ucunu tutuyor; tıpkı bir filin diğer filin

kuyruğunu tutmak için hortumunu kullanması gibi. Nell, parmağını Maisie'nin kemer tokasının içinden geçiriyor. Joe ile ben eskiden, eğer bu kızlardan birine yıldırım çarpsa, üçünün de alevler içinde yanacağını söylerdik. "Duke'un bir erkek kardeşi olduğunu bize nasıl hiç söylemediniz?" diye soruyor Nell, Emily'ye.

"Hayatımda Sebastian'ı öğrendiğim o dönemde, seninle konuşmuyordum," diye hatırlatıyor Emily ona.

Kapı tam kapanmak üzereyken Hazel hızla kapıya doğru atılır. Maisie ise dönüp onu nazikçe içeri iter. "Kalın, hemen geri dönerim."

Ama Hazel ona inanmıyor. Onlar gittikten sonra Hazel tırmalar ve ağlar. Sonunda ben de eğilip onun kulaklarını okşarım. "Hazel," diyorum ona çok nazikçe. "Hazel, o geri gelecek. O gelene kadar burada kalacağım. Hazel, lütfen beni dinle. Sana önemli bir şey söyleyeceğim; cesur olmalısın." Sonra köpeğe, yıllardır kariyerimin başarısız olmasının sebebinin kendimin yetersiz olmam olduğunu düşündüğümü, ancak artık bunun aslında cesaretimi yitirmemden kaynaklandığını anlatırım. "Eğer bu bir film olsaydı, şu an pişmanlık içinde olurdum. Ama sana söylüyorum, Hazel, hiçbir pişmanlık hissi yok. Sanki sadece bir trenin çarpmasından kurtulmuşum gibi hissediyorum."

Yazlık hayvanların tüm yaşam süresi dört aydır; yani doğumdan ölüme kadar olan süre dört aydır. Bu yüzden zamanın daha hızlı akması gerekir. Tom Lake'te en iyi tanıdığım kişi Duke'tu. Birlikte odamda vakit geçirmiştik. Onun performanslarını gördüm ve onun neler yapabileceğine hayran kaldım. O da benim performanslarımı görmüştü; bu yüzden diğerleri "İyi geceler" dediklerinde o kapıda beni beklerdi. Birbirimizi sadece birkaç saatlik bir süre içinde tanımıştık, ancak bu yazlık hayvanlar için geçerli olan bir süreydi. Dış dünyada bu süre altı ay kadar bir süreye denk gelirdi.

"Göle sizi götüreceğime söz vermiştim," dedi Duke.

"Yaptın mı?"

"Bunun üstesinden gelmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Nelson kapıda bana. "Bu şekilde aniden böyle bir durumun içine atılmak kolay değil. Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa lütfen bana söyleyin. Tabii ki yardıma ihtiyacınız yoksa bile…" Nelson'ın gür saçları vardı; çocukken muhtemelen sarı renkteydi. Gözlüklerinin ardındaki gözleri mavi ve

parlaktı. Genellikle yöneticiler bu kadar dostane davranmazlardı. Acaba bu yaklaşımın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum.

"Onun yardıma ihtiyacı yok," diye ona güvence verdi Duke. Artık benim menajerim olan Duke… "Tabii ki, gölü bulmak için yardıma ihtiyacı olursa başka."

"Sanırım hepimiz, Emily'lerin yer değiştirmesiyle ilgili olan bu olayı bir tür 'şans eseri meydana gelen iyi olay' olarak hatırlayacağız." Nelson tekrar elimi sıktı. "Numaram programda yer alıyor."

Ona teşekkür ettim. Ona iyi geceler diledim.

"'Numaram programda yer alıyor,' dedi Duke, binadan çıktıktan sonra. 'Sanki bu, dünyanın en eski lafıymış gibi.' Hayal kırıklığı içinde başını salladı."

"Hayır," dedim, "'Sana gölü göstereceğime söz verdim' cümlesi, kitaptaki en eski cümledir."

Eğer buradaki anlam, yönetmenin benimle ilgilenmeye çalıştığıysa, bunu fark edemedim. Aslında Duke benimle ilgilenmeye çalışıyordu ve bu tek önemli olan şeydi. Amca Wallace da denemişti; buranın dördüncü yazı olduğu için gölün nerede olduğunu daha iyi bildiğini söylemişti. "Göle ben götüreyim onu," demişti.

İki mil uzunluğunda ve yarım mil genişliğinde olan bu göl, tam da önümüzdeydi.

"Nelson ünlü mü?" diye sordum Duke'a. Çimenlerin üzerinden, tepeyi aşarak suya doğru ilerlerken bunu sordum.

Duke, boynunu şaşırtıcı bir şekilde uzattı ve ardından başını eğdi. "Eğer sorduğunuz şey bu ise, o Francis Ford Coppola değil."

"Bu, sorduğum şey değil." O sırada gün, alacakaranlığa doğru yumuşamaya başlamıştı. O sabah New York'taki bir otel odasında uyanmıştım.

"Eh, tamam. Eğer onun çok ünlü bir Hollywood yönetmeni olup olmadığını sormuyorsanız, beklentilerinizi biraz düşürmeye razıysanız, o zaman evet, sanırım Nelson ünlüdür. Tom Lake'in standartlarına göre de ünlü sayılır."

"Ne demek istiyorsun?"

Duke elimi tuttu ve nazik görünmemek için elimi sallamaya başladı. Onun hayat enerjisinin parmaklarımdan koluma, oradan da kalbimin kaslarına aktığını hissedebiliyordum. "Nelson, Chicago'daki tanınmış bir tiyatro grubu için birkaç oyun yönetti; adını söylemeye gerek yok. Geçen

yaz ise Sag Harbor'da oyun yönetti. Ayrıca bir oyunu da Off Broadway'de sahneledi. Muhtemelen bunu duymuşsundur." Yüzünü benden çevirdi ve oyunun adını gölün yönüne doğru fısıldadı; böylece rüzgar o adı uzaklara götürebilsin.

"O zaman burada ne yapıyor?" Henüz bu yeteneklerin sınırlarını belirlememiş olsam da, bir Off Broadway oyununun bu sınırları aştığını biliyordum.

"Bu bir sır. Sadece bir oyunun yönetmenliğini yapıyor ve oyun sahnelendikten sonra buradan ayrılacak. Herkes, onun gittiğinde kendilerini de yanında götürmesi umuduyla iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyor." Durdu. "Demek istediğim 'biz' değil, onlar. Ben iyi bir izlenim bırakmaya çalışmıyorum. Wallace Amca ise iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyor. Söylentilere göre, o da bu tiyatro işinden bir an önce kurtulmak istiyor."

"Bir insan, Nelson üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için ne yapmalı?" Acaba ben de iyi bir izlenim bırakabilir miyim diye merak ettim.

Sanırım oyunculuk yapmak demek istiyorsun. İyi bir şekilde oyunculuk yapmalısın. Ama bunu Wallace Amcaya söyleme. Kalbini kırarsın.

Wallace Amca belki de pek akıllı biri değildi, ancak kesinlikle iyi bir şekilde rolünü oynuyordu. Yaptığım tek bir prova sonucunda onu mükemmel bir sahne yönetmeni olarak değerlendirebilirim. Tabii ki Duke'un bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum. Sanırım Duke, kendisiyle ilgili şeyler duymayı tercih ederdi. "İster istemez, iyi bir izlenim bırakıyorsunuz. Harikaydınız."

Bu çok tuhaf bir andı; sanki ona daha önce hiç duymadığı bir şey söylüyormuşum gibi. Durdu ve dirseğini omzuma koydu; saçlarını da kulağının arkasına itti. "Bunu sadece göl ve kiraz çiçekleri yüzünden söylüyorsun."

"Hayır," dedim. "Sen harikaydın."

Sonra beni öptü; bu, bir ilk gün öpücüğü gibiydi; çok tereddütlü ve tatlı bir öpücüktü. Tıpkı George'un, eğer onlar için de bir öpücük yazılmış olsaydı, Emily'yi öpüşü gibi… Ancak bu, bir editör ile kızı arasındaki bir öpücük değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Duke.

"Teşekkür ederim," dedim, ya da en azından öyle düşündüm. Sonra o, elimi tekrar tuttu. Bir süre göl kenarındaki yolda yürüdük, sonra geri döndük. Yolun sonuna kadar gitmek için ne zamanımız ne de isteğimiz vardı.

“Yüzme biliyor musun?” diye sordu bana.

“Bir balık gibi.”

“O zaman bir gün birlikte yüzmeye gideriz.”

Durdum. O, ben ne yapmak istediğimi, ben farkına varmadan önce zaten biliyordu. Çünkü o bunu söylediği anda, benim de en çok yapmak istediğim şey yüzmek oldu. “Hadi gidelim,” dedim. “Sana söyleyeyim, bugün gerçekten harika bir gün oldu. Hadi yüzelim.” O sırada Kuzey Michigan’daydık. Hâlâ yeterince ışık vardı.

Bana baktı. “Şu an meşgulüz.”

“Biz mi?”

Başını salladı ve başparmağıyla alnımdaki bir tutam saçı bir kenara itti. “Planlarımız var.”

Bu, adeta bir oyunun repliği gibi geliyordu kulağa. Odamıza geri dönecektik; başka türlü davranmaksa sahtekarlık olurdu.

Bir paket Marlboro çıkardı ve bana bir tane ikram etti.

Başımı salladım. “Sigara içmem.”

“Denemek ister misiniz?”

“Sigara içiyor musunuz?”

Başını salladı. “Bunu birlikte yapabiliriz. Aralarda dışarı çıkıp çimenlerin üzerine oturmanın ne kadar güzel olacağını düşünün. Gölü seyredebilir ve sigara içebiliriz.”

Tek bir kibritle iki sigara yaktı. Sonra birini bana uzattı. Jimmy-George bile bu adamın yanında hiçbir şey değildi. Kimse bu adamın yanında hiçbir şey değildi. Bir nefes aldım ve öksürdüm. İlk sigaramdı.

“Birkaç nefes yeterli; aksi takdirde baş dönmesine neden olur,” dedi. “Akciğerlerinizi güçlendirmeniz gerekiyor.”

Yine yürüyorduk. Bir elimde sigara, diğer elimde ise onun eli vardı. Emily’nin sigara içtiğini hayal edemiyordum. Ayrıca, yönetmenin buna itiraz edip etmeyeceğini de merak ediyordum. Tabii ki, seyirciler gelene kadar ben sigara içmeyecektim. Nefes aldığımızda kıvılcımların parlaması, bana ateş böceklerini hatırlattı. Duke tekrar durduğunda, bulunduğumuz yer yine benim yaşadığım evdi. Sigarayı parmaklarımdan aldı ve her ikisini de verandadaki saksılarda söndürdü. Belki biraz başım dönüyordu. İçeri girerken veya dışarı çıkarken o çiçekleri fark etmemiştim. Ellerimizi birbirine kenetleyerek merdivenlerden yukarı çıkmamız, dünyanın en doğal şeyi gibi geliyordu. Belki de o, diğer Emily ile birlikte yukarı çıkmıştı… O Emily ki, sadece bir gün kadar orada kalmıştı. Belki de beni daha önce

kendisinin kullandığı yatağa götürüyordu… Ama bunum umurumda değildi; çünkü artık o yatak benim yatağımdı.

“Bu biraz tuhaf,” diyor Joe, arka kapıdan içeri girerken. Bulaşıklar yıkanmıştı. Ben de kanepe üzerinde oturmuş, herkesin kullanmadığı elbiselerinden, en sevdikleri çarşaflarından ve çeşitli kumaş parçalarından yorgan kumaşı yapıyordum. Bu sırada Hazel uyuyordu. Otuz yıl sonra, kızlarımızın her biri için ayrı ayrı yorganlar yapacak kadar kumaşım olacak.

“Ne var ki tuhaf olan?”

“Evde sadece biz iki kişiyiz.”

“Nell nerede?”

“Emily’nin evine gitti. Sanırım Maisie hâlâ buzağıyı iyileştirmeye çalışıyor.”

Belki de bu bir “giriş bölümü” gibi görünmeyebilir; ancak yine de iğneyi domates şeklindeki bu süs eşyasının üzerine batırıyorum. Çocukları olan insanlar, boş bir evin içindeki cinsel potansiyeli kolayca fark ederler. Yıllar boyunca, üç kızım için de aynı anda yapılabilecek etkinlikler planlamaya çalıştık: Haftalık dans dersleri, 4-H toplantıları, cebir dersleri… Sadece bir saatlik bir zaman dilimi bile yeterliydi; ancak bu zaman dilimlerinde bile, kızlarımdan biri genellikle oradan ayrılmayı reddederdi. Her zaman, diğer ikisi yokken, bir kızımın kucağıma gelip bir saat kadar orada kalmak istediği olurdu. Ben de onu kucaklardım. Bunu asla unutamazsınız, kızlarınız büyüyüp yıllar sonra eve dönseler bile.

“Sanırım hepsi bu hikayeyi duymak için geri dönerlerdi.”

“Yarın alırız.”

“Ne kadar ilerlediniz?”

O ilk geceden sonra ne oldu? “Şu an Tom Lake’dayım. İlk okuma işlemini tamamladık; sanırım artık ‘Palace’ aşamasına geçiyoruz.”

Joe başını sallıyor. “Ah, Palace… Onun hakkında hiç merak etmiyor musun?” Tezgâhın üzerinde bıraktığım çilekli kekin bir parçasını koparıyor. Keşke hepsini yese… Yazın ne kadar zayıflarsa zayıflasın, her gün bir parça kek yemeli. “Palace ve sonra da Sebastian…”

“Asla başlamamalıydım.”

O, o küçük, üzgün gülümsemesiyle bana bakıyor. “Nasıl yani? Onlar acımasızdır. Her şeyi anlatana kadar göğsünüzün üzerine otururlardı.”

“Zaten onlara her şeyi anlatmıyorum ki. İyi yanlarını da onlara söylemiyorum.”

Joe, ekmek kırıntılarını lavaboya süpürüyor ve bıçağı yıkıyor. “Yani cinsellikle kastettiğiniz bu, öyle mi?”

Odanın öbür ucundan kocama bakıyorum. O, geçmişi sürekli eleştiren biri değil; bu da onun bu konuları duymak zorunda olduğu anlamına gelmez. “Yirmili yaşlarındaki üç kızın dilini kullanarak konuşuyorum.”

“Gerçekten harika bir seks miydi?” Yanıma gelip elimden iğnelikleri aldığında hâlâ gülümsüyordu.

Omuz silkiyorum. “Kim hatırlayabilir ki?”

“Muhtemelen sen. Eminim hatırlıyorsundur.” Kocamın vücudundan hafifçe saman ve keçi kokusu geliyor.

“Eğer şanslıysam, dün olanları hatırlıyorum.” Onu kandırmıyorum, yine de kibar olmak istiyorum.

“Ne kadar yorgunsun?” diye soruyor.

“Senden daha az yorgunum.”

Yıllar boyunca onu öptüm. Yıllar boyunca başka hiç kimseyi öpmedim. Bu durumda derin ve sürekli bir huzur hissediyorum. Joe, Duke değil. Joe asla Duke olamazdı; ben de onun böyle olmasını asla istemezdim. Hazel, kanepe üzerinden hafifçe homurdanıyor.

“Peki ya o?” diye soruyor Joe.

“O, merdiven çıkamaz.”

Köpeğe bakıyor. “Gerçekten mi? Ben sadece Maisie’nin onu taşımaktan hoşlandığını sanmıştım.”

“Evet, öyle yapıyor.”

“Ben duş alırken sen uyanık kalabilir misin?”

“Yapabilirim.” Onun peşinden merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Işıkları açık bırakıyoruz; çünkü farkında olmadan, kızlardan biri eve dönebilir.

OceanofPDF.com

8

Kızlar evde olduğunda, uyku farklı bir hal alıyor. Yıllar geçmesine rağmen hâlâ uykudaymışım gibi hissediyorum; ancak aynı zamanda arka kapının açılıp kapanma seslerini duymayı da bekliyorum. Önce Nell eve geliyor, ardından Maisie. Küçükken, onların adım seslerindeki farkları ayırt edebilirdim; bu işi Hazel'in havlaması da kolaylaştırırdı. Emily'nin odası artık boş olmasına rağmen, Maisie ve Nell hâlâ aynı odada uyumayı tercih ediyorlar. Çocukken bile, ikisi de kendi odalarına sahip olmak istememişlerdi. On üç yaşındayken Emily, kapısına "Girilmez" yazılı bir tabela astı (bu tabelayı Ace Hardware'dan satın almış ve bant veya çivi yerine çivilerle kapısına asmıştı). Ancak bu bile kız kardeşlerinin oraya girmek istemesini engelleyemedi. Emily'nin ergenlik dönemi bittikten yıllar sonra bile, Maisie ve Nell hâlâ ikiz yataklarının getirdiği rahatlığı tercih ediyorlar.

Sabahları aşağı kata indiğimde, mutfak tezgahının üzerinde yumurtalarla dolu bir karton kutu buluyorum. Yumurtalardan bazılarının rengi süt kahvesi gibi, bazılarınınki ise bulutlu gökyüzünün renginde. Tavuk beslemediğimiz için memnunum; keçileri beslemiş olsaydık pişman olurdum. Ama bu sayede her zaman yumurta bulabiliyoruz. Ben fransız tostu yaparken Maisie ve Nell de aşağıya iniyorlar. Maisie, köpeğini bir yastık gibi göğsüne bastırıyor. Dün gece bana yumurta karşılığında para verilmeye çalışıldığını soruyorum. O da başını sallayarak "Evet, para vermeye çalıştılar," diyor.

"Para güzeldir," diyor Nell, gözlerini ovuşturarak. Kızlarımızın hiçbirinin parası yok.

Maisie başını sallıyor. "Lisansım olmadan para alamam. Zaten, gece yarısı, zavallı bir buzağıya yardım etmek için bir insanın ne kadar ücret

talep etmesi beklenir ki?”

“Otuz yumurta mu?” diye tahmin yürüterek soruyorum.

“Çoğunlukla öyle.”

Burada hayvanlar pek önemli değil. Keçilerimiz, ara sıra görülen inekler, atlar veya tavuk sürüleri, meyve üreticilerinin saçma sapan fikirlerinin sonucudur; zaten zor olan işleri daha da zorlaştırmaya çalışıyorlar. Meyve standında yumurta veya keçi peyniri satmak eğlenceli olmaz mı? Ama böyle bir şey eğlenceli değil. Ağaçlarımıza nasıl bakacağımızı biliyoruz; ancak hayvanlar konusunda pek bir şey bilmiyoruz. İşte bu yüzden Maisie’nin telefonu sürekli çalıyor. Kimse onun okulu bitirememiş olmasını umursamıyor. O, onlardan daha fazla şey biliyor ve şu an onlara ihtiyaçları var.

“Buzağı iyimi?” diye soruyor kız kardeşi.

Maisie yine başını sallayarak teşekkür ediyor. Ben de kahvaltıyı masaya koyuyorum. “Vücuduna sıvı vermek için bir tüp yerleştirdiler. Ayrıca Albon adlı ilaçlar da verdiler. Her şey yolunda gitti.” French toast’unun bir köşesini kesip köpeğe veriyor.

Oturmadan önce, ortanca kızımın kıvırcık saçlarını parmaklarımla okşuyorum. Kimya dersleri Maisie için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hasta buzağılar da onun için önemsizdi. O asla korkmaz.

Maisie, kız kardeşine, sanki onu şimdi fark edebilecek kadar uyanmış gibi bakıyor. “Dün gece sonunda ne yaptın?”

Nell, bir parça Fransız tostunu şurupun içinde döndürüyor. “Küçük eve gittim. Benny, Moby-Dick kitabını ödünç alabileceğimi söyledi. Okumayı bitirdiğimde pandeminin sona ereceğini dedi.”

“Moby-Dick’i okumak için o küçük eve mi gittin?” Maisie, küçük hayvanların aşılanmasıyla ilgili makaleleri okur; Emily ise ot kontrolü ve pestisitlerle ilgili makaleleri okur. Nell ise romanlar ve oyunlar okur. Her biri diğer ikisine hayran kalır.

“Hayır,” diyor Nell. “Sonunda Pictionary oynamaya karar verdik.” Bir an duraklıyor; çünkü söylemek istediği başka bir şey daha var, ancak bu konuda tereddüt ediyor. Nell, sırları olmayan bir kızdır. Yüzünü izlemek, adeta bir film izlemek gibidir.

“Ve—” diye devam ettim.

“Belki de bu konuyu konuşmamam gerekiyor. Bana bunu yapmamam gerektiği söylenmedi. Acaba siz zaten biliyor olabilir misiniz ve bana söylememişsinizdir?”

Maisie ve ben çatallarımızı bıraktık.

“Bilmediğimizi varsayalım,” diyorum.

“Varsayalım ki öyleyiz,” diyor Maisie.

Nell bir ısırık daha alıp seçenekleri değerlendiriyor. “Onların evleneceğini biliyor musun?” diye soruyor.

Maisie, açık eliyle masaya vurdu; bu hareket sonucunda kahvesi etrafa saçıldı ve köpek de irkildi. “Nişanlandılar mı?”

Nell, alt dudağını ağzının içine çeker. “Bilmiyordun.”

“Bilmiyorduk,” diyorum. Hissettiğim şey ise –ve bunun için utanıyorum– çok eski bir dışlanma duygusudur. Emily bana gelmedi. Adet görmeye başladığını veya Michigan State Üniversitesi’ne gitmeye karar verdiğini bile bana söylemeyen Emily, Benny ile evleneceğini de bana söylememişti. Tabii ki, eğer Emily orada olsaydı, bunları zaten bildiğimi söylerdi.

Bence bu bir nişanlanma değil. Yani, elini uzatarak bana bir yüzük göstermiyordu. Sadece, kiraz mevsimi ile elma mevsimi arasında bir düğün yapılıp yapılmayacağı konusunda konuşuyorlardı. Bu konunun gündeme gelmesinin tek sebebi, çizmem gereken resimlerden birinin “evlilik yeminleri” olmasıydı.

“Pictionary oyunu sayesinde ortaya çıktı,” diyor Maisie.

Nell, kız kardeşine bakıp sonra bana dönüyor. “Hiçbir şey söylememeliydim.”

“Elbette sahip olmalısın. Aksi takdirde biz nasıl bilebilirdik ki?” Sesimdeki siniri duyabiliyorum.

“Onlar zaten evleneceklerdi,” diyor Maisie.

Nell başını sallar. “Çocukken, Benny’nin sürekli burada olduğu için ebeveynlerinden nefret ettiğini düşünürdüm.”

Fransız tostu soğumuş olmasına rağmen yine de yiyoruz. Aç olduğumuzda sabahın nasıl geçeceğini biliyoruz. “Hadi,” diyorum, tabakları toplayarak. “İşe koyulalım. Eminim babanız hâlâ yatakta olduğumuzu sanıyordur.”

Şapkalarımızı hatırlıyoruz. Hava açık ve güneşli; ağaçların arasına doğru yürüyoruz. Uzaktan Ramirez ailesinin altı üyesini görüyoruz ve onlara selam veriyoruz. Onlar da kollarını başlarının üzerinde sallayarak bize karşılık veriyorlar. Ramirez ailesi bu kiraz bahçesinde, yıl yıl bir arada yaşıyorlar. Bizim ailemiz de bu kiraz bahçesinde, bir arada. En büyük kızım, komşularımızın oğluyla evlenecek. O, kızımın sevdiği, bizim de

sevdiğimiz bir çocuk. Duke'a kızgınım; çünkü kendi hatası olmaksızın, ya da sadece kendi doğasından kaynaklanan bir durum yüzünden, kızımla aramdaki bağı koparmış oldu. Bu bağ defalarca onarılmış olsa da, aramızda hâlâ bir engel var ve bu da kızımın bana evleneceğini söylemesini engelliyor. Köpek önde koşuyor; Maisie de onun peşinden gidiyor. Nell ise geride kalıp elimi tutuyor."Papatyaların açıp açmadığını görmek istiyorum," diyor o.

Küçük tepeyi tırmanarak mezarlığa vardık. Orada, beyaz yapraklı ve parlak sarı renkli çiçeklerle dolu yüksek otları gördüm. Bir aydan fazla bir süre önce, tohum ve gübre satan dükkâna telefon ederek, siparişimize birkaç paket papatya tohumu eklenmesini istemişti.

"Az önce buradaydım," diyorum. Papatyaların varlığının her şeyi ne kadar değiştirdiğine şaşıyorum. Kızlar yazın keçileri mezarlığa getirmeyi severler; mezar taşlarının etrafını düzgün bir şekilde temizlerler. Ama bu yıl kimse bunu yapmaya fırsat bulamadı. Artık bunu bir daha asla yapamayacağız. Burası çok güzel görünüyor.

Mezarlığın o dağınık ve gölgeli ortamı, Emily'nin çiftlikteki en sevdiği yerdi. Küçük bir kızken bile, parmaklarını mezar taşlarının üzerinde gezdirmeyi severdi; üzerindeki yazılar neredeyse silinmişti, taşlar ise yosunlarla kaplıydı. Ben de mezarlar arasındaki çimenlerin üzerine yatardım. Maisie'yi beklerken, bir daha ayağa kalkıp kalkamayacağımı merak ederdim. Emily ise granit taşlarının arasında koşup oynardı; bazen saklanır, bazen de ortaya çıkıp beni güldürürdü. Tarih boyunca tüm anneler gibi, onu sevdiğim kadar başka bir çocuğu da sevebilecek miyim diye merak ederdim.

"Dinle, o sana kızgın değil," diyor Nell. "Sadece kendi kendilerine konuşuyorlardı, hepsi bu. Ben de tesadüfen onların kendi kendilerine konuştukları sırada oradaydım."

Gülüyorum. "Sana Veronica adını koymalıydım."

"Liseden tanıdığım Veronica mı?"

"O, aklımdan neler geçtiğini biliyordu."

Nell gülümsüyor. "Belki de bir 'zihin okuma' gösterisi yapmaya başlarım… Tabii ki, senin zihnini okuyabiliyorum. Ayrıca Emily ve Maisie'nin zihinlerini de okuyabiliyorum. Babamın zihnini ise okuyamıyorum."

"Neden olmasın ki?" diyorum. Veronica… Benim için o her zaman on sekiz yaşında kalacak. Onu çok net bir şekilde görebiliyorum.

“O çok iyi bir aktör.” Elini papatyaların üzerinden geçirir. “Buradan ne zaman ayrılacağımızı bilseydim, büyük bir servet kazanırdım.”

“Yine de, bunu sevmiyor musunuz?” Tabii ki bu sadece benim tahminim. Bunu biliyorum.

Dünya yanarken ailemle birlikte çiftlikte mahsur kalmayı seviyor muyum? Hiç de öyle değil. Tabii ki şanslı olduğumuzu biliyorum. Neredeyse herkesin durumu bizden daha kötü. Ama yine de bu durum zorlayıcı. Sen, babam ve Emily burada yaşıyorsunuz; Maisie’nin de hayatına anlam katmak için yapması gereken işler var. Ama benim için burada yapacak pek bir şey yok; sadece kiraz toplamaktan başka.

Dünya ve oradaki yangınlar konusunda hiçbir şey yapamam; sadece meyve tezgahlarının üzerine maske bırakabilirim. Ama bizim kapalı olduğumuz bu alan aslında neşenin kendisidir. “Özür dilerim.”

Omuz silkiyor. “En azından geçmişe sahibiz.”

Nell ve ben, günün sonunda geri dönüp masanın üzeri için bir çiçek buketi seçeceğimiz konusunda hemfikiriz. Ama şimdilik işimize devam etmeliyiz. Biz oraya vardığımızda, Maisie’nin sepeti boynunda duruyordu. Emily’nin sepeti ise neredeyse dolmuştu; sepetin içinde yaklaşık altı inç yüksekliğinde kirazlar vardı.

“Benny ile benim evleneceğimizi biliyordun,” diyor Emily, ben henüz konuşmaya başlamadan önce. Neyse ki öyle oldu; çünkü ben nasıl konuşmaya başlayacağımı bilemedim. Emily başını geriye eğiyor ki, şapkasının kenarından beni görebilsin. Böylece onun yine o kararlı ifadesini görebiliyorum.

Maisie’ye bir göz atıyorum, ancak o bana sırtını dönerek kirazları toplamaya devam ediyor. Anlıyorum ki, mezarlıktaki papatyaları görmek için yapılan bu yolculuk aslında Maisie ve Emily’nin biraz sohbet edebilmeleri için yapılmış. “Dinle, bunu duyunca çok mutlu oldum. Biliyorsun, Benny’yi çok seviyoruz.”

Biliyorsunuz, sizi seviyoruz.

“Sanki senin haberin olmadan bir şeyler planlıyormuşuz gibi değil,” diyor Emily. “Sadece sohbet ediyorduk. Eğer şu an uygun bir zaman değilse…”

“Bunu söyleme.”

Gözlerini sıkıca kapatıyor. “Henüz hiçbir şey yapmadan, bunu yanlış yaptığımı hissetmek istemiyorum.”

“Emily.” Kollarımı onun etrafına doladım. Onu sıkıca tuttum. O ise kendini geri çekmeye çalıştı. Ama ben onu bırakmadım. Sonra o ağlamaya başladı.

“Oh, Emmy.” Nell, kız kardeşinin omzuna dokunuyor. “Ah, Tanrım, çok üzgünüm.”

Emily başını sallıyor, yüzünü elleriyle kapıyor.

“Birisi yeterince uyuyamamış,” diyor Maisie.

Kızlar, istedikleri şeyleri alamadıklarında ağladıklarında ben de onlara böyle derdim: “Biraz daha pamuk şekeri olsun, bir kez daha Zipper’ı çevirelim…” Bu sözlerin adaletsiz olduğunu düşünürlerdi; ancak büyüdüklerinde birbirlerine de böyle dediklerinde bu durum komik gelmeye başladı. Gerçekten de, Emily’nin ağlamaları, kendi kahkahaları yüzünden kesiliyor. Yüzünü ve burnunu silmek için tişörtünü yukarı çekiyor.

“Çok iğrençsin. Veteriner olmalısın,” diyor Maisie.

Emily başını sallıyor. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Evlenmek mi?”

“Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Yüzünü göğe dönerek bağırıyor. “Kirazları zamanında toplayabilecek miyiz? İşleme tesisinde kimse çalışacak mı? Her şey depoda çürüyecek mi? Sonra Benny, en azından bunu halletmek için evlenmemiz gerektiğini söylüyor. Neden olmasın ki? Eğer şimdi evlenirsek, kimseyi davet etmeme gerek kalmaz: Ne akrabalar, ne komşular, ne de okuldaki arkadaşlar. Mükemmel bir bahane var zaten. Sadece biz ve Holzapfels ailesi orada oluruz. Yanımıza battaniyeler alıp göl kenarındaki çimenlerin üzerine oturabiliriz. Zaten sahip olduğum kıyafetleri giyebilirim; hiçbir şeye para ödememize gerek kalmaz ve teşekkür mektubu yazmamıza da gerek yok.” Hafif bir esinti yaprakların arasından geçiyor ve o anda Maisie yine ağlamaya başlıyor. Maisie, kız kardeşinin boynundaki taşları çıkarıyor ve Emily de avuçlarının içiyle gözlerini siliyor.Evlenmeyi düşündüğüm her seferinde, aklımın başımdan gittiğini hissediyorum. Belki de gerçekten de aklımı kaybediyorumdur. Sonra zavallı Benny’nin deli bir eşle baş başa kalacağını ve onun için ne kadar büyük bir yük olacağımı düşünüyorum. Ama iki dakika sonra bu düşüncelerden tamamen vazgeçiyorum. Evlenmek saçmalık, eğer birisi bilmek istiyorsa… Bu sistem tamamen kadınları delirtmek için tasarlanmıştır. Ne zamanımız ne de paramız var ki, baştan beri hiç sahip olmadığım bu “prenses hayallerine” para harcayalım. O zaman neden Perşembe günü öğle yemeğinden sonra evlenip tekrar işe dönmeyelim ki?

İşte bu kadar. Benny'yi seviyorum, biliyorsunuz. Onunla evlenmek istiyorum. Sadece gelin olmak istemiyorum.

Maisie, Nell ve ben ona bakıyoruz. Kızlarımın düşüncelerini mükemmel bir şekilde paylaşabildiklerini her zaman söylemişimdir; ancak bu sefer ben de bu sürece dahil oldum. Emily, yüzyıllardır çözülemeyen bu sorunu çözmüş oldu.

"Kayışı gevşetmişsin," diyor Nell.

"Sen tam bir dahiysin," diyor Maisie, sesi hayranlıkla yumuşamıştı.

Emily, hayranlık dolu bakışlarımızın önünde parlıyor. "Babam bunu bilmiyor, değil mi?"

Başlarımızı sallıyoruz.

Lütfen bir dakika bekleyin. Ona söylememe izin verin. Benny onunla konuşmak isteyecektir. Ben de onunla konuşmak istiyorum. Eğer her şeyi onsuz hallettiğimizi düşünürse üzülür. Biz her zaman birlikteyiz.

Emily! Söylemek istiyorum: Sevgili babanızı bu tür bir durumdan korumak istemenizin yarattığı üzüntüyü, ben de tüm sabah boyunca hissettim. Ama burada yeterince uzun süre kaldım ve kızlar ile annelerin, kızlar ile babaların arasındaki farkı anladım. Beklemeye söz veriyorum. Bazen sırlar, barış için gerekli bir araçtır. "İhtiyacınız kadar zaman ayırın."

"Ona söyleyeceğim," diyor o. Sonra kollarını açarak hepimizi kucaklıyor.

Bütün bunlar bittiğinde, sanki tüm bir günü yaşamış gibi hissederiz. Yeterince iş yaptık. Artık eve dönebilir, verandada veya küvette oturabilir, kitaplarımızla, köpeğimizle ve dikiş işlerimizle birlikte tekrar yatağa gidebiliriz. Ama gerçek şu ki, güneş hâlâ doğmaya devam ediyor ve biz henüz işe başlamadık bile. Bugün ve gelecek günlerde, tüm kirazları toplamamız gerekiyor. Tatlılar hazır olmadan önce kirazları toplamaya başlayacağız. Tüm kirazlar toplandıktan sonra, ağaçları budamak, çiftliğin bakımını tamamlamak ve ekipmanların onarımını yapmak için yeterli zaman olacak. Elmalara ve armutlara da aynı şekilde davranmalıyız. Sadece birkaç dönüm arazi var, ama yine de armutlar var ve onları da ağaçlardan toplamamız gerekiyor. Her şeyin bir zamanı vardır.

"Duke ile evleneceğini hiç düşündün mü?" diye soruyor Emily, böylece konuyu tekrar benimle ilgili hale getiriyor.

Evlilik konusu A olduğuna göre, hatırlamaya çalışıyorum. Acaba her sabah yatağımda uyuyan Duke'u, komodinin üzerindeki sigaraları,

kollarının göğsümün üzerinde oluşunu görüp de "Evet, işte sen…" diye düşündüm mü? Her sabah, sonsuza dek…

"Hayır," diyorum.

"Ama onu seviyordun," diyor Emily.

"Yirmi dört yaşındaydım."

"Evet, öyle," diyor Maisie.

Acaba ebeveynlerimin başka insanlara aşık olduklarını hiç düşündüm mü? Ya da onların benim hayatlarıma girmeden önce de kendi hayatları olduğunu hiç düşündüm mü? Belki de kızlarım modern insanlardır; ya da Duke ünlü biriydi. Ya da belki de hep işlerle meşgulüz ve dikkatimizi dağıtacak tek şey geçmiştir. Bilmiyorum.

"Yani ilk kez birlikte metni okudunuz ve ardından göl kenarında yürüyüş yaptınız," diyor Nell.

"Ve sen sigara içiyorsun!" diyor Maisie. "Sigara içme konusunu hiç konuşmadık. Buna inanamıyorum. Eğer biz sigara içseydik, bizi öldürürdün."

Başımı sallıyorum, durmadan başımı sallıyorum. Onlara söylediğim tek şey bu. Şimdi onların üzerime doğru geldiklerini hissedebiliyorum; sanki yine kucağıma tırmanıyorlar, kitaplarımı bir kenara itiyorlar, dikişlerimi mahvediyorlar. "Anne, anne, anne…" diye ağlıyorlar.

En şaşırtıcı olan şey, ne kadar iyi uyuduğumdu. Yeni bir işim, yatağımda neredeyse hiç tanımadığım çıplak bir adam vardı… Tüm gece boyunca tek bir rüya bile görmedim. Pencerenin perdesi yoktu; Michigan'ın aydınlığı altında gözlerimi açtığımda, kendimi tam anlamıyla yetişkin hissettim. Kesinlikle New Hampshire'da yetişkin değildim. Los Angeles'ta ise insanlar beni yönlendirerek para kazanıyorlardı: Ripley, Ashby, menajerim, yapımcım… Ama Michigan'a tek başıma geldim. "Hey sen…" Duke'un göğsünün ortasındaki küçük çukura dokundum.

Gözlerini kapalı tutuyordu, beni kendine çekerken gülümsüyordu. "Ah, mükemmel. Bu gerçekten mükemmel." Boynuma doğru nefes verdi. "Umarım hâlâ buradasındır."

"Başka nerede olabilirim ki? Burası benim odam."

"Ve paylaşma konusunda da çok naziksiniz. Saat kaç?"

Yatağın onun tarafında bulunan seyahat saatimi görebilmek için yatağı biraz kaldırdım. Onun tarafı… Benim tarafım… "Sekiz-on yedi."

Aslan gibi esnedi ve böylece azı dişlerini, dolgularını gösterdi bana. "Saat dokuzda başlıyoruz." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve çok ciddi bir

şekilde bana baktı. “Geç kalmamalısın, yıldızım… İlk sabahın bu. Disiplinli olmalısın. Ya kahvaltı yapacaksın, ya da sevişeceksin. İkisi birden olmaz. Birini seçmelisin.”

Son günlerde doğru kararlar veriyordum. Bu yüzden, ayrılma zamanı geldiğinde ne kahve içecek zamanımız vardı, ne de Duke’un yurduna dönüp üstünü değiştirecek zamanı. “Bana bir şeyler ödünç verin,” dedi.

En sevdiğim elbiseyi giyiyordum; üzerinde papatyalar bulunan, geniş cepli bir elbiseydi. Bu elbiseyi büyükannem, Los Angeles’a götürmem için benim için yapmıştı. “Benim kıyafetlerimi giyemezsin.” Küçük kız, iri erkek… Bunu uygun olmayan bir davranış olarak gösterebilecek pek çok neden vardı.

“Dün giydiğim kıyafetlerle provalara gitmeyeceğim.”

Ona baktım. “Dün ne giydiğinizi kimse hatırlamıyor.”

Çarşafları bir kenara atarak hızla ayağa kalktı. Yirmi sekiz yaşındaki çıplak Duke, komodini açtı: İlk çekmecede iç çamaşırları, çoraplar ve iki adet gecelik vardı; ikinci çekmecede ise tişörtler, şortlar ve iki adet mayoydu. “Sizin organizasyonunuz kusursuz.”

“Kıyafetlerini giy,” dedim. “Gitmemiz gerekiyor.”

O, benim için Disneyland temalı tişörtü seçti. Tişörtün üzerinde, parlak beyaz bir arka plan üzerine pembe renkte yazılmış “Disneyland” kelimesi vardı. Los Angeles’a ilk gittiğimde Disneyland’e gitmek istemiştim; bu yüzden Ashby beni oraya götürmüştü. İkimiz de dev farelerle birlikte fotoğraf çektirdik. “Bunu giyiyorum,” dedi Ashby, tişörtü başının üzerinden geçirirken. Sanki bir kelebek, kelebek kozasına geri dönmeye çalışıyormuş gibi…

“Sanmıyorum…” diye başladım, ancak çok geçti. O yine ameliyat kıyafetleri içindeydi; espadrillerini giymişti. Tişörtü ise, kısa süre önce benim uyuduğum o geniş, kemikli omuzlarının üzerinde zorlukla duruyordu. Komodinden saç fırçamı, lavabodan da diş fırçamı aldı.

“Benim diş fırçamı mı kullanıyorsun?”

Diş fırçalamayı bıraktı. “Bu bir yakınlık değil,” dedi, diş fırçasını elinde tutarken; diş macunu köpüğü de elinden aşağı akıyordu. Tabii ki haklıydı. Disney desenli tişört konusunda da haklıydı; o tişört benim üzerimde sevimli görünürken, onun üzerinde hem uygunsuz hem de şık görünüyordu.

Koridordan aşağı indik; arkamızda şort ve erkek izci gömleği giymiş bir kız vardı. Onu daha önce bir okuma etkinliğinde görmüştüm; yüzünü hatırlıyorum, ancak adını hatırlamıyorum. Aslında yüzünü bile

hatırlamıyorum; sadece bacaklarını hatırlıyorum. Daha önce hiç kimsenin böyle muhteşem bacakları olmamıştı. Boyu orta derecedeydi; yani benden uzun, Duke'tan ise kısa. Ama tüm bu boy uzunluğu bacaklarında toplanmıştı.

Nell elini kaldırıyor.

"Ne?"

"Onu nesneleştiriyorsunuz."

"Saray mı? Şimdi ne yanlış yapıyorum acaba?"

Maisie de aynı fikirde. "O bir insan. Sadece güzel bacaklara sahip biri değil."

"Eğer bana bir dakika daha verirseniz, bunu kanıtlamayı planlıyorum."

"Ama bir vücut parçasıyla doğrudan saldırı yapamazsınız."

Daha önce dansçılarla karşılaştınız mı? Onların bacakları hakkında konuştuklarını duydunuz mu? Başkalarının bacakları hakkında ne söylediklerini biliyor musunuz?

Nell bir dakika kadar bunun üzerine düşünür. "Belki de haklıdır."

"Hikayeye geri dönelim," diyor Emily.

Pallace, merdivenlerden üçer basamak atlayarak aşağı indi. En alt kata vardığında geri döndü. "Geç kaldık mı?" diye sordu Duke'a.

"Tam zamanında geldiniz," dedi.

Sonra beni gördü; ben de onun bir basamak gerisindeydim. "Emily!" diye bağırdı.

"Saray," dedi Dük, elini ona doğru uzatarak.

Orada birlikte durduğumuzu gördü. "Cidden mi?" diye Duke'a sordu. "Burada en fazla yirmi dakika kalmış olmalı. Havaalanına gidip uçağı gözetledin mi?"

"Odamı beğenmedim," dedi, sesi tuhaf bir şekilde ciddiydi.

"Bu da onun neden benimle yatmaya çalışmadığını açıklıyor," dedi Pallace. "Dansçılar tavan arasındalar. Manzara harika, ancak orası oldukça sıcak oluyor."

"Lütfen yürüyün," dedi Duke, sabahın ilk sigarasını yakarken.

Ayak uydurmaya çalışıyordum. Benim odam mı? "Sen bir dansçısın mı?" Tabii ki o bir dansçıydı.

Pallace, sol bacağını vücudundan 90 derecelik bir açıyla uzattı ve sağ ayağının parmak ucu üzerinde durdu. Kırmızı tenis ayakkabısının ucunda büyük bir baskı oluştu.

“Showboat,” dedi Duke.

“Aptal, Showboat değil, Cabaret. Ama ben aynı zamanda oyunculuk da öğreniyorum. Şu an senin oyunculuğunu inceliyorum.”

“Pallace senin yedek oyuncun,” dedi Dük.

Bunu hiç düşünmemiştim. Elbette zaten bir yedek oyuncu vardı. “Peki o zaman neden Emily’yi oynamıyorsun?”

Çünkü o zaman haftada dört kez Cabaret’te, üç kez de Our Town’da sahne almak zorunda kalırdım. Yaz sonunda ise tamamen tükenmiş olurdum. Her neyse, Tom Lake’in ırksal açıdan ilerici bir yaklaşımı olarak beni başrolde değil, yedek oyuncu olarak kullanmayı tercih ediyorlar. Bu onlar için büyük bir adım.

“Hastalanmamak daha iyi,” dedi Duke bana.

“O son Emily meselesi…” diye başladı Pallace.

“Mükemmel bir eser, Emily,” dedi Duke.

Pallace başını salladı. “O kişi çok geçmeden işten ayrıldı. Böylece şirket, yeni ve harika bir ‘Beyaz Emily’ bulabildi.” Elini bana doğru uzattı.

“Yenilenmiş ve geliştirilmiş.” Duke kolunu omzuma attı.

“Çok daha iyi oldu.” Pallace bana gülümsedi. “Her neyse, bunu hayal edebiliyor musunuz? Sahne tamamen beyaz insanlarla dolu ve ben de tam ortada, yalnız başıma duruyorum.”

Duke kaşlarını çattı, sesini alçalttı. “Bu kasaba zaten kimsinindir ki?”

“Bizim kasabamız değil,” diye neşeyle yanıtladı Pallace.

“Sanmıyorum…” diye başladım konuşmaya. Peki, ne söyleyecektim ki?

Eğer biraz daha tuhaf şeyleri seviyorsanız, “Fool for Love” adlı oyunda da ben sizin yedek oyuncunuzum. Ah! Aynı zamanda annenizin de yedek oyuncusuyum… Bu gerçekten saçma. Annenizin aslında başka bir rolü üstlenmesi gerekirdi.

“Annem mi?” New Hampshire’daki annem mi?

Duke kollarını geri çekti. “Bunu bilmiyordum! Demek ki eğer Bayan Webb hastalanırsa, sen benim karım olacaksın.” O an ona verdiği öpücük, şu an annem rolünü oynayan kadına verdiği öpücükten daha anlamlıydı. “Bir gün Emily’ye onun evlat edinildiğini söylemek zorunda kalacağız.”

“Ya Bayan Webb ile ben aynı gece hastalanırsak ne olur?” Bayan Webb… Yani annem. Adını hatırlayamıyordum.

“O zaman, aranızda daha az hasta olan kişi, kendini toparlayıp gösteriye devam eder,” diye açıkladı Palace. “Dansçılar her zaman gösteriye devam ederler. Eğer bir dansçının gösteriye katılamayacağına dair bir duyuru görürseniz, emin olun ki bu dansçı, dans etmeye devam edebilmek için verilen ağrı kesicilerin dozunu aşmıştır.”

“Gösterinin devam etmesi gerekiyor,” dedi Duke.

Yolda durdum. Neredeyse tiyatroya varmıştık. Her yönden oyuncular geliyordu; yedek oyuncular ve diğer kişiler… Hepsi de elinde kahve tutuyordu. Keşke benim de bir kahvem olsaydı.

“Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

Duke ve Pallace birbirlerine baktılar. “Gerçekten öyle mi?” diye sordu o ona.

“Başkalarını tanıdığımız kadar onu da tanıyoruz.”

“Ama bu miktar, başkalarının bildiği miktarlardan daha az değil,” diye ekledi Pallace.

“Konuşma şekliniz…” Birinden diğerine baktım. İkisi de çok güzeldi, sıradışıydılar ve aşırı derecede canlılardı; tıpkı aktörlerin ve dansçıların olduğu gibi. Ama bu biraz farklıydı. “Sanki aynı doğaçlama grubundan çıkmışsınız gibi.”

Pallace güldü; dişleri, Tüccar’ınkiler kadar mükemmeldi. “Sence öyle mi? Belki de bunun sebebi, ikimizin de aynı doğaçlama grubundan çıkmış olmamızdır.”

“Büyük Michigan eyaleti,” dedi Duke.

Duke ve Pallace bir haftadır birbirlerini tanıyorlardı; ancak ikisi de Michiganlıydı.

Büyüdüğüm küçük New Hampshire kasabası da Grover’s Corners kadar beyazdı. Okuldaki sınıfımda sadece dokuzuncu sınıftan gelen Aly vardı. Ona, tıpkı bir alpaka gibi davranırdık; yani ona hayranlık ve ilgi gösterirdik, ancak gerçek bir dostluk kurmazdık. Saçının rengini, kıyafetlerini ve konuşma tarzını ayrıntılı olarak anlatabilirdim (o, “soda” yerine “pop” derdi). Ancak ailesinin neden oraya taşındığını, nereden geldiklerini veya neden lise ikinci sınıfta aniden oradan ayrıldıklarını bilmiyordum. New Hampshire Üniversitesi, liseye kıyasla biraz daha iyiydi; Hollywood ise biraz daha kötüydü. İlk ekran testimdeki siyahi makyaj sanatçısı ise bir istisnaydı. Irkların bir arada yaşaması konusunda Hollywood, New Hampshire’ın yanında hiçbir şey değildi.

Bu yüzden, o şık Erkek İzci gömleği giymiş dansçının peşinden binaya doğru gittim. Kapıyı açmak için önde koştum; çünkü onun ve Duke'un konuşma tarzlarından anladığım kadarıyla, doğrudan kapıdan içeri gireceklerdi. Bir erkek arkadaşım olacaktı; tıpkı yere düşmüş bir elektrik kablosu gibi "çıtırdayan" bir adam… Ve bir kız arkadaşım da olacaktı; siyahi bir kız. Kendimi hayal ettiğimden daha olgun hissediyordum.

Görünüşe göre, Michigan'ın ıssız bir bölgesinde bulunan bu yazlık tiyatro ekibi, çeşitlilik açısından hem New Hampshire Üniversitesi'ni hem de Hollywood'daki tiyatroları geride bıraktı. Oldukça düşük bir standarttı belki, ancak yine de Tom Lake kazandı. Hepimiz kendi provalarımıza gitmek üzere ayrılırken, neredeyse bir Amerikan şehrine benziyorduk. Oyuncuların çoğu Chicago ve Detroit'ten geliyordu; birkaçı ise Washington D.C. ve Pittsburgh gibi daha uzak yerlerden gelmişti. Yazlık tiyatro için yapılan seçmelerde, konservatuvarlardan ve bölgesel tiyatro topluluklarından insanlar da yer aldı. Tiyatro insanları her zaman iş arıyordu; belki Tom Lake'de yaşamayı tercih etmezlerdi, ancak yaz boyunca şehirden uzakta olmaktan memnundular. "Our Town" adlı oyunun yardımcı yönetmeni Gene de siyahtı. Gene, herkesin senaryolarını getirip getirmediğini kontrol etti. Birinin senaryoya ihtiyacı var mıydı? Diğer yardımcı oyunculardan biri olan Auden de siyahtı.Aynı zamanda bir dansçıydı da. O ve Pallace, sahnenin en uzak köşesinde dans etmeye başladılar. Müzik olmadan, oldukça karmaşık ve geleneksel tarzda dans ediyorlardı. Birbirlerine bakıyorlardı ve bizim onları izlediğimizle ilgilenmiyor gibiydiler. Acaba Cabaret için mi prova yapıyorlardı (ki bence Cabaret'te bu tür danslar yer almaz), yoksa Amca Wallace henüz gelmediği için zaman öldürüyorlardı, bunu bilemiyorum.

Provaların ilk gününde, sahne yönetmeni olmadan "Our Town" oyununu sahnelemeye çalışmanın bir hata olacağını biliyordum. Yirmi dakika bekledikten sonra (bu süre zarfında hepimiz yerde oturup Palace ve arkadaşının dansını izledik; onların tenis ayakkabılarının çıkardığı seslere dalmıştık), Nelson, ne olup bittiğini öğrenmesi için prodüktörü görevlendirdi.

"Belki de programı yanlış okumuştur," dedi Duke. Oysa programın en üst kısmında, "Provalar sabah 9:00'da başlayacaktır." ifadesi, oldukça büyük harflerle yazılmıştı.

O tiyatroda bulunan herkesin ortak arzusu, oyunun başarılı olmasıydı. Emily orada değildi; yerine başka biri getirilmişti. Yeni bir gün başladı, hadi

işe koyulalım. Sanat yönetmeni de çok hızlı bir şekilde geri döndü. Yönetmen Nelson ise zaten yorgun görünüyordu.

"Tamam, herkes," dedi. Tüm dikkatlerimiz üzerindeyken yine de iki kez alkışladı. Pallace ve partneri birbirlerinin ellerini bıraktılar. "Artık başlayabiliriz. Albert birazdan burada olacak. Şimdi yedek kişiyle devam edelim. Tüm gün boyunca çalışmak istiyorum. Lee?"

Açık mavi renkli bir golf gömleği giymiş bir adam, tereddütlü bir şekilde elini kaldırdı.

"Bir senaryoya ihtiyacınız var mı?" diye sordu Gene.

Hepimiz ona bakıyorduk. "Ben…" dedi, sonra durdu ve elindeki senaryoyu kaldırdı.

"Bu iyi," dedi Nelson.

"Henüz o bölümü bilmiyorum," dedi Lee.

"Henüz erken. Her şey yolunda olacak. Umarım sadece birkaç dakika kadar kitap okursunuz. Bir aktörü yataktan kaldıran hiçbir şey, yedek oyuncunun kendi rolünü okuduğunu bilmek kadar etkili değildir."

Golf gömleği giyen adam dışında herkes kibarca güldü. Sahnedeki sahne dışı anlarda, hepimiz sahnenin her iki yanındaki sandalyelere oturuyorduk. Şimdi de biz oraya oturduk ve Lee'yi orada yalnız bıraktık. Sıra bize geldiğinde, mutfak masasında, eczanenin gazoz büfesinde veya mezarlıkta konuşurken, sandalyelerimizi boş sahnenin üzerinden taşıyıp yerlere, yerde belirtilmiş noktalara koyuyorduk. Ama şimdilik herkes her iki tarafta oturuyor ve bekliyordu. Yerlerimizi aldıktan sonra Nelson, yedek oyuncuya başlamasını söyledi.

Lee altmışlı yaşlarındaydı; saçları griydi ve gözlükleri oldukça ağırdı. Golf oynamayı ciddiye alan bir adamın kızarmış ten rengine sahipti. Oyun başladığında sahnede sadece Sahne Yönetmeni vardı. "Bu oyunun adı 'Our Town'," dedi. "Yazarı Thornton Wilder'dır." Daha sonra yönetmenin, yapımcının ve başroldeki oyuncuların isimlerini söyledi. Ancak Lee, senaryoyu olduğu gibi okudu. "Yönetmeni A'dır," dedi; daha sonra da "Oyunda Bayan C'yi göreceksiniz…" dedi.

Birçok kişinin "Stage Manager" adlı eseri okuduğunu görmüştüm, ancak bununki gibi bir şey hiç görmemiştim. New Hampshire'a geri dönüp, o mendil ve pipo tutan adamlara ne kadar iyi iş çıkardıklarını söylemek istiyordum. Kesinlikle Spalding Gray de prova sırasında aynı sözleri söylüyordur. Daha önce onun sesini hiç duymamış olsam da, onun sesini duymak istiyordum. Michigan'da bu sözleri söylemek Lee için oldukça

zordu; bu sözler, odadaki herkesin özgüvenini sarsıyordu. Belki de ben, Michigan'daki önemli bir yaz tiyatrosunda başrolü kazanan yetişkin biri değildim; belki de yeteneksiz bir çocuktum ve fazla yer kapladığım için oradan kovulmuştum. "Onu Michigan'a gönderin!" diye not defterlerine yazmışlardı. "Farkı anlayamaz zaten."

Yanımdaki koltukta oturan Duke, gözlerini doğrudan önüne dikmiş halde, bir parmağıyla hafifçe uyluğumu okşadı. Parmakları, tıpkı bir görevi yerine getiren bir örümcek gibi, pembe elbisemin kenarından süzülüp geçti.

Los Angeles'ta işler nihayet düzelmek üzereydi, işte Ripley'in bana söylemeye çalıştığı buydu. Benim de aynı yolda devam etmem ve sabırlı olmam gerekiyordu. Ama başaramadım.

İşte sahne yönetmeninin kötü bir şekilde görev yapması durumunda odanın nasıl bir hale gelebileceği.

İlk perdenin sonunda Amca Wallace mucizevi bir şekilde ortaya çıktığında, onu tıpkı çocukken sevdiğim gibi yine sevdim. Trajedinin ortasında amcam bizi kurtarmak için gelmişti. Onun dağınık görünüşü ya da sarhoş olup olmadığı umurumda değildi. O, bizi ikinci perdeye götürmek için oradaydı. Artık Lee'nin golf gömleğiyle "Güneş binlerce kez doğdu" demesini dinlemek zorunda değildim.

"Alarm saati bozulmuş," dedi Amca Wallace. Onu bir Barrymore gibi gösteren adama cömertçe alkışladı. "Ama artık buradayım. Başlayabiliriz."

"Lee'ye karşı biraz fazla sert davranmıyor musun?" diye soruyor Emily. "Bugün sadece ilk günüydü. Zaten devam etmeyi de düşünmüyordu."

Nell de aynı fikirde. "Bunu yapmak istemezdim zaten. Üstelik, o kadar kötü bir kişiyi asla işe alırlar mı? Nelson'un bunun için çok akıllı olduğunu biliyoruz."

Hava zaten çok sıcak. Kirazlardan da bıktım artık. "Bunu söylemen komik, çünkü genellikle yedek oyuncular çok iyiydiler. Tiyatro ekibi yedek oyuncular konusunda oldukça titizdi. Lee hariç… Lee berbattı."

"Neden başlığı yazacak kişi olarak böyle berbat birini işe alırlar ki?" diye soruyor Nell.

Çünkü Lee'nin bir kargo şirketi vardı. Ailesinin evi göl kenarındaydı. Onlar çeşitli bağış toplama etkinlikleri düzenlerlerdi; ciddi miktarda para toplanırdı. Lee tiyatroyu çok severdi. Keşke oyuncu olsaydı… Ama o

sadece bizimle vakit geçirmek istiyordu. Belki de bu biraz tuhaftı. Bazen prova sırasında dondurma ve prosecco getirirdi. Herkes onu severdi.

"Yani ona yedek bir rol verdiler mi?" diye soruyor Maisie.

"Bunu böyle ifade etmek oldukça kaba olur, ancak evet. Ona o rolü sattılar."

"Nelson?"

"Hayır, hayır," dedim. "Bu konuda ona hiçbir seçenek sunulmadı. Bundan eminim."

"Ama neden o, sahne yönetmeni olmak zorundaydı ki?" diye soruyor Nell. Her türlü haksızlığı içine atan Nell… "Sahne yönetmenliği çok önemli bir görevdir."

Joe ve ben, kızlarımıza erikleri nasıl değerlendireceklerini, keçi toynaklarından taşları nasıl ayıracaklarını ve hamur nasıl hazırlanacağını öğrettik. Ama korkarım ki onlara dünya hakkında hiçbir şey öğretemedik. "Çünkü bir kokteyl partisinde insanlara 'Ben, Constable Warren'ın yedekiyim' demek mümkün değil."

"En azından, Wallace Amca'nın hastalanabileceğinden korkacak kadar akıllı değil miydi?" diye soruyor Maisie.

Lee'nin yeteneği yoktu, ancak aptal da değildi. Wallace Amca, on dört yaz boyunca üst üste Tom Lake'de bulundu ve hiçbir gösteriyi kaçırmadı. O adam adeta bir dansçı gibiydi; sürekli dans ediyordu.

"Sarhoş halde mi devam etti yola?" diye soruyor Emily.

Kırmızı yüzlü ve kırmızı saçlı, iri yapılı bir adamdı Albert Long. Onu hatırladığımda kalbim beklenmedik bir şekilde sevgiyle doldu. "Sarhoştu… Ama yine de bir yol bulup işleri yoluna koymayı başardı."

"Peki ya George ne olacak?" diye soruyor Nell.

"George mu? Peki ya o?"

"Kötü biri miydi?"

"Unutulabilir bir şey," diyorum.

"Lee kadar kötü mü?" diye soruyor Maisie.

"Oh, hayır, öyle bir şey değil. Eminim ki o iyiydi. Sadece onu unuttuğumu kastediyorum."

"Bu ne anlama geliyor? Onun performansını hatırlayamıyor musun?" Nell, bunun benim değerimin azaldığının bir kanıtı olduğundan endişe ediyor. Çocuklarım için ben inanılmaz derecede yaşlı biriyim.

"Yani, George'u canlandıran çocuk artık burada değil," diyorum. Ama onlar ne demek istediğimi anlamıyorlar. Duke, tıpkı ağaçtaki kirazlar gibi

yakındır; Wallace Amca da öyle. Bunun sebepleri, herhalde her şeyin nasıl bittiğiyle ilgilidir. Lee'yi bir insan olarak pek hatırlamıyorum; daha çok bir hikaye olarak hatırlıyorum. George'u ise hiç hatırlamıyorum. Hayatın bu basit gerçeğini açıklamak mümkün değil: Hayatın büyük bir kısmını unutacaksınız. Bir zamanlar asla unutamayacağınızı düşündüğünüz o acı verici anlar mı? Artık bunların ne zaman yaşandığından bile emin değilsiniz. Heyecan verici anlar, kalbi durduracak kadar güzel anlar ise parçalanıp dağılıyor ve başka şeylere dönüşüyor. Anılar yerini başka mutluluklara ve daha büyük üzüntülere bırakıyor. İnanılmaz olan şu ki, bunlar da zamanla unutuluyor. Bir gün, üç kızınız ve kocanızla birlikte kiraz toplarken, kocanız Gator ile yanınızdan geçiyor ve o an, dünyada istediğiniz her şeyin bu olduğunu anlıyorsunuz.

OceanofPDF.com

9

Evet, Wallace Amca'nın sarhoş olduğu doğruydu. Yardımcısı da tiyatronun en ücra köşesinde saklanıyordu; orası o kadar karanlık bir yerdi ki ışık bile onu bulamıyordu. Ancak başka birçok şey de doğruydu. Örneğin, Albert Long'un Sahne Yönetmeni rolünü tıpkı o eski bekar amca rolünü oynadığı gibi mükemmel bir şekilde yerine getirdiği gerçeği… Duke belki onunla dalga geçiyordu; abartılı konuşmalar, şehvetli davranışlar… Ama sahnede olduğu zamanlarda şikayet edilecek hiçbir şey yoktu. Wallace Amca'nın replikleri ezberlemesine gerek yoktu; çünkü bu replikler zaten onun içinde vardı. Tıpkı Emily'nin repliklerinin benim içimde olması gibi… Fark şu ki, Wallace Amca yaşlanmayacak bir rol bulmuştu. Üçüncü perdede, Wallace Amca beni annemin mutfağına götürdüğünde, bana o kadar merhametli bir şekilde baktı ki gözlerim yaşardı. Peki ya üzerinden cin kokusu geliyorsa? Peki ya dışarı çıkıp sigara içmek için uzaklaşıyorsa?Her zaman onu bulmayı başarırdı; sapmış bir kuzu gibi onu tekrar doğru yola yönlendirirdi. Sahnedeyse kendini iyi bir şekilde ifade edebilirdi. Onu tanıyan insanlar bu yıl farklı olduğunu, eskisinden çok daha kötü olduğunu söyleseler de, biz yine de onun hiçbir gösteriyi kaçırmadığına inanıyorduk. Peki neden geçmiş, gelecek için de geçerli olmasın ki?

Provalar bittikten sonra, Duke ile birlikte göl kenarındaki çimenlerin üzerine uzandık, bir sigara ve bir bira paylaştık. "Bu adam, alkolün getirdiği tüm neşeyi yok ediyor," dedi Duke, şişeyi ağzına götürürken. "Sadece bu yüzden bile ondan nefret edebilirim."

Birisi bana, sezonun sonunda başka bir yaz tiyatrosunda Lear rolünü oynadığını söyledi. Ayrıca, burada da bu oyunun sahnelenmesi için sürekli çaba gösterdiğini, ancak Tom Lake'daki kimsenin Shakespeare'e ilgi göstermediğini belirtti.

Duke bir kaşını kaldırdı. “Bunu sana söyleyen kişi o.”

“Belki de.” Bir nefes daha aldım. Bir hafta içinde sigara içme alışkanlığım büyük ölçüde iyileşti. “Sanırım o, çılgın bir Lear gibi davranırdı; etrafta koşup bağırırdı. Sonunda ise tam anlamıyla üzücü bir durum olurdu.”

Duke doğruldu ve beni kucağına çekti. “Yani sen onun küçük Cordelia’sı olacaksın, öyle mi düşünüyorsun?”

“Benim için sorun değil.”

“Sigarayı bırakın.”

“Neden?”

“Çünkü sen ölüsün. Sen Cordelia’sın ve ölüsün. Şimdi sana Wallace Amca’nın Lear’ı nasıl oynadığını göstereceğim.”

Sigarayı çimenlerin üzerine bıraktım ve oracıkta, onun kollarında hayatımı kaybettim. Duke, cansız bedenimi göğsüne bastırarak nazikçe salladı. Elini tişörtümün altına soktu. “Asla, asla…” diye fısıldadı saçlarımın arasında; her “asla” dediğinde sol göğsümü hafifçe sıkıyordu. Gerçekten de, odaya geri dönebilmek için elimizden gelen her şeyi yaptık.

“Bizim Kasabamız” adlı oyununda sadece bir öpücük sahnesi vardır. Bu öpücük, Emily ile George arasında değil, Emily ile babası olan gazeteci arasındadır. İlk perdede Emily, babasının yanağından öper. Oyunda ayrıca ikinci perdede, George ve Emily’nin evlenmeden hemen önce, tek bir erotik sahne daha vardır. Emily, babasından onunla birlikte kaçmasını ve ikisinin birlikte bir hayat kurmalarını ister. “Hatırlamıyor musun? Her zaman şöyle derdin: ‘Ben senin kızınım!’ Gidebileceğimiz bir sürü yer olmalı.”

Kaç kez o öpücüğü verdigimi, o sözleri söyledigimi sayamam bile… Ve bunların hiçbirini hiç düşünmemiştim.

Nelson sahnedeki bu durumu böldü. Nelson, yakalı bir gömlek ve kolları kıvrılmış halde, ayrıca güzel renkli bir pantolon giymiş olarak işe geldi. Diğerleri ise kesik paçalı pantolonlar ve Phish marka tişörtler giymişlerdi. “Peter, Lara,” dedi sakin bir şekilde. “Eğer biraz daha anlamlı bir yorum yapabilirseniz, memnun olurum.”

Herkes güldü. George ve Emily’nin birleşmesini sağlamakla görevli olan Amca Wallace boğazını temizledi. Duke ile benim aramızdaki ilişkinin var olduğunu kimse inkar etmiyordu. Sadece bu ilişkinin daha az belirgin olmasını istiyorlardı.

Tom Lake’te her gün bir hafta gibiydi, her hafta ise bir ay gibiydi. Saatlerce karanlık bir tiyatroda vakit geçiriyorduk; aynı insanlara tekrar

tekrar aynı şeyleri söylüyorduk, dünyayı daha güzel hale getirmenin yollarını arıyorduk. Lise ve üniversite zamanlarında haftada birkaç kez provalara katılırdım; ancak Tom Lake'de provalar hayatımızın bir parçasıydı. Nerede durduğumuz, sandalyelerimizi nasıl yerleştirdiğimiz, ışıklara nasıl baktığımız, birbirimizle nasıl konuştuğumuz ve birbirimizi nasıl dinlediğimiz her şey önemliydi. Amca Wallace'ın Nelson hakkındaki sözleri doğruydu. Her gün bizi daha iyi bir performans sergilemeye yönlendiriyordu.

Programımızda neredeyse hiç boş zaman kalmamıştı, ancak sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirdik. Mayolarımızı kıyafetlerimizin altına giyip öğle yemeği yerine doğruca göle gittik. Önceden plan yaparak, dört dakika içinde neredeyse çıplak hale gelip suyun içine dalabiliyorduk. İki tane mayom vardı: Birini büyükannem bana L.L. Bean'dan almıştı; diğeri ise arka planda yüzmem gereken gün giymediğim bikiniydi. Hangisini giyeceğim konusunda hiç tereddüt etmedim. Pallace, dans partneri Auden ve Auden'in Koreli-Amerikalı erkek arkadaşı Charles ile birlikte göle geldi. Charles'a "W.H." diyorduk; çünkü onları birlikte görmemiştik. W.H. de bir dansçıydı. Mother Gibbs ve Mrs. Webb de gölde yüzdüler; ancak Mrs. Webb başını suyun altına sokmuyordu, Pallace da öyle. Hollywood filmlerindeki kadınlar gibi gülümseyerek, ruj sürerek yüzdüler. Bazen Pallace şapka bile takardı.Su çok soğuktu, ancak hiçbirimiz umursamadık ve hepimiz çığlık attık. Duke her zaman ilk olarak suya girerdi. Sanırım Duke hakkında söylenebilecek tek şey bu: O her zaman ilk olarak suya girerdi; diğerleri ise sadece dizlerine kadar suya girip orada durur, küçük balıkların bizim devasa ayaklarımızı nasıl algıladığını izlerlerdi. Duke bir süreliğine gözden kaybolur, sonra tekrar başka bir yerde belirir, ıslak siyah saçlarını yüzünden geri iterdi. "Kızım nerede?" diye bağırırdı. "Doğum günümdeki kızım nerede?" Bu, oyunundaki en sevdiği replikti ve üçüncü perdede bu repliği iki kez söyleme fırsatı buldu. Bunu geceleyin, çarşafı kenara çekip yatağıma girerken de söylerdi.

Derin suda, kollarımı Duke'un boynuna, bacaklarımı da beline doladım. O da beni yukarıda tuttu.

"Siz ikiniz bir şeyleri kıracaksınız," dedi Pallace, bizim yanımızdan yüzerken. "İlk on sırada oturanların gözlüklerini silmeleri gerekecek."

"Kıskanç kız," dedi Duke.

Güldü, sonra oradan uzaklaştı. Duke, sanki bir köpekbalığı tarafından yutuluyormuş gibi davranmaya başlayınca, ben de kendimi serbest bıraktım

ve Pallace'in peşinden yüzmeye başladım. Bu oyunu ve Tom Lake'i çok seviyordum; belki de Duke'u da seviyordum. Kesinlikle ise Pallace'i seviyordum… Onun kırmızı bikinisi de tıpkı benimkisi gibi oldukça çekiciydi.

"Bütün sabah orada oturmak zorunda kaldığın için kesinlikle sıkılmışsındır," dedim ona yetiştiğimde. Sadece başlarımız suyun üzerindeydi. Mavi gökyüzü onun arka planıydı ve güneş ışığı da onun için bir ışık kaynağıydı; bu ışık, kulağındaki altın halkaları parlatıyordu.

"Bunda sıkıcı olan hiçbir şey yok," dedi. "Seni izliyorum."

Lise zamanlarındaki o seçmeleri düşündüm. Emily karakterini nasıl canlandırdıklarını izleyerek kendi fikrimi oluşturmuştum. Peki ya birinin Emily'yi doğru şekilde canlandırdığını görmek nasıl bir his olurdu acaba? Eğer Palace da benim Emily'yi doğru şekilde canlandırdığımı düşünüyorsa… "Şimdi gergin olacağım."

"Emily Webb, sen birçok şeysin; ancak gergin olmak bunlardan biri değil."

"Siz de oldukça rahat görünüyorsunuz." Kollarımı gölün yüzeyinde ileri geri hareket ettiriyordum.

Başını salladı. "Dans etmek ve şarkı söylemek, insanların sanki uykudan kalkar kalkmaz dans edip şarkı söylüyormuşsunuz gibi düşünmeleri için çok çaba gerektiren bir iştir. Yani, oyunculuk da böyledir; ancak genellikle daha az fiziksel çaba gerektirir."

Duke ile birlikte yine kahvaltıyı kaçırdık. Bu sanatı mükemmelleştirmeye çalışıyorduk.

"Her neyse, senin yardımcın olmak bana birçok şey öğretiyor," dedi. "Günün yarısında, beyaz insanlarla dolu bir kasabada küçük bir kırsal kızını canlandırıyorum; tüm hareketleri zihnimde canlandırıyorum. Günün diğer yarısında ise bir Alman gece kulübünde fahişe rolünü oynuyorum ve tüm hareketleri bedenimle yapıyorum. İşte bu yüzden ortada kalmayı seviyorum. Bu şekilde geçiş yapmak daha kolay oluyor." Su o kadar berraktı ki, bacaklarının zarif hareketlerini görebiliyordum.

"Aşk Yüzünden Aptallaşmak" adlı eser için çok daha fazla çaba gerekecek, dedim. Tabii ki o da bu rolün yedek oyuncusuydu; bu yüzden zaten bunu biliyordu.

"Ya da çok daha eğlenceli olabilir. Sen ve Duke, 'Fool for Love' adlı oyunda birlikte rol alacaksınız." Gülerek, etrafımda yavaşça yüzdü. "Bu gerçekten harika bir kadro seçimi. Tiyatroyu tamamen temizlemek

gerekecek herhalde. Neyse ki tekrar o aptal George ile karşılaşmayacaksınız. Her gece sizi yatağa atmak isteyeceğiniz biri değil o." Elini gözlerinin üzerine koyarak, Mother Gibbs'in gölden çıkışını izledi. "Saat geldi mi?" diye sordu Palace.

Anne Gibbs başını salladı. "On beş dakika," diye bağırdı. "Kurulanıp iç çamaşırlarımı giymek istiyorum."

Lee, piknik battaniyesi büyüklüğündeki bir plaj havlusunun üzerinde oturuyor ve bizim yüzdüğümüzü izliyordu.

"Peki, eğer Emily'yi oynamak zorunda kalırsan ne olur?" diye sordum ona.

Pallace bana şüpheyle baktı. "Bana bir şeyler söylemeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bunun nasıl işleyeceğini merak ediyorum."

Salı gecesi "Our Town"; Çarşamba gecesi "Cabaret"; Perşembe gecesi yine "Our Town"; Cuma gecesi yine "Cabaret". Cumartesi günü gündüzleri "Our Town", akşamları ise "Cabaret" oynanıyor. Pazar günü ise akşamları "Cabaret" oynanıyor, ancak gündüzleri "Our Town" oynanmıyor; yani bir ara veriliyor. Pazartesi günü ise uyuyorum.

"Bu mümkün değil."

Pallace aynı fikirde değildi. "Mümkün, ancak en iyi çözüm değil. Eğer idrar yolu enfeksiyonunuz veya başka bir sağlık sorununuz varsa, o zaman Emily ile bir veya iki kez oynamak isterim. Ama bunun dışında, sağlığınız için dua ediyorum." Kıyıya bakıyordu. "Oradaki kişinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Anne Gibbs orada değildi. Onun yerinde, suyun kenarında duran bir adam vardı; kollarını başının üzerinde sallıyordu. "Peedee!" diye bağırdı. "Peedee!"

Omzumun üzerinden baktım da, Duke'un kime baktığını görmek istedim. Yüzme platformundaki Duke ıslak haldeydi ve adeta bir tanrı gibi parlıyordu. Elinde altın bir üç dişli mızrak, saçlarında ise deniz yosunları ve denizyıldızları olmalıydı. Kollarını çılgınca salladı ve ardından göle daldı. Bu sahne adeta bir filmden fırlamış gibiydi; Duke'un dalışı ve yüzüşü son derece zarifti. Daha önce yaptığı gibi suyu etrafa sıçratmıyordu.

"Kesinlikle onun satıcısı olmalı," dedi Pallace. "Her halükarda içeri girmeliyiz."

O gitti, ancak ben bir anlığına orada kaldım, suyun üzerinde hareketsiz durarak, kıyıya doğru yüzen tüm oyuncuları ve dansçıları izledim. Lee havlusunu toplayıp oradan ayrıldı. Acaba daha önce birisi benim sağlığım için dua etmiş miydi diye düşündüm. Muhtemelen büyükannem etmiştir. O, benim için böyle bir şey yapardı.

"Bu Aziz Sebastian, değil mi?" diyor Emily. Yine eski haline dönmüş olan Emily, diğerlerinden iki kat daha hızlı şekilde kiraz topluyor.

Başımı sallıyorum. "Boş günlerinde buraya gelirdi."

Maisie, Emily'ye bakıyor. "Bunun kim olduğunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Röportajları okumayı severim, hepsi bu kadar. Sebastian her zaman oradaydı. Duke'un Oscar'ını kazandığı zamanı hatırlamıyor musunuz? Ağzından çıkan ilk kelime 'Sebastian'dı."

Hiçbirimiz bunu hatırlamıyoruz. Ancak on yıldan fazla bir süredir, Emily'nin Duke'un hayatındaki detaylara gösterdiği ilginin endişe verici bir durum olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyorum.

"Yani, onun kardeşiyle yakın ilişkileri olduğunu biliyorsanız bile, kardeşinin Tom Lake'e geldiğinden nasıl emin olabilirsiniz?" diye soruyor Maisie. "Aradan zaman geçti, artık işe dönme zamanı. Neden bunun sadece A.D. Gene'in onu çağırması olduğunu düşünmüyorsunuz?"

Emily iç çekiyor ve ben de Maisie'nin onu kızdıracağından endişeleniyorum. "Sebastian, ona 'Peedee' diyen tek kişiydi. Peter Duke da öyle. Duke ise ona 'Aziz Sebastian' diyen tek kişiydi."

"İlk kısım doğru," diyorum. "Ama Sebastian'ı tanıyan hemen hemen herkes ona 'Aziz Sebastian' derdi."

"Yüzüne mi?" diye soruyor Emily.

Başımı sallıyorum; aklımda Sebastian'ın yüzünü canlandırıyorum. Tıpkı Duke'un huzursuz olduğu gibi, Sebastian'ın yüzü de huzurlu görünüyordu.

"Babam bize Aziz Sebastian'ın tenis oynadığından bahsettiğinden beri onu merak ediyordum," diyor Nell. Sanki Sebastian, oyunun içinde yeni ortaya çıkmış bir karaktermiş gibi… "Nerede yaşıyordu acaba?" diye soruyor. Soruyu bana değil, Emily'ye soruyor.

"1988 yılında hâlâ Doğu Detroit'te olurdu."

"Bekle," diyor Maisie. Kız kardeşinin ruh hali umurunda bile değil. "Öncelikle, East Detroit nedir ki? İkincisi, Sebastian Duke hakkında elimde olmayan bir biyografi var mı acaba?"

Maisie, Sebastian'ın hayatıyla ilgili detayları bilemezdi. Ayrıca, 1992 yılında adı değiştirildiği için East Detroit'ten de haberi olmamıştır. Ancak Emily her şeyi biliyor ve olayları tıpkı bir tarihçi gibi açıklıyor: East Detroit'in adı değiştirildiğinde, Detroit'in kendisi de çöküşün eşiğindeydi. East Detroit Belediye Meclisi, emlak değerlerinin düşmesini engellemek amacıyla şehrin adını Eastpointe olarak değiştirdi. Sonundaki o "e" harfi, burada beyazların, Eight Mile'in diğer tarafında ise siyahilerin yaşadığını gösteriyordu. Emily'nin bir film yıldızına olan takıntısı sayesinde bu bilgilere sahip oldu. Duke Üniversitesi'nin "canlı arşivcisi" olarak görev yapan Emily, aynı zamanda artık var olmayan East Detroit'in de arşivcisidir.

"Bu yıllar boyunca bunu kafanda taşıdın ve kimseye söylemedin mi?" diye soruyor Maisie.

"Bunu ilk kez duyduğunuzu öğrenince şaşıracaksınız." Emily'nin yüz ifadesi sakin olsa da, sanırım veri deposunun kapısını sonunda çaldığımız için memnun.

"O zamanlar Aziz Sebastian hâlâ tenis oyuncusu muydu?"

Emily bana bakıyor.

"Devam edin," diyorum.

"Artık bitti," diyor Emily kız kardeşlerine. Kiraz toplamaya devam ediyor; elleri adeta otomatik olarak hareket ediyor. "Kalamazoo'da Ulusal 16 Yaş Altı Turnuvası'na katıldı. Future Challenger turnuvalarında da oynadı, ancak profesyonel liglere çıkamadı. Tenisin maliyeti çok yüksekti ve ailesinin bunu karşılayacak durumu yoktu. Ama yine de antrenörlük yapmaya devam etti. Duke, eğer Sebastian kendi kardeşinden bile iyi bir tenisçi çıkaramıyorsa, iyi bir antrenör olamazdı, diyordu. Ama Duke da oldukça iyiydi, değil mi?"

"Duke harika bir tenis oyuncusuydu," diyorum. "Sadece kardeşi kadar iyi değildi. Sebastian ise çok iyi bir antrenördü. Bana tenis oynamayı o öğretti."

"Tenis oynayabiliyorsun ha?" Emily şaşkın bir şekilde bana bakıyor. Herkes şaşırmış durumda.

"O yaz oyun oynadık. Pallace ile birlikte oynadık. Bazen erkeklerle çiftler oyunu da oynardık, ama bu daha çok şaka gibiydi." Pallace ile asla birbirimize karşı oynamadık; çünkü bunun ne anlamı olurdu ki?

"Sadece onlar ikisi miydi, değil mi?" diye soruyor Nell. "Sadece iki erkek çocuk mu?"

Emily başını sallıyor. “Onların daha küçük bir kız kardeşleri vardı.”

“Hiç kız kardeşi yoktu.” Sadece Duke ve Sebastian vardı; ikisi de kurtlar tarafından büyütülmüştü. Ama bunları söylerken aklımda başka şeyler geliyor: Gece geç saatler, prova araları, el ele suyun içinde yüzmek… Duke bana ne demişti ki? Aç olduğunu, gölde mayomu çıkar mısın diye rica ettiğini, bir şeyler içmesi gerektiğini… Peter Duke’un saçlarının parmaklarımın arasından kaydığını hissetmek benim için önemli olsa da, onun hayatı aslında kızıma aittir.

“Sarah en küçüğüydü,” diyor Emily. “Dört yaşındayken Ewing sarkomu nedeniyle hayatını kaybetti.”

Bu mümkün müydü acaba? Duke her zaman beni yanına alıp Doğu Detroit’e götüreceğini söylerdi; böylece nereden geldiğini gösterebilirdi bana. Kesinlikle, o küçük kızın fotoğrafı ebeveynlerinin evinin şöminesinin üzerinde olurdu. Ben de onun kim olduğunu sorardım.

“Sarah Duke,” diyor Emily.

“Bilmiyordum.”

“O, onun hakkında hiç konuşmadı.”

“Ama sen biliyordun,” diyor Maisie. Çünkü giderek daha fazla, Emily’nin aslında Duke’un numarasını elde ettiği hissi oluşuyordu. Yani Emily, on dört yaşındayken yatak odasından onu aramış olmalıydı.

Bir gazeteci, Duke’un ailesiyle ilgili olarak kamuya açık olan tüm bilgileri inceledi. Sanırım bu işlem Vanity Fair dergisi için yapıldı. Her neyse, gazeteci ölüm belgesini buldu ve röportaj sırasında Duke’a bunu söyledi; Duke’un nasıl tepki vereceğini görmek istemiş. Görünüşe göre Duke oradan ayrıldı. Röportajı bitiremedi ve fotoğraf çektirmeyi de reddetti.

Onun adına sevindim, ona böyle demek istiyorum. Ben ise hiçbir şey bilmiyorum ve söyleyecek hiçbir şeyim yok. Emily sekiz, Maisie altı ve Nell dört yaşındayken olanları çok net hatırlıyorum. Büyük kızlar tüm gün okuldaydılar; Nell ise öğle yemeğinden sonra anaokulundan eve dönerdi. Sadece ikimizin olduğu o anların ne kadar güzel olduğunu asla unutamam. Nell olmasaydı hayat nasıl olurdu? Emily ve Maisie büyüdüklerinde kiminle dertleşirlerdi ki? Bizim bir kız kardeşimiz vardı.

Nell elini omzuma koyuyor; zihnimdeki düşünceleri okuyabilen Nell… “Geriye, göle dön,” diyor bana. “Bize Sebastian hakkında anlat.”

Duke'un bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum. Daha sonra aralarında bazı benzerlikler olduğunu fark ettim, ancak bunlar hemen dikkat çekici değildi. Ona yakından baktığımda, "Bu kişi kesinlikle erkek arkadaşımın kardeşi olmalı," diye düşünmedim. Aksine, "Bu adam bir uyuşturucu satıcısı değil," diye düşündüm. Duke, Palace ile konuşuyor ve onu güldürüyordu. Duke'un yüzünde ise en büyük gülümsemesi vardı. Mayom mavi ve beyaz renklerindeydi; göğüs kısmının ortasında kırmızı iplikle dikilmiş, kalp şeklinde küçük bir düğme vardı. Bu çok şirin bir detaydı… Ama aynı zamanda bu detayın ne kadar pahalıya mal olduğunu da gösteriyordu. Hava çok sıcak olmasına rağmen, sudan çıktığımda hafifçe titredim. Palace'ın Cabaret provalarına yetişmesi gerekiyordu ve saat oldukça geçti; ancak yine de beni bekledi. Belindeki havluyu alıp omuzlarıma örttü; sanki havlumu unuttuğumu biliyormuş gibi… Belki de gerçekten biliyordu. İkimiz de tamamen çıplaktık.

Duke kollarını benim etrafıma doladı. "İşte o kişi!" dedi. "Bu Emily. Emily, bu da kardeşim Sebastian."

"Lara." Elini sıktım.

Sebastian gülümsedi. "Unutuyor işte."

Sebastian bir erkekti, işte bu kadar. Sebastian'dan sadece bir yaş büyüktüm; o bir erkekti, Duke ise henüz çocuktu. Ben ve Pallace ise kızdık.

Diğer herkes çoktan gitmişti. Pallace, elbisesini başının üzerinden çekti. Ben de şortumu yukarı çekmeye çalışıyordum. Aniden, Mother Gibbs'in kuru iç çamaşırlarını kıskandım. Hızla vücudumu ve saçlarımı sildim ki, Pallace'e havlusunu geri verebileyim.

"Belki de daha kötü bir zamanda gelebilirdim?" diye sordu Sebastian.

"Şaka mı yapıyorsun? Şu an tam da ideal zaman!" dedi Duke, coşkulu bir sesle. "Öğle yemeğinden sonra üçüncü perde üzerinde çalışıyoruz. Her şey Emily sayesinde mümkün oldu. Ne kadar harika biri olduğuna inanamayacaksınız."

"Üçüncü perdede misiniz?" diye sordu Sebastian, Pallace'a.

Bahsettiğiniz üçüncü perde değil bu. Ben başka bir üçüncü perdedeyim ve eğer hemen şimdi ayrılmazsam, inanılmaz derecede geç kalacağım.

Çizgili plaj havlusunu geri verdim. "Git."

Bizi hepimizin yüzüne baktı; burada kalmak istediği açıkça belli oluyordu. Sebastian'a gülümsedi. "Çok geç kaldım," dedi ve ardından dönüp koşmaya başladı. Ayaklarında terlikler vardı, omzunda da bir çanta bulunuyordu. Üçümüz orada durup onun gidişini izledik.

“Aman Tanrım,” dedi Sebastian. “O bir koşucu mu?”

Duke bu soruyu ciddi şekilde değerlendirdi. Acaba Pallace bir kaçak mıydı? “Bence o, her şeye sahip bir kadın.”

Tiyatroya doğru tekrar tepeye çıktık. Duke, mutluluktan parlıyordu. Bir elinde gömleği ve espadrilleri vardı; diğer eliyle de kardeşinin sırtını okşuyordu. Yolculuk nasıl geçmişti ve öğle yemeği yemiş miydi? Sebastian, benimle aynı odada kaldığı için yurt odasında uyuyabilirdi. Duke’un ayakları hâlâ kurumamıştı; ayakları toz içindeydi. Göl kenarına her zaman benim havlumu kullanırdı; ancak bugün, nedense, ben havluyu unutmuştum.

“Üçüncü perdede misiniz?” diye sordu Sebastian, tiyatronun kapısını açarken Duke’a.

“Kızım nerede?” Karanlığın içine adım attığımızda Duke böyle bağırdı. “Doğum günü kızım nerede?”

Hiçbirimiz, burasının bir şeylerin başlangıcı olduğunu bilmiyorduk. Ama işte dördümüz de buradan başladık. Provalar bittikten sonra Duke, kardeşini odasına götürüp yerleştirdi. İlk kez fark ettim ki Duke’un odasının nerede olduğunu bilmiyordum. Benim odam ise –Duke sürekli bana bunu söylerdi– çok daha iyiydi. Tiyatrodan tek başıma çıktım ve zamanımı nasıl değerlendireceğimi düşündüm. Hiç vaktim yoktu. Mektup yazmalı ya da en azından kartpostal göndermeliydim ki herkes işlerin nasıl gittiğini bilsin. Amacım doğrudan odama gitmekti, ancak açık olan bir pencereden müzik sesleri geliyordu. “Yalnız başına odanda oturmanın ne anlamı var?” diye sordu şarkıcı. Eşlik eden piyano sesi oldukça yapay ve sıkıcıydı… Sözler daha çok bir emirdi. “Gel, kabinoya…” İçeri girdim ve prova odasının arka duvarına yaslandım.

Grover’s Corners’dan ayrıldım; orada mezarlıktaki sandalyelerin üzerinde oturmuş, önümüze bakıyorduk. Daha sonra Kit Kat Klub’e vardım. Orada dansçılar sandalyelerin üzerinde oturuyor, öne eğilerek dans ediyorlardı. Bir dansçının eteği geriye doğru sarkmıştı; başının üst kısmı yere değiyordu. Bacakları müziğin ritmine uygun şekilde hareket ediyordu. Hâlâ kırmızı mayosunu giymişti; diğer dansçılar da çeşitli mayolar giymişlerdi. Gölün bu kadar uzağında olmalarına rağmen bu manzara biraz müstehcen görünüyordu. Dansçılar ters vaziyette ya da yan yatmış halde şarkı söylüyor, dans ediyorlardı. Bir adam ise düz bir piyanoda çalıyordu; ara sıra elini kaldırıp notalara bakıyor, sonra tekrar çalmaya devam ediyordu.

Pallace'ı şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en yetenekli insan olarak tanımlamak kolay olurdu. Ancak Tom Lake'in çevresinde de onun kadar yetenekli insanlar vardı. Sanırım aralarında birkaç çekici kişi de vardı; George rolünü oynayan çocuk da bunlardan biriydi. Ama çoğunlukla, bu insanların sahip oldukları çekicilik tamamen doğuştan geliyordu. Ya bunu sahipsinizdir, ya da değilsinizdir. Duke'un bu konuda gerçekten büyük bir yeteneği vardı. Editor Webb'in en sıkıcı repliklerini söylerken bile, kahve ısmarlarken ya da beni yatağa götürürken bile bu çekiciliğini koruyordu. Liseden tanıdığım Jimmy-George bile bir insanın nasıl bakılacağını bilirken, Duke bir insanın kendisine nasıl bakacağını biliyordu. Kit Kat kızları da bu konuda pek geri kalmıyordu. Arkadaşımı izlemek için oraya gelmiştim, ancak hepsiyle karşılaştığımda nereye bakacağımı bilemedim. Hepsi de çok çekici görünüyordu. Sonunda Sally Bowles'a odaklandım.Sahnenin ortasında, tıpkı yüzükteki elmas gibi duruyordu. Sally Bowles, bacağını utanmadan bir sandalyenin arkasına atmıştı ve kimse reddedemeyeceği bir davet sundu.

Tam rol yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım ki, aslında şarkı söyleyip dans etmek istediğimi fark ettim. Kit Kat sandalyelerinden birinin üzerine çıkmak, kız çocuğu olmaktan çıkıp bir kadın olmak istiyordum.

İşleri bittikten sonra, Pallace yine aynı çizgili havluyu kullanarak kendini kuruladı. Elbisesini giyerken diğer dansçılarla birlikte güldü. Ona el salladım; beni gördüğünde ise, sanki görmek istediği kişi benmişim gibi gülümsedi. "Buradasın!" dedi.

"Senin yedek oyuncun olmak istiyorum," dedim.

Nefes nefese kalarak yanımdaki katlanır sandalyeye oturdu ve topuklu ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı. "O adam hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Birkaç saat öncesine kadar onun bir erkek kardeşi olduğundan haberdar değildim. Kardeşi hakkında bildiğim tek şey bu kadar.

"Bir şey söyledi mi?"

"Birkaç gün burada kalacak."

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi?" diye sordu. Alnındaki ter damlaları parlıyordu.

Bir dakika düşündüm. Sebastian ne demişti? "Koşunu beğendi."

Gülümsedi. "Bunu kabul ediyorum."

"Duke'un kardeşini mi istiyorsun?"

“O ne bir dansçı, ne de bir aktör. Ayrıca tiyatroda da çalışmıyor. Ancak omuzları gerçekten çok güzel.”

Görünüşe göre bu, aradığı şeymiş.

“Pallace’ın ne demek istediğini anlıyorum,” diyor Nell, kendi deneyimlerinden yola çıkarak. “Hiç kimsenin aktörlerle çıkması doğru değil.”

“Annem hariç,” diyor Maisie. Benimle birlikte merdiveni kaldırıp bir sonraki ağaca götürüyoruz. Böylece ikimizden biri ağaca tırıp ağacın üst kısmını temizleyebilir. Burada “ikimizden biri” derken kastım Maisie’dır. Maisie tırmanmayı çok sever. Küçükken onu sürekli perdelere tırmanırken yakalardık.

“Neden annemin bir aktörle çıkması gerekiyor ki?” diyor Nell. “Zaten bu ilişkinin sonucu da pek iyi olmadı.”

“O kadar da kötü değildi,” diyorum. Gerçekten o kadar kötü müydü? Hem evet, hem hayır.

Emily bunu görmezden geliyor. “Eğer Annem Duke ile çıkmamış olsaydı, şu an ne hakkında konuşuyor olurduk ki? Mantar ilaçları mı?”

“Bütün gün boyunca yine haberleri dinlerdik,” diyorum.

Maisie başını sallıyor. “Başka haber yok.”

Nell de aynı fikirde. “Küresel bir pandemi yerine, düğününüz hakkında konuşmayı tercih ederiz,” diyor Emily’ye.

Emily’nin düğünü… Joe’ya bu konuda hiçbir şey söylemedim.

“Eh, bu da bir aktörle çıkmanın yeterli bir sebebi, değil mi?” diyor Emily. “Çünkü kesinlikle kendi düğünümden bahsetmiyoruz.”

Sanki hayatımdaki her eylem, işte bu öğleden sonranın zevkleri için planlanmış gibi.

Nell, boynundaki kovayı alıp içindeki kirazları kovaya döküyor. Omuzlarını biraz oynattıktan sonra kovayı tekrar boynuna takıyor. Sonra yüzünü güneşe dönüp gözlerini kapatıyor. Bazen, bu işin onun için çok zor olup olmadığını merak ediyorum. Ancak o, zayıf bir kız kardeş olmaktansa kiraz toplamayı tercih eder. “Keşke Aziz Sebastian ile çıksaydım,” diyor.

“Yani bana şunu mu söylüyorsun: Kendi neslinin en iyi aktörü ve kesinlikle en ünlü kişisi olan Duke’u reddedip, tenisçi olarak başarılı olamayan kardeşiyle çıkmayı tercih ettin?” diyor Emily.

Maisie aynı fikirde değil. “Ah, lütfen, bu adil değil. Tenis oyuncusu olarak başarılı olmak imkansız. Üstelik Aziz Sebastian bir azizdi… Bu da bir erkekte olması gereken çok çekici bir özelliktir. Ayrıca, Duke ne kadar ünlü olursa olsun, mutlu bir hayatı yoktu.”

“Bunu bilmiyorsun,” diyor Emily, sürekli bir şeyler seçerek.

Duke hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim, ancak onun mutsuz bir hayat sürdüğünü biliyordum. Kolunu Nell’in omzuna koydum. “Bu konuşma ne kadar saçma olursa olsun, bence doğru kararı veriyorsun. Zaten Sebastian profesyonel olmasa bile, yine de mükemmel bir tenis oyuncusuydu. McEnroe ile maç bile yapmıştı.”

Üçü de ellerini indirdiler ve artık gerçekten ilginç bir şey söylediğimi anladım. Joe’nun onları fazla heyecanlandırmamam konusunda beni uyardığını duyabiliyorum. Onların çalışmaya devam etmeleri gerekiyor.

“Kazandı mı?” Maisie’nin sesi çok alçaktı; oysa Maisie’nin sesi asla alçak olmaz.

“Hayır,” diyorum. “Ama bu, onun gurur duyduğu bir şeydi; en azından onunla aynı sahada bulunabilmek bile onun için önemliydi. İkisi de on yedi yaşındaydı. McEnroe, on yedi yaşındayken bile çok önemli bir oyuncuydu.”

“Skor neydi?” Bu, Emily’nin koleksiyonuna ekleyebileceği bir bilgiydi.

“Altmış iki, altmış sıfır.”

Nell, yüzünü elleriyle kapatarak inliyor. “Ah, Aziz Sebastian! Buna dayanamıyorum.”

“Ne diyorsun sen? O çok mutluydu!” diyorum. “Sebastian kazanacağını hiç beklemiyordu.”

“Evet, öyle yaptı,” diyor Nell. “Bunu asla kabul etmese de, belki de öyle yapabileceğini düşünüyordu. Bunu yapmak istiyordu.”

Belki de o haklıdır. Saint Sebastian ile tanıştığımızda o yirmi dokuz yaşındaydı. McEnroe ile ilgili hikayeyi bana anlatan kişi ise Dük’tü. On yedi yaşındayken Sebastian, kendisinin başarılı olacak biri olduğunu düşünüyordu. O zamanlar anlayamadığım şeylerin sayısı, gece gökyüzündeki yıldızlar kadar sınırsızdı.

OceanofPDF.com

10

Yılın üç mevsimi boyunca, Saint Sebastian, Gross Pointe Woods'ta bulunan University Liggett School'da tenis koçu olarak görev yaptı. Aynı zamanda Amerikan Tarihi ve Dünya Uygarlıkları derslerini de veriyordu. Yaz aylarında ise Grosse Pointe Shores'taki Grosse Pointe Yacht Club'da çalıştı. Johnny Mac ile yaptığı maç nedeniyle o, efsane haline gelmişti. Yat kulübünde bu maç, Sebastian'ın zaferi olarak anılırdı ve zamanla skor Sebastian'ın lehine artardı. Sebastian bunu düzelttiğinde, her zaman yaptığı gibi, insanlar bunu onun alçakgönüllülüğünün bir kanıtı olarak kabul ettiler ve onu daha da çok sevdiler. Akşam yemeklerini kulübün restoranında yerdi; orada biftek veya yengeç köftesi sipariş etmesine izin verilmezdi. Maç hakkında konuşmak isteyen herkes yanına oturabilirdi. Restoranda yemek yemek, Sebastian'ın işinin bir parçasıydı. İşten sonra East Detroit'e dönerdi; çünkü hâlâ East Detroit diye bir yer vardı.Ve her fırsatta, birkaç gün üst üste izin kullanabilmek için yeterince çift vardiya çalıştığında, üç saatlik bir yolculuk yaparak Tom Lake'a gidip kardeşini ziyaret ederdi.

Sebastian'ın bizimle olduğu zamanları çok seviyordum. Tom Lake'ın amfitiyatrodan uzakta, güzel bir tenisi kortu vardı ve geceleyin de aydınlatılırdı. Palace ve ben, katlanır sandalyeler getirip orada oturup ikisinin oyununu izlerdik. Bazen biz de "top kızları" olurduk: Palace Sebastian için, ben de Duke için topu taşırdım. Palace ve Sebastian birbirlerini tanıdıktan kısa süre sonra birlikte oldular. Tabii eğer Duke ile olan ilişkim bir ölçüt olarak alınırsa, onların ilişkisi Viktorya dönemi nezaket kurallarına uygun şekilde gelişti.

O iki kardeş, aydınlatma ışıklarının altında ne kadar da güzeldiler! İkisi birlikte yeşil sahada hızla hareket ediyorlardı. Duke, Sebastian'ın harcadığı enerjinin iki katını, belki de üç katını harcıyordu. Topları güçlü bir şekilde

vuruyor, asla geri döndürülemeyecek toplara doğru atılıyordu. Raketinin topa çarptığı her an, benim için tanıdık gelen sesler çıkarıyordu. Duke'un tek istediği, Sebastian oradayken tenis oynamaktı. Sanırım kardeşi için ise bu durum adeta bir cennet gibiydi.

"Bundan sıkılmıyor mu?" diye sordum Pallace'a. Sarı topun hareketlerini takip ederken başlarımız sağa sola hareket ediyordu.

Eğer Duke bu seti kaybederse, sıra Palace'a gelecekti. Palace daha önce pek oynamamıştı, ancak gerekli güce ve yeteneğe sahipti. Ben ise tamamen beceriksizdim. Yine de Sebastian, gecenin sonunda beni sahaya sürüp birkaç top vurmamı sağladı; her seferinde de kolayca attığı toplara karşılık verdiğimde beni övdü. Kısa süre sonra Duke, kızların oyununu izlerken sabırsızlanmaya başladı ve eve gidip bir şeyler içmek istediğini söyledi.

"Sebastian bunu çok seviyor," dedi Pallace. Gözleri bir an olsun Sebastian'dan ayrılmadı. Aslında demek istediği şuydu: Sebastian beni seviyor.

Ah, Palace… Yaz mevsimi işte.

Ama Duke hakkında düşündüklerim bunlar değildi. Duke, yaptığı her şeye, her hareketine, Webb editörü olarak üstlendiği göreve, bana ve bize olan bağlılığına tüm hayatını adadı. Bize o kadar güveniyordu ki, yaz bittiğinde birlikte Los Angeles'a gitmeye karar verdik. Eskiden yaşadığım binada veya ona benzer başka binalarda daire kiralayabilirdik. Menajerimle konuştum; bana iş bulmakta hiçbir sorun olmayacağını söyledi. Ona, Duke için de mutlaka bir iş bulabileceğini söyledim. Ripley'ye de iki kez mektup yazarak onun herhangi bir rolü olup olmadığını sordum. Hollywood'da Duke'a benzeyen kimse yoktu; eğer birinin onun gibi bir karizması olsaydı bile, bunu daha önce hiç görmemiştim.

Ama Sebastian, bu "oyunda" asıl rolü oynayan kişiydi. Üç perdelik bir oyun gibiydi bu… Yani o, rekabetçi kardeşiyle birlikte bir tenis antrenörüydü; atletik sevgilisiyle birlikte başka bir tenis antrenörüydü; kardeşinin beceriksiz kız arkadaşıyla birlikte ise üçüncü bir tenis antrenörüydü. Puan kaybetmiyordu, ancak her şeyi gereğinden daha zor gibi gösteriyordu. Gerekmediği halde koşuyor ve topa vuruyordu. Duke'a topu sertçe vurdu; top doğrudan Pallace'ın raketinin ortasına gitti. Neredeyse topu bana doğru fırlatmış oldu. Eminim ki aynısını yat kulübünün kadınları için, kocaları için ve okulda ders verdiği çocuklar için de yaptı… İhtiyaca göre hareket ediyordu. Maçın sonunda onun gömleği kuru kalmıştı; Duke ise ıslak tişörtünü başından çıkarıp çitlerin kenarına atmıştı. Parlak ışıklar

altında kaburgalarının şeklini görebiliyordum; solgun vücudunda küçük gölgeler oluşturuyordu kaburgaları.

O, en yoğun dönemdi. Cabaret, Tom Lake'te sezonunu çoktan açmıştı; Our Town ise bir hafta sonra açılacaktı. Provaların on ikisinden on tanesi zaten tamamlanmıştı. Duke'un saçlarına sert bir jöle sürülüp arkaya doğru sabitlendi; böylece o, Jesus Christ Superstar'daki rolünden çok, 1901 yılındaki saygın bir gazeteciyi andırıyordu. Aynı zamanda, Fool for Love adlı oyun için de provalara başlamıştık; geceleri yatakta replikleri tekrarlıyorduk. Duke, daha önce Detroit Rep'ta Eddie rolünü oynamıştı. İşte bu rol sayesinde Tom Lake projesine dahil edilmişti. Duke orada yatarken, eli belimdeyken bile, bu rolü ne kadar iyi oynayacağını anlayabiliyordum. Our Town'dan sonra doğrudan o motel odasına gitmeyi, birbirleriyle çok iyi anlaşan baba-kız karakterlerinden, birbirlerine karşı büyük bir çekim hisseden iki yarı kardeşe geçmeyi düşünmek beni heyecanlandırıyordu.Tom Lake'e, "karanlık", "karmaşık" ve "yetişkin olmanın" ne anlama geldiğini gösterecektik.

Yedik, içtik ve sanatımızın tadını çıkardık. Farklı ırklardan, farklı eyaletlerden gelen ve çok farklı geçmişlere sahip aktörler, dansçılar, tasarımcılar ve teknisyenler, kiraz ağaçlarının arasında dolaştılar. Erkekler birbirlerinin ellerini tuttular. Kimse Sebastian ve Palace'ı umursamadı. Michigan mı? Kim bilebilirdi ki?

"Sonbaharda beni Doğu Detroit'e götürmeni istiyorum," dedi Pallace, başını Sebastian'ın kucağına koymuş halde. Az önce gölden çıkmıştık ve dördümüz de Sebastian'ın evden getirdiği eski bir pamuklu battaniyenin üzerinde yatıyorduk. Duke'un güzel başı benim kucağımdaydı; yüzü ise çıplak karnıma değiyordu.

"Lütfen beni Lansing'e kadar eve bırakın," dedi Sebastian ona.

Pallace başını salladı. "Lansing'e geri dönmeyeceğim. Aileme zaten söyledim; eğer beni görmek istiyorlarsa Chicago'ya gelebilirler." Pallace, konservatuvardaki eğitimini bitirdikten sonra Chicago'da kalmıştı. Ancak Tom Lake'in New York'a gitmesi için bir fırsat olacağını umuyordu.

Duke, bir parmağını uzatarak onu Pallace'ın uyluğunun birkaç santimetrelik kısmı boyunca hareket ettirdi. Sebastian ise eğilerek kardeşinin elini itti. "Buraya gel," dedi Pallace'ın kalçasına vurarak. Pallace güldü. İkisinin arasında kalmış halde orada durdu.

Sebastian oradayken Duke çok mutluydu; hepimiz de öyleydik. Ancak yine de Sebastian'ın ziyaretleri durumu daha da karmaşık hale getiriyordu.

Sanki Sebastian'ın sakinliği, Duke'un normalden daha çılgınca davranmasına neden oluyordu. Tıpkı, kendisini yakalayacak birinin olduğunu bildiğinde merdivenlerden aşağı atlayan bir çocuk gibi… Duke, kardeşi önünde hava atmayı severdi; çünkü bu onun doğasındaydı. Ancak Sebastian'ın ona bakış şekli, sanki korkunç bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi gibiydi. Bu da benim de böyle bir şeyin olup olmayacağını merak etmeme neden oldu. Sebastian, Duke'un çılgınca davranışlarını önceden tahmin etmeye çalışıyordu; burada kastettiğim yetenek veya tuhaf davranışlar değil, tam anlamıyla delice davranışlardı. Sebastian oradayken, tüm bunları sadece Duke'un normal davranışları olarak görmek çok daha zor oldu.

Maisie elini kaldırır. "Özür dilerim, müdahale etmek zorundayım. 'Deli' demek doğru değil."

"Ve gerçekten de 'çılgın' demek doğru değil," diyor Nell. "Tabii ki cevizlerden bahsetmiyorsanız."

"Ama o deliydi. Tam anlamıyla deli."

"Duke'un hayatında aşması gereken zorluklar vardı, ancak o deli değildi," diyor Emily kararlı bir şekilde.

Başımı sallıyorum. "Bu konuda sizin kararınızı geçersiz sayacağım."

"Duke'un deli olduğunu söyleyemeyeceğiniz anlamına gelmiyor bu," diye açıklıyor Maisie. "Yani artık bu kelimeyi kullanamazsınız. Çünkü bu kelime aşağılayıcı bir anlama geliyor."

"Deliliğin olumsuz bir nitelik olduğunu biliyorum. Yani bunu olumsuz olarak nitelendirmemin sebebi, bunun olumlu bir özellik olmadığını düşünmemdir."

"Daha iyi bir kelime bulman gerekiyor," diyor Nell.

"Delilik mi?"

Üçü de başlarını sallıyorlar.

"O zaman ona ne diyebilirim?"

Maisie derin bir nefes veriyor; bu da benim yaşlı olduğumu ve o'nun bana hiçbir şey açıklayamayacağını gösteriyor. Nell açıklamaya çalışıyor: "Onun sahip olduğu rahatsızlıkları, onun teşhisiyle ifade edebilirsiniz. Örneğin, şizofreni ya da bipolar bozukluğu vardı."

"Ama başka bir kişinin teşhisleri hakkında konuşmamak gerekir," diyor Maisie. "Tabii ki, o kişi bunu istemediği sürece."

“O ne şizofrenikti ne de bipolar!” Emily savaşa hazırlanıyor. Bunu görebiliyorum.

“Her neyse, bir insanın şizofren olduğunu söyleyemezsiniz,” diye kız kardeşine açıklıyor Maisie. “O bir hastalık değildi. Tıpkı ‘O kanserdi’ demeyeceğimiz gibi.”

“Belki de öyle yaparım,” diyorum.

“Bunu bırakın.” Emily’nin yanında kimse yok; sadece Duke’un yanında.

“Yani, Duke’un deli olduğundan bahsetmeden onun hakkında bir şeyler anlatmamı mı istiyorsunuz? Zaten cinsel ilişkilerle ilgili kısımları da anlatmıyorum. Geriye ne kadar bir hikaye kalacağını bilmiyorum.”

Bu durum bizi bir çıkmaza sokuyor. Onlar, Duke’un cinsel ilişki yaşadığı konusunu bilmek istiyorlar; ancak benim cinsel ilişki yaşayıp yaşamadığımı bilmek istemiyorlar. Bu da sorun değil, çünkü zaten onlara bunu söylemiyorum.

“Bence ‘zihinsel hastalık’ demek sorun değil,” diyor Nell.

“Belki de,” diyor Maisie. “Eğer sadece biz dördümüzsek.”

“Bir kiraz bahçesindeyiz.” Emily sesini yükseltiyor. “Bizi kim iptal edebilir ki? O köpek mi?”

“Belki de bize olanları olduğu gibi anlatmalısınız,” diyor Nell. “Sadece gerçekleri, herhangi bir yorum eklemeksizin.”

Bu yüzden aşağıdakileri herhangi bir yargıya varmadan aktarıyorum:

Gece yarısında uyanıp boş yatağı görünce aşağı iniyordum. Onu ön holdeki kanepe üzerinde buluyordum; deftere deli gibi bir şeyler yazıyordu. Sayfa dolusu sayfa dolusu notlar vardı: Editör Webb hakkında bilgiler, çocukluğu, ortaokulda hoşlandığı kız, gazete dağıtım işi, lise yılları, İngilizce bölümünde okuduğu üniversite yılları, ebeveynlerinin onun İngilizce okumasına nasıl baktığı, ebeveynlerinin onun çiftlikte çalışmasını istemesi, Concord’daki ilk işi, okuduğu kitaplar, daha sonra eşi olan Myrtle ile tanışması, kızları Emily ve oğulları Wally’nin doğumu… Üçüncü defteriydi bu. İlk iki defteri komodinin üzerinde bulmuştum. Onun el yazısı oldukça küçük ve heceler hep büyük harflerle yazılmıştı. Okumaya çalışırken başım ağrımaya başladı. Sonra Eddie ve Fool for Love ile ilgili notları da buldum.

Bir hafta sonu boyunca uyanık kalmaya zorladı kendini; çünkü bunun, uyuşturucu kullanmaktan daha iyi bir his vereceğini duymuştu. Daha sonra, Sebastian arabasının anahtarlarını vermek istemediği için ona vurmaya

çalıştı. Böylece şehirdeki gece boyu açık olan kafeye gidip kahve içebilecekti. Ancak Sebastian'a vurmayı başaramadı. Çünkü Sebastian'ın yapması gereken tek şey bir kenara çekilmek ve Duke'un ileri atılmasını beklemekti… Sanki yıllardır prova ettikleri bir komedi sahnesiydi bu.

Bir gece, tenis oynadıktan sonra dördümüz birlikte şirketin lojmanlarına geri döndük. Kapının asla kilitli olmadığı halde bu sefer kilitli olduğunu gördük. Üçümüz ne yapmamız gerektiğini tartışırken, Duke kapının yanındaki küçük cam parçalarından birini kırdı. Herhangi bir damarı veya tendonu zarar vermemişti; ancak Sebastian'ın elindeki cam parçalarını çıkarması ve yarasını sarması yarım saat sürdü. Duke, kardeşinin bu işlemleri yaptığını izlerken "Aziz Sebastian, Aziz Sebastian…" diye tekrarladı. Hastaneye gitmeyi reddetti. "Filmlerde böyle yapılır zaten," dedi ve kendi kararlılığından memnundu.

"Filmlerde camlar şekerden yapılır, seni aptal herif," dedi Pallace. Biz eve dönmüş olsak da, o yorgun olduğu için yatmak istiyordu ve yine de bizimle birlikte bekledi. Sabahleyin sahne almamız gerekiyordu. O da dans etmek zorundaydı.

"Ve pencereyi kıran adam her seferinde önce elini bir havluyla sarmaya zaman ayırıyor," dedi Sebastian.

"Zaten kapı kilitli değildi," dedim. Gerçekten de öyleydi. Kapıyı denedim ve sadece kapının bir yerinde sıkışıklık olduğunu fark ettim.

Duke, bu son kısmı çok komik buldu.

Bir gece, sigarasını kollarının üzerine bastırdı ve bunu yaparken doğrudan bana bakıyordu. Hemen ayağa fırlayıp sigarayı elinden aldım. "Senin neyin var böyle?" diye bağırdım. Sonra buz getirmek için aşağıya koştum. Odaya geri döndüğümde o kötü koku hâlâ oradaydı.

"Söyle bana," dedim, yanık olan yere mutfak bezi bastırarak. Ama o bana söylemek istemedi.

Benny burada, üstelik bugün Çarşamba gecesi bile değil. Kolu Emily'nin belinde. Joe da muhtemelen kızlarının evlilikle ilgili konularını konuşmuş olmalı; çünkü Joe hemen arkalarında, gülümseyerek duruyor.

Emily, erkek arkadaşına dehşet içinde bakıyor. "Ona benim için ricada mı bulundun?"

"Ondan yalvardım," diyor Benny.

"Henüz çeyizin ayrıntıları konusunda anlaşamadılar," diyor Maisie.

Nell başını sallar. “Babam, Benny’nin keçileri götürmesi konusunda ısrar ediyor.”

“Keçileri almayacağım,” diyor Benny.

“Bu, benim ve baban arasındaki bir mesele,” diyor Joe ona.

Bir masa örtüsü daha, bir tabak daha aldım. Benny, hatırlayabildiğim kadarıyla hep bu evdeydi; Cadılar Bayramı’nda kostümler deniyordu, film sepetinden filmler izliyordu ve bizi 4-H etkinlikleri için çekiliş biletleri almaya ikna etmeye çalışıyordu. Ergenlik yıllarında neredeyse hayatımızdan kayboldu; ancak daha sonra tekrar ortaya çıktı. Maisie ona “The Fixture” diyordu. Emily ve Benny, üniversiteden döndüklerinde o küçük evde yaşamaya başladılar. Tabii ki biz, Emily ve Benny’nin aslında uzun zamandır o evi birlikte kullandıklarını biliyorduk. Biz de onlara inanıyormuş gibi yaptık.

Nell, yan taraftaki dolaba gider ve Şükran Günü, Noel ve Paskalya öğle yemeklerinde kullandığımız açık mavi renkli peçeteleri çıkarır. Joe ise üst rafından güzel kadehleri alır ve onları şarapla doldurur; böylece evliliğimizi kutlayabiliriz. “Benny ve Emily, sonsuza dek birlikte olun,” diyerek kadehlerimizi sevgiye kaldırırız. Onlar ne zaman evleneceklerini bilmiyorlar, ancak evleneceklerini biliyorlar. Şimdi biz de bunu biliyoruz. Pencereden dışarıya bakan herkes, düğünün bu gece, tam da bu mutfakta gerçekleştiğini düşünebilir.

“Onur nedimesi…” Emily, Maisie’yi işaret ediyor. “Aslında, siz tek onur nedimesi olacaksınız.”

“Peki ya ben?” diye soruyor Nell.

“Töreni yürütecek kişi,” diyor Emily.

Nell, bir mutfak beziyi göğsüne bastırıyor. “Cidden mi? Seninle evlenebileceğim mi?” Emily’nin kollarına atılıp onu kucaklıyor.

“İnternet üzerinden rahip olmanız gerekecek,” diyor Benny.

Maisie gülümsüyor; Nell’in konuşan bir karakter olarak seçilmesinden memnun.

“Peki ya biz ikimiz?” Joe yanıma gelip duruyor.

Emily başını sallıyor. “Zaten görevini yerine getirdin. Şimdi sanırım sadece bir battaniyenin üzerine oturup keyfini çıkarmalısınız.”

Joe ve ben bu günün tadını çıkaracağız. Sevgi, istikrar ve mülkiyet açısından, bu günü uzun zamandır bekliyorduk. Evliliğin her ikimiz için de, hepimiz için de iyi olacağına inanıyoruz. Benny gülüyor, Emily’nin yanağını öpüyor. En son ne zaman Benny Holzapfel’i görmüştüm? On iki

yaşındayken mi? On altı yaşındayken mi? Üniversiteden mezun olduğunda mı? Bu gece onu tekrar görüyorum. Benny, ne kadar zeki ve fikir dolu biri… Herkese karşı ilgili olan Benny… Emily yüzünü çevirdiğinde bile ona gülümseyen Benny… Az önce fark ettim ki, Benny artık eskiden beri çıktığım birine benziyor.

Belki de tüm bunları gözden kaçırdım; çünkü benzerlikler pek belirgin değil. Ya da belki de bunu fark edemedim, çünkü Duke'a hiç benzemeyen bir adam bulmak neredeyse imkansız. Benny, yirmi üç yaşında emeklilik hesabı açtı. Ailesinin ve kendisinin bahçeleri için yirmi yıl sonrasını düşünerek planlar yaptı. Ama boynunda bir şeyler var… Bu tür bir benzerlik, bir kızın ondan imza istemesine veya bir yaşlı kadının ona "Peter Duke'a benziyor musunuz?" diye sormasına neden olacak türden değil. Eğer bu hikayenin içinde olmasaydık, bunu asla fark etmezdim. Ama şimdi gördükten sonra, artık göz ardı edemiyorum. Hatta topuz şeklinde topladığı saçları bile bana tanıdık geliyor. Acaba Emily de lise yıllarında Duke'a olan takıntısından kurtulmak için böyle mi yapmıştı? Belki de sevdiği adamın özelliklerini komşu çocuğunda görmeye başlamıştır.

"Keşke düzgün bir parti düzenleyebilseydik," diyor Joe, Benny'ye. "En azından ailenizi de buraya getirin."

"Eh, yapamayız," diyor Emily. "Holzapfels'lerle birlikte güzel bir parti yapmaktan keyif alıyorum tabii, ancak herkesin yapması gereken çok iş var."

Bu durum, işle ilgili değil; daha çok Gretel Holzapfel'in astımıyla ilgili. Kurt ve Gretel, insanlarla yalnızca dışarıda ve uzaktan görüşmeye özen gösteriyorlar. Sabahları erken kalkıp Gretel için arka verandaya bırakacak bir elma keki hazırlıyorum. Bu onu mutlu ediyor. Üç çocuktan en büyüğü olan Emily, dört çocuktan en küçüğü olan Benny ile evlenecek. Biz çiftliğe taşındığımızda Holzapfel'lerin zaten üç çocuğu vardı. Taşındığımız ertesi gün Gretel'in elinde bir elma kekiyle eve geldiğini hatırlıyorum; arkasında da üç küçük Holzapfel çocuğu vardı. İki yıl sonra Benny'den hamile kaldığını öğrendiğinde mutfak masasında oturup ağladı. "Artık her şey bitti," dedi. Bebek kıyafetlerini yıllar önce vermişlerdi; bebek yatağını da vermişlerdi. Tüm çocukları artık okuldaydı ve Gretel'in tekrar kendine ait zamanları vardı. Ama şimdi yine bebek bezi ve aşılarla uğraşmak zorundaydı.Süt sızıntısı olan göğüsler ve ağızdan gelen kusmuk kokusu… Dört ay sonra Emily'ye hamile olduğumu öğrendiğimde, Gretel bunu

sadece onunla birlikte olabilmek için yaptığımı söyledi. İşte çocuklarımızın kökenleri böyle başlıyor.

Holzapfels ailesinin en büyük üç çocuğu şu an farklı yerlerde yaşıyorlar: Bir kızı Milwaukee'de İngilizce öğretmeni olarak çalışıyor; bir kızı Petoskey'de hemşire olarak görev yapıyor; oğulları ise Camp Pendleton'daki Deniz Piyadeleri üssünde bulunuyor. Bu yetişkin çocukların hiçbirinin çiftlikle ilgilenme isteği yoktu. Sadece Holzapfels ailesinin orta yaşlarda yaptığı hatalar onları kurtaracak belki de. Belki de Benny, onlara bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyordur.

"Bu, Henry II'nin Aquitaine'li Eleanor ile evlendiği zaman İngiltere'nin hissettiği şey olmalı," diyor Maisie.

Nell, dehşet içinde Emily'ye bakıyor. "Ona Fransa'yı mı veriyorsun?"

"Eğer Fransa'yı ele geçirebilirsem, keçileri ben alırım," diyor Benny.

"Sizden hiçbiri, kapıdan çıkıp bağırmamdan korkmuyor mu?" Emily, bu özel gün için sipariş ettiğim pizza malzemelerini buzdolabının içinde arıyor.

"Sizi her zaman nerede bulacağımızı biliyoruz," diyor Maisie ürkütücü bir şekilde.

"Richard the Lionheart doğduğu zaman, siz ikiniz Kuzey Michigan'ın tamamını yöneteceksiniz." İngiliz monarşisinin tarihi, Joe'nun kış aylarındaki hobisidir. Kızlarının da bu konuları ilgiyle dinlediklerini görmek onu çok mutlu ediyor. Tıpkı benim de, kızlarım dikiş yapabilselerdi bundan mutlu olacağım gibi.

Emily ve Benny birbirlerine dönüyorlar. Gözlerini kaldırmıyorlar. Maisie ve Nell salata hazırlamakla meşguller. Ancak Joe bunu fark ediyor ve aynı şeyi düşünerek bana bakıyor.

"Hamile misin?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, keşke akşam yemeğinden sonra sorsaydım diye düşündüm. Keşke Emily'yi bir köşeye çekip bu soruyu onun kulağına fısıldasaydım. Ama artık soruyu sormuştum. Hepimiz donup kaldık, nefesimizi tuttuk; şarap kadehleri hâlâ elimizin altındaydı.

Emily'nin yüzü kızarıyor. Benny'nin masanın diğer tarafında durduğuna yemin edebilirdim, ancak o aslında Emily'nin yanında, kolunu onun omzuna atmış halde duruyor. "Hayır," diyor Benny, kalçasını hafifçe Emily'ninkine dayayarak.

Emily, Benny'ye bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor, ancak ona bir soru da soruyor. Benny ise cevap vermeden "evet" diyor.

“Evleniyoruz, ancak çocuk yapmayacağız,” diyor Benny. Emily’nin şarap kadehini alıyor. “İşte kanıtı.”

“Biz bebek sahibi olmayacağız,” diyor Emily. Anlıyorum ki, bu sözleriyle bize bebek olmayacağını belirtiyor.

“Bütün bunlar için bolca zaman var,” diyor Joe.

Gözlerindeki mutluluk, benim gözlerimin de dolmasına neden oluyor. Umarım onun iyiliği için bu konuyu bir kenara bırakabiliriz ve bunun ne anlama geldiğini başka, daha sakin bir günde konuşabiliriz. Ancak konuşmayı ertelemek, ailemizin alışık olduğu bir davranış değil.

“Ya da olmayabilir,” diyor Emily.

“Yoksa ne demek istiyorsun?” diye takılıyor Joe onunla. “Yeterli zaman yok mu? Bu çok uzun sürecek bir ilişki olacak mı yani?”

Şu an herkes bekliyor. Hazel de bekliyor. Emily ağzını açıyor, ancak hiçbir şey çıkmıyor.

“Çocuk sahibi olmayacağız,” diyor Benny.

Joe başını sallıyor. “Bunu bilmiyorsun.”

“Bunu biliyorum,” diyor Emily.

Gelecek veya geçmişle ilgili olmayan bir gece geçirmeliydik; sadece bu iki kişiyi kutlamak için bir gece… Ama bunu berbat ettik. “Çocuk istemiyor musun?” diye soruyorum ona.

Emily, şarap kadehini geriye doğru eğiyor ve içindekini bitiriyor. “Onları isteyip istemediğimi bilmiyorum, ancak kesinlikle onlara sahip olmayacağım.”

Üç kızım için yorganlar yapıyorum; bu yorganları büyükannemin elbiselerinden, onların büyükannelerinin elbiselerinden, benim elbiselerimden ve kızlarımın çocukken giydikleri elbiselerden yapıyorum. Kumaşları toplamaya çocukken başlamıştım; çünkü o zamanlar bile bir gün kızlarımın olacağını ve onlar için yorganlar yapacağımı biliyordum. Kızlarım bu yorganları kendi kızlarına verecek ve onlar da bu yorganların altında uyuyacaklar. Bir gün onlar da kendi çocuklarını bu yorganlarla örtecekler. Tüm bunlar çiftlikte gerçekleşecek.

“Biliyorum, bu senin planladığın şekilde değil,” diyor Emily. “Biliyorum, bu senin istediğin şey de değil.”

“Bu, bizim ne istediğimizle ilgili değil,” diyorum. Ama bu bir yalan. Bu çocuklar hakkında hiç konuşmadık mı? Onları çok istiyoruz. Onlara özlem duyuyoruz.

“Eskiden her elli yılda bir mahsuller bozulurdu,” diyor Benny. Ses tonu oldukça alçaktı; çünkü hepimiz sessizdik. “Ben doğduğumdan beri mahsuller iki kez bozuldu. Kışlar daha ılıman, göl suları daha sıcak; ağaçlar da yeterince uzun süre dinlenemiyorlar. Çiçekler çok erken açıyor ve don olayları çiçek tomurcuklarını yok ediyor.”

Joe elini kaldırır. “Bunu neden söylüyorsunuz? Zaten bilmediğimiz ne var ki?”

Ama Benny durmuyor. Sesi ne abartılıdır ne de talepkârdır; yine de konuşmaya devam ediyor. “Er ya da geç, kiraz ağaçları dikmeyi bırakmak zorunda kalacağız.”

“Hayır,” diyor Joe.

“Buna gerçekten dayanamıyorum,” diyor Maisie.

Artık onlar için yeterince soğuk olmayacak. Şarap üzümleri, çilekler ve kuşkonmazlar hakkında düşünmeye başlamamız gerekiyor.

“O zaman üzümleri ekin,” diyor Joe. “Bu, çocuğunuz olmadığı anlamına gelmez.”

“Bir nevi öyle,” diyor Nell. “Bir kez düşününce anlaşılıyor.”

“Sen de mi?” diye soruyor Joe. “Siz üçünüz bir anlaşma mı yaptınız?”

“Ne yapacağımı hiç bilmiyorum,” diyor Nell. “Ama size şunu söyleyebilirim: Bu konuyu sürekli düşünüyorum.”

Maisie kollarını göğsünün üzerinde sıkıca birleştirir. “Bunu kim düşünmez ki?”

Emily mutfak sandalyesine oturuyor ve Benny de onun arkasında duruyor; elleri Emily’nin omuzlarında. Hepimiz çok yorgunuz.

Emily bir çatal alıp onu bir parmağının üzerinde dengelemeye çalışıyor. Gözleri sadece çatalın üzerinde. “Sebze yiyebilir, bisiklete binebilir ve plastik poşetleri kullanmayı bırakabilirim. Ama bunları yapmamın sebebi, kendimi delirmekten kurtarmaktır. Dünya mahvolmuş durumda. Bunun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama size şunu söyleyeyim: Hayatımı bu çiftliği kurtarmaya adayacağım. Eğer birisi burada ne işim olduğunu merak ederse, cevabı budur.”

Nell, masanın ötesinden elini uzatıp kız kardeşinin elini tutar. Joe ise, bizden asla ayrılmayan Joe, mutfak kapısından dışarı çıkar. Joe, bahçenin kenarında duruyor; sırtı eve dönük. Ağaçlara bakıyor.

OceanofPDF.com

11

Dün gece yatağa gittiğimizde Joe bu konuyu konuşmak istemedi. Sabah uyandığımda ise o çoktan oradaydı. Maisie veya Nell'in çocukları olup olmayacağını, ve burada büyümeyen bu çocukların bir gün çiftliği devralıp devralmayacaklarını düşünüyordu. Biz ve Emily ile Benny gittikten sonra, çiftliğin ne olacağını da düşünüyordu. Ayrıca, arazimizin etrafını sürekli keşfeden geliştiricileri, Şubat ayında kapımızı çalıp Florida'da kışı geçirmeyi tercih edip etmeyeceğimizi soran yabancıları da düşünüyordu. Onlar, meyve ağaçlarının düşmanlarıdır. Orada sadece, bölgeye "Cherry Hills" veya "Cherry Lane" adını verebilmek için yeterli sayıda ağaç bırakırlar; geri kalanları ise sökerler ve pencereleri olan, güzel beyaz yaz evleri inşa ederler. Böyle yerleri asla satın alamayız.İşte bu, iyi bir senaryo. Peki ya kötü senaryo? Yani ağaçların sonunda öldüğü durum? Joe bunu düşünmüyor; ben de bunu düşünmüyorum.

Maisie ve Nell kahvaltı için aşağı indiklerinde, gece boyunca neredeyse sürekli olarak kendi yatak odalarının tavanlarına bakmış olduklarını anlayabiliyorum. Aklından sürekli aynı korkunç senaryolar geçiyordur herhalde. Belki de birlikte "zihin okuma" gösterisi yapmalıyız; böylece birbirimizin aklını okuyarak geçimimizi sağlayabiliriz. Maisie'nin telefonu masanın üzerinde çalıyor. Telefonu cebinden çıkarıp uzun süre ona bakıyor. Nell ve ben de onun bize bir şeyler söylemesini bekliyoruz.

"Ne?" diye soruyor Nell sonunda.

"Birisi, ahırında bir sürü vahşi yavru kedi besliyor ve bu öğleden sonra gidip onları öldürmemi istiyor." Maisie başını masanın üzerine koydu.

"Kim?" Telefonunu almaya çalışıyorum, ancak o telefonu elimden çekip alıyor.

“Onları tekrar görmek zorunda kalacağız,” diyor o. “Bilmesen daha iyi olur.”

“Kendi yavru kedilerini öldürsünler,” diyor Nell yorgun bir şekilde. Doğru bu: Yavru kedilere aldırmazsanız, bir sabah uyandığınızda kedi sayısının farelerden fazla olduğunu görürsünüz. Ama yine de insanların kendi yavru kedilerini öldürmeleri gerekiyor. Komşularınızdan bunu sizin için yapmalarını isteyemezsiniz.

Maisie iç çeker. “Şu an bunu düşünemem.”

Arka kapı açılıyor ve orada Joe var. Çok yorgun görünüyor; acaba hiç uyuyabildi mi diye merak ediyorum. Joe, dışarı çıktıktan sonra neredeyse hiç eve geri dönmez. Hazel başını kaldırıp tek bir havlama sesiyle onu selamlıyor.

“Bugün izinliyiz,” diyor, cebindeki anahtarları şıngırdatarak. “Sahile gideceğiz.”

Ona, sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi bakıyoruz. “Sahile gidemeyiz,” diyor Maisie. “Çok fazla iş var.”

“Her zaman yapılması gereken işlerin miktarı çok fazla. Bugün bunları yapmayacağıza karar verdik. Emily’yi zaten ceketini almaya eve gönderdim.”

Hâlâ oturuyoruz. Nell, kahvesini soğutmak için üzerine süt döküyor.

“Devam edin.” Orada, tıpkı dersin bittiğini ilan eden bir öğretmen gibi duruyor. İşte bu noktada kapıdan dışarı fırlamamız gerekiyor.

“Bir süreliğine bir şeyler seçelim,” diyorum, orta yolu bulmaya çalışarak. “Sonra erken kapanıp sahile gidelim.”

Joe başını sallıyor. “Fark etmemiş olabilirsiniz, ancak biz asla erken saatlerde işi bırakmayız. Bu yüzden bunu her zaman sabahın erken saatlerinde yapmak zorundayız. Hadi gidin.”

“Bugün Salı,” diyorum. “Peki, biz ne zamandan beri Salı günleri izin yapıyoruz?”

“Bugün Perşembe,” diyor o.

Perşembe mi? Acaba bu doğru olabilir mi?

“Sahile mi gidiyorsun?” diye soruyor Nell babasına. Kahvenin sıcaklığını kontrol ediyor. Hâlâ çok sıcak.

“Birkaç şeyi kontrol etmeye gideceğim, ardından aşağıya inerim.”

“Yani, siz işinizi bitirene kadar biz de çalışmaya devam edeceğiz. Sonra hep birlikte gideceğiz.” Bunu yardımseverlik amacıyla söyledim; Joe’nun

her şeyi tek başına yapması mümkün değil. Ama benim önerim onun tarafından hiç dikkate alınmadı.

Bu aileden biri, lütfen bir kez olsun beni dinleyebilir mi? Az önce Emily ile aynı durumu yaşadım. Ağlıyor… Hiçbir işe yaramıyor. Sizler de hep yorgunsunuz ve hiçbir işe yaramıyorsunuz. Lütfen gidin ve biraz eğlenin artık.

"'Biraz eğlenceli olabilir,' ha?" diyor Maisie. "Ah, öyle diyorsan… O zaman yavru kedileri öldüreceğim ve sonra seninle sahilde buluşacağım."

"Yavru kediler mi?" diye soruyor Joe.

"Gideceğiz," diyorum ona.

Eğilip lavabonun üzerindeki pencereden dışarıya bakıyor. "Hemen yapın bunu. Emily'nin orada yalnız başına olmasını istemiyorum."

Bu, bizi harekete geçiren bir "ateştir". Çünkü hiçbirimiz Emily'nin tek başına sahilde olmasını istemiyoruz. Üzüntü anlarında bir araya geliriz. Neşeli anlarda ise herkes kendi yoluna gider; ancak üzüntülü anlarda birbirimizin elini tutmayı tercih ederiz. Mayomu, havlumu ve şapkamı almak için yukarı kata çıkıyorum. Aşağı indiğimde Joe orada değil. Kızlar da bana gitmemi söylüyorlar.

"Hemen her şeyi düzeltip sandviçleri hazırlayacağız," diye bağırıyor Nell, ben kapıdan çıkarken. "Hemen arkandayız."

Bahçeden ayrılıp ormana doğru ilerliyorum. Ağaçların arasındaki en küçük boşluğu bulana kadar devam ediyorum. Bu yolu biliyorum; çünkü binlerce kez buradan geçtim. Sanki bir kitabın sayfalarını çeviriyormuşum gibi… Bir dönüşle her şey değişiyor: Sıcaklık yerini serinliğe, aydınlık yerini karanlığa bırakıyor. Kiraz ağaçlarının yerinde seksen feet yüksekliğindeki çam ve kızıl meşe ağaçları var. Bu ağaçların arasında ise yosunlarla kaplı devasa kayalar bulunuyor. Kızlar küçükken bu kayaların üzerinde yatmayı çok severlerdi; yüzlerini serin, yeşil yosunlara dayayıp kendilerini denizin dalgaları tarafından kıyıya fırlatılmış denizkızları sanırlardı. Bacaklarını birbirine bastırıp üzgün bir şekilde sallarlardı. Yüz yıl önce bu kayalar muhtemelen bahçenin içindeydi. Tepenin üzerinde, papatyaların altında gömülü olan atalarımız bu kayaları oradan çıkarıp buraya getirmiş olmalılar.Zaten tüm meşe ve çam ağaçlarını kesmiş, bunları tahtalara dönüştürüp dünyanın çeşitli yerlerine göndermişlerdi. Yorgun olsalar da, atalarımız zaman ayırıp ağaç kütüklerini çekip yaktılar. Daha sonra tarlalara kiraz ağaçları diktiler. Belki de bahçe ile plaj arasındaki yarım mil uzunluğundaki ormanı kesmeye güçleri yetmemişti. Belki de

erkekler elli yaşına gelmeden bir kaya, ağaç veya at tarafından ezilip ölmüşlerdi. Kadınlar ise muhtemelen kırk beş yaşında, sekizinci, dokuzuncu veya onuncu çocuklarını doğururken hayatlarını kaybetmişlerdi. Belki de yazın hiç plaja gitmemişlerdir. Belki de kiraz toplamak, aslında en önemsiz işlerden biriydi.

Ormanlarımızın kenarında, Grand Traverse Körfezi'nin kıyısı bulunuyor. Burası, Michigan Gölü'nün gri-mavi sularının bir parçasıdır. Ormanın ardından on beş feet uzunluğunda çakıllı ve kumlu bir plaj var; ardından da sonsuza dek uzanan su yüzeyi… Ağaçların ardında ise plajda tek başına oturan en büyük kızımız var; dizlerini kucaklamış halde. Ben de onun yanına oturuyorum. Kızım başını omzuma yaslıyor; güzel saçları göğsümün üzerine dökülüyor. Uzun bir süre boyunca, suyun üzerinde uçan balıkçıl kuşlarını izliyoruz.

"Her şey böyle kalmalı," diyor o.

Ona, keşke öyle olabilse diye söylüyorum. Tabii ki o, gölün sıcaklığını kast ediyor; ben ise bu yazı, herkesin bir arada olduğu o anı kastediyorum. Dünyadaki insanların çektiği acılara üzülsem de, Emily'nin kollarımda, sahilde olduğu bu anı sonsuza dek saklamak istiyorum.

"Dün gece size söylemeyi hiç düşünmemiştik. Aslında size hiç söyleyeceğimizden de emin değildik. Biliyorsunuz, birçok insanın çocuğu yok. Menopoz dönemime kadar bekleyip, 'Unutmuşum' diyebilirdim."

"Kim bilir." Sesimin tarafsız kalmasına çalışıyorum. "Belki daha sonra fikrini değiştirirsin."

Kafasının omzumda hüzünlü bir şekilde hareket ettiğini hissediyorum. "Çiftliğin başına ne geleceği konusunda endişelenmek yeterince kötü. Çocuklarımıza ne olacağı konusunda endişelenmeyi ise hayal bile edemiyorum."

"Her nesil, dünyanın sona ereceğine inanır."

Başını kaldırıyor. "Bu doğru mu? Sen ve Baba, her şeyin alev topuna dönüşeceğini mi düşündünüz?"

O, bana çok yakın. Alnındaki, uzun zaman önce oluşmuş çillerin izlerini bile görebiliyorum. "Hayır. Bunu sadece seni rahatlatmak için söyledim." Joe ile birlikte, bilet almak istediğimiz oyunlar, kira masrafları, akşam yemeğine çıkıp çıkmamamız gerektiği, ne zaman çocuk sahibi olabileceğimiz gibi konuları konuştuk. Hiçbir şeyin, hiçbir zaman sona ermeyeceğini düşünmüştük.

Emily başını tekrar rahat bir şekilde yerine koydu. “Benny ile çocuk sahibi olamayacağımız için üzgün gibi görünüyorum, ancak aslında bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Benny ile evlenmek istiyorum; ancak eğer biyolojik bir saatim varsa bile henüz devreye girmemiş. Belki de kadınlarda artık biyolojik saatler yoktur.”

“İnsanlığın çocuk yapmayı bıraktığı söylenemez. Bu süreç hâlâ devam ediyor.”

“Bunun sebebi, insanlığın Benny Holzapfel ile birlikte yaşamıyor olmasıdır. Eğer ben de onunla birlikte yaşamasaydım, bu durum yine de aynı şekilde geçerli olurdu. Sadece bu konuyu düşünmek zorunda kalmazdım.”

“Düşünmediğimiz tüm o üzücü şeyleri listelemeye başlamak bile mümkün değil. Dünyada meydana gelen her şey, şu an Michigan’da olanlar, gelecekte olacaklar… Hiç kimse bunların hepsini kavrayamaz.”

“Emily, doğum sırasında hayatını kaybetti,” diyor kızım.

“Ne?”

“Doğum sırasında hayatını kaybetti. Lisedeyken bu oyunu okuduğumuzda bunu düşünmüştüm; sanki kötü bir işaretmiş gibi.”

Kızımıza, ilk perdedeki o cesur kızın adını verdik; o, sınıfının en zeki kızıydı. O zamanlar üçüncü perdeyi hiç düşünmemiştik.

Emily başını sallıyor. “Sadece konuşuyorum işte. Sanmıyorum ki doğum sırasında öleceğim.”

Bu, onun ölümüyle ilgili düşünceleri kafamdan atabileceğim anlamına gelmiyor. “Yani gerçekten de kiraz ağaçları mı?”

Başını sallıyor. Hâlâ bana bakmıyor. “Sana, muhtemelen söylememem gereken bir şey söyleyeceğim.”

“Bugün işte o gün olacak.”

Derin bir nefes alıyor; bu sayede, farkında olmadan onun başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri zihnimde canlandırmak için bana yeterli zaman tanıyor. “O ağaçları yakmanız için ne seni ne de babamı asla affetmedim.”

“Hangi ağaçlar?” Yıllar boyunca çok sayıda ağacı yaktık.

Sanırım dokuz yaşındaydım. Emin değilim, belki daha küçüktüm de olabilirim. Eğer daha önce de böyle bir şey olmuşsa, hatırlamıyorum. Sanırım okuldayken ağaçları yakardık; ya da bizi komşuların evlerine gönderirlerdi. Babam, o ağaçların artık meyve vermediğini, bu yüzden onları yok etmek gerektiğini söylerdi. Sonra bana dönüyor, yanakları

gözyaşlarıyla ıslanmış halde: “Bana bakın!” diye gülüyor ve burnunu siliyor. “Bahçecilik okuluna gittim, ama yine de bu konuyu konuşamıyorum. Ona bunu yapmaması için yalvardık. Ben de su getireceğimi söyledim. Lanet olsun…” Burnunun ortasını sıkıp bekliyor. “O zamandan beri bir sürü ağacı yaktım, ama ilk seferi asla unutamam. Sanki bir partiymiş gibi ağaçları yakıyordu. ‘Artık işe yaramazsınız! Ölme zamanınız geldi!’ Komşular ise etrafta oturup şarap içiyorlardı. Tek yapmak istediğim o ağaçları kurtarmaktı, ama başaramadım. Çocuk sahibi olmayı çok özleyeceğim.”Eminim ki yirmi yıl sonra bu durumdan dolayı çok üzüleceğim. Ama şu an aklımda sadece, hayatta kalamayacak olan tüm bu ağaçlar ve onları nasıl söküp yakacağımız var.

Adamlar öğleden sonra 4x4’lü bir araçla geldiler. Ağaçların köklerini toprağa gömdüler, ardından ağaçları söküp toprağından arındırdılar ve daha sonra yakmak üzere yığdılar. İş bittiğinde neredeyse hava kararmıştı ve biz de ateşi yaktık. Şimdi hatırlıyorum: Kızlarımız çığlık atıyordu; sanki onları da ateşe atmayı planlamışız gibi… Acaba unutmuşlardı mı, yoksa gerçekten oraya hiç gitmemişler miydi? Bu tür yangınlar çok büyüktür ve üç kızımın güvende olmasını sağlamak zorundaydım. Belki de onları daha önce oradan uzaklaştırmıştık. Belki de bu, onların artık yeterince büyüdüklerine karar verdiğimiz andı. Eski ağaçların yerinden sökülmesi gerekiyordu, ancak bunu bir kutlama haline getirmemize gerek yoktu. Kızlara, ağaçların hayatımızın bir parçası olduğunu, bize ne kadar faydalı olduklarını ve biz de onlara iyi bakarsak onların da bize iyi bakacağını anlatmıştık. O sonbahar gecesinde hava çok soğuktu…Ceketler… Alevler, dalların üzerinden yirmi feet yükseğe fırlıyordu; parlak turuncu kıvılcımlar yıldızlara doğru uçuşuyordu. Joe oradan ayrılamazdı; o ve komşuları, yangının kontrol dışı kalmasını engellemek zorundaydılar. Sonunda kızları arabanın içine koydum ve iş bitene kadar onları orada tuttum. Uzun süre ağladılar, oturdukları yerde tepindiler; sonunda yorgun düşüp uyuyakaldılar. Eve vardığımızda Joe, Maisie’yi arabadan indirdi; ben de Nell’i aldım. Ancak Emily uyanıktı. O gece bize nefret ettiğini, her zaman bize nefret ettiğini ve her zaman da nefret edeceğini söyledi.

Hazel ormandan dışarı çıkar ve hemen Emily’nin yanındaki kumda delik kazmaya başlar. Durmadan kazmaya devam eder; ardından kazdığı deliğin içine başını sokarak oranın uygun olup olmadığını kontrol eder. Sonra tekrar başını çıkarıp daha fazla kazmaya devam eder.

“İşte buradayız.” Nell yanımıza oturdu. “Bugün izin günümüz.”

“Bırakın da bunu berbat etmeye çalışayım.” Emily yüzünü bir havluyla siliyor.

“Köpeğin ne arıyor acaba?” diye soruyorum Maisie’ye. Hazel kazmayı bırakıp yukarıya baktığında, kum rengindeki köpek tamamen kuma bulanmış durumda.

“Hazine,” diyor Maisie.

“Eğer üzülecek ve ağlayacaksak, bunu gölün kenarında yapalım.” Nell ayağa kalkıp tişörtünü ve şortunu çıkardı. Kızlar, kıyafetlerinin altına mayolarını giymek için zaman ayırmışlardı. Ben de çantamdan mayomu çıkardım ve sahili bir kez daha süzdüm.

“ havlularımızı kullanarak bir çadır oluşturabiliriz,” diyor Maisie. “Böylece sizin için bir ‘havlu çadırı’ olmuş olur.”

Ama reddediyorum. Orada durup kıyafetlerimi çıkarıyorum, ardından da tek parçalı mayomu giymeye çalışıyorum. Beni gördüler, ben de onları gördüm… Tabii eğer unutmamışlarsa. Soğuktan bağırarak benimle birlikte suya giriyorlar.

“Gölün sıcaklığının arttığını söylemiştin,” diye bağırıyor Maisie. “Eğer artık hiçbir umut kalmadıysa, en azından orada güzel bir yüzme yapmalıyız.”

Dördümüz de doğruca ve güçlü bir şekilde yüzmeye başlıyoruz. Ne bir yüzme platformumuz var, ne de gideceğimiz bir yer… Biraz yönlendirmeyle Wisconsin’e kadar yüzebiliriz. Yüzeyin altına inip gözlerimi açıyorum. Sanki birisi Tiffany’s’teki tüm elmasları satın alıp toza çevirmiş ve bu tozu suyun üzerine yaymış gibi… Işığın parçaları suyun içinden süzülüyor. Sonsuzlukta yüzüyoruz; kızlarımın berrak, denizkızı gibi bacakları daha derin sulara doğru hareket ediyor. Akciğerlerim dayanabildiği sürece yüzeyin altında kalıp hayranlıkla etrafı izliyorum.

“Yüzme, bir nevi ‘sıfırlama düğmesidir’,” derdi Pallace.

“Yüzmeyle gün yine başlıyor.”

Sürekli yüzmeye devam ediyoruz; kendimizi tükenmiş hissettiğimizde ise geri dönüp kıyıya doğru ilerliyoruz. Alman çoban köpeği Duchess orada; havlulardan birini yatak olarak kullanmış. Hazel ise Maisie’nin yaptığı peynirli ve hardallı sandviçlere göz kulak oluyor. Geriye kalan havluları sallayıp bir araya toplanıyoruz.

“Hayatınızdaki en mutlu günü anlatın bize,” diyor Nell.

“Siz ve siz ve siz,” diyorum, onların her birine bakarak. Üzerlerindeki mayolar sırılsıklamdı ve saçları da ıslak ve dağınıktı.

“Hayır, cidden,” diyor Emily. “Bunu hikayenin bağlamı içinde düşünmelisiniz. Tom Lake’te geçirdiğiniz hayatınızın en mutlu günü hangisiydi?”

O yazın en mutlu günü, Tom Lake’te geçmedi.

Bunu kabul edilebilir bir seçenek olarak görüyorlar; yeter ki bu, o sınırlı zaman dilimi içindeki en mutlu gün olsun. Güneşin altında havluların üzerine uzanıp dinleniyor ve vücutlarını kurutuyorlar.

“Gerçek gün gelmeden önce yapılması gereken küçük hazırlıklar var,” diyorum.

“Bazı sahnelerin hazırlık aşamaları gerekiyor.” Nell, yüzünü şapkasıyla kapattı.

Düşes, tarif edilemez bir sıkıntıyla iç çeker ve ardından oradan ayrılmak için kalkar.

“Gerçekten mi?” diye soruyor Maisie köpeğe.

Düşes, gölün kenarına gider ve suyu yudumlar. Daha sonra dar kumsaldan karşıya geçmeye çalışır. Onun geri dönmesi için çağırıyoruz, ancak o bizi dinlemez. Ormanın içine doğru yürür ve orada kaybolur.

Açılış gecesinden sonra yönetmenin işi bitmiş oluyordu. Bu durum, ne topluluk tiyatrolarında ne de üniversite tiyatrolarında böyleydi. Ancak Tom Lake profesyonel bir tiyatro sanatçısıydı; bu yüzden Nelson da ilk gösteriden sonra sahneden ayrılıp ertesi günkü işine gidiyordu. Hepimiz onun bir sonraki işinin ne olacağını merak ediyorduk. Ancak bildiğim kadarıyla, hiçbirimiz ona bunu sormamıştık. İşte bu yüzden, açılıştan kısa bir süre önce, diğer herkes göle gidip yüzmeye başladığında, ben orada kaldım. Nelson’un nereye gittiğini öğrenmek istiyordum. O, oyunumdaki diğer aktörlerden daha gençti; ancak asla bizden biri değildi. O asla göle gelmezdi. O yetişkindi ve biz de yüzmek için oraya koşan çocuklardık.

“Traverse City,” dedi ben sorduğumda. “Oraya gittiniz mi?”

“Oradaki havaalanına uçarak gittim,” dedim.

“Havaalanları sayılmaz. Traverse City çok güzel bir yer; tabii bu pek bir şey ifade etmiyor. Buranın her yeri çok güzel.” Tiyatronun ön sırasında tek başına oturuyordu; yanında not defteri ve öğle yemeği vardı. Ton balıklı sandviçinin yarısını bana verdi; bu gerçekten cömertçe bir davranıştı. En son ne zaman öğle yemeği yediğimi hatırlayamıyorum.

Ağaçlarda çiçekler açmıştı, meyveler ise henüz tam olarak olgunlaşmamıştı. Arı kovanları da başka bir yere taşınmıştı. Yine de her şey çok güzeldi. "Traverse City'de ne yönetiyorsunuz?"

"Hiçbir şey yok." Büyük bir gazlı içecek şişesini açtı, ardından etrafına bakındı; sanki bir bardak arıyormuş gibi. "Hiç bardak yok," dedi.

"Ben iyiyim."

"Paylaşmamda bir sakınca var mı?" diye sordu. Başımı sallayınca, şişeden bir yudum aldı ve bana uzattı. "Orada yaşayan bir teyze ve amcam var. Onlara yardım etmeye söz verdim. Birkaç yıldır bunu yapacağımı söylüyorum, ancak sürekli başka işlerle meşgul oluyorum."

"Oyunlar yoluyla mı?"

"Kaçırılamayacak kadar güzel fırsatlar sürekli karşıma çıkıyordu; ancak ben her seferinde ülkenin yanlış bir tarafında bulunuyordum. Bu yüzden Tom Lake benden bunu yapmamı istediğinde, işte bu sorunu çözer diye düşündüm. Sonunda tam da doğru yerde olacaktım. Kısaca söylemek gerekirse…"

Bir kez oraya vardığımda, yazın geri kalanını Traverse City'de geçireceğim.

"Ne tür bir yardıma ihtiyaçları var?"

"Her türlü yardıma ihtiyaçları var, ancak benim önceliğim onların mali durumlarını düzeltmektir."

"Bunda iyi misin?" Keşke ben de muhasebe gibi faydalı bir konuda iyi olsaydım. Neredeyse ona dikiş yapabildiğimi söyleyecektim.

Omuz silkti. "İyi olduğumu söylemezdim. Sadece onlardan daha iyi olduğumu söylerim."

Sandviçini yerken ve gazlı içeceğini içerken, ona teyzesi ve amcasının ne iş yaptığını sordum.

"Onlar kiraz çiftçileri. Daha önce Michigan'daki bir kiraz çiftliğine gittiniz mi?"

Başımı salladım.

Nelson'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi; tıpkı oyuncuların, biz bir şeyi doğru yaptığımızda gösterdikleri o sakin gülümseme gibi. "Bunu mutlaka görmelisiniz."

"Kiraz çiftliği mi?" Havaalanından ayrılırken yaptığım o yolculuğu ve yolun ortasında durup yavaşça dönmek istediğimi hatırladım. Sanki yıllar öncesinin bir olayı gibi geliyor.

"Arabanız var mı?" diye sordu Nelson.

“Pallace isterse tabii.” Sebastian birkaç gün boyunca müsaitti ve eğer Palace bir yere gitmek isterse, Sebastian onu oraya götürürdü. Palace bana arabasını ödünç verebilirdi.

Nelson not defterini açtı ve bir harita çizmeye başladı: Yollar, mesafeler, geçeceğim çiftliklerin isimleri ve dönmem gereken yolların isimleri. “Yarın gelin,” dedi. “Öğle yemeği için gelin, size her yeri göstereceğim. İsterseniz gölde yüzebilirsiniz.”

Yarın Pazartesi, yani bizim dinlenme günümüz. Açılış gecesi ise Perşembe günüydü. Yönetmenin ailesinin sahip olduğu kiraz çiftliğini görmeye gidecektim.

Wallace Amca, ara verildikten sonra geri döndüğünde mırıldanıyordu; diğer herkes ise gülüyordu. Kim başka bir prova yapmayı düşünebilir ki? Nelson’ın sakinliği bile bizi toparlamamıza yardım edemedi. Wallace Amca, sahnede anlamsız hareketler yapıyordu. George ise repliklerini unuttu ve sanki onları toplamak benim görevimmiş gibi bana baktı. Her şey berbattı… Ama bu da iyiye işaretti. Cabaret açıldığından beri Sebastian daha sık oradaydı. İşini kaybetme tehlikesi olduğunu söylüyordu; ancak bence bunu sadece Palace’ı etkilemek için söylüyordu. Kimse Sebastian’ı işten çıkarmazdı. Provalar bittiğinde, Duke ile birlikte hemen kostümlerimizi çıkarıp onu bulmaya gittik.

“Göl kenarında değildin,” dedi Duke bana. Yürürken saçındaki tokaları çıkarıp cebine koydu. “Hatta suyun altını da kontrol ettim. Hiçbir yerde değildin.”

“Nelson ile konuştum. Ona bir sonraki durağının nerede olduğunu sordum.” Sanırım mutlu görünüyordum; çünkü Duke aniden durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

“Sana bir rol teklif etti mi?”

Ah, o geniş, koyu renkli gözlere ve kalın, siyah kirpiklere sahip dük… Gerekmediği halde çok fazla güneşe maruz kalmıştı; çünkü bu durum makyaj ekibinin işini zorlaştırıyordu. Başımı salladım. “Hiç de o kadar çekici değil.”

“Peki ya o gülümseme ne anlama geliyor?”

Ailesinin Traverse City’de bir kiraz çiftliği var. Yarın beni de çiftliği görmeye davet etti.

“Eminim öyle yapmıştır.”

Güldüm. “Çok heyecanlıyım! Daha önce hiç kiraz çiftliğini görmek istemediniz mi?”

“Ben Michigan’lıyım.”

Bir şekilde, Doğu Detroit’te kirazların yetiştiğini hiç düşünmemiştim. “Eh, ben New Hampshire’lıyım ve oraya gidiyorum.”

“Oraya nasıl gideceksin?”

Onun ne düşündüğünü biliyordum. Nelson ile birlikte arabada olmamı istemiyordu. Erkeklerin düşüncelerini anlamak imkansız değildi. “Pallace bana arabasını ödünç verecektir.” Bundan emin değildim, ancak bunu ne kadar çok tekrarlarsam, o kadar mantıklı geliyordu.

Bir dakika daha bana baktı ve sonunda gülümsedi. Belki de benim mutluluğum için sevinmişti. Belki de hâlâ Nelson’un ona başka bir oyunda rol vereceğini umuyordu. Belki de sadece beni gözlemlemek istiyordu. “Eğer bu kadar eğlenceliyse, dördümüz birlikte gitmeliyiz. Bu durum senin ve Nelson için de uygun olur, değil mi? Tabii eğer bu bir randevu değilse…”

Bütün bu saçmalığa gözlerimi devirdim. “Bu bir randevu değil.” Gerçekten de öyleydi. Ama bu, benim üç kişi dahayla birlikte oraya gitmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

“Harika!” diye bağırdı Dük. “O zaman her şey kararlaştı. Sabahleyin hep birlikte gidip yönetmenin kiraz çiftliğini göreceğiz.”

“Kiraz çiftliği!” diye bağırıyor Emily. Maisie ve Nell de yumruklarını havaya kaldırıyorlar.

Bu hikayenin bazı bölümlerini zaten biliyorlar; bu da onlardan biri. Tanıdık gelen hikayeler her zaman favorilerimiz olacaktır.

OceanofPDF.com

12

Tüm sabah boyunca yağmur yağmıştı, ancak kahvaltımızı bitirdiğimiz sırada güneş çıkmıştı. Sebastian, Traverse City'ye gitmesi gerektiğini söyledi; Plymouth marka arabasının arka koltuğu oldukça genişti. Hepimiz arabaya bindik: Erkekler önde, kızlar arkada. Pencereleri açtık ve yoldan geçtiğimiz herkese veda ettik. Hoşça kalın, Tom Lake! Buraya geldiğimizden beri hiçbirimiz kasabadaki kafeden daha uzağa gitmemiştik… Sebastian hariç tabii. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Yol boyunca meyve tezgahları vardı; ondan arabayı kenara çekmesini istedim ki, Nelson'un amcasına ve halasına bir hediye verebileyim: Bir pasta ya da çiçekler… Üç davetsiz misafirden daha anlamlı bir hediye olurdu bu.

"Bu insanların bir bağı var," diye bağırdı Duke. Rüzgar, arabanın içine kadar ulaşıp sesini uzaklara taşıyordu. "Meyve tezgahındaki tüm o meyveler, aslında onların elden çıkarmaya çalıştıkları şeylerdir."

"Yalnız başına odanda oturmanın ne anlamı var ki?" diye mırıldandı Pallace. Aynadan Sebastian'ın ona baktığını görebiliyordum. Onun sesi, bir çan gibi Sebastian'ı kendine çekiyordu.

"Sally Bowles olmalıydın," dedim. Çünkü Sally rolünü oynayan o Alman görünümlü kız gerçekten harikaydı; ancak yine de Pallace'ın daha iyi bir performans sergileyeceğinden şüphem yoktu.

Pallace'ın yüzünün yarısı, devasa siyah Jackie Onassis güneş gözlüklerinin arkasında gizliydi. Neye baktığını kim bilebilir ki? "Keşke başka bir şey olsaydım," dedi.

"Ben de rakip olabilirdim." Duke bunu tıpkı Brando gibi söyledi: "Rakip olabilirdim."

Arabada olmak eğlenceliydi; birlikte olup provaların yapıldığı yerlerden farklı bir yere gitmek de keyifliydi. Ön tarafta bir antika dükkanı gördüm ve Sebastian'ın omzuna dokunmak için eğildim. "Lütfen durun."

"Hayır!" diye bağırdı Duke. "Antika dükkanları, meyve tezgahlarından bile daha kötüdür. Orada, ebeveynleri öldükten sonra çocukların çiftliği satmak zorunda kaldıkları için elden çıkarmak zorunda kaldıkları eşyalar bulunur."

"Sürekli olarak o durumu daha da kötüleştirmeye devam ediyorsun," dedi Pallace.

Sebastian aracı durdurdu.

Duke, koltuğun üzerine eğilerek Palace'a döndü. "Onu dışarı çıkarmayın."

Ama ben orada değildim. Müdürüm tarafından öğle yemeğine davet edilmiştim ve kesinlikle hiçbir hediye getirmeden oraya gitmek istemiyordum. Kapının hemen içinde, cam bir vitrinin üzerinde, kenarları işlenmiş on kadar keten peçete vardı. Bunlar neredeyse beyaz kadar açık mavi renkteydi ve çok düzgün şekilde ütülenmişlerdi. Gençken pek bir şey bilmezdim, ancak Emily'nin rolünü ve kumaşlar hakkında bir şeyler biliyordum. Bunlar gerçekten kaliteli peçetelerdi. Yavaşça saydım; üzerlerinde hiç leke yoktu. Üstelik oldukça pahalıydılar ve bu da beni en çok mutlu eden şey oldu.

"Bunları arayarak buraya gelmiş olmalısınız," dedi kasiyerdeki kadın, onları ona teslim ettiğimde.

İki dakika sonra tekrar arabada oldum.

"Bırak da göreyim!" Pallace ellerini uzattı. Sebastian da koltuğunda dönerek baktı.

"Peçeteler!" diye bağırdı Duke. "Sizin geldiğinizi mutlaka görmüşlerdir. Peçeteler turistler için kullanılır. Önce size bir traktör yüklemeye çalışıyorlar, sonra da peçeteleri sunuyorlar." Palace, bir peçeteyi ışığa tutarken, Duke başını elleriyle tuttu.

"Bundan daha güzel bir şey hayal edemiyorum," dedi.

Sebastian, peçetelerin tekrar çantaya konulmasını bekledi; böylece araba tekrar yola çıktığında peçeteler pencereden uçup gitmeyecekti. Yol boyunca Palace, şarkıların bazı dizelerini söyledi ve biz de hangi müzikalin şarkıları olduğunu tahmin ettik. ("Çünkü şimdi Haziran ayı! Haziran-Haziran-Haziran…") Duke da bazı diyalogları okudu ve biz de hangi oyunun diyalogları olduğunu tahmin ettik. ("Her zaman doğruyu söyle,

George; bu en kolay hatırlanacak şeydir.") Duke, her türlü bilgiyi ezberleme konusunda çok iyiydi. Bunu hem disiplin amacıyla, hem de her zaman hazır olabilmek için yapıyordu. "Bir şeylerin ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsin," dedi.

"Sırrınız nedir?" diye bağırdım Sebastian'a.

"Araba kullanıyorum," diye bağırdı o, dirseğini açık pencereden dışarı uzatarak.

Traverse City'ye vardığımızda gökyüzü açıktı. Yağmur durmuş ve Kanada'ya doğru gitmişti. Duke, Nelson'un verdiği yol tariflerini yüksek sesle okudu; bunlar, dolambaçlı yollarda dönülmesi gereken noktaları gösteren, oldukça karmaşık talimatlardı. Sonunda, yolun kenarındaki bir direğe çakılmış olan "NELSON" yazılı küçük bir tabela gördük. "Yani bu yeri kendisi mi adlandırmış?"

"Bu, onun teyzesi ve amcasının çiftliği," dedim. "Soyadları Nelson."

Duke, bir köpek gibi başını pencereden dışarı çıkardı. "Yani kiraz çiftliğime 'Duke Acres' diyebilirim, öyle mi?"

"Düklerlik," dedi Sebastian.

Çukurlarla dolu yolda yağmur suyu birikmişti. Her yaprak ve çimen parlıyordu. Bir kez yön değiştirdiğimizde her şey sessizleşti. Sol tarafta yükselen ormanlar, ön tarafta mavi panjurları olan beyaz ev, sağ tarafta ise evin arkasına kadar uzanan meyve ağaçlarıyla dolu tepeler… Her şey, sanki on sekizinci yüzyıldan bir kız tarafından dikilmiş bir örnek gibi görünüyordu.

"Onların bir ahırı var," diye fısıldadı Pallace.

Los Angeles'ta büyümüş değildim. Hayatım boyunca birçok çiftlik görmüştüm, ancak göğsümdeki o gerginliği hafifleten bir yer hiç görmemiştim. Ağaçların düzenli sıraları ve bunların altındaki yoğun yeşil çimenler, alnıma dokunan bir el gibi beni sakinleştirdi.

Sebastian, Nelson'ın arabası olduğunu bildiğimiz gri renkli Chevy'nin yanına arabayı park etti. Sonra evin kapısı açıldı ve Nelson verandaya çıkarak el salladı.

"Git ve ona bizi senin davet ettiğini söyle," dedi Duke sessizce, gözleri yere dikiliydi.

Başımı salladım. "Asla olmaz."

"Bizi davet etmedi mi?" Pallace güneş gözlüklerini kaldırdı.

"Emily bizi davet etti," dedi Duke.

Belki de çantamın kayışını Duke'un boynuna dolamışımdır. Ama Nelson gülümseyerek arabaya geldi. "Bizi buldunuz!" dedi. "O yollar oldukça zorlayıcı olabiliyor."

"Gerçekten güzel bir harita çizmişsin." Paketi hafifçe elimde tuttum. Peçetelerin ağırlığı neredeyse hiç yoktu. Birden aklıma geldi ki, Nelson için de bir hediye getirmek ne kadar güzel olurdu… Bize yaptığı her şey için… Ama ona ne alacağımı hiç bilemezdim.

Sebastian elini uzattı ve kendini tanıttı.

"Sen o tenis oyuncususun," dedi Nelson gülümseyerek. "Diğer Duke… Provalarda seni gördüm."

"Sanırım partiye araya giriyoruz," dedi Sebastian.

Nelson güldü. "Bir parti yoktur; ya da her zaman bir parti vardır, buna nasıl baktığınıza bağlı olarak. Çiftliklerdeki insanlar sosyal ortamları severler. Ne kadar çok insan gelirse, o kadar iyi olur." Palace, Nelson'un yanına gidip yanağını öptü; sanki en iyi arkadaşlarıymış gibi. Aynı şekilde, mavi tişörtü ve kot pantolonuyla yöneticimizi de öptü. O anki hali, bir aydan fazla bir süredir bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen kişiye hiç benzemiyordu. Sanırım daha önce Nelson'u dışarıda hiç görmemiştim.

Duke, Traverse City'ye geldiğim ilk günden beri yapmak istediğim o yavaş dönüş hareketini yapıyordu. Durduğunda Nelson'a baktı. "Ben Michiganlıyım," dedi.

"Ben de öyleyim," dedi Nelson.

"Ama ben bu Michigan'dan değilim."

Nelson başını salladı. "Bu, amcamın çiftliğidir. Çocukken yaz aylarında burada çalışırdım. Okul bittikten sonra buraya otobüsle gelirdim. Sezon sonunda ise ailem Grand Rapids'ten gelip beni eve götürürdü. Benim için 15 Ağustos, yılın en üzücü günüydü."

"Eminim öyleydi." Duke, kiraz ağaçlarına baktı.

"Bu, tıpkı Tom Lake gibi," dedi Sebastian. Bunu söylerken kastettiği şey, Flint'ten gelmediğimizdi. Yani, bir tür "güzellik takası" yapıyorduk.

"Tom Lake hakkında söyleyebileceğim tek şey övgülerdir," dedi Nelson. "Ama durum böyle değil."

İşte Duke'un kastettiği buydu. Tom Lake'in tüm ihtişamına rağmen, burası ondan bir kat daha üstündü. Nelson dönerek bizi merdivenlerden yukarıya, eve doğru götürdü.

“Durun,” diyor Emily, dirseklerinin üzerine kalkarak. “Yani Duke bizim eve mi geldi? Onu siz eve mi getirdiniz?”

“O zaman orası bizim evimiz değildi, ancak evet, o buradaydı.”

“Hayatınızdaki en mutlu gün, Duke’un evimize geldiği gündü, öyle mi?”

“Belki de sadece susup hikayeyi dinleyebilirsiniz?” diye öneriyor Maisie.

“Neden bana bunu söylemedin?”

“Belki de,” diyor Nell, kelimelerini dikkatlice seçerek, “sen bir film yıldızına aşık olan deli bir adamdın ve annem de bu duruma daha fazla katkıda bulunmak istemedi.”

“Duke’a aşık değildim,” diyor Emily. “Onun benim babam olduğunu sanıyordum.”

“Doğru. Babanız… Lütfen beni affedin.” Maisie havluyu yüzünün üzerine çekiyor. “Lütfen devam edin.”

“Sizden hiç kimse, onun bunu bize daha önce söylemesi gerektiğini düşünmüyor mu?”

Emily, üçümüze de inanamayarak bakıyor.

“Sanırım bunu şimdi sana söylememeliydim.” Acaba Emily’nin yanaklarındaki kızarıklık güneş yanığından mı, yoksa öfkeden mi kaynaklanıyor?

“İnanamıyorum gerçekten…”

“Lütfen,” diye bağırıyor Nell. “Lütfen! Annem ilk kez bizim evimize girecek ve bu onun hayatındaki en mutlu gün. Bu hikaye birkaç dakikalığına da olsa sizinle ilgili olamaz mı?”

“1988 yazınının en mutlu günüydü,” diyerek ona hatırlatıyorum. “Hayatımın en mutlu günü değildi. Kesinlikle öyle değil.”

“Söylemek istediğim tek şey, bunu bilmemin bana yardımcı olacağını düşünüyorum,” diyor Emily.

Peçetenin altında Maisie başını sallıyor. “Bu hiçbir şekilde sana yardım etmezdi.”

Mutfaktaki uzun meşe masası dört kişilik olarak hazırlanmıştı. Ancak Nelson’ın teyzesi Maisie hâlâ çekmeceden daha fazla masa örtüsü çıkarıyordu. Uzun boylu bir kadındı; kısa, kıvırcık saçları vardı. Gülüşü ve ayakları da oldukça büyüktü; ayaklarında mavi renkli Keds ayakkabıları

vardı. “Bir film yıldızının burada öğle yemeği yemesi ilk kez oluyor,” dedi. “Eğer aptalca bir şeyler söylersem lütfen beni affedin.”

Herhalde o, bana bakıyordu. “Ben mi?”

“Büyük bir yıldız olacak,” dedi Nelson. “Filminiz yayınlandığında tabii.”

“Joe, senin ne kadar harika biri olduğundan durmadan bahsediyor,” dedi teyzesi Maisie. “Joe, senin şimdiye kadar birlikte çalıştığı en iyi aktris olduğunu söylüyor. Oysa Joe’nun birlikte çalıştığı bir sürü iyi aktris var. Perşembe günü seni görmek için oraya gideceğiz. İlk gösteri günü! Ayrıca, Wallace Amca’yı da göreceğimize inanamıyorum.”

“Wallace Amca gerçekten harika bir insan,” dedi Duke.

Paketimi ona uzattım; o da çok şaşırmış görünüyordu. “Bana hiçbir şey getirmene gerek yoktu,” dedi Maisie.

Onu masanın üzerine koydu ve mendili tekrar katladı.

Yüzünde gerçek bir mutluluk ifadesi vardı. Sanırım uzun zamandır kimse ona bu kadar şık ve kullanışsız bir hediye getirmemişti. Parmaklarıyla o süslemeleri okşadı. “Ah, Lara, bunlara bakın,” dedi Maisie usulca.

Maisie, bak, beyaz kutular hâlâ lavabonun üzerinde duruyor; kahve ve pirinç için kullanılan kutular da dahil olmak üzere hepsi orada. Eve taşındığımız yıl şekerliği kırmıştım. Şekerliği elime aldığımda ellerim ıslaktı; bu yüzden şekerliği düşürdüm ve o da yere parçalandı. Orada ağlayarak durdum, ta ki Joe bana bunun sadece bir kutu olduğunu ve önemli olmadığını söyleyene kadar. Ama bunlar senindiler… Her şey senindi. Arka duvarı yıkmadan önce mutfağın ne kadar küçük olduğunu unutmuştum. Şimdiki halini kesinlikle beğenirdin. Lavabonun başında durup Joe’yu izleyebilir, akşam yemeği hazırlayabilir ve kızlarla konuşabilirim. Çok fazla alan var. Buraya ilk geldiğim gün mutfağın o kadar küçüktü ki hepimiz bir arada sıkışıp kalmıştık. Bak, ne kadar güzeldik, Maisie… İnanabiliyor musun? Ne kadar genç görünüyorduk…

“Maisie, bu Peter Duke,” dedi Joe. “O, oyunun yönetmeni. Pallace Clarke ise Lara’nın rolünü üstlenen kişi. Pallace aynı zamanda

Cabaret adlı oyunda da yer alıyor; yani oldukça meşgul biri. Bu da Sebastian Duke. O, Peter'ın kardeşi."

"Hangi rolü oynuyorsun?" diye sordu Sebastian'ın elini tutarak.

"Ben kardeş rolünü oynuyorum," dedi Sebastian.

"Bunu ne kadar iyi yaptığına inanamazsınız," dedi Duke.

Maisie güldü. "Bana her şeyi anlatacaksın, değil mi?" dedi Sebastian'a. "Oturup, ünlü bir adamın kardeşi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilirsin bana."

Ve kendi başarılı bir insan olacağını bilen Duke da gülümsedi.

Joe, amcasını bulmak için bağa gönderildi. Ancak Joe oradan ayrılmak üzereyken, amcası mutfak kapısından içeri girdi. Maisie'nin kocasının adı Ken'di. Ken ve Maisie Nelson… Yeğenleri ise Joe'du. Masanın üzerinde, yeşil bir bardakta pembe ve sarı renkli dalialar vardı. Herkes için yeterli yiyecek olup olmayacağını bilmiyordum; ancak Maisie bol miktarda yemek getirdi. Belki de onların akşam yemeğini de yedik: kızarmış tavuk, bisküviler, tereyağlı fasulyeler, mısır ve fırınlanmış elmalar. Çocuklar gibi yedik; açgözlü ve umursamaz bir şekilde… Maisie ise sanki dünyadaki hiçbir şey onu bu kadar mutlu edememiş gibi davrandı.

"Çocukken, geceleri yatağa yatıp başkalarının ailelerinin nasıl olduğunu hayal ederdim," dedi Duke. Turtayı yedikten sonra; bu turta kirazlı turta olduğunu ve bunun en sevdiği tatlı olduğunu söyledi. "Onların evlerini, eşyalarını, ne yediklerini ve birbirleriyle nasıl konuştuklarını hayal ederdim. Her zaman aklıma gelen şey buydu." Joe'ya döndü. "Görünüşe göre tüm çocukluğumu senin aileni hayal ederek geçirmişim."

Joe gülümsedi. "Aklınızda ailemin bu bölümü vardı, değil mi?"

"Ben de öyleydim," dedi Pallace, çatalını bırakarak. "Bu yere adım attığımdan beri, buranın bana neyi hatırlattığını düşünmeye çalışıyorum. İşte burası, çocukken yaşamak istediğim yerdi."

"Sizinle birlikte olmaktan mutluluk duyardık," dedi Ken.

"Fantezilerimde aile üyeleri siyahi olarak tasvir ediliyordu," dedi Palace. "Ama bunun dışında, genel atmosfer oldukça benzer."

Öğle yemeğinden sonra Palace ve ben bulaşıkları yıkamaya yardım etmeye çalıştık. Ancak Maisie bizi oradan uzaklaştırdı. "Joe sana her yeri göstersin. Daha sonra geri gelip kiraz toplamamıza yardım edersiniz. O zaman işe başlatabiliriz sizi."

Mutfak çok küçüktü; bu yüzden oradan ayrıldık. Tabii ki bu iş bizim için uygun değildi. Maisie, arka bahçesinde çeşitli çiçekler yetiştiriyordu:

zinnia, dahlia, foxglove ve coneflower.

Arılar o kadar gürültü yapıyorlardı ki, başta bu gürültünün arılardan kaynaklanmadığını düşündük.

“Mükemmel bir çocukluk hayalimde arılar yoktu,” dedi Pallace. Sebastian da onu kendisinin diğer yanına çekti; böylece o, Pallace ile tehditkar arılar arasında durmuş oldu.

Joe, bizim önümüzden yürüyerek ağaçları gösteriyordu. “Bunlar Montmorency ağaçlarıdır.”

“Ekşi mi, tatlı mı?” diye sordu Pallace.

“Ekşi,” dedi. “Bu kirazlar dondurulmuş halde satılıyor. Bugünkü turta, geçen yıl dondurulan kirazlardan yapılmış. İsterseniz birazını yanınıza alabilirsiniz.”

Ancak, kirazları dondurmak için bir dondurucumuz ya da pasta pişirmek için bir fırınımız yoktu.

“Peki ya bunlar?” Yolun diğer tarafındaki, tamamen farklı bir ağaç grubunu işaret etti.

“Erikler,” dedi, başını sallayarak. “Erikler tam bir felaket. Onları ortadan kaldırmak zorundayız.”

“Erikler nasıl bir felaket olabilir ki?” diye sordum.

Gerber, çiftçilere bebek maması için daha fazla erik istediklerini söyledi. Ancak çiftçiler ağaçları dikip, erikleri yetiştirip topladıklarında, Gerber artık erik istemediklerini söyledi.

“İnsanlar onları yiyemez mi?” diye sordu Pallace.

“Ben onları yiyorum. Siz muhtemelen yemezsiniz. Kimse meyve standından bir paket Stanley almaz.”

Bir “Stanley”nin aslında bir erik olduğunu, bir eriğin bebek maması olarak kullanıldığını, diğer eriğin ise lavabonun başında yenildiğini bilmiyordum. Bir “Napoleon”un aslında bir kiraz olduğunu da bilmiyordum. Bildiğim tek şey, dördümüzün de yönetmenimizle birlikte bir bağ içinde dolaştığımızdı. Yönetmenimiz, Perşembe gününden sonra yaz boyunca buraya gelip ailesinin mali işlerini düzenleyecekti. Gösteri devam edecekti… O da devam edecekti.

“Ailenizin bu yeri sahip olması ne kadar süredir sürüyor?” diye sordu Sebastian.

“Beş nesildir burada, Nelson soyundan gelen insanlar yaşıyor.”

Ya bundan nefret ediyorlardı – babam da böyleydi – ya da Ken gibi, başka hiçbir şey yapmayı hayal edemiyorlardı. Ken’in hayattan tek istediği,

Maisie ve çiftlikti.

“Peki sıradaki kim? Onların çocukları var mı?”

Joe oraya gidip, ağacın dibindeki yabani otları söktü ve onları yola attı. “İşte mesele bu. Kızları Alice, Phoenix’te yaşıyor. Alice evli ve çocukları var. Orada mutlu bir hayat sürüyorlar; sıcağı da seviyorlar. Sanırım Alice hiç kiraz yemez bile. Kuzenim Kenny ise Kuzey Bölgesi’nde orman mühendisi olarak çalışıyor. Herkes durumu düzeltmesi için Kenny’ye güveniyor; ancak Kenny’nin bunu yapacağından kimse emin değil. Belki de kurtarılacak hiçbir şey yoktur zaten.”

Pallace, sarı şortuyla bizden önde yürüyordu. Bize dönerek geriye doğru yürümeye başladı. “Paraları bitti mi acaba?”

“Neredeyse öyle,” dedi Joe. “Bu işte kar marjı çok düşük. Bir yıl ürün kötü olursa iflas edersiniz; ya da ürün iyi olursa, bu da herkesin ürününün iyi olması anlamına gelir. Böylece fiyatlar düşer ve yine iflas edersiniz. Gerber, yirmi dönüm alana erik ağacı dikilmesini söylüyor; böylece tüm sermayenizi erik ağaçlarına yatırmış oluyorsunuz…”

“—Ve Gerber, erikleri istemiyor,” dedi Sebastian.

“Ve senin hiç paran yok.”

“Bu çok üzücü.” Sesim, inatçı bir kız öğrencinin sesi gibiydi. Ama gün o kadar güzeldi ki, hiçbir şeyin değişebileceğini düşünmek mümkün değildi. Bu çiftlikte beş nesil Nelson yaşamıştı. Elbette altıncı nesil de burada yaşayacaktı.

“Tarım yapmak insanı üzüyor,” dedi Joe. “Ama bir kere bu işe başladığınızda, artık vazgeçemezsiniz.”

“Tarım, yeni bir ‘aktörlük biçimi’dir,” dedi Duke.

“Borçları ödemek için arazinin bir kısmını satamazlar mı?” Bunu sanki çok orijinal bir fikirmiş gibi söyledim.

Joe güldü. “Bunu öğle yemeği sırasında söylememene sevindim. Aksi takdirde Maisie peçetelerini sana geri verirdi.”

“Yani kimse arazi satmıyor.”

“İnsanlar öldüğünde ve çocukları da o araziyi devralmayı reddettiğinde, o arazi satılır. Aksi takdirde arazi üzerindeki haklar korunur.”

Duke, kolunu omzuma attı. “Bildiğiniz gibi,” dedi hem neşeli hem de gizemli bir sesle, “kiraz bahçeniz borçlarınızı ödemek için satılacak. Açık artırma 22 Ağustos’ta yapılacak. Ama endişelenmeyin, sevgilim. Bunun bir çözümü var. İşte planım. Lütfen beni dinleyin.”

O sırada Joe Nelson da diğer taraftan yürüyordu ve kollarını belime doladı. Yönetmenin kolları belimdeydi! Aralarında sadece ben vardım. “Mülkünüz kasabadan on üç mil uzaklıkta,” dedi. “Demiryolu da oradan geçiyor. Eğer kiraz bahçesi ve nehir boyundaki araziler parçalara bölünüp yazlık evler için kiralanırsa, yılda en az yirmi beş bin ruble gelir elde edebilirsiniz.”

Pallace kahkahalarla güldü. “Şaka yapıyorsunuz olmalı. Siz insanlar nerede büyüdünüz böyle?”

“Neden ‘The Cherry Orchard’ı bildiğimi anlıyorum,” dedi Joe, Duke’a. “Ama neden senin de onu bildiğini anlamıyorum.”

Kayıt altına almak gerekirse, ikisi de kollarını benim üzerimden çekmedi.

“Çehov’u severim,” dedi Duke. “Doğu Detroit’teki tüm çocuklar Çehov’u sever.”

“Doğru,” dedi Sebastian.

“Ve ben her zaman Lopakhin karakterini canlandırmak istemişimdir.”

Lopakhin, köylü bir adamın zengin oğluydu. Bu adam, Lyubov Andreevna’nın kiraz bahçesine sahip olmak istiyordu. Lyubov Andreevna’nın ailesi ise yeni zenginlerdi; bu zenginlikler, soylu bir ailenin desteğiyle meşrulaştırılmıştı. Joe başını salladı ve beni bıraktı; böylece Dük’e bakabilmek için bir adım geri atabildi. “Lopakhin için sen çok yakışıklısın.”

Duke ise aynı fikirde değildi. “Her şey performansla ilgili,” dedi. Birdenbire, acaba bu öğleden sonra boyunca süren bu süreç aslında bir tür seçmeler miydi diye düşündüm. Acaba Joe, sonbaharda Duke’u yanına alıp daha büyük bir oyunda rol verebilir miydi?

Küçük, turuncu kelebekler havada uçuşuyordu; bunlardan biri bileğimin üzerine kondu. “Bu, büyük değişikliklerin yaklaştığını gösteriyor,” dedi Pallace. Kolumu kaldırsam bile kelebek orada kaldı. O zamanlar ne kadar çok kelebek ve arı olduğunu unutmuştum.

“Orada ne var?” diye sordu Sebastian, önümüzdeki tepeye bakarak. Bulunduğumuz yerden, oradaki demir çiti zar zor görebiliyorduk. Joe cevap vermedi; sadece o yöne doğru yürümeye başladı ve biz de onu takip ettik, tıpkı tüm yaz boyunca yaptığımız gibi.

İlk kez o çiftliği, Nelson’ların evini görüyordum; ayrıca Joe’yu adıyla çağırıyordum. İlk kez mezarlığı da görmüştüm ve oranın serin gölgesinde durmuştum. Tepeler, esinti ve gölge sayesinde orası her zaman on derece

daha serin oluyordu. “Whitings ailesi kuzeyde,” dedi Joe, bir mil ötedeki çiftliği işaret ederek. “Diğer tarafta ise Holzapfels ailesi var. Burada ise tüm Nelson’lar yaşıyor.” Elini açarak ailesinin nesillerini gösterdi.

“Öldüğünüzde bile ayrılmak zorunda değilsiniz,” dedi Duke. Belki de bu, çocukken hayal ettiği yaşamın bir parçasıydı: Sonsuza dek bir arada olmak.

Göleti ve sıralar halinde dizilmiş ağaçları inceledik. Evi ve bahçeyi de gördük; bahçe, bulunduğumuz yerden bakıldığında sadece renkli bir leke gibi görünüyordu.

“O küçük ev nedir?” diye sordu Pallace.

“Bu bir ekstra alan. Bazen işçiler orada kalırlar. Ben de orada kalıyorum.”

“Bir tane daha ev mi?” diye şaşkınlıkla sordu Pallace. Çünkü hiçbirimiz bir tane daha ev sahibi olmayı hayal edemezdik.

“Çok küçük,” dedi Joe, sanki utangaçmış gibi.

Duke, mezarların birinin üzerine yattı ve gözlerini kapattı. “Bu durum seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu. Onun Joe’yla mı, yoksa oradaki diğer kişilerle mi konuştuğunu anlayamadım.

“Buyurun, istediğiniz gibi yapın.”

“Buraya tekrar gelmek istiyorum. Mümkün mü? Herhangi bir boş pozisyonunuz var mı?”

“Sanırım bir Nelson ile evlenmen gerekecek,” dedi Joe. “Alice ise senin için çok yaşlı olur.”

“Kuzeniniz zaten evli,” dedi Duke. “Ayrıca Phoenix’i terk etmek istemiyor. Ben de onun evliliğini bozmak ve kendimi Phoenix’te mahsur bırakmak istemem.” Paketten bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına koydu.

“Hey.” Sebastian, kardeşini ayakkabısıyla hafifçe dürttü. Sebastian her zaman, bir tenis oyuncusunun yaptığı gibi, kanvas tenis ayakkabıları giyerdi. “Kalk artık.”

Duke başını salladı ve cebinden çakmağını çıkardı. “Burayı seviyorum.”

“Peedee,” dedi Sebastian. Ses tonu sert değildi, ancak ciddiyetini herkes anladı. Duke ayağa kalktı ve sigarayı kulağının arkasına koydu. Palace da sırtındaki çam iğnelerini temizledi.

“Size göstereceğim bir şey daha var,” dedi Joe. “İsterseniz tüm öğleden sonrayı burada geçirebilirsiniz. Ama bunun ardından işime geri dönmem gerekiyor.”

Onun peşinden tepe aşağı gittik; Duke en sonunda geldi ve kapıyı kapattı. “Değil mi?” diye fısıldadı, bana yaklaşarak.

“Güzel.” Bu, tüm gün boyunca kullandığım kelimeydi.

Farklı bir yoldan geri döndük; uzun bir elma ağaçları sırasının ve daha küçük bir armut ağaçları grubunun yanından geçtik. Joe, her bir ağacın türünü, hangilerinin yenmek için, hangilerinin işlenmek için uygun olduğunu, hangi ağaçların artık işe yaramadığını ve sökülmesi gerektiğini bize anlattı. Bu da, eğer zaman bulursa yapmayı planladığı şeylerden biriydi. Ormanın yanından geçen ana yola tekrar döndük. Ağaçların arasındaki bir boşluğa geldiğinde, oraya girdi.

Karanlık ormanın içinden ilerledik.

“Buna bakın!” diye bağırdı Pallace. Başını geriye atarak, yaprakların güneş ışığını nasıl böldüğünü görmeye çalıştı.

“Devam et,” dedi Joe. Çam ağaçlarının, beyaz çamların ve asla kesilip yakılmayan kırmızı meşe ağaçlarının yanından geçtiler. Yosunlarla kaplı devasa kayaların da yanından geçtiler. Kiraz ağaçlarının kokusunu, ardından yosunların ve suyun kokusunu aldık. Sonra orman aniden açıldı ve bizi Michigan Gölü’nün Grand Traverse Körfezi’ndeki bir kıyıya getirdi. Bizi dünyanın kenarına getirmişti.

“Ne kadarını kaçırdım acaba?” diye soruyor Joe, yanımdaki havlunun üzerine otururken. Üzerinde ekose desenli pamuklu iş gömleği ve kot pantolon var; ayrıca çelik topuklu botlar da giymiş. Saçları hâlâ aynı, gülümsemesi de öyle. Sırtı dik, mavi gözleri gözlüklerinin ardından hâlâ parlıyor. Hayatta değişen her şeye rağmen, Joe en az değişen kişi oldu.

Nell kalkıp babasının yanına oturdu ve onu ince kollarıyla sardı. “Artık görünmezlik pelerininizden kurtuldunuz ve gerçek kahramanınız olduğunuz ortaya çıktı.”

Joe başını sallıyor. “İnanın bana, bu hikayede uzun bir süre görünmezlik pelerinini giyiyorum.”

Yavaş olduğumu kabul ediyorum.

“İlk buluşmamızda birini de yanında getireceğinden bahsetti mi sana?” diye soruyor Nell’e. “Kendisiyle birlikte, onun erkek kardeşi ve o erkek kardeşinin kız arkadaşını da getirmiş.”

“Daveti hiçbir şekilde bir randevu olarak sunmadınız.”

“Bunun sebebi, senin Duke ile çıkıyor olman. Ben ise sadece bir şansım olup olmadığını anlamak için biraz araştırma yapıyordum.”

“Çok ince bir detay,” diyorum.

“Uzun vadeli bir strateji izliyordum,” diyor o.

Nell, onun kollarının arasında oturuyor ve ona bakıyor. “O zaman ona aşıktın, değil mi?”

Hiç sormadığım bir soru var.

Joe, yalan söyleyen bir adam değildir; hatta bu yalanlar zararsız ve kibar nitelikte olsa bile. Onun hafızasını karıştırdığını görebiliyorum. Acaba o zaman beni seviyor muydu? Çok uzun zaman önceydi işte. “Bu fikri beğendim,” diyor sonunda, “ama muhtemelen hayır. Bence, başkasını açıkça seven birine aşık olamazdım. Bu kendine zarar vermek olurdu ve ben böyle biri değilim.”

“Duke’a aşık değildim,” diyorum.

Joe, saçma sapan bir ses çıkarıyor; kahkaha ve inanamama ifadesiyle dolu bir ses.

Nell, babasının duygularını incitmemeye çalışırken onun dikkatini üzerinde toplamaya çalışıyor. “Yani ona delicesine aşık değildiniz, ancak onu çok beğeniyordunuz ve harika bir aktris olduğunu düşünüyordunuz.”

“Annen, yönettiğim en iyi aktristti,” diyor Joe. “Eğer hayatında yapmak istediği şeyin bu olduğuna karar verseydi, kesinlikle mükemmel olurdu.”

“Keşke, yapabilseydim…” diyorum, kumların üzerine yatmış halde. Gerçi onun değerlendirmesi beni etkiliyor.

“Kimse ondan daha iyisi değildi,” diyor o.

“Aslında, birisi daha iyiydi,” diyorum.

“Bu senin görüşün,” diyor Joe.

Bir gözümü açıp ona bakıyorum. Olağanüstü zihinsel güçlerimi kullanarak ona susmasını söylüyorum ve o da öyle yapıyor.

Nell, çenesini dizlerinin üzerine koyuyor. “Anlamadığım şey şu,” diye başlıyor konuşmasına.

“İşte geliyor,” diyor Joe.

“Anlamadığım şey şu,” diyor tekrar, babasına bakarak, “Bir insan nasıl olur da Michigan’da büyür, tiyatroyu sever, ünlü bir yönetmen olur, sonra da her şeyi bırakıp geri dönüp kiraz yetiştirmeye başlar?”

“Ben de bunu merak ediyordum,” diyor Maisie. İki eliyle köpeğinin karnını okşuyor. Hazel ise dört ayağını mümkün olduğunca geriye doğru uzatıyor.

“Bir değişiklik olsun diye, ilgilerini size yöneltmeleri güzel,” diyorum.

“Öncelikle, sen Michigan’daki bir kiraz çiftliğinde büyüdün ve aktris olmak istiyorsun,” diyor Nell’e.

“Başka ne seçeneğim vardı ki? Bize yatmadan önce Çehov’dan hikayeler okurdunuz,” dedi. “Nelson kızları için ise ‘Hiçbir hipopotam çılgına dönmez’.”

“İkincisi,” diyor Joe, onu görmezden gelerek, “kiraz ağaçlarının ‘görünmez tasması’ vardır. Tam özgür olduğunuzu sandığınız anda, sizi tekrar geriye çekmeye başlarlar.”

“Emily, kiraz rengi tasmasını miras aldı, ben değil,” diyor Nell.

Emily başını sallar. “Teşekkür ederim.”

“Daha fazla sandviç var mı?”

Maisie çantasını karıştırıp ona bir tane verir. Hepimiz peynir ve hardalı tercih ederiz.

“İki hayatım oldu,” diyor Joe, öğle yemeğinin paketini açarken. “Belki de ikiden fazla. İstediğim her şeyi yapma fırsatım oldu. Bunu kim söyleyebilir ki?”

Elini kaldırıyorum.

“Peki, Duke’a ne oldu?” diye soruyor Emily.

Ona bakıyoruz. Dördümüz de sürekli olarak birlikte ona bakıyoruz. “Duke’a ne olduğunu biliyorsun,” diyorum.

“Duke’a ne olduğunu kastetmiyorum. O yaz, o gün ona ne olduğunu kastediyorum.”

“Duke, bu çiftliği herkesten daha çok seviyordu,” diyor Joe. Konuya tekrar dönebildiği için mutlu, kendisi dışındaki birini düşündüğü için mutlu ve bir sandviçe sahip olduğu için de mutlu. “Yani, burayı şimdiye kadar burayı ziyaret eden hemen hemen herkesten daha çok seviyordu. Duke, kiraz toplamak için oyunculuk işini bırakırdı; en azından o gün öyle yapardı. Eğer Ken ona bir iş teklif etseydi, kesinlikle kabul ederdi. Onun sahilde koşuşturduğunu hatırlıyorum… Çılgındı. Onun handstand yaptığını ilk kez o zaman gördüm.”

“Öyle miydi?” diye soruyorum. Eskiden bunları odamızdaki sandalyede yapardı.

“Ama işler ne zaman değişti? Bu olay, onu bağa getirdiğiniz gün mü oldu?” diye soruyor Emily bana. “Hayatınızdaki en mutlu gün mü?”

“Hayatımın en mutlu günü temasını tamamen bir kenara bırakalım,” diyorum. “Siz üçünüz ne demek istediğimi anlamayı reddediyorsunuz.”

Görüyorum ki Emily hem sinirli, hem de bunu belli etmemek için çaba gösteriyor. Şu ana kadar güzel bir gün geçirdik; aramızda gerçekten samimi bir ilişki var ve ikimiz de bunun böyle devam etmesini istiyoruz. "Duke, Sebastian ve Palace ile birlikte çiftliğe geliyorsun, ancak babanla birlikte ayrılıyorsun. Mutlaka bir şeyler olmuştur."

Joe, sanki kendisi de önemli bir bilgiyi gözden kaçırmış gibi bana bakıyor.

"Duke ile birlikte geldim ve Duke ile birlikte ayrıldım. Babanızla birlikte ayrılmadım."

"Tamam, belki o gün olmadı, ama sonunda yine de yaptın. Önce Duke ile birlikteydin, sonra da babanla birlikte oldun."

Başımı sallıyorum. Bir çocuğun yanlış anlama kapasitesi sınırsızdır; hatta artık çocuk olmadığı zamanlarda bile böyledir. "Duke'u baban için terk etmedim. Babanla ben asla Tom Lake'de birlikte olmadık."

Şimdi Maisie de bize göz kırpıyor. "Ama sen ve Baba, Tom Lake'da tanıştınız. Tom Lake'da aşık oldunuz."

"Tom Lake'da tanıştık, ancak birbirimize aşık olmadık. Uzun bir süre sonra tekrar karşılaştık ve bu sefer gerçekten aşık olduk," diyor Joe onlara. Bana bakıyor ve "Sanırım bir avukata ihtiyacım var," diyor.

Çünkü artık bir yanda Lara, Joe, Maisie ve Nell varken, diğer yanda ise Emily bulunuyor. Jüri bize inanmıyor.

"Tom Lake'da aşık oldunuz," diyor Nell. Buna kesinlikle emin. "Her zaman böyleydi zaten."

"Bu asla doğru değildi!" diyorum. "Belki de bu, sizin kendinize anlattığınız hikaye olabilir; ancak bu, bizim size anlattığımız hikaye değildi." Yıllar boyunca onlara, Duke ile Tom Lake'de birlikte olduklarımı söyledim. Ayrıca, babalarıyla benim Tom Lake'de tanıştığımızı da söyledim. Şu an fark ediyorum ki, Joe da bunu fark ediyor: Belki de onlara bundan fazlasını hiç anlatmadık. Ya da belki de onlar, ebeveynlerine bakan çocuklardır; dolayısıyla bizim hayatımız onların hayatlarıyla başladı ve geri kalan her şeyi de kendi istedikleri şekilde şekillendirdiler.

"Siz dört kişi bu işi halledebilirsiniz. Ben yüzmeye gidiyorum." Joe, çizmelerini, gömleğini ve kot pantolonunu çıkarıyor. Sahile gelmeden önce evde mayosunu giymişti; bu da bu kızların kesinlikle onun olduğunu gösteriyordu.

OceanofPDF.com

13

Duke bir yerlerdeydi. Muhtemelen saçlarını düzeltiyordu; ya da belki de dışarı çıkıp, Editör Webb'in notlarını tekrar gözden geçiriyor, son bir sigara içiyor ve ardından ellerinin üzerinde duruyordu. Bunu, bir performans öncesinde zihni boşaltmak için yaptığını söylüyordu ve buna şüphe etmiyorum. Tüm oyuncular kostümlerini giymişlerdi; kollarını sallayarak, melodiler çalıyorlardı. Sadece Amca Wallace ve ben hareketsizdik. Eğer tam olarak birlikte durmuyorsak bile, birbirimize çok yakındık. Başlamayı bekliyorduk.

"Hâlâ korkuyorum," dedi Amca Wallace. Gözleri doğrudan önüne dikiliydi ve sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyulmuyordu. Sanırım o, aslında benimle konuşmuyordu. Sahnenin arkası karanlıktı; sadece salonun ışıkları yanıyordu. Bulunduğumuz yerden insanların etrafta dolaşıp koltuklarını aradıklarını görebiliyorduk. Bu insanlar bana hep tavukları hatırlatıyordu; sanki bir kamyon tiyatronun kapısına gelip dört yüz tavuğu içeri bırakmış gibi… Tavuklar amaçsızca etrafa bakınıyor, bir yerde konaklamaya çalışıyorlardı; ancak sonra fikirlerini değiştirip başka bir yere gitmeye çalışıyorlardı. "Our Town" adlı oyunun resmi bir açılışı yoktur; seyirciler tiyatroya girdiğinde perde zaten açıktır ve sahnedeki eşyalar da yerlerinde durmaktadır. Yakında Amca Wallace sahneye çıkacak ve tavukların sakinleşmesini bekleyecektir… Tabii ki, başka bir dönemin çok sevilen televizyon yıldızı olan Amca Wallace'ın orada durması, bu süreci oldukça zorlaştırıyor.

"Sen sahne yönetmenisin," diye fısıldadım ona. "Tıpkı benim Emily olmam gibi."

Elini uzattı ve benim elimi o büyük, sıcak eliyle tuttu. Başka hiçbir şey söylemedik. Albert Long ile ilgili anılarım hep böyle kalacak: İkimiz de

karanlıkta el ele tutuşuyorduk, ta ki onun gitme vakti gelene kadar.

Emily olarak sahneye çıkmaktan korkmuyordum, ancak "Fool for Love" adlı oyunda Mae karakterini canlandırmak beni dehşete düşürdü. Bu durumun fiziksel bir nedeni vardı: Her seferinde Mae'nin ilk repliğini söylediğimde –ki bu sadece "Hayır!" kelimesiydi– vücudumdaki tüm kan kalbime akıyordu. Kalbimin hayatta kalabilmesi için bu kana ihtiyacı vardı; bu yüzden uzuvlarım soğuyup donuyordu. Buna korku da denilebilir. Bana, önceki Emily'nin –yani benim yerimi alan kişinin– her iki rol için de prova yapmak zorunda kaldığı söylendi. Herkesin dediğine göre, o kişinin canlandırdığı Mae karakteri çok etkileyiciydi. Palace da her iki rol için de prova yapmıştı ve şüphesiz o da çok iyiydi. Ama Tom Lake'te hiçbir zaman herhangi bir rol için prova yapmam istenmemişti. Benden sadece yaz programındaki boşlukları doldurmam istenmişti."Bakın, ne kadar iyi bir oyuncu!" diyorlardı yöneticiler, Our Town oyununun ilk provalarında. Ancak birinci sınıf bir Emily ile gerçekten yetenekli bir aktris arasındaki farkın farkında değillerdi.

"Our Town" oyununun prömiyerinden bir hafta önce "Fool for Love" adlı oyun için provalara başlamıştık. Artık Pallace'ın ne demek istediğini biraz olsun anlayabiliyordum. Gündüzleri, zarar görmüş, mantıklı düşünebilen ve korkmuş bir kadını canlandırıyordum; haftada üç gece ise tekrar Emily rolünü oynuyordum. Bu durum oldukça zorlayıcıydı; çünkü karakterler birbirinden çok farklıydı ve benim yeteneklerim de böyleydi. Duke'un ne kadar kötü olduğumu tam olarak anlayıp anlamadığından emin değilim. Kendisi de kendi rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu. Duke, tam anlamıyla Eddie'ydi: İpi sallıyor, sanki atından inmiş gibi yürüyordu. Yeteneğini ve enerjisini bana da aktarıyordu; ancak bu durum benim performansımı iyileştirmiyordu. Yönetmen olan Cory, benim eksikliklerimi gayet iyi görebiliyordu; oyunumdaki diğer iki aktör de öyle. Ama henüz çok erken bir aşamadaydık. Herkes beni yetenekli buluyordu; belki de rol değiştirmem için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ama başka bir seçeneğim yoktu.Ripley, bana oyunculuk dersleri almamamı söylemişti. Ancak yine de bana, yine Emily rolünü üstleneceğim bir filmde ve aynı şekilde bir komedide rol verdi. Hatta Diet Dr Pepper satarken bile Emily'ydim; çünkü yapabildiğim tek şey buydu. Rol yapma konusunda pek yetenekli değildim. Kimse beni hareket ettirmediği sürece, rolümü mükemmel bir şekilde yerine getirebiliyordum.

Ancak Emily ile sahne almanın en güzel yanlarından biri şuydu: En azından gösterinin süresi boyunca ve belki de ondan bir-iki saat öncesinden itibaren, aklımda tek bir şey vardı: Emily. İlk gösterinin ardından Joe, Traverse City'ye geri döndü. Artık grubun sorumlusu Gene'di; ancak hepimiz ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. Bizler iyi eğitimli "atlar"dık: Başlangıç noktası açıldığında hemen yarışa başlardık.

Giderek daha fazla kez, Amca Wallace'ın zorlandığını fark ettim. Bu durumu seyircilerin fark etmesi mümkün değildi; hatta belki de oyuncular da bunu fark etmemiş olabilirler. Hiçbir zaman repliğini kaçırmadı, ancak sık sık hareketlerini yanlış yapıyordu. Işık ekibi de onun üzerine düşen ışığı ayarlamak için çaba göstermek zorundaydı. Ses tonu iyiydi; belki de normaldeki kadar güçlü değildi, ancak bizim için bu önemli değildi. Felaketin yaşandığı gece, dişlerini sıkıp bıraktığını gördüm; sanki elektrik çarpmış gibi. Hatta ayağının altında bir şey olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya baktım. İkinci perdede, Emily ile George evlenmeden hemen önce, Duke beni çok sıkı tutuyordu; Duke'un eli de halkın göremeyeceği şekilde kalçamdaydı. O an Amca Wallace'ın ağlayacağını sandım.

İkinci arada onu bulmaya çalıştım, ancak hiçbir yerde yoktu. Sahnenin kenarlarına çekilmiş ve oradan kaybolmuştu. Duke'a soramadım; çünkü Duke, perdelar arasında da karakterine uygun şekilde davranıyordu. Bana "Editör Webb" olarak cevap verirdi ve ben de onu öldürürdüm. Bu yüzden bu işle uğraşmadım. Keşke Joe orada olsaydı.

Bir şekilde, Gene'nin yanına gitmenin, aslında hiç de öyle olmayan bir durumu abim Wallace'a bildirmek anlamına geleceğini hissettim. Eğer Joe orada olsaydı, ona endişeli olduğumu söyleyebilirdim; sadece endişeliydim, hepsi bu. O da abim Wallace'ı bulup onu sakinleştirmenin bir yolunu bulurdu. Joe şu an muhtemelen teyzesi ve amcasıyla birlikteydi. Eminim ki akşam yemeğini çoktan bitirmişler, tabakları yıkayıp yerlerine koymuşlardır.

Yerlerin belirlenmesi gerektiğinde, Amca Wallace, tıpkı ayrıldığı zaman olduğu gibi gizemli bir şekilde tekrar ortaya çıktı. Daha iyi görünüyordu; yüzü daha pembe idi. Ona doğru adım attım, ancak o elini kaldırarak başka tarafa baktı. "Burada olmamalıyım," demek istiyordu. Yani benim onu gördüğümü biliyordu. Başımı sallayıp geri çekildim. O, kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu ve benim de ona bu fırsatı vermem gerekiyordu. Amca Wallace sonuçta bir profesyoneldi.

“Our Town”ın üçüncü perdesi, Emily’nin ölümünden sonra geçer. Emily, ikinci çocuğunu doğururken hayatını kaybetmiştir. Ancak bebeğin de ölüp ölmediği veya doğum sırasında yanında bulunan doktorun kayınpederi Doc Webb olup olmadığı belirtilmemiştir. Grover’s Corners’daki ölüler sahnede sıralı halde yer alıyorlar. Emily de onlara katıldığında, aklıma Nelson’ların çiftliğindeki mezarlık geldi: Gölgeler, esinti ve üzerlerindeki isimler neredeyse silinmiş taşlar… Duke haklıydı; orası insanın orada kalmak isteyeceği türden bir yerdi. Daha önce hiç mezarlığı bu şekilde düşünmemiştim; bu düşünce bana yardım etti. Mother Gibbs’in yanına oturdum ve ikimiz de önümüze baktık. O an, Emily’nin gölden çıkıp iç çamaşırlarını giydiği anı hatırladım.

Hücre duvarlarınıza tüm senaryoyu dövme olarak yaptırmış olmanın güzel yanı, ne tür koşullar altında olursanız olun, rolünüzü oynayabilmenizdir. Amca Wallace ile üçüncü perdeyi her zamanki gibi birlikte oynadık. Ancak beni annemin mutfağına götürdüğünde, insanların nasıl da körü körüne yaşamaya devam ettiklerini görmemi sağladığında, gerektiği gibi oradan ayrılmadı. Aksine, beni kollarının arasına aldı. O iri yarı bir adamdı; ben ise çok küçüktüm.

Ama onun ağırlığını ben taşıdım; soğuk terleri elbisemin omuz kısmını ıslatıyordu. İkimiz de kendi rollerimizi mümkün olduğunca mükemmel bir şekilde oynadık. Belki de daha iyiydik; çünkü sahnenin diğer tarafındaki mezarlığa geri döndüğümüzde aklımızda ölüm vardı.

Neden böyle yaptık ki, ikimiz de? Neden sadece o sandalyelerin yanından geçip yolumuza devam etmedik? Dört yüz kişinin izlediği bu oyunda, seyircilerin küçük bir kısmının doktor olduğu kesindi. Ama biz yine de devam ettik; boş olan sandalyemin önünde durduk. Bayan Soames rolündeki kadına baktım ve o kelimeyi dudaklarımla söyledim. O da kalkıp arka taraftaki bir sandalyeye oturdu. Ne olursa olsun, artık hepimiz bu durumun bir parçasıydık. Seyirciler değil, onlar çok uzaktaydılar; ancak sahnede bulunan tüm oyuncular bizimle birlikteydi. Wallace Amca’nın oturmasına yardım ettim ve o da kollarını benim etrafıma doladı. Bu, oyunun aslında sahnelenmesi gereken şekil değildi. Ama daha sonra insanlar bana bunun çok etkileyici olduğunu söylediler. Sahne yönetmeni de aramızda oturuyor ve son repliklerini söylüyordu. Her kelimeyi tek tek söyledi… Her ne kadar daha önce gördüğüm o elektrik akımı onu etkilemiş olsa da… Ben hareket etmedim, hiçbirimiz hareket etmedik.Hayatımızın tüm gücünü kullanarak onun söylediklerini dinledik; sanki dikkatimizin

saflığı onu ayakta tutuyormuş gibi. Amca Wallace yıldızlardan ve dünyanın nasıl bir şeyler yaratmak için çabaladığından, aynı zamanda nasıl dinlenmeye ihtiyacı olduğundan bahsetti. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel sözler duymamıştım; bir daha da asla duyamayacağımdan emindim. Perde kapanır kapanmaz o yere yığıldı; ağzından kan akıyordu ve kan beyaz gelinliğimin kumaşına sızıyordu. Bir insanın bu kadar çok kan kaybedip hâlâ hayatta kalabilmesine inanamıyordum. Diğerleri doktor çağırmak için koşarken, ben de onun başını kaldırmaya çalıştım.

Bir ambulans çağrıldı, ancak ne kadar hızlı giderlerse gitsinler, hastaneye varmaları yine de on beş dakika sürdü. Amca Wallace ile ben, önümüzde iki doktorla birlikte aynı iki koltukta oturuyorduk. Bir doktor amcanın nabzını ölçerken, diğeri de ona sorular soruyordu; bunların çoğu aslında doktorların kendilerini faydalı hissetmek için yaptıkları şeylerdi. Amca Wallace, kusarken bile acı derecesini ifade edebiliyordu. Kanlı elleriyle beni sıkıca tutuyordu. Ambulans geldiğinde, onunla birlikte gitmek istediğimi söyledim. Ancak sahne yönetmeni olan Pete ve diğer doktorlar bunu reddettiler. Sonunda amca Wallace beni bıraktı ve onu ambulansla hastaneye götürdüler. Tüm oyuncular hâlâ sahnede bulunuyordu; ayrıca sahne ekibi ve diğer çalışanlar da oradaydı. Kostüm sorumlusu Cat, soyunmama yardım etmek için soyunma odasına döndüğünde titriyordu. Elbisenin üzerine hidrojen peroksit döktü.Birkaç şişe bu ürün vardı ve sonunda lekeyi çıkarmayı başardı; her ne kadar leke neredeyse tüm elbisenin üzerinde olsa da. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanamazdım.

Daha sonra insanlar bana bu durumu ne kadar iyi idare ettiğimi söylediler. Ancak ben sadece utanç duyuyordum. Onun batışını görebiliyordum, ama onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadım. O kendi sözlerini söyledi, ben de kendi sözlerimi söyledim. Onu kurtarmak için hiçbir çaba göstermedim.

“Onu nasıl kurtarabileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Duke o gece yatakta. Yirmi dakika boyunca duş aldım; suyun sıcaklığı da dayanabileceğim kadar yüksekti. Kostümümü çıkardıktan sonra bile vücudumun her yerinde kan vardı. Sütyenimi ve iç çamaşırlarımı sabunla temizledim.

“Onu sahneden çıkarıp hastaneye götürebilirdim.”

“Bu ona ne kazandırırdı ki, yirmi dakika mı?” Işıklar sönmüştü ve ay ışığı gölün üzerinde yansıyordu. Ay ışığı, yatağımızın bembeyaz

çarşaflarının üzerine yayılıyordu. Dün nihayet çamaşırları yıkamıştım. “Kan kusmaya başlamasının sebebi, kendini iyi hissetmediği halde sahnede yirmi dakika daha kalmış olması değildi. Kan kusmaya başlamasının sebebi, yetişkin hayatı boyunca sürekli sarhoş olmasıydı.”

Başımı salladım; sorumluluğumu bırakmak istemiyordum. “Onu durdurmalıydım. Devam etmemeliydi.”

“Devam etmemeliydi, bu konuda haklısınız. Ama bu onun kararıydı. O adamı sahneden vinçle bile indiremezdiniz.”

“Lütfen yapmayın,” dedim usulca.

“Wallace Amca’ya karşı hiçbir şeyim yok,” dedi, alnımdan öperken. “Hiçbir şey değil. Ama o sana, öğrenmen gereken bir ders veriyordu: Kendilerini kurtaramayacak insanları kurtaramazsın.”

Ve bu korkunç gerçekliği düşünmek, ne sebeple olursa olsun, beni ağlamaya iten şey oldu.

Ertesi gün kimse provalarda sergilediğim kötü performansı dile getirmedi. Onlara göre, hareketlerimin sakar ve beceriksiz olmasının sebebi, Wallace Amca’nın bir gece önce üzerime kusmuş olmasıydı; aslında ben zaten hep böyleydim. “Fool for Love” adlı oyunun sadece dört karakteri var; aslında sadece ikisi: Mae ve Eddie. Ben ve Duke da oyunun diğer karakterleriydik. Palace yine yedek oyuncuydu; üç erkek karakteri de oynayan kişi ise Nico’du. Öğle arasında yüzmek istedim. Mümkün olduğunca uzun süre suyun altında kalmak istedim. Yönetmen Cody de bizimle birlikteydi. Keşke mayomu giyseydim diye düşündüm. Cody, arkamda yüzerken, yıllar boyunca gördüğü diğer Mae karakterlerini ve onların bu rolü nasıl oynadıklarını anlattı. Farklı karakterlerin repliklerini onların sesleriyle tekrarlayarak, nasıl konuşmam gerektiğine dair örnekler verdi. Öğrenmek istiyordum, daha iyi olmak için çabalıyordum… Ama aklımda sürekli Joe’nun ne kadar iyi bir yönetmen olduğu vardı.Yüzmeyi bitirip tekrar tiyatroya dönerken, Cody günün geri kalanı için provaların iptal edildiğini söyledi.

“Sadece git,” dedi. “Burada hiçbir yere varamayacağız.”

Bu durum benim için çok şok edici ve utanç vericiydi. Yine de minnettardım.

Pallace bana Honda’sının anahtarlarını verdi ve ben de odama dönüp giyinmek için oraya gittim. O benimle gelemedi; çünkü o gece Cabaret gecesiydi. Duke’un benimle gelmesi güzel olurdu belki, ancak ikimiz de Amca Wallace’ın onu görmekle ilgileneceğini sanmıyorduk.

“Akşam yemeği sırasında Lee konusuna gelelim,” diyor Nell.

“Bekle, Lee kimdi yine?” diye soruyor Maisie.

Joe ciddi bir şekilde başını sallar. “Lee kim acaba?”

“Yedek oyuncu mu?” Emily, tabağına yeşil fasulyeler koyuyor. “Zengin adam mı?”

“Yeteneksiz ve hazırlıksız bir yedek oyuncu,” diye açıklıyor Nell. “O, tıpkı bodrumda saklanan o deli katillerden biri gibi. Ben de onun tekrar ortaya çıkmasını bekliyordum.”

“Ciddi misin?” diye soruyor Maisie. “Zavallı Amca Wallace hastanede, annemiz yüzünden neredeyse kan kaybından ölüyor ve sen hâlâ yedek oyuncuyu düşünüyorsun?”

“O, düşünülmesi gereken biriydi,” diyor Joe.

“Bunu bırakın!” diyor Emily. “Belki de Wallace Amca ölmüştür.”

Joe ve ben aynı anda başımızı sallıyoruz.

“Ona ne oldu?” diye soruyor Maisie.

“Özofageal varisler,” diyorum. “Bu, özofagusun alt kısmında bulunan damarlarda meydana gelen bir yırtılmadır. Gerçekten de, olmasını hiç istemeyeceğiniz bir durumdur.”

“Bunu nasıl düzeltiyorlar?” diye soruyor Maisie. Biliyorum ki, bu gece uyumadan önce, özofageal varislerin köpeklerde, domuzlarda ve tavşanlarda da görülüp görülemediğini araştıracaktır.

“Boğazın içine ‘Blakemore tüpü’ adı verilen bir şey yerleştiriyorlar. Tüpün ucunda bir baloncuk bulunuyor.” Kendimi durdurdum. “Unut gitsin. Bilmek istemezsin zaten.”

Emily çatalını yere bırakıyor.

“Duysuz olmak istemiyorum,” diyor Nell. “Amca Wallace’ın iyileşmesine ne kadar sevindiğimi biliyorsunuz.”

“Sadece sonbahara kadar hayatta kaldı.” Bunu söylemek bile beni derin bir nefes almaya zorluyor. Ne kadar da uzun yıllar önceydi! Sevgili, aptal ve inatçı Wallace Amca.

“O da siroz hastasıydı,” diyor Joe. “İçmeyi bir türlü bırakamadı.”

“Özofagüsüne bir balon yerleştirdiler ve o yine de içmeye devam etti mi?” diye soruyor Emily.

Joe ve ben başımızı sallarken, kızlar üzgün bir şekilde başlarını sallıyorlar.

“Bu onun son performansı mıydı?” diye soruyor Nell. “Seninle geçirdiği o gece…”

Komik olan şu ki, asla bilemeyiz. Wallace Amca da sahneye çıkarken bunun son gecesi olacağını düşünmemişti. Benim de son gecem geldiğinde bunu bilmiyordum; Emily karakterini canlandırdığım son geceydi bu, aynı zamanda gölde yüzdüğüm son gündü. "Sanırım öyleydi… Hastaneden çıktıktan sonra Chicago'ya geri döndü."

"Nell haklı," diyor Emily. "Lütfen bize Lee hakkında bilgi verin. Wallace Amca ile ilgili konuları daha sonra konuşabiliriz. Ama akşam yemeği yemek istiyorsam biraz dinlenmem gerekiyor."

Joe iç çeker, parmaklarını birbirine kenetler. "Wallace Amca'nın sahnede kan kaybederek öldüğünden bahsetmek akşam yemeğinizi berbat eder; ancak Lee'dan bahsetmek de benim akşam yemeğimi berbat eder." Bana bakıyor, ancak ben omuz silkiyorum. Buradaki hikayelerin çoğunu ben anlattım zaten. Eğer Joe'nun Lee hakkında konuşmak zorunda kalırsa, öyle olsun.

"Tamam," diyor o. "Öncelikle, bu benim sorunum değildi. Oyunun prömiyer gecesine kadar her şeyi ben hallettim. Bu benim sözleşme gereği yapmam gereken bir şeydi. Artık Lee, Gene'in sorunuydu."

"Gene'e ne oldu?" diye soruyorum.

"Çocuk televizyonu programları…" diyor Joe. "En son duyduğuma göre, Gene Sesame Street adlı programda yer almış. Gene yetenekli biriydi, ancak bu onun Lee ile başa çıkabileceği anlamına gelmiyordu. Ambulans uzaklaştıktan hemen sonra Gene, Lee'yi bulmaya gitti. Lee evine döndüğünde sahne hâlâ temizleniyordu. Gene'nin Lee'nin evine vardığı sırada gece saat on bir civarı olmalıydı."

"Şirkette tiyatrodan ayrılan tek kişi yedek oyuncuydu," diyor Nell.

"Bu iyi bir işaret değil," diyor Maisie.

Babaları başını sallıyor. "Gene durmadan kapıyı çalıyordu. İşte Gene'de hoşuma giden de buydu. Dışarıdan çok sakin biri gibi görünse de aslında çok inatçıydı. Orada belki on beş dakika kaldıktan sonra nihayet üst kattaki bir ışık yandı."

"Lütfen bana, karısını oraya göndermediğini söyleyin." Bu hikayenin bu kısmını hiç duymamıştım.

"Karısını aşağı gönderiyor."

Kızlar hep bir ağızdan inliyorlar.

Kapıyı altı inç kadar açıyor ve Gene'e çok geç olduğunu, Lee'nin de yatağa gittiğini söylüyor. Lee, gösteriden sonra çok yorgun durumda.

“O, gösteride yoktu!” diye ağlıyor Nell. Görünüşe göre onun akşam yemeği de berbat olacak.

“Gene, ondan lütfen adamı uyandırmasını rica ediyor. Bunun çok önemli olduğunu, adamın çok hastalandığını söylüyor. Kadın, adamın ölüp ölmediğini bilmek istiyor. Gene ‘Hayır, hanımefendi,’ diyor…” Yine bana bakıyor. “Soyadı neydi?”

Hatırlayamıyorum. Onu engelledim. Joe başını sallıyor. “Hanımefendi diyor ki, eğer Wallace Amca ölmediyse, o zaman Gene sabah ondan sonra aramalı. Gene de hanımefendiye, Lee’nin saat onda kapıyı açabileceğini, çünkü Lee’nin evden ayrılmayacağını söylüyor.”

“Sanırım burada bir tür… dinamik vardı.” Emily doğru kelimeyi arayarak duraksıyor. “Yani, burada belirli bir dinamik işliyordu.”

“Siyah bir adam, beyaz bir kadın, devasa bir ev, gece yarısı…” diyor Joe. “Evet, aralarında belirli bir dinamik vardı. Hatta sanırım bu dinamik, Gene’i kukla yönetmenliği alanına iten şey oldu. Tam o sırada Lee oraya giriyor; gözlükleri takılı, tamamen giyinik halde. Karısına bu kadar geç saatte kimin geldiğini soruyor. Ah, Gene… Sen olduğunu bilmiyordum. Böylece herkes bu durumu kabullenmek zorunda kalıyor.”

Maisie, tabağını bir kenara itiyor.

Lee, karısını tekrar yatağa gönderir ve ön verandaya çıkar; kapıyı da arkasından kapatır. Gene, ona ertesi gün sahne yönetmeni olarak görevine devam etmesi gerektiğini söyler. Bunun üzerine Lee, Wallace Amca’nın ölüp ölmediğini sorar. Gene hayır der. Lee hemen rahatlar. Gene’nin omzuna vurarak, “O iyi olacaktır,” der. “Görünüşe göre öyle değil gibi görünse de, inanın bana, bu adamı uzun zamandır tanıyorum. Her zaman işine devam eder. Eğer hastaneden buraya yürümek zorunda kalırsa bile, bunu yapar. Hiçbir gösteriyi kaçırmaz.”

Elini masaya vuruyorum. “O, gösteriyi kaçırıyor!” diyorum. Bunu, onun kanını emen kişi olarak, hastanede onu ziyaret eden kişi olarak söylüyorum.

Joe yine başını sallıyor; ne kadar da ölçülü bir davranış… “Bir süre döngü içinde konuşuyorlar: Gene açıklamalar yapıyor, Lee ise itiraz ediyor. Sonunda, hiçbir şey ima etmediğini düşünen Gene açıkça söylüyor: Şirket, Albert Long’un geri dönmesine izin vermeyecek. Lee ise Perşembe gecesi onun yerine görevi üstlenecek.”

Sonra birdenbire hatırladım. Joe bana bu hikayeyi çok uzun zaman önce anlatmıştı. Her şeyi hatırlıyorum. “Bu kısmı en çok sevdim!”

“Lee sadece ona bakıyor. Sonunda da ‘Bunu yapmak istemiyorum,’ diyor. Daha sonra içeri girip kapıyı kapatıyor.”

“Bartleby!” diye bağırıyor Nell. “O, ona Bartleby dedi.”

Kız kardeşleri de, ikisi de zeki kadınlar, boş boş bakıyorlar.

“‘Bartleby the Scrivener’,” diyor Nell. “Herman Melville’ın eseri. Bir bakın.”

“Bu şeyleri nasıl hatırlıyorsun?” diye soruyor Emily kız kardeşine.

“Bana güvenin,” diyor Joe. “Bu onun kasıtlı bir davranışı değildi.”

“Peki, ne oldu?” Nell neredeyse koltuğunda oturamıyor. “Bu rolü kim oynadı?”

“Babanız,” diyorum, gülümseyerek.

“Siz sahne yönetmeniydiniz mi?” Emily inanamıyor. Diğerleri de öyle. Bence Joe en mantıklı aday. Ama eğer onlardan bütün gece boyunca tahmin etmelerini isteseydik, muhtemelen doğru cevabı bulamazlardı.

Ertesi sabah Gene buraya geldi. “Bunu yapmak zorundayım,” dedi. Yani, geri kalan süre boyunca haftada üç kez Tom Lake’e gidip gelmem gerekiyordu. Zavallı Gene… Ona vurmak istedim, ama bu onun suçu değildi.

“Neden sen?” diye soruyor Maisie.

“O sahneyi zaten biliyordum.”

“Bütün bunları biliyordun mu?” Nell, babasına aşıktır; yani oyunu kurtaran gerçek babasına.

Joe, kafasının arkasını şiddetle kaşıyor; tıpkı Hazel’in kendi kafasını pençesiyle kaşırdığı gibi. “Üniversitedeyken ve Chicago’nun dışında bir yaz boyunca bu enstrümanı çaldım.”

“Oyuncu olmak mı istiyordun?” diye soruyor Emily.

“Yaklaşık on dakika kadar,” diyor o.

“Bekle bir dakika.” Nell bana bakıyor. “Önce George ile çıktın, sonra Editör Webb ile çıktın. Sonra da sahne yönetmeniyle evlendin.”

“Bunu hiç düşünmemiştim.” Kocama bakıp gülümsüyorum. “Ben aslında sahne yönetmeniyle evlendim.”

Hastane, günümüzdeki hastanelerin aksine oldukça küçük ve sıcak bir yerdi: Kırmızı tuğlalar, kırmızı sardunyalar… Albert Long’un odasının numarasını sordum. Resepsiyondaki kadın, bu bilgiyi bana vermekte çok mutluydu. Wallace Amca’yı sırtüstü yatarken ve derin uykuda

buldum. Başında mavi-sarı renklerde bir Michigan Üniversitesi futbol kaskı vardı. Bir formanın değil, bir kaskın… Ağzından kalın, kırmızı bir tüp çıkıyordu ve bu tüp yüz koruyucusuna bağlıydı. Acaba kanamaya neden olan şey bir beyin tümörü müydü? Yoksa kafatasındaki içeriği güvenli bir şekilde saklamak için mi futbol kaskına koymuşlardı? Gerçekten o olup olmadığını görmek için yatağın kenarına sessizce yaklaştım.

"Bu rahatsız edici," dedi yan taraftaki yatakta yatan kadın. "Ama ne kadar çabuk alışacağınıza şaşıracaksınız."

Aslında durum o kadar rahatsız ediciydi ki, odadaki ikinci kişiyi fark edemedim bile. Bu kişi, şık giyimli, sarışın bir kadındı ve elinde Architectural Digest dergisinin açık halini tutuyordu. Kadının yatağı ise, havuz kenarındaki şezlongların bulunduğu açıya göre ayarlanmıştı.

"Merhaba!" dedi alçak bir sesle, sonra gülümsedi. Dudaklarında ruj vardı. Çok tanıdık görünüyordu; acaba bir aktris mi diye merak ettim. Birbirimizi tanıma yeteneğimiz vardır.

"Nasılmış?" diye fısıldadım karşılık olarak. Aslında bunu bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Amca Wallace, hastane yatağında yatıyordu ve başında Wolverines takımının kaskı vardı. Çok yaşlı görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Buradaki kimse, onun ölmediğinden başka bir şey söyleyemiyor." Kalp monitörünün düzenli bip sesleri de bunu doğruluyordu.

"Neden kask takılıyor?"

Başını sallayarak, "Ah, öyle mi," dedi. "Anladığım kadarıyla, ağzından çıkan tüp, vücudunun içindeki bir balona bağlı. Bu balon sayesinde yemek borusunun kanaması engelleniyor. Kırmızı tüpün kaskın maskesine bağlanması gerekiyor ki her şey yerinde kalabilsin."

Başımı salladım ve elimi onun bileğine koydum. Tüplerin nereye gittiği konusunda düşünmek istemiyordum. Kimse bunu istemez zaten.

"Dün gece oyunu izlediniz mi?" diye sordu.

Yine başımı salladım.

Meğerse bu hastanenin doktorlarından biri de oradaki izleyiciler arasındaymış. Her şeyin berbat olduğunu söyledi. Zavallı Albert… Bu arada, ben Elyse'im. Elini hafifçe salladı. "İkinci eşim."

Wallace Amca'nın bir eşi mi vardı, yoksa iki eşi mi? "Onun evli olduğunu bilmiyordum," dedim.

Sonra beni tamamen farklı bir ciddiyetle değerlendirdi. "Siz ikiniz mi? Siz daha on dört yaşında mısınız?"

Ellerimi kaldırdım. “Hayır, hayır! Ben oyundaki Emily’im. Sadece birlikte çalışıyoruz, hepsi bu.”

Dergisini kapattı ve bir anlığına gözlerini kapadı. “Üzgünüm. O her zaman en iyi seçimleri yapmaz.” Tekrar bana baktı. “Bu, sizin harika bir seçenek olmayacağınız anlamına gelmez. Sadece…”

“Anlıyorum,” dedim. Aslında anlamıyordum, ama yorgundum.

“Şu an genç bir eşi var; ya da en azından benden daha genç. Ama senin kadar genç değil tabii.”

“O geliyor mu?” Aynı hastane odasında bulunan ikinci ve üçüncü eşler… Bu gerçekten ilginç bir durumdu. Belki de ilk eş de oraya gelebilirdi.

“Albert ve üçüncü eşi şu an ayrılma sürecindeler. Sanırım bu yüzden beni kişisel iletişim kişisi olarak belirtmiş. Ya da belki de Tom Lake, onların bilgi formlarını hiç güncellemiyor. Her neyse, beni aradılar ve işte buradayım.”

“Sizce diğer eş, olanları biliyor mu?”

Omuz silkti; sanki bu onun sorunu değilmiş gibi. Sanırım gerçekten de öyleydi. “Planım, onu mümkün olan en kısa sürede buradan çıkarmak, Chicago’ya geri götürmek ve oradaki yetişkinler için olan hastaneye yatırmak. Tiny Town’a saygısızlık etmek istemem, ancak bence onun için futbol kaskından daha gelişmiş bir tedaviye ihtiyacı var.”

“Bu çok güzel bir davranış.” Boşanma ile ilgili bildiğim her şey, filmlerde gördüklerim ve romanlarda okuduklarımdı. Eski eşin, eski kocasını hastaneden eve getirmek için devreye girdiği bir durumu hiç hatırlamıyorum.

Elyse, onun zorlu nefes alışverişlerini görebilmek için yan döndü. “Çocuklarımız var,” dedi. “Şimdi yirmili yaşlarında, ama yine de çocuklar, anlıyor musun? Onlar onu çok seviyorlar. Wallace Amca’yı izleyerek büyüdüler. Onun harika bir baba olduğunu düşünüyorlar; çünkü televizyonda böyle bir baba rolünü oynuyordu.” Neden bunları bilmeliyim ki? Neden her şeyi bilmek zorundayım? Çünkü altı hafta boyunca yan yana durup, gün be gün aynı sözleri tekrarladık. Her şeye şaşırmamın ne kadar saçma olduğunu biliyordum. Wallace Amca’nın çocukları yoktu. Kız kardeşinin öksüz çocuklarını yetiştiriyordu. Sahne yönetmeninin ise kimse yoktu; çünkü o aslında “tanrı” gibiydi. Ona yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını sordum.

“Belki de onun odasını toplayabilirsiniz. Bu oldukça faydalı olur.”

“Tabii, bunu yapabilirim.”

Bacaklarını uzattı ve esnedi. Muhtemelen tüm gece boyunca araba kullanmıştı. “Uyandığında ona senin geldiğini söyleyeceğim. Ona, o oyundaki tatlı kızın onu görmeye geldiğini anlatacağım. Adının ne olduğunu söylemiştin?”

Ona, o kişinin Emily olduğunu söyledim.

“Ne zaman öldü?” diye soruyor Emily bana. Sesinde o kadar çok şefkat var ki. Eğer bu hikayeyi daha erken yaşlarda anlatmış olsaydık, Emily muhtemelen Wallace Amca’nın kendi babası olduğuna inanarak büyürdü. Ama aslında bu durum daha da kötü olabilirdi.

Joe’ya bakıyorum. “Sonbahar mı? Belki de kış… Hatırlayamıyorum.”

Maisie telefonunu çıkarıp onun adını giriyor. “28 Temmuz 1988.” Daha sonra onun üç eşinin, iki çocuğunun ve oynadığı önemli rollerin isimlerini okuyor. “Bu aktör, sevgili Wallace Amca olarak hatırlanacak. İkinci eşi Elyse Adler’di. O, dizide iki sezon boyunca Wallace’ın kız arkadaşını canlandırdı.”

Telefondaki onun küçücük resmine baktım. “Aman Tanrım.”

Nell ve Emily, onun güzel yüzünü görebilmek için eğiliyorlar.

“Yani, onu gördükten sadece birkaç hafta sonra öldü.” O yaz o kadar çok şey oldu ki, karmaşa içinde onu unutmuştum. “Kaç yaşındaydı?”

Maisie bir anlığına ekranı aşağı yukarı kaydırıyor ve diğer iki kadını hayranlıkla izliyor. “20 Ocak 1931’de doğdu, 28 Temmuz 1988’de vefat etti. 56 yaşındaydı.”

“Ne?”

Ekrani bana gösteriyor. İşte orada. Kendi çocuklarının hiçbir resmi yok; sadece kollarında o küçük, yetim çocuklar var.

“O da benim yaşımdaydı,” diyorum.

Emily başını sallıyor. “Siz elli yedi yaşındasınız.”

OceanofPDF.com

14

Ben elli yedi yaşındayım. O ise yirmi dört yaşında. Akşam yemeğinden sonra kızlar, Hazel ile birlikte birkaç battaniye ve altı kutu bira alıp dışarı çıkıyorlar. Arkadaşlarından uzakta bir yerde oturup "The Promised Man" filmini izlemeyi planlıyorlar. Tam da yüksek otların arasında parlayan son ateş böceklerinin ışıkları söndüğü sırada… Bu film eğlenceli bir film; çünkü mutlu bir film değil aslında. Aksine, çok üzücü bir filmdi. Ama günümüzde işle ilgili olmayan aktiviteler çok nadir gerçekleştiği için bu film eğlenceli geliyor insanlara. Benny de orada onlarla buluşacak. Rüzgarsız bu gecede, Otts ailesi iki ağaç arasına devasa bir çadır kurmuş. Bir video projektörleri de var. Joe ve benim de oraya gelip gelmek isteyip istemediğimizi soruyorlar, ancak ben reddediyorum. Onlar, bizim burada kendi "Peter Duke Film Festivalimizi" düzenlediğimizden habersizler.

"Şu mu?" Kızlar gittikten sonra Joe, bulaşıkları lavabonun içine yerleştiriyor.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum." Arka kapıyı açıp masa örtülerini dışarıya atıyorum ve masayı siliyorum.

"Yine de harika bir eser. Kesinlikle Duke'un en iyi eserlerinden biri."

Kocamın kolları sıvanmış ve sıcak su gözlüklerini buğulandırıyor. Joe'nun neler yapabileceğini unutmak çok kolay; ancak aynı zamanda hatırlamak da çok kolay. "Hiç pişman oldun mu?"

Gülüyor. "Şu an Los Angeles'ta yaşayabilirdik."

"Üçüncü eşiniz olabilirsiniz."

"Gel, kurulan." Bana bir havlu uzatıyor.

Anlamıyormuşum gibi davranmıyorum. Kızların bana söyledikleri tam olarak bu: "Üzgün müsün? İstemiyor musun?" Ama Joe, benden daha

iyiydi. Bazen, eğer orada kalsaydı ne yapardı diye merak ediyorum. "Çok iyiydin."

Başını sallıyor. "Çok iyisin," diyor ve beni düzeltiyor. "Tam da böyle demelisin."

"Hem geçmişte de böyleydi, hem de şu an böyle. Her iki durum da doğrudur."

"Geçmişte fazla zaman harcıyorsun." Elindeki sıvı sızdıran Pyrex kapı bana uzatıyor.

"O zaman, bunun içinden nasıl çıkacağımı söyleyin bana."

Başını sallıyor. "Başka çıkış yolu yok, sadece içeriden geçmek mümkün."

"Çok iyi bir sahne yönetmeniydiniz."

"Ben Wallace Amca değildim."

"Sen farklıydın, hepsi bu. Kendi başına bir insandın." Gerçekten de, başka hiç kimse benim için Sahne Yönetmeni olamazdı; bu rolü amcam Wallace üstlendi. Ama Joe'nun içindeki iyimserlik ve sağlıklı görünümü, gözlerinin altındaki koyu halkalar bile azaltamazdı. Kimse Sahne Yönetmeninin genç bir adam olabileceğini düşünmez… Ama neden olmasın ki? Tanrı her şey olabilir. "Sen çok güçlü bir insandın."

"Ve sen…" Dönüp bana bakıyor; ellerinde ıslak bir tabak var.

Gözlükleri yerine koymaya başlıyorum. Onun düşüncesini bitirmesini bekliyorum, ancak hiçbir şey söylemiyor. "Ne diyordum ben?"

"Sen Emily'din. Seni sonsuza dek izleyebilirdim ve nasıl yaptığını asla anlayamazdım. Sahnedeyken geçirdiğin her an için sana inandım. Herkes de öyleydi."

Onu öpmek için parmak uçlarıma kalkıyorum ve o da benim öpücüğüme karşılık veriyor. "O oyunda birlikteydik. Bunu düşündüğünde gerçekten mucizevi bir şey."

"Haftada üç kez oraya gidip geliyorlar." Joe, havluyu elimden alıp ellerini kuruluyor. "Wallace Amca'yı içki içtiği için öldürmek istedim; Lee'yi ise sadece kendisi olduğu için öldürmek istedim."

"Peki, neden böyle yaptın?" diye soruyorum. "Yani, Gene'nin sana güvendiğini ve herkesin zor durumda olduğunu biliyorum. Ama biz, oyuncularla dolu bir yaz kasabasında yaşıyorduk. Tom Lake'de daha önce hiç kimse sahne yönetmenliği yapmamış olamaz. Birisi bu işi üstlenebilirdi. Bir kez oyunu sahneleyip sonra da Gene'ye bu rolü verebilirdiniz."

"Bu zaten planlanmış olan şeydi."

“Plan neydi?”

Gene’e en fazla bir veya iki kez bunu yapacağımı söyledim. Ona, bu rol için uygun birini bulması için gerekli zamanı vereceğimi, ardından işi bırakacağımı belirttim.

Ken ve Maisie’nin ihtiyaç duyduğu her türlü yardım: kitaplar, ağaçlar, vergiler, evin bakımı… Bunların her biri onun dikkatini gerektiriyordu. Şimdi bunları, onlarla tanıştığım yaz mevsiminde asla anlayamayacağım bir şekilde anlıyorum. Joe, onları kurtarmak için gelen bir kurtarıcıydı. Onun beş dakikası bile yoktu; haftada üç kez performans sergilemek ise mümkün değildi. “Peki, neden fikrini değiştirdin?”

Kocam orada duruyordu. Wallace Amca’nın projeden ayrılmasından benim de projeden ayrılmama kadar kaç kez sahne alındı acaba? Joe ile birlikte o oyunda ne kadar süre rol aldık ki? Bir hafta mı? İki hafta bile değil. “Ben mi?”

“Seninle birlikte sahnede olmaktan hoşlandım.”

“Benimle sahnede olmaktan hoşlanıyordun, ama bana aşık değildin, öyle mi?”

Gözlerini kapatıyor, gülümsüyor. “Gençtim. Ne olduğumu hatırlamıyorum.”

“Benimle aşık mıydın?”

Omuz silkiyor. “Belki de öyleydim,” diyor.

Wallace Amca’nın odası, bizim yaşadığımız yerin arkasında bulunan küçük bir kulübeydi. Adeta bir peri masalındaki gibi güzel bir yapıydı; televizyon yıldızlarının kalabileceği türden bir yerdi. Daha önce orayı hiç görmemiştim. Benim odam ise göle bakıyordu. Eğer Duke, daha iyi bir konaklama yeri elde etmek için benimle aynı odada kalmak istiyorsa, Wallace Amca’nın odasında kalmalıydı. Kulübenin oturma odasında şömine vardı; rahat bir kanepe ve televizyon da bulunuyordu. Dünyada böyle adaletsizliklerin var olduğunu kim bilebilirdi ki? Şöminenin üzerinde gri bir köpeğin resmi asılıydı. Kulübede ayrıca küvet, mutfak ve kırmızı papatyalarla çevrili küçük bir taş teras da vardı. Duke’un hastaneye gitmek isteği yoktu; ancak kulübeye girmek için sabırsızlanıyordu.

Kapı açıktı; çünkü Tom Lake’daki her şey açıktı. Yerler o kadar düzenliydi ki, aklıma ilk gelen şey, yönetimin muhtemelen işleri halletmek için birini göndermiş olmasıydı. Ancak birkaç dakika sonra oradaki

eşyaların ne olduğunu fark ettim: Komodinin üzerinde "Son Derece Etkili İnsanların 7 Alışkanlığı" adlı kitabın bir kopyası vardı; yanında da bir kol saati bulunuyordu. Wallace Amca oyun sırasında cebinde saat taşırdı. Siyah deri çantası ise banyodaki lavabonun üzerindeydi. Duke, çantanın içindekileri parmağıyla karıştırdı ve ilgisini çeken iki şişe buldu.

"Onları geri koyun," dedim. "Belki onlara ihtiyacı olur."

"Belki onlara ihtiyacım olacak." Duke yatağa yaslandı, kollarını iki yana açtı; her elinde birer adet turuncu renkli reçeteli ilaç şişesi vardı. "Wallace Amca artık sınırsız miktarda ilaç alabilecek durumda."

Dolabın çekmecesini açtım; içinden onun iç çamaşırlarını ve çoraplarını buldum.

"Buraya gelin." Duke, şişeleri küçük çıngıraklar gibi salladı.

Yatağın yanına gittim, sonra da ellerim ve dizlerim üzerine çökerek yatağın altına baktım. Orada iki adet boş bavul buldum.

"Ne zamandan beri hiç eğlenceli değilsin?" diye sordu, güzel başını kaldırarak.

Her ne sebepten olursa olsun, bunu ciddi bir soru olarak aldım. Acaba Wallace Amca'nın kucağıma kusmasından sonra hiç eğlenceli olamadım mı? Hayır, bekleyin… Aslında bu olaydan daha öncesiydi. Mae karakterini canlandıracak yeteneğimin olmadığını fark ettiğimde… Ama yine de onu canlandırmaya devam edecektim. Ayrıca, Emily karakterini canlandıramayacak yaşa geleceğimi fark ettiğimde de… Oysa Emily karakterini canlandırmak benim en iyi yaptığım şeydi.

"Aman Tanrım, ağlıyor musun?" Duke, hap şişelerini bir yana bıraktı ve benim elimi tutmak için oturdu. Ben başımı salladım. O da beni kucağına çekti ve öptü.

"Tamam, kriket," dedi. "İşte planımız: Öncelikle bir sigara içeceğiz. Ah! Bana öyle bakmayın. O bir daha asla geri dönmeyecek; bu yüzden hiçbir şey fark etmeyecek. Üstelik Wallace Amca da kendisi de ara sıra sigara içerdi. Beni dinleyin. Bir sigara içtikten sonra her şeyi toplayacağız. Buranın durumundan anladığım kadarıyla bu işlem dört dakikadan fazla sürmeyecek. Eşyalarını valizlere koyduktan sonra bu yatağı da kullanacağız; çünkü daha önce hiç kullanılmamıştı. Tamam mı?" Beni kucakladı ve ardından öptü. "Çok zaman almaz."

İki sigara yaktı ve bana bir tane verdi. Sigaralarımızı bitirdikten sonra, planlandığı gibi ayağa kalktı. İlk bavulu açtı ve kitabı ile komodin saatini içine koydu. Tabii ki, o saatin Tom Lake'a ait olabileceğini de düşündüm.

Saati bir mendille sardı ve çantının yan cebine yerleştirdi. Bunu yapması, hapları almasının telafisi gibi geldi bana. Dolabı açtım ve iki takım elbise, gömlekler ve rahat pantolonlar çıkardım. Komodinin üzerinde yirmilik banknotlardan oluşan düzgün bir yığın vardı; onları da takım elbisenin cebine koydum. Onun pijamalarını da buldum. Yemin ederim, bunlar televizyonda giydiği pijamalardı; en azından aynı modeldeydi: mavi ve beyaz çizgili pijamalar. Babalar Günü'nde yetimler ona yatağında kahvaltı getirdiğinde o pijamaları giymişti. Aynı şekilde, küçük kız gece yarısı, ölmüş annesiyle ilgili bir rüya yüzünden ağlayarak onu uyandırdığında da o pijamaları giymişti."Hadi gel," dedi ve yatağın örtülerini kaldırarak onun için yer açtı.

Dolapların çekmecelerini kontrol etmeye devam ettim; Duke ise mutfağa gitti. Mutfakta bir şeyler arayacağım aklıma gelmemişti. Sonra onun uzun ve alçak bir şekilde ıslık çaldığını duydum.

"Ne?"

Dondurucu, votka ile doluydu. Gururlu Rus askerleri, buz makinesinin yanında omuz omuza duruyorlardı. Ben de yanlarına gidip baktım. Soğuk hava gerçekten harikaydı. "İşte sorun da burada," dedim.

Duke içeriye baktı. "Onun her zaman bir cin satıcısı olduğunu düşünmüştüm."

"Sanırım öyle. Sanırım bu yüzden votka hâlâ burada."

Duke, açık olan şişeyi çıkardı ve kapağını çevirerek içmeye başladı. Gözlerini kapattı ve titredi. "Amca Wallace'a," dedi. "Za lyubov." Şişeyi selam olarak kaldırdı, sonra bana verdi. Hava çok sıcaktı; şişeyi dudaklarıma götürmeden önce alnıma dokundurdum.

Alkol hakkında konuşmak için şimdi de her zamanki gibi uygun bir zaman.

O yaz, Duke'un içki içme alışkanlığı, Tom Lake'daki diğer insanlardan farklı değildi. Sahne dışındaki zamanlarda vakit geçirmek için hepimiz içki içerdik. Duke, çoğundan daha fazla içtiğini kabul ederdi (ancak Wallace Amca'dan daha az). Yine de, yutak bölgesinde herhangi bir sorun yaşama ihtimali yoktu.

Ama "Fool for Love", dengeyi değiştiren unsur oldu. Aslında "Fool for Love"e "Fool for Tequila" da denilebilirdi; çünkü tequila şişesi, oyunun büyük bir bölümünde önemli bir rol oynuyor. Bu şişe Eddie'ye ait; oyun başladığında şişe dolu, oyun bittiğinde ise boş. Eddie çok içer; bağımlılığı olan Mae de oldukça fazla içer. Diğer iki karakter olan Yaşlı Adam ve

Martin de biraz içerler. Duke'a göre, eğer sahne yönetmeni bir karakterin tequila içmesini istiyorsa, bu durumda aktör olarak tequila içmek onun sorumluluğuydu.

Berbat bir içiciydim.

"Bunun sebebi, pratik yapmamanızdır," dedi Duke. "Bakın, sigara içme alışkanlığınız ne kadar iyileşti!"

Artık prova sırasında herkes sigara içiyordu. Saat ondu ve ben üçüncü sigaramın yarısını içmiştim bile.

"Eddie'nin bir sorunu var," diye prova sırasında Cody'ye söyledi. "Mae'nin de bir sorunu var. Yaşlı Adam'ın da bir sorunu var; ancak onun da kendine has alışkanlıkları var." Yaşlı Adam viski içerdi; tabii arada bir tekila da içerdi.

"Peki ya ben?" diye sordu Martin karakterini canlandıran adam. "Benim bir sorunum mu var?" Martin karakterini canlandıran kişi, Sault Ste. Marie Chippewa kabilesinden olan Homer'di. Kendisiyle dalga geçiyordu. "Kendi hikayenizi kendiniz uydurmalısınız." Duke, prova için aldığı şişeyi ona verdi.

Cody ne yapacağını bilemedi. Cody, Sam Shepard'ın sahne yönlendirmelerini bir tür "Nicene Creed" gibi kabul etti. Duke'un deli saçması talimatlarını dinledi; ancak bir grup aktörün bu kadar çok alkol altında nasıl çalışabileceğini anlayamadı. "Bunu provalarda da mı yapmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Prova yapmak, bir rolü oynamak için hazırlanmak anlamına gelir," dedi Duke. "Kimse, prömiyer gecesinde ilk tekila şişesini içtikten sonra hayatta kalabileceğini sanmaz. İşte bunu Mae'ye de sürekli söylüyorum. Buna adım adım hazırlanmak gerekir."

Bunun işe yaramasını istiyordum. Bu rolde iyi olabilmek için her şeyi yapardım; Duke kadar iyi olmak istiyordum. Hatta, hiç sevmediğim Cody'yi bile memnun etmek istiyordum. Sadece sabahın erken saatlerinde tekila içmek istemiyordum.

Kalemimin ucunu ısırarak düşüncelere dalmış olan Cody, "Bu oldukça mantıklı bir açıklama." dedi.

"Bu mantıklı değil." Odadaki yetişkinin o olmasını umuyordum; tıpkı Joe'nun odadaki yetişkin olması gibi. "Mantıklılık, bir şeyin gerçekmiş gibi görünmesidir. Mantıklılık, boş bir tequila şişesine musluk suyu dökmek demektir." Üç karakterin de erkek olduğu, oyunun yazarının ve yönetmeninin de erkek olduğu bir oyunda tek kadın olmanın sorunu şuydu:

Ne dersem diyeyim, hep kızgın ve kadınsı bir şekilde konuşuyormuşum gibi geliyordu. “Bu sadece bir şişe. Bu şişe ne Eddie için, ne de Mae için ayrılmış bir şişe. Eğer kendinizi sarhoş ediyorsanız, geri kalanımızı da aynı kaderle baş başa bırakmış oluyorsunuz.”

Homer omuz silkti. Eski bir uyuşturucu bağımlısı olan Sal tarafından çok başarılı bir şekilde canlandırılan Yaşlı Adam ise her şeye razı olduğunu söyledi. Aksesuar sorumlusunun ona bir şişe viski getirmesi gerekiyordu; tercihen Jim Beam olursa daha iyi.

“Sanırım denemekte bir sakınca yok,” dedi Cody. Provaların başlarında bile, Cody zaten benden hoşlanmıyordu.

Duke masaya vurdu. “İşte şimdi mantıklı konuşuyorsun!”

Pallace’a baktım; o, köşede oturmuş, senaryosuna bir şeyler çiziyordu. Gözlerini kaldırdığında çok sessiz bir şekilde “Yardım edin,” dedim.

Başını salladı. “Kaderime terk edilmişim,” diye dudaklarıyla bana söyledi.

Jose Cuervo’nun sabah provalarında kullanılması, mümkünse bile, benim rolümü daha da berbat hale getirdi. İçkiyi yudumlamak yerine, bardağımla oynadım ve dudaklarımı sıkıca kapattım. Ne kadar rahatlamaya çalışırsam çalışayım, sahte davrandığım her halinden belli oluyordu. Çünkü gerçekten de sahte davranıyordum. Akşamki “Our Town” gösterisini düşünüyordum. Kimse sarhoş bir Emily’yi görmek istemezdi.

Ancak erkeklerin durumu farklıydı. Alkol sayesinde üçünün performansı da büyük ölçüde iyileşti. Gerçekten harika bir performans sergilediler. Gerekli olduğunda öfkeleniyor, sonra tekrar sessizliğe bürünüyorlardı. Baştan beri iyi bir performans sergileyen Duke ise şimdi adeta çılgına dönmüştü. Daha uzun boylu, daha güçlüydü. Gerçekten de korkutucu bir şekilde etkileyiciydi. Yatağın çubuklarını tek tek yakaladı. Beni yere fırlattı ve üzerime çıktı. Kot pantolonunun üzerinden bile ereksiyonunun bacağıma baskısını hissedebiliyordum. Ben ise onun yanında hiçbir şey değildim.

“Biraz içmeyi dene,” dedi, ben hayal kırıklığı içinde çığlık attığımda.

Denedim işte. Erkeklerin içtiğinin sadece küçük bir kısmını içtim; yine de başım dönüyordu ve repliklerimi unutuyordum. Cuervo’nun içinde, şişenin dibinde kıvrılmış o üzücü solucanlar yoktu. Ama her seferinde şişeyi ağzıma götürdüğümde onları düşünüyordum; mide bulantısı hissediyordum.

O savaşta sadece bir tek savaşı kazandım. Belki de bu savaş, hepimizin hayatını kurtaran savaştı. Talimatlarda bir şişe tequila yazıyordu; ancak

şişenin boyutu belirtilmemişti. Duke, şişenin beşte biri büyüklüğünde olduğunu iddia etti. Ben ise bir pint büyüklüğünde olduğunu söyledim.

"Bir pint mi?" diye sordu Duke.

"Ya da belki de yarım galonluk bir kap olabilir," dedim. "Kulp olan bir kap alın."

Bu sefer Cody benim tarafımı tuttu. "Bence bir bira içmek mantıklı olur."

Duke biraz itiraz etti, sonra vazgeçti. Beşinci kadehi kontrol etmek zordu; bunu kabul etmese de… Ben kendi payımı içmiyordum, bu yüzden bu işi o üstlenmek zorundaydı. İster istemez, gösterinin sonunda şişe boş olmalıydı. Duke şöyle derdi: "İçki içmek bir tür 'kas egzersizidir'. Bu kasın formda kalması gerekir." Zararlı etkilerinden kaçınmak için bir sürü yöntemi vardı; ancak bunların çoğu bol miktarda su içmek ve üç adet aspirin almak şeklindeydi. Provaların ardından uzun bir yüzme yapardı ve akşamki gösteri için kendini hazırlardı. Onun boğulmaması için her zaman onunla birlikte göle giderdim. Eğer boğulursa ne yapacağımı hiç bilmiyordum. O zamanlar mayom asla tamamen kurumazdı; her seferinde giydiğimde hâlâ ıslaktı.

Duke'un nasıl bu kadar çok içki içip de hâlâ iyi performans sergileyebildiğini anlayamadım. Ben de iyi olmak istiyordum, ancak bu çabalarım sadece beni daha da beceriksiz gösteriyordu.

Temizliği bitirdikten sonra, Joe keçilere bakacağını ve ahırda halledilmesi gereken birkaç iş daha olduğunu söylüyor. Sadece bir dakika süreceğini belirtiyor. Ben de "Tamam" diyorum. Ayrıca keçilere benim adıma iyi geceler dilediğini söylüyorum. Bir süre geçtikten sonra, kapının yanındaki sepetten el fenerini alıp Otts'ların bulunduğu yöne doğru yola çıkıyorum.

Kiraz ağaçlarının yaprakları ay ışığıyla gümüşi bir renge bürünmüş. El feneriyle bakıldığında, kirazların ağırlığından dallar eğilmiş durumda. Bu manzara, süt sağılmayı bekleyen inekleri hatırlatıyor bana. En kısa yolu seçiyorum; yoldan değil, bağın içinden geçerek. Sanki yapmamam gereken bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum. Ama ne yapmamalıyım ki? Bir film izlemeye gitmek mi? Joe'nun umurunda bile olmaz.

Eğer ondan rica etseydim, Joe da benimle birlikte gelirdi. Kızlar da battaniyelerinde bana yer açmaktan memnuniyet duyardı. Ama ben,

kimsenin bilmediği bir düşünceyi, bir eylemi, bir anıyı yaşamak istiyorum. Bu filmin bir kısmını tek başıma izlemek istiyorum.

Tepenin dibinde, o berbat, sevimsiz armut ağaçlarının yanından geçiyorum. Ott'ların beş çocuğu var. Kızlarımız küçükken, her birinin yaşıtları olan Ott çocuklarıyla oynamaları mümkündü. Birlikte gece geçirirler, kamp yaparlar ve ödevlerini birlikte yaparlardı. Ancak tüm bunlar, o berbat armut ağaçları yüzünden engelleniyordu. Zamanla kızlarımız Ott'larla olan ilişkilerini kestiler. Yazın onları severlerdi; ancak günler kısalmaya ve hava soğumaya başladıkça, planlarını son dakikada iptal etmeye başladılar. Kışın ise okul dışında Ott'larla hiçbir şey yapmazlardı. Komşularımızın evinde bir sorun olduğundan şüphelenmiş olabilirim… Ancak bu durum her iki yönde de geçerliydi: Genç Nelson'lar genç Ott'ları ziyaret etmez, genç Ott'lar da hava soğuduğunda genç Nelson'ları görmeye gelmezlerdi. Bir gün, Ott'ların iki kızını okuldan alıp eve getirdim.Nedenini hatırlamıyorum, ancak bu pek de olağandışı bir durum değildi: Hepimiz başkalarının çocuklarını taşırdık, onlar da bizim çocuklarımızı taşırlardı. Belki de Patsy Ott, büyük oğlunun diş tellerinin ayarlanması için onu götürüyordu; ya da belki de çocuklarımızdan ikisi birlikte bir bilim projesi üzerinde çalışıyordu. Ancak eve dönme zamanı geldiğinde ağlamaya başladılar. Ağlamayı bir türlü durduramadılar.

"Ne?" diye sordum onlara. "Sizinle birlikte yürüyeceğim."

Onlara ne rehberlik edilecekti, ne de teselli verilecekti. Sonunda, dokuz yaşlarında olan Maisie, bana banyoya gelmem için işaret etti. Kapıyı sessizce kapattı ve tuvalet kapağına oturdu; dizlerini çekerek kendini küçük göstermeye çalıştı. "Onları kovun," diye fısıldadı.

"Onları bitişik eve götürün mü?"

Bana baktı; yeşil gözleri çok büyüktü. Maisie neredeyse ağlayacaktı.

"Neden? Orada ne var ki?"

Bütün bunların içinde bir tür yemin de vardı. Bu kısmı hiç anlayamadım. Adını söylemek, durumu çok daha tehlikeli hale getiriyordu. Ama Maisie artık çaresizdi ve arkadaşlarını kurtarmak istiyordu. "Armut ağaçları," dedi.

"Peki ya onlar?"

Gözlerini kapattı ve umutsuzluk içinde başını salladı. "Onların yanından geçemezsek, oraya ulaşmanın başka bir yolu da yok."

Doğruydu, yolda yürümelerine izin verilmiyordu.

Yazın, armut ağaçları oldukça güzeldi. Yazın, bir armut ağacının çirkin yönleri, yapraklar ve armutlar tarafından gizleniyordu. Ancak bu "kılıflar" kaldırıldığında, armut ağaçları artık tehlikeli varlıklardan başka bir şey değildi. Geceleyin bu çıplak armut bahçesinden geçmek, ölümle yüzleşmek demekti. Ağaçların dalları, sanki karanlıkta saklanan bıçaklar gibiydi… Çocuk kaçıran, çocuk öldüren varlıklar… Görünüşe göre, sadece Nelson ve Otts aileleri değil, Grand Traverse County'de bir bahçede büyümüş neredeyse herkesin armut ağaçlarıyla ilgili korkuları vardı. Zamanla bunları unuttular; ya da daha kötüsü, hatırlayıp da bunu komik buldular. Tüm çocukları toplayıp onlara "Dairy Bar'a dondurma yemeye gideceğimizi" söyledim. Bir hafta sonra Dairy Bar sezon sonu için kapanacaktı; bu yüzden mümkün olduğunca çok dondurma yememiz gerekiyordu… Akşam yemeği iştahımızı kaçırmasına rağmen…Hepimiz doyduğumuzda, Ott çocuklarını onurları yerinde kalarak eve bıraktım.

"Bunlar armut ağaçları," diye fısıldadım onların annesine. Patsy Ott'un yüzünde armut ağaçlarıyla ilgili anıların belirdiğini görebiliyordum.

Maisie, o gece bizim aramızda uyumak istediğini söyledi. Ağaçların tepeden yukarı çıkıp korkunç dallarıyla yatak odasının penceresini kırıp onu götüreceklerinden emindi. Ancak ışıklar söndürülür söndürülmez hemen yatağından fırladı. "Nell'i götürecekler!" diye bağırdı.

Hikayeye geç kalarak dahil olan Joe, onu kollarının arasına aldı. "Nell'i kabul etmeyecekler," dedi. "Eğer seni arıyorlarsa, Nell'i asla kabul etmezler."

"Baba, bunlar ağaçlar," diye nefes nefese kaldı. "Onlar arasındaki farkı bilmiyorlar."

Joe kalktı ve kız kardeşini, derin uykudaki halde geri getirdi. İki küçük kızımız için yatakta yer açtık. Emily'yi düşünmedik; çünkü Emily'nin kendine ait bir odası vardı. Ayrıca, armut ağaçlarının da Emily'yle uğraşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Bütün bunlar aklıma geceleyin bağın içinden yürürken geliyor: Dördümüz birlikte yatakta yatıyorduk ve ne kadar çabuk uyuduğumuzu hatırlıyorum.

Tepenin üzerine çıktığımda Duke'u görüyorum; devasa yüzü, uzaklarda bir ay gibi parlıyor. Otts'ların tarlasının karşısında, çiftçiler ve aileleri birbirlerinden ayrı oturuyorlar. Her aile kendi battaniyesinin üzerinde oturuyor; belki de yirmi kadar battaniye orada serili. Duke'un ışığı onların üzerine düşüyor. Ne dediğini duyamıyorum, ancak sesinin hüzünlü tonunu hissedebiliyorum. Bu ses, akşamın cırcır böceklerinin sesiyle birleşiyor. O

bir film yıldızı, bir aktör. Tanıdığım kişiden çok daha fazlası… Aynı zamanda o kişi de o.

Filmin hangi bölümünde olduğumuzu tam olarak hatırlamıyorum. Adam, çorak bir araziye bakıyor. Yanındaki kadına dönmeden bir şeyler söylüyor. Kadının saçları uzun ve dağınık; rüzgar saçlarını kadının gözlerinin önüne getiriyor. The Promised Man filmini on yıl önce, ilk çıktığında izlemiştim. Bir daha asla izlemek istemedim. Filmdeki karakterin adını hatırlamıyorum; ancak onun ne tür sorunlarla karşı karşıya olduğunu anlamak için yüzüne bakmak yeterli. Karısını ve iki güzel kızını sevdiğinden eminim. Ailesi, onun işini kaybettiğinden habersiz. Ne kadar içki içtiğini de bilmiyorlar. Hatalar yapıyor ve bu hataları örtbas etmek için hırsızlık yapıyor. Filmin olayları, Duke'un yaptıklarını öğrenmesi ile ailesinin bunu fark etmesi arasındaki kısa süre içinde geçiyor. Her şey altüst olmadan önce ailesine birkaç güzel gün yaşatmaya çalışıyor… Ya da mümkün olduğunca uzun süre bu durumu inkar etmeye çalışıyor.Bu kadar uzaktan bile, onun ne kadar korktuğunu görmeye dayanamıyorum. Bu, Dük'ün büyüsüydü işte: Tüm o güzelliği ve çekiciliğine rağmen, seyircilere ne kadar küçük, ne kadar korkmuş ve ne kadar derinden aşık olduğunu gösterebiliyordu.

Kızlarımız küçükken sinemaya gitmeye hiç fırsatımız olmadı; ayrıca, çocuk bakıcısı gerektiren türde filmler de yoktu. "Randevu gecesi" kavramı henüz Kuzey Michigan'a ulaşmamıştı. Bu yüzden sinemada izlediğimiz filmler genellikle şarkı söyleyen köpeklerle ilgili çizgi film filmleriydi. O dönemde Emily, babalığıyla ilgili yanlış düşüncelere sahipti; bu yüzden Duke'un yeni filmini izlemekte ısrar etti. Ancak film R dereceli olduğu için biz reddettik. Her sabah mutfak masasının üzerine, Duke'un en iyi filminin bu olduğunu ve aynı zamanda kültürel açıdan da önemli bir film olduğunu belirten yorumlar bırakırdı. O zamanlar Duke artık polis dizileri ve aile filmlerinde rol almayan, ciddi bir aktördü. Bu film, onun o eski kariyeriyle olan bağlarını sonsuza dek koparacaktı.

Emily'ye gitmeyeceğini söyledim.

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorken, bana onu görmememi nasıl söyleyebilirsiniz?"

"İşte bu yüzden bir puanlama sistemi var; çünkü ebeveynlerin, çocuklarının izleyeceği her filmi önceden izlemeye zamanları yok."

"Her filmi izlememi istemiyorum. Sadece bu filmi izlemek istiyorum."

Sürekli aynı döngü içindeydim. Acaba ebeveynler de kızlarını Elvis'ten korumaya çalışırken aynı duyguları mı hissediyorlardı diye merak ederdim. Duke her yerdeydi: Gazetelerde onun resimleri, radyoda onun sesi, televizyonda onun filmleri… Neden buna karşı çıkmaya çalıştığımı bilmiyorum. Belki de onu sinemaya götürüp iki bilet almalıydım. Çünkü ne yapmak istediğimi tam olarak bilmiyordum: Onun R dereceli filmleri izlemesini engellemek mi, yoksa başka bir Duke filmi izlemesini engellemek mi? Ya da belki de sadece onun istediği şeyleri elde etmesini engellemek istiyordum… Çünkü o, günün her anında beni rahatsız ediyordu.

"Hadi gidip, onun bunu görmesinin bir sakıncası olup olmadığını öğrenelim," dedi sonunda Joe. İkimiz de yatakta bulunuyorduk. "Bir film izlemeye gitmek bize hiçbir zarar vermez."

"O film mi?"

Joe beni kollarının arasına aldı. "Swiss Father Robinson filmini yedi yüz kez izledik ve bu bizi öldürmedi. En azından bu seferki filmin iyi olması bekleniyor."

Salı günü, kızlar okuldayken, öğlen vakti için Suttons Bay'e gittik. Çiftliğin sahibi olduğunuzda böyle şeyleri yapabilirsiniz. Zaten kış mevsimiydi. En büyük endişemiz, biz içerideyken bir metre kadar kar yağması ve arabamızın gömülmesiydi. Filmin bizi mahvedebileceğini hiç düşünmedik. Filmin yarısında ağlamaya başladım ve sonuna kadar da ağlamaya devam ettim. Joe, karanlıkta bana mendilini verdi; ancak daha sonra tekrar geri aldı. Tüm jenerikler bitene, son şarkı çalana kadar orada kaldık. Dışarıdaki kış güneşinin altına çıkmadan önce kendimizi toparlamaya çalıştık.

"Bunu beklemiyordum," dedi Joe. Elindeki ince kağıt peçetelerden bir kısmını bana verdi. Ben de gözlerimi sildim.

"Üzücü olan, onu tanıyor olmamız mıydı, yoksa herhangi bir kişi de aynı şekilde yok olabilirdi mi?"

"İkisi de," dedi.

Bay Theater'ın önünde, gölden esen rüzgarın altında dururken hissettiğim şey şuydu: Duke'un sonunu, onun utancını ve başarısızlıklarını görmüştüm. Ayrıca Duke'un her şeyi bırakıp gittiğini de görmüştüm.

Ama tabii ki durum hiç de öyle değildi. Bu sadece bir filmdi; filmdeki performans ise inanılmaz derecede etkileyiciydi. Duke henüz zirvesine ulaşmamıştı. O, kariyerinin zirvesindeki bir oyuncuydu. Daha iyi bildiğim

halde ona inanmamı sağlaması, ne kadar yetenekli olduğunun kanıtıydı. İşte bu rol sayesinde Oscar kazanacaktı. Viola Davis zarfı açtı ve onun adını söyledi. Duke merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ona sarıldı, kulağına fısıldadığı şey onu güldürdü. Sonra altın heykeli başının üzerinde tutarak seyircilere döndü.

"Sebastian!" diye bağırdı.

Şimdi hatırlıyorum.

Emily'ye o filmi izlediğimizi asla söylemedik. Başlangıçtaki cevabımızı koruduk: Filmin reytingi yüksekti ve Emily'nin izlemesine izin verilmiyordu. Daha sonra Emily, Holzapfel ailesini ikna ederek onlarla ve Benny ile birlikte filme gitmeyi başardı; bize de izin aldığını söyledi. Ancak bunu bize uzun bir süre söylemedi. O filmin yarattığı üzüntüyü hepimiz tek başımıza taşıdık.

Michigan'da da her yerde olduğu gibi zor zamanlar yaşanıyor. Otts ailesinin harika bir fikri vardı: İnsanların kiraz toplamaktan başka bir şeyler birlikte yapabilecekleri etkinlikler düzenlemek. Ama belki de "The Popcorn King" filmini göstermeleri daha iyi olurdu. "The Promised Man"ın daha iyi bir film olduğunu anlıyorum; ancak "Taxi Driver" ve "The Deer Hunter" da öyleydi. Bu, bizim de bu tür filmleri kabul ettiğimiz anlamına gelmez.

Çarşafın üzerinde görünen bu kadın, Duke'a uyuşturucu satıyormuş. Duke işini kaybetmiş, ancak hâlâ ailesine sahip. Alkolik olan Duke'un yine de ailesi var ve onlar onu seviyorlar. Ailesi, onu en karanlık durumlardan bile kurtarmak için her şeyi yaparlar. Ama Duke onların yanına gitmiyor; bunun yerine o kadının yanına gidiyor. Arabasına döndüğünde durumun sandığımızdan çok daha kötü olduğunu anlıyoruz. Duke bir pipet alıp onu yakıyor. Alev yükseldiğinde, uyuşturucunun etkisiyle yüzündeki renk kayboluyor, burnu ve gözleri akıyor. Sonra rahatlama ifadesi beliriyor yüzünde; sanki bu sefer bunun gerçekleşeceğinden emin değilmiş gibi… Ama sonunda bu gerçekleşti.

Birinin bana bunun nasıl yapıldığını anlatmasını istiyorum. Sette kaç kişinin olduğunu ve bunlardan kaçının neler olup bittiğini anladığını da bilmek istiyorum. Mükemmel ışık koşullarının sağlandığı "altın saat"i beklemek zorundaydılar; çünkü sadece bir kez çekim yapılabilirdi. Bunu ikinci kez yapamazdı. Acaba Sebastian orada mıydı? Ama orada olamazdı. Sebastian asla böyle bir şeye izin vermezdi.

Bütün bu yılların ardından, sanki bunların olmasına izin vermişim gibi hissediyorum. İçki içmeyi reddetmedim; içkinin ona ne zarar vereceğini

biliyordum. Tekilayı döküp yerine su koymadım. Amca Wallace'u sahneden aşağı indirmedim. Bunların hepsi saçma sapan, kendini beğendirme çabalarından başka bir şey değil. Hiçbir kız, bir film yıldızının hayatını değiştiremez. Yine de, denemediğim için üzgünüm.

Akşam havası çok hoş; gündüzün sıcaklığı ise çimenlerden yükseliyor. Duke'un yüzüne bir saniye daha bakamayınca, karanlık tarlaya bakıyorum. Dört kişi ve küçük bir köpeği bulmaya çalışıyorum… Ama dört kişi ve bir köpek yok; beş kişi var. Joe orada. Bu sefer keçileri yatağa götürmüş ve ahırı da planlandığı gibi terk etmiş. Emily, Maisie, Nell, Benny ve Joe… Hepsi bir arada. Hazel ise başkalarının piknik yemeklerini koklamak için etrafta dolaşıyor. Uzun süre tepede durup onları izliyorum. Onlara katılmak istiyorum… Ama filmin nasıl bittiğini hatırlıyorum ve bunu görmek istemiyorum. Filmin bittiğinde, armut ağaçlarının yanından eve dönmek istemiyorum… Herkes Duke'un performansını tartışırken ben uyuyakalmak istiyorum. Onlar geri döndüklerinde, hepsinin seslerini alçak tutmalarını istiyorum… Beni uyandırmamaları için.

OceanofPDF.com

15

Sabahları kalktığımda etrafta kimse yok. Böyle bir şey nasıl olabilir ki? Bir sürü sandviç yapıp ahıra götürüyorum; ardından bağa gidiyorum. Orada kızlarımın zaten iş başında olduklarını görüyorum. İşler hep bizim peşimizden geliyor. "Günaydın," diyorlar, gözlerini ellerinin üzerinde tutarak. Bugün kaç sıra ürün toplayacağımızı konuşuyoruz. Hava durumu hakkında da konuşuyoruz. Emily, bazı komşuların bu öğleden sonra beyaz balık satacaklarını söylediğini belirtti. Biz de beyaz balığın bugünün akşam yemeği için en iyi seçenek olduğuna karar verdik. Kimse filmden bahsetmiyor. Sanırım izlediklerini anlayamıyorlar, ya da belki de film onları çok üzdü. Maisie bu sabah erken saatlerde Otts'ların yanına gitmiş. Otts'lar, yaşlı sarı Labrador cinsi köpekleri Happy'nin felç geçirdiğini düşünüyorlar. Maisie'ye göre Happy daireler çizerek yürüyor, başını bir yana eğmiş ve bir gözü kapalı. Ayrıca kusuyor ve düşüyor.

"Oh, mutlu değil!" diyor Emily. "Dün gece battaniyenin yanına geldi."

"Bu bir inme değil," diyor Maisie. "En azından öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım kadının yaşlılıkla ilişkili bir vestibüler bozukluğu var."

"Happy başı dönüyor mu?" diye soruyorum.

Maisie başını sallar. "Onun veterinerini aradım; veteriner onun için gerekli ilaçları yazacak. Eğer yanılmıyorsam, sorunun çözülecektir. Aksi takdirde muhtemelen beyin tümörü vardır."

"Happy'nin hayatını kurtardınız!" diyor Nell. Kızlar, Happy'yi henüz yavruyken tanıyorlardı. Kimse, Happy'nin beyin tümörü olma ihtimaliyle ilgilenmiyor.

Joe, ilk parti ürünleri almaya gelmek için Gator ile geliyor. Üretim verimliliğimizi görünce ıslık çalıyor.

“Bu sabah pek konuşmadık,” diyor Nell.

“Eh, bu ilk kez oluyor,” diyor Joe. “Sanırım senin filmin her bir parçasını ayıracağını düşünmüştüm.”

Üç kız da ona şaşkın bir şekilde bakıyorlar. Sanırım gece yarısına kadar sürekli olarak böyle şeyler yapıyor olmalılar.

“Seni suçlayamam,” diyor, söylenmeyenleri yanıtlar gibi. “Bunu tekrar görmekten dolayı pişmanım.” Bana bakıyor. “İlk seferki kadar üzücü müydü?”

“Evet, öyleydi,” diyorum. Sonra da acaba orada olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum.

Arka kısma bağlantı parçalarını takmasına yardım ediyoruz. Bir dakika bile olsa vücudumuzu başka bir şekilde kullanabildiğimiz için minnettarız. Sonra o el sallayıp gidiyor.

“Babam iyi bir sahne yönetmeni miydi?” diye soruyor Nell, Gator’un tepeyi tırmandığını izlerken.

“Mükemmel,” diyorum.

Maisie merdiveni bir kenara çekip ağacının tepesini temizlemeye başlar. “O, tiyatro dünyasından biri olarak kabul edilemez,” diyor. “Tiyatroda çalışmış biri için bu oldukça tuhaf.”

“İşte bu yüzden o iyi bir insandı. Babanız gerçekten harika bir insandı. Kendisini asla öne çıkarmaya çalışmazdı. Tıpkı yönetmenlik yaptığı gibi davranırdı: Sahneleri düzenlemek ve oyuncuları hareket ettirmek için oradaydı. Ama çok da kararlı ve güvenilir bir insandı…” Duraksıyorum. “Hangi kelimeyi kullanmalıyım acaba?”

“Güvenilir,” diyor Nell.

Daha önce hiçbir kelime bu kadar doğru bir şekilde ifade edilmemişti. “Güvenilir.”

“Herhalde garip olmuştur; bir gece Wallace Amca ile sahnede olmak, iki gece sonra da Babam ile sahnede olmak… Onlar kesinlikle çok farklı kişilerdi.”

Kısa süreli oyunculuk kariyerimin sonuna yaklaşıyorum. Hâlâ oyunculuğun nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. “Birbirlerinden tamamen farklılardı, ancak ikisi de o rol için uygun kişilerdi. Onlara çok yakındım. İzleyiciler uzaktadır, ancak birlikte oynadığınız insanlar çok yakındır. Onların kokusunu bile alabilirsiniz. Wallace Amca’nın kokusu ağız gargarası ve Royall Lyme kolonyasına

benziyordu. Peki ya babanın kokusu neydi? Ağız gargarası veya kolonyaya hiç benzemiyordu.”

“Babacığın kokusu böyle.” Nell bir anlığına gözlerini kapatıp rüzgarın getirdiği kokuyu içine çeker.

“Neyi beğendin ki?” diye soruyor Emily.

“Kokusu kiraz bahçesini andırıyor,” diyor Maisie.

“Evet.” O zamanlar bunu anlayacak yaşta değildim. Onun kokusu, kiraz bahçesinin kokusuydu.

Provaları erken bitirme konusunda ise Cody tartışmasız en iyisiydi. Belki de bizi erken göndermesi doğruydu. Sonuçta tüm oyuncu kadrosu sadece dört kişiden oluşuyordu; tek bir perde vardı. Eğer bu kişiler hep tequila içiyorlarsa ve yönetmen bir sahneyi tekrar çekmek istiyorsa, kaynakları doğru şekilde kullanmak için çok dikkatli olmak gerekiyordu. “Our Town” oynandığımız günlerde –Salı, Perşembe, Cumartesi– Cody’nin içki tüketimini kontrol altında tutması gerekiyordu. Diğer insanlar “Fool for Love” adlı oyunun nasıl gittiğini biliyorlardı. Bazı oyuncular bizim yöntemlerimizi ilham verici bulabilirken, yönetim ise bizleri ciddi bir tehlike olarak görüyordu. Hata yapmamamız gerekiyordu; yani Duke’un da hata yapmaması gerekiyordu. Duke, çok miktarda su içiyordu ve aspirinleri de doğrudan şişeden ağzına atıyordu.Tekila şişesinin içine daldı; parıldayan suyun derinliklerine indi. Sonra tüm gücüyle yüzeye çıktı.

Sebastian’ın ne zaman orada olacağını asla bilemezdik. Muhtemelen Palace biliyordu. Herkes yazın tenis oynamak istiyordu. Grosse Pointe Yacht Club, Lake St. Clair’in hemen kenarındaydı ve hafif bir esinti kortların üzerinden esiyordu; bu esinti, oyuncuların alnındaki terleri kurutmaya yetiyordu, ancak topun yörüngesini değiştirecek kadar güçlü değildi. Sebastian’ın hafta sonlarındaki her saat önceden planlanmıştı; bu yüzden hafta sonları onunla görüşmek mümkün değildi. Ancak birkaç günü bir araya getirebildiğinde bizi görmeye gelirdi. Sanırım Duke’un bu durumla pek bir ilgisi yoktu. Sebastian’ın Salı sabahları bu kadar erken orada olabilmek için geceleyin kalkmış olması gerekiyordu. Onu, Palace ile birlikte tiyatronun arka kısmında otururken gördüm; Sebastian’ın kolunu Palace’ın omuzlarına dolamıştı, Palace’ın başı da Sebastian’a doğru eğilmişti. İkisi de bizim içki içip birbirimize bağırdığımızı izliyordu. Artık diğer insanları umursamıyordum; ancak Sebastian’ın orada olmasından

nefret ediyordum.Sanırım Cody, o gün provaları erken bitirmişti; çünkü artık benim oyunculuk yapmamı görmeye dayanamıyordu. Ama belki de bunun sebebi Sebastian'dı. Tıpkı Pallace gibi, Cody'nin de aktör olmayan, sakin ve yakışıklı erkeklere karşı bir zaafı vardı.

"Aziz Sebastian!" Kardeşini gördüğünde Dük bağırdı. "Tenis!"

"Çok sıcak," diye bağırdı Pallace, erkek arkadaşının omzunun üzerinden. "Yüzmek istiyorum."

"O, öncelikle benimdi," dedi Duke. "Her neyse, bu gece senin iznin var. İstediğin kadar yüzebilirsin." Bazen Our Town'da, bazen de Cabaret'te çalışırdık. Pazartesi günleri ise herkesin izni olurdu. O zaman anladım ki, Sebastian muhtemelen dün gece buraya gelmiş olmalı. İçeri girmiş, ancak bize haber vermemiş.

"Tamam." Sebastian eğilerek Pallace'u öptü. "Bir oyun oynayalım."

Tüm bu tenis maçlarını nasıl dayanabildi acaba? Hava çok sıcaktı ve ben de yüzmek istiyordum. Ama tıpkı Pallace gibi, onlarsız da idare edebileceğimiz aklımıza bile gelmedi. Eğer erkek arkadaşlarımız tenis oynuyorsa, biz de sahanın kenarında oturup onları izlerdik. Cody ilk sette bizimle birlikteydi; ancak Pallace ve ben onu tamamen görmezden geldik. Sonunda Cody, yapacak işi olduğunu söyleyerek oradan ayrıldı. Duke ise tamamen yeniliyordu.

Sebastian mümkün olduğunca iyi bir şekilde geri çekildi, ancak Duke topu vuramadı. Görünüşe göre Sebastian için her gün böyleydi: Yeteneksiz otomotiv mühendislerine topu vurmak zorundaydı… Duke aniden durdu; raketini yere dikti ve başını geriye attı. Sarı top iki kez sektikten sonra yuvarlanıp gitti.

"Peedee?" diye sordu Sebastian. Hepimiz, Duke'un bağırmaya başlayacağını düşündük. Ama o, kapıdan hızla çıkıp yoldaki çimenlerin üzerine kustu. Anladım işte… Güneşin sıcağı ve hızla hareket eden top yüzünden her şey altüst oluyordu. Yanına gittim. Bu işte giderek daha iyi oluyordum.

Görünüşe göre, sabahı tequila içerek geçirmek, öğleden sonra yapılan yüzme ve tenis oyunlarının etkisini farklı şekilde etkiliyormuş. Duke bunu daha önce bilmiyordu; ancak şimdi biliyor. Sebastian bir şişe su getirdi. Duke ağzını yıkadı, ardından tekrar kustu. Elleri dizlerinin üzerindeydi; siyah saçları ıslanmış ve yüzünün iki yanına yapışmıştı. Sebastian bir dakika daha bekledikten sonra ona bir havlu verdi. Tenis profesyonellerinin de tıpkı doktorlar gibi çantaları vardır.

“Sizi tekrar odaya götürelim,” dedi Sebastian.

Duke, dengesini daha da bozmamak için başını çok yavaşça salladı. “Bir dakika kadar yatacağım,” dedi; burada kastettiği yer yere yatmaktı.

Sebastian’ın itiraz edeceğini düşündüm, ancak o kardeşinin sırtını sıvazladı ve onu sahaya götürdü. Orada Duke, fay hattına paralel olarak uzanmış haldeydi.

“Oynamaya devam edin,” dedi, sesi alçaktı; eliyle havada küçük daireler çiziyordu. “Herkesin bu öğleden sonrasını mahvetmek istemiyorum.”

“Çok geç,” dedi Pallace.

“Bir set oynamak ister misin?” diye sordu Sebastian ona.

Başını salladı, bacağını kaldırıp ayak parmaklarını hareket ettirdi. “Ayak bileği,” diye ona hatırlattı. Palace’ın sol ayak bileğinde tendinit sorunu vardı; dans etmediği zamanlarda ayak bileğini dinlendirmeye çalışıyordu. Duke’un yanında oturuyordu, ancak onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Sebastian raketini bana doğru çevirdi. “Sıra sende.”

O kadar çok içki içmemiştim, ancak yine de çok az bir miktar bile beni etkiledi. Duke’un tahminlerinin aksine, alkolü tolere etme yeteneğim hâlâ zayıftı. “Hadi, göle gidelim.”

Duke, kolunu gözlerinin üzerine koymuştu; bileğinin iç kısmı güneşe dönüktü. “Beni hareket ettiremezsiniz ve burada bırakamazsınız da. En iyisi bundan bir ders çıkarın.”

Artık Cody’yi kovduğum için üzgündüm. Cody, Sebastian ile tenis oynamak için annesini bile satardı. Duke’a nasıl hissettiğini sordum.

“Potansiyel olarak daha iyi olabilir. Şu an için daha iyi değil, ancak uzun vadede bunun ne kadar faydalı olabileceğini anlayabiliyorum.”

“Oh, harika,” dedi Pallace. “Artık başka sorunların yanı sıra, bulimia sorununuz da var.”

“Sessiz olun,” diye fısıldadı Duke.

“Hadi ama.” Sebastian bana bir raket uzattı. “Tabii eğer sen de içki içmediysen…”

“Birazcık,” diye itiraf ettim.

Duke başını çok yavaş bir şekilde salladı. “O, rol yapıyor.”

Sevgilim, yere yatmış, hastaydı. Ona tekme atmak istedim. Ama sertçe değil. Sadece bir kez. Sebastian’a oynayacağımı söyledim.

O gün kötü bir kız arkadaştım, kötü bir oyuncuydum, kötü bir içiciydim… Ama Tanrı’a şükürler olsun ki tenis oynamayı biliyordum.

Tequila'nın Duke, Homer ve Sal'in performanslarına kattığı o "büyü", tenis kortunda da benim üzerimde etkisini gösterdi. Kim bilebilirdi ki? Yavaş başladım, sonra oyunumu geliştirdim. Sebastian'ın muhtemelen yeteneğinin sadece yüzde ikisini kullanabildiğini biliyordum; ancak bunum umurumda değildi. Kendime güveniyordum, rahattım. Ona her şeyimi verdim. Topu kortun diğer köşesine fırlattım ve ondan bir puan aldım. Palace sevinç çığlıkları attı ve adımı bağırdı. Duke ise yavaşça yan döndü ve bir gözünü açtı. O anı hatırladım: Stüdyodaki havuzda, hâlâ bikini giymiş haldeydim. Benim yüzebileceğimi görmek istiyorlardı.

"Kriket topu sana doğru geliyor, kardeşim!" diye bağırdı Duke, elinden geldiğince yüksek sesle.

Koşuyordum, topa ulaşmaya çalışıyordum. Nasıl göründüğüm umurumda değildi. Tekrar tekrar, topu filenin ötesine geçirmenin bir yolunu buluyordum. Sanki evren, bana güzel bir tenis maçı yaşatmak için elinden geleni yapıyordu. Her şeyimi ortaya koyarak oynadım. Sebastian'ın gözlerindeki ifadeyi görebiliyordum. Beni bir rakip olarak değil, filenin diğer tarafındaki bir insan olarak görüyordu. Bu ilgi beni daha da motive etti. Talimatlar veriyor, beni teşvik ediyordu. Harika bir öğretmendi ve benim gelişmem için elinden geleni yapıyordu. Ulaşamayacağım bir yere servis yapmak için zıpladım; ancak duymadığım bir sesle yere düştüm. Aklımdan geçen şuydu: "Vuruldum." Sıcak zeminin üzerine yığıldım. Duke hâlâ oradaydı, birkaç metre ötede yatıyordu. Parmaklarını bana doğru sallıyordu. Peki o, bu süre boyunca nasıl orada yatıyordu? Zemin, fırından yeni çıkmış bir kurabiye tepsisi kadar sıcaktı.

"Buna alışırsın," dedi o.

Sebastian yanımda çömelmişti; koyu renkli gözleri endişeyle doluydu. Tüm yaz boyunca onun güzelliğini fark etmemeye çalışmıştım. Ama yüzü benimkine o kadar yakındı ki, bunu görmezden gelmek mümkün değildi. "Hey," dedi, elini nazikçe omzuma koyarak. "Bir dakika orada kal, nefesini topla."

"Ben iyiyim." Gözlerimi kırptım. Gerçekten iyiydim; daha çok şaşırmıştım, acı hissetmiyordum. "Dizlerimi çarpmadım."

"O iyi mi?" Duke bir an için dirseğinin üzerine doğruldu, sonra tekrar yatağa yaslandı.

"Henüz bilmiyorum."

"Belki de rol yapıyordur," dedi Duke. "Benim fazla ilgi göstermemden hoşlanmıyor."

Pallace oradaydı; eli yüzümdeydi, yüzü de benim yüzüme çok yakındı. “Çok mu acı çekiyorsun?”

Her şey durmuştu ve herkes etrafı izliyordu. Kendimi çok aptal hissediyordum. Kendimi oturur pozisyona getirdim. Başta biraz sallandım, ancak sonra oturmak mümkün oldu. Yine de, ne olduğu konusu hâlâ çözülmemişti; uyluğumda meydana gelen patlama açıkça dışarıdan kaynaklanmıştı. “Birisi bana mı ateş etti?” diye sordum ona.

Pallace topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Ah, lanet olsun.”

“Ah lanet olsun, ne?”

“Bu onun zayıf noktası,” dedi Pallace, Sebastian’a.

Sebastian omzumu sıktı. Karşı çıkmadı.

“Achilleus tendonunu mı yırttın?” diye soruyor Maisie.

“Bunu nasıl hiç bilmedik?” diye soruyor Emily.

Eğilip sağ pantolon bacağımı yukarı çekiyorum ve onlara topuğumdan baldırımın ortasına kadar uzanan ince beyaz çizgiyi gösteriyorum. “Görünüşe göre artık bu konuda çok daha iyiler. Artık sadece çok küçük bir kesik yapıyorlar.”

Maisie eğilerek parmağının ucuyla yarayı okşar. “Bunu daha önce nasıl görmemişim?”

“Bu yara izine sahip olmam, sizlerin her birinin bu yara izlerine sahip olmasından çok daha uzun sürdü.”

“Pallace ve Sebastian, olanları nasıl öğrendiler?” diye soruyor Nell.

Dansçılar ve tenis oyuncuları ayaklar konusunda oldukça bilgilidirler. Eğer biri yere düşer ve vurulduğunu düşünüyorsa, büyük ihtimalle Aşil tendonu yırtılmıştır.

“Kısmen mi, yoksa tamamen mi?” Maisie, annesinin vücudunun ne kadar düzgün bir şekilde yeniden bir araya getirildiğine hâlâ hayran kalıyordu.

“Tamamen kopuş. Ya büyük adımlar atılır, ya da hiçbir şey yapılmaz.”

“Hiç yürüyebiliyor musun?” diye soruyor Emily. Şu an bana bakış şekli neden bu kadar önemli ki? Sanki tenis kortundayım ve yan çevrili haldeyim; o da orada, eli omzumda.

Maisie başını sallıyor. “Yürüyemiyor.”

“Bekleyin,” diye sorar Nell. “Bu durum köpeklerde de oluyor mu?”

“Evet.”

“Yani tekrar hastaneye dönmen gerekti, değil mi?” diyor Emily. “Wallace Amca orada mıydı?”

Başımı sallayarak gülümsedim. “Elyse onu zaten Chicago’ya geri götürmüştü. Bu gerçekten ilginç olurdu, değil mi? Wallace Amca ile birlikte aynı odada kalmak…”

“Pallace, senin yerini almak zorundaydı,” diyor Nell. “O gece oraya gitmek zorundaydı.”

Zümrüt renkli gökyüzü, elmas gibi parlayan bulutlar, zümrüt yeşili yapraklar, yakut kırmızısı kirazlar… Nell’in sahip olduğu bu büyülü yetenek bazen beni hayran bırakıyor. Kız kardeşleri dönüp ona bakıyorlar. “Yine yapıyorsun,” diyor Emily.

“Ne?”

“Siz sadece performansı, yedek oyuncuyu düşünüyorsunuz; kendi annenizin yerde yatıp ayak bileğinden yaralandığını ise göz ardı ediyorsunuz.”

“Wallace Amca’ya da aynısını yaptın,” diyor Maisie.

Nell ısırmaz. “O bir tenis kortunda. Sebastian da orada. Yani, yerde yatmıyor ki.”

Emily, Nell yüzünden sinirleniyor. Bu oldukça ilginç çünkü bizden hiçbiri Nell’e sinirlenmiyor. Nell ne kadar sevimli, ne kadar küçük ve masum bir kız… “Ama neden sürekli olarak yedek kişiyi önemsiyorsun? Hayattaki en önemli şeyin, gösterinin devam edip etmemesi olması neden gerekiyor?”

Nell yanımda duruyor. Dayanışma gösterisi olarak kollarını belime doluyor. “Anlamıyorsun,” diyor. “İşte her şeyin değiştiği an bu. Bu, ikinci perdenin başlangıcıdır. O yürüyemiyor… Yürüyemez…” Beni izlemek için duruyor.

“Uzun bir süre,” diyorum. Tabii ki yürüme eylemi farklı şekillerde de tanımlanabilir. “Alçı ya da koltuk değneği kullanmadan, muhtemelen altı ay sürdü.”

“Yani sadece Emily Pallace rol almayacak. Aynı zamanda Mae karakterini de oynayacak. Pallace, ‘Our Town’ adlı oyunu da bitirecek ve ‘Fool for Love’ adlı oyunun tüm bölümlerini de oynayacak. Bunu neden anlayamıyorsunuz?” diye soruyor.

“Bunu anlayabiliriz,” diyor Maisie. “Ama oyun konusundan ziyade, annem için endişeleniyoruz.”

İşte böylece Nell ağlamaya başlıyor; ardından hıçkırıklara boğuluyor. Birdenbire şiddetli bir fırtına patlak veriyor. Utanç içinde Maisie ve Emily'ye sırtını dönüyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor; her iki koluyla da beni sıkıca kucaklıyor. Onun kız kardeşleri yüzünden ağladığını sanmıyorum; tabii ki bir yandan da kendisi için de ağlıyor olmalı. Pandemi yüzünden bu ayları boşa harcadı; çiftlikte mahsur kaldı ve ne kadar daha orada kalacağını bilmiyor. Güzelliğinin ve gençliğinin değerli olduğu bir meslekte, bu güzel zamanlarını kaybediyor. Ama aslında o, benim için ağlıyor. Kız kardeşleri şaşkın bir şekilde orada dururken, Nell her şeyi anlamıştı. Benim artık bitmiş olduğumu biliyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ısrarla. Sebastian bir yandan, Palace diğer yandan beni tuttu ve birlikte beni, ipleri kesilmiş bir kukla gibi kaldırdılar. Bacaklarım neredeyse sıvı gibiydi. "Bir dakika kadar dinlenmem gerekiyor," dedim.

Sebastian başını salladı. "Hastaneye gitmen gerekiyor."

"Hastaneye gitmesine gerek yok," dedi Duke. Ses tonu artık daha berraktı. "Sadece küçük ayaklarıyla tökezledi. Bir dakika verin ona."

Kusmuştu ve ben de yere düşmüştüm. Bir dakika içinde her şey yoluna girecekti.

Bir dakika, lütfen bir dakika daha. Kollarımın altındaki Pallace'ın hareket ettiğini hissedebiliyordum. "Onu yere bırakalım," dedi Sebastian'a.

Böylece beni tekrar oturttular ve Palace da yanıma oturdu. Bana dikkatle baktı, ancak elimi bırakmadı. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı," dedi. "Ama öyle değil. Bu yüzden şunu söylemek zorundayım: Bu gece sen gitmeyeceksin. Ben de hazırlanmam gerekiyor."

Emily… Onu unutmuştum.

Duke artık oturuyordu. "Ne?"

"Yürüyemiyor." Palace, Duke'a baktı; sanki ben vurulmuşum ve bunu yapan kişi de Duke'muş gibi. "Yürüyemeyecek. Böyle şeylerin olduğunu daha önce de görmüşümdür." Sebastian'a baktı. "Siz de böyle bir şey gördünüz mü?"

Başını salladı; başının arkasındaki güneş, siyah saçlarını aydınlatıyordu.

Pallace, parmağıyla ayak bileğime çok hafifçe dokundu; neredeyse hiç hissedemedim. "Hemen şimdi hastaneye giderseniz de, üç gün beklerseniz de fark etmez. Size doğruyu söylüyorum: Hastaneye gideceksiniz ve

doktorlar tendonunuzu tekrar yerine dikecekler. İster istemez, işler böyle olacak.”

Şimdi Duke ayağa kalkmıştı; bize doğru gelirken belirgin şekilde sola eğiliyordu. Onun bir şaka yapmasını, Palace’in benim aleyhime komplolar kurduğunu söylemesini bekliyordum. Ancak o bunun yerine başımı okşadı. Kardeşine, beni hastaneye götürüp götüremeyeceğini sordu. Tabii ki Duke ve Palace bizimle gelemezlerdi. Onların önce kendilerini düzeltmeleri gerekiyordu. Birkaç saat içinde sahneye çıkmaları gerekiyordu; Duke, Palace, Editör Webb ve kızı Emily…

Sebastian eğildi ve beni bir havlu ya da tenis çantası gibi kaldırdı. Yine de Duke’un bir şaka yapmasını bekledim, ancak o böyle bir şey yapmadı. Belki de o artık Editör Webb’di; belki de notlarını gözden geçiriyordu, ya da belki de benim için endişeleniyordu. Belki de ne diyeceğini bilemiyordu. Sebastian’ın arabasını bıraktığı otopark, tenis kortlarının hiç de yakınında değildi. Bu yüzden beni, göle giden yoldan ve tiyatroya geri dönen yoldan geçirerek şirketin lojmanlarına kadar taşıdı. Acaba Duke farklı bir durumda beni böyle taşırlar mıydı? Hayır, Duke arabayı alıp gelirdi. İşte fark buydu: Bir kardeş kızı arabaya kadar götürürken, diğer kardeş arabayı kıza getirirdi. Taşınmak, bu kadar yüksek bir yerde olmak gerçekten tuhaf bir hissiyattı. Kollarımı Sebastian’ın boynuna doladım ve bileklerimi sıkarak kendimi biraz daha hafifletmeye çalıştım.Kendi terimin kokusunu alabiliyordum. Palace, çantamı almak için gitti ve yaz boyunca hiç giymediğim gecelik, iki çift iç çamaşırı, çoraplar, temiz bir tişört ve şortlar, saç fırçası, diş fırçası gibi eşyaları plastik bir poşetin içinde getirdi.

“Hiçbir şey için endişelenme, tamam mı? Her şey yoluna girecek,” dedi, ben Plymouth’un yolcu koltuğuna oturduktan sonra.

Başımı salladım, ancak onun bacağımdan mı, yoksa o oyun hakkında mı konuştuğunu bilmiyordum. Onun bizden uzaklaşmak istediğini biliyordum. Yapması gereken çok şey vardı ve eğer heyecanlıysa… ki bu kadar bekledikten sonra kesinlikle heyecanlı olmalıydı, değil mi? Benim bunu görmemi istemezdi herhalde. Duke ve Palace, arabamız uzaklaşırken birbirlerinin yanında durup el salladılar; sanki beni dünyaya gönderen ebeveynlerim gibiydiler.

Pencereyi aşağı indirdim; aklım tamamen boştu. Ne olduğunu anlıyordum, ancak bunun bana olduğunu kabul edemiyordum. Tom Lake’daki kiraz ağaçları oldukça dağınıktı ve pek meyve vermiyordu; bunlar muhtemelen başka bir dönemden kalan ağaçlardı. Kimse onları

toplamaya bile zahmet etmiyordu, budamak ise hiç akla gelmiyordu. "Achilles tendonu hakkında ne biliyorsun?" diye sordum Sebastian'a.

"O zaman ayağınızı geriye doğru büküp parmaklarınızı gösterebilir misiniz?"

Yapamadım.

Sanki bu tüm konuşmaymış gibi başını salladı. "Bir keresinde, karışık çiftler maçında bir kadınla oynadım. Kadın, raketimle baldırının arkasını yaraladığımı iddia etti; oysa ben onun hiç yakınında değildim. Anladığım kadarıyla, bu durumda bacakta adeta bir patlama yaşanıyor."

"İşte bu kadar."

"Yani, tendonu tekrar yerine yerleştirecekler. Bir süre sonra tekrar yürüyebileceksiniz, ve biraz daha sonra da tekrar tenis oynayabileceksiniz." Bana baktı. "Eğer bir gün tekrar tenis oynamak isterseniz… Söyleyeyim, bugün harika oynadınız."

"Lanet olsun," dedim, gözlerimi kapatarak.

"Ne?"

"Bu akşam için Palace'a iyi şanslar dilediğimi unuttum. Aslında 'iyi şanslar' demek istemiyorum; 'başarılı olun' demek istiyorum."

"Yani, 'Achilleus tendonunuzu yırtmak' mı demek istiyorsunuz?" dedi. İkimiz de güldük; çünkü başka ne yapılabilirdi ki?

OceanofPDF.com

16

“Baba seni hastaneye götürürdü,” diyor Nell o akşam yemeğinde. Bu yeni gelişmeyi kabullenmek istemiyor.

“Babam kesinlikle seni hastaneye götürürdü,” diyor Joe. Yorgun. Şu anki durum için minnettar; çünkü lezzetli yemekler yiyebiliyoruz. Buraya ilk geldiğimizden beri her yıl, kirazları ağaçlardan zamanında toplayabilecek miyiz diye endişeleniyordu. Görünüşe göre tüm endişeleri, bu yıl için yapılan hazırlıklardı. Şimdi onlarca kişiyle birlikte kirazları ağaçlardan toplayacağız. Tabii ki birkaç hafta sonra da armutları ağaçlardan düşürmek için yine onlarca kişi gerekecek.

“Belki de yolda birbirinizden geçmişsinizdir,” diyor Emily. “Baba Traverse City’den geliyordu, anne ise hastaneye gidiyordu. Belki de öyle olmuştur. Her ikisiniz de 196 numaralı yoldan kuzeye doğru gidiyordunuz.”

“Sizi gerçekten geçtik!” diyorum, anılar yüzünden yüzüm kızararak. “Sana öyle demiştim.”

“Kesinlikle öyle yapmadın.” Joe, yarım yumurtayı ağzına attı.

Bunu Sebastian’a da söyledim. “Bak, işe giden sahne yönetmeni işte,” dedim. Ona dönmesini ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum. O sırada bacağımda hafif bir ağrı vardı. Plymouth’un geniş koltuklarında otururken, bunların hepsinin benim tarafımdan yapılan saçma sapan bir şaka olduğuna inanmak kolaydı.

“Peki, insanlar cep telefonları olmadan nasıl hayatta kalabildi?” diye soruyor Maisie.

“Çok iyi bir şekilde hayatta kaldık.”

Joe başını sallar. “Buna inanabilirim. Eskiden aramızdaki ilişki de tam olarak böyleydi.”

“Öğleden sonraki saatlerde birbirini geçen iki araba,” diyorum.

“Onu hastanede ziyaret ettin mi?” diye soruyor Nell.

“Orada sadece iki gece kaldım,” diyorum.

“Geldim,” diyor o.

“Hayır, yapmadın.” Ona dönüyorum. “Yaptın mı?”

Oyun bittikten sonra, buraya dönerken.

“Hatırlamıyorum.”

“Hatırlamıyorsunuz, çünkü uyuyordunuz. Ameliyattan yeni çıkmıştınız.”

“Oyun bittikten sonra mı geldiniz? Ziyaretçiler için çok geç olmuş olmalı. Sizi içeri aldılar mı?”

Onlara senin kardeşin olduğumu ve mümkün olan en kısa sürede buraya geleceğimi söyledim. Hemşire, yatağının yanında oturmama izin verdi.

Asla yalan söylemeyen Joe, gerektiğinde akıcı bir şekilde yalan söyleyebilirdi.

“Ona bir not bıraktın mı?” diye soruyor Maisie.

Başını salladı. “Eğer ona bir not bıraksaydım, o zaman bilirdi ki ben, yatağının yanında oturuyor ve uykudayken ne kadar güzel göründüğünü düşünüyorum.”

Ah, Joe… Bütün günü çiftlikte çalışarak geçiriyor, sonra sahne yönetmeni olarak görev yapıyor ve sonunda hastaneye gelip benim uyuduğumu izliyor. Onu özlemiştim. “Sebastian kalmadı mı?” Emily hayal kırıklığına uğramış. Sebastian’ın böyle davranmaması gerekiyor.

Ama Sebastian herkesten daha iyiydi. Arabayı park ettikten sonra beni acil servise götürdü. Bu sırada sürekli olarak, eğer bunu yapan Duke olsaydı ne kadar romantik olurdu diye düşündüm. Tabii bu daha romantik olurdu, ancak pratik açıdan daha az uygun olurdu. Çünkü Duke bunu bir komedi veya hastane draması gibi ele alırdı; oysa Sebastian olanları o kadar ayrıntılı bir şekilde anlattı ki, doktorlar onun kendisinin de doktor olduğunu sanmış olmalılar. “Beni bir odaya aldıklarına kadar orada kaldı. Sonra ona geri dönmesini söyledim. Onun Palace’ı görmek istediğini biliyordum ve Palace’ın da onun orada olmasını isteyeceğini biliyordum.”

“Pallace nasıldı?” diye soruyor Nell babasına. Kendini tutamıyor.

“Saray oldukça iyiydi,” diyor kibarca.

“O harikaydı,” diyorum.

“Korktun mu?” diye soruyor bana Maisie.

“Saraydan mı?”

Maisie gözlerini deviriyor. “Hastanede olmak, ameliyat olmak…”

Kızlarımızdan hiçbirinin biz olmadan hastanede olması mümkün değil. Oraya ulaşmanın bir yolunu mutlaka buluruz ve kızlarımız da bunu biliyorlar. Ama ben, üniversiteyi bırakıp Hollywood'a giden, Los Angeles'ta mobilyalı bir dairede tek başına yaşayan, bir rol elde etmek için yanlış kişiyle yatmaya razı olan kızdım. Michigan'a iki bavulla geldim. Ne olduğunu aileme söylemeyi hiç aklıma getirmedim. Sonuçta ben yetişkin bir insandım ve Screen Actors Guild aracılığıyla iyi bir sigortam vardı. "Daha sonra korktum," diyorum. "O sırada ise korkmamıştım."

"Pallace'dan korktun mu?" diye soruyor Nell.

"Daha sonra," diyorum.

Sabahleyin uyandığımda, yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran bej renkli bir telefonun çaldığını gördüm. Nerede olduğumu veya o telefonun orada ne işi olduğunu bilmiyordum. Tom Lake'daki odamda hiç telefon yoktu. Sonunda, telefonu durdurmanın tek yolunun telefonu açmak olduğunu fark ettim ve ahizi kaldırdım. Bir adam, "Lara?" diye sordu.

"Ripley?"

"İster inanın ister inanmayın."

Oda güneşliydi. Perdeler açıktı. İkinci yatak neyse ki boştu. "Ripley, hastanede olduğumu söylüyorum."

"Neden hastaneden seni aradığımı düşünüyorsun?"

"Neden arıyorsunuz?"

Göl kenarındaki kamp görevlilerinden biri, sizin bir kaza geçirdiğinizi söyledi.

"Seni tanıyorlar mı?"

"Hayır."

"O zaman neden aradılar?"

"Lara, uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Muhtemelen. Şu an uyanıyorum sadece."

"Uyanıyor musun? Dışarıda saat dokuz."

Başımı çevirip komodine baktım. Orada hiç saat yoktu. "Sanırım dün ameliyat oldum. Lütfen anlayışlı olun."

"Ben anlayışlı bir insanım. İşte bu yüzden arıyorum."

Ayak bileğim alçıyla kaplıydı ve sert yastıkların üzerine yerleştirilmişti. Her şey adeta bir setin parçası gibi görünüyordu. "Neden seni çağırdıklarını

hâlâ anlamıyorum.”

“Beni, iletişim kurulacak kişi olarak belirttiniz.”

Bunu gerçekten yaptım mı? Form oldukça belirsizdi; çünkü aslında, Wallace Amca neden ikinci eşini de listede yer almasını istesin ki? “Sanırım bunun anlamı, profesyonel bir iletişim olduğunu düşünmüştüm; yani eğer bana harika bir rol teklif edilirse ve onların da bu kişiyle iletişime geçmeleri gerekiyorsa…” Acaba gerçekten böyle mi düşünmüştüm?

“Eh, çok duygulandım,” dedi Ripley. “Sen iyisin, değil mi?”

“Sanırım öyle.” Neden bu kadar çok kişi vardı orada? Sadece bir tenis kortuna düştüm, hepsi bu. “Achilles tendonumu yırttım.”

“Bunu yapmak istemezsin,” dedi. Sanki bana, kariyerimi mahvedecek türden bir gençlik korku filminde rol teklif edilmiş gibi.

“Eh, keşke dün sabah arayıp bana söylseydiniz.”

“Telefonda konuşmak için en kolay kişi değilsiniz.”

“Denemeye çalıştın mı?”

“Hayır, ama öyle yapmayı düşünüyordum. Bunun içinde bir tür tesadüfi güzellik var.”

Koruma korkuluklarındaki düğmeye bastım; bu sayede yatağın üst kısmı yukarı kalktı. İstediğim açıya ulaşana kadar düğmeye basmaya devam ettim. “Yırtılan Aşil tendonumun sizin lehinize nasıl işleyeceğini duymak istiyorum.”

“L.A.’ya geri dönmeni istiyorum.”

Sonbaharda, yaz tiyatrosu sezonu bittikten sonra Los Angeles’a geri dönmeyi planlamıştım. Duke ile birlikte gidecektik. Ama Ripley’nin bunu söylediğini duyunca artık gitmek istemedim. Hastane odamın penceresinden dışarıya baktım; otoparkın karşısında bir sıra ağaç vardı. Hatta otoparklarda bile ağaçlar vardı! İlk kez Michigan’dan ayrılmak istemediğimi fark ettim. “Bir sözleşmem var.”

“Tamam, birincisi, bu yazlık tiyatro ile yapılan bir sözleşme. Bunu halletmek oldukça kolay. İkincisi, yürüyemiyorsunuz; bu da sizin onlar için işe yaramaz olduğunuz anlamına geliyor. Sizi kadrolarından çıkarmaktan memnun olurlar.”

“Eğer bir ve iki böyleyse, üçü duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Üç,” dedi Ripley, dramatik bir şekilde duraklayarak. “Üç, yani filminizin vizyona gireceği an demek.”

“Tekillik mi?”

“Tabii ki başka bir tane daha yapmadıysanız.”

Bunu sadece bir vergi indirimi olarak görmüştüm, yani birinin vergi yükünden kurtulması anlamına geliyordu. “Ah, Ripley, bu harika bir haber. Senin adına çok mutluyum.” Bunun gerçekleşmesi için çok uzun bir süre gerekti.

Kendiniz için mutlu olun. Film montajcısı size aşık oldu. Filmi bir araya getirirken sizi yıldız haline getirdi.

“Ben yıldız değilim.”

Bekle de gör. Gerçekten harika bir iş çıkarmışsın, çocuğum. Harikasın! Tanıtım amacıyla senin burada olman gerekiyor. Tanıtım işleri aslında oturup beklemekle ilgili, biliyorsun. Ayrıca bu sakatlık da seni daha ilgi çekici kılıyor. Bu nasıl oldu?

“Tenis.”

“Michigan’da yazın tenis oynamak… Harika bir deneyim.”

Ayak parmaklarım alçının dışında görünüyordu; adeta solgun renkli küçük mantarlar gibiydiler. Onları hareket ettirebiliyordum; bunu iyi bir işaret olarak değerlendirdim. “Her zaman böyle güzel görünmek güzeldir.”

“Hiç, işlerin ne zaman değişeceğini merak ettiniz mi?” diye sordu Ripley. “Eh, işte şimdi değişiyorlar. İşte bu an.”

Ne zaman değişikliklerin olacağını merak etmemiştim. Ne zaman değişikliklerin duracağını merak ediyordum. “Ripley, hastanede bulunuyorum. Demerol kullanıyorum. Verdiğim sözlerden vazgeçmeyeceğim.” Demerol kullandığımdan emin değildim, ancak bu mümkün gibi görünüyordu. Kesinlikle bir tür ilaç kullanıyordum.

Beni dinliyor musun? Yürüyemezsin ve Michigan’da üstlendiğin hiçbir sorumluluk da yok. Bu filme karşı bir sorumluluğun var.

“Hemşire burada,” dedim. Çünkü saat dokuzdan sonra olunca, hemşirenin her an burada olması gerekirdi.

“Bana karşı böyle saklı saklı davranma.”

“Değilim,” dedim. “Gitmem gerekiyor.”

“Seni almaya gelmem gerekiyor mu?”

“Ripley, beni dinle. Şimdi telefonu kapatıyorum. Hoşça kal.” Bunu söyledim, ancak ona fırsat vermedim. Ben, o telefonu kapatmadan önce telefonu kapattım.

Ripley’nin, tek ayak üzerinde yürüyemeyeceğimi söylemesi, geleceğe dair ilk işaretti. İkinci işaret ise sabahları kontrolleri yapan doktordan geldi. Doktor, en az altı hafta boyunca hiçbir ağırlığı taşıyamayacağımı söyledi. Daha kibar olacağını düşünerek yatağı oturma pozisyonuna getirmiştim.

“Tam olarak ne demek istiyorsun?” Keşke yanımda biri olsaydı da tüm bu saçma soruları kendim sormak zorunda kalmazdım.

“Yani, alçı takılı olan bölge…” diye durdu ve kalemiyle alçının bulunduğu yeri gösterdi. “En az altı hafta boyunca yere temas etmez. Tekerlekli sandalye ister misiniz?”

Başımı salladım.

“Tamam. P.T. ekibinden birini göndereceğim; size koltuk değneklerinin nasıl kullanılacağını ve nasıl hareket edileceğini gösterecek.”

“Başka bir hastaneye mi gidiyorum?”

Bir dakika kadar durdu ve tekrar çizelgemeye baktı. “Tamam. Yani, ‘transfer’ demek, arabadan inip binmek, sandalyeden kalkıp oturmak, banyodan girip çıkmak anlamına geliyor. Ayaklarınızı yere değdirmemeye çalışırken bu işlemleri farklı şekilde yapmanız gerekiyor.”

O gittikten sonra fark ettim ki, beni bir aptal sanmış.

O zamanlar New Hampshire’ı hiç düşünmemiştim, ancak büyükannemi özlüyordum. Ona kartpostallar yazardım ve ara sıra o da bana elbiseler gönderirdi. Bazen kutuya melaslı bisküviler de koyardı; dayanıklı ve güvenilir bisküvilerdi, posta yoluyla gönderilmek için idealdi. Los Angeles’tayken birkaç kez ona uçak bileti göndermeyi teklif ettim, ancak büyükannem uçaklara inanmazdı, en azından kişisel kullanım için. O, New Hampshire’da doğmuştu ve orada ölmeyi planlıyordu; hep böyle derdi. Keşke hastanede yanımda olsaydı. Eğer ona ihtiyacım olduğunu söyleseydim, muhtemelen Michigan’a kadar gelebilirdi. Eminim ki ebeveynlerim de, kardeşlerimden biri de gelirdi. Belki de çok yakın akrabalar değildik, ancak hepsi iyi insanlardı. Benimle ilgilenirlerdi. Sorun şu ki, sadece içgüdülerine dayanarak bunu yapamazlardı ve ben de onları endişelendirmek istemezdim.Aslında, onları endişelendirmemek için telefonu kullanamıyordum; çünkü telefon sadece yerel ve hastaneler arası aramalar için kullanılabiliyordu. Yan odadaki hastayı arayabiliyordum, ancak tüm yaz boyunca hiç aramadığım annemi arayamıyordum. Benim için her şey yolundaydı. Nasıl telefon görüşmesi yapılacağını, tuvalete nasıl gidileceğini öğrenmiştim. Pembe çizgili bir önlük giymiş bir kız, elinde kitaplarla geldi ve Thornton Wilder’ın “The Bridge of San Luis Rey” adlı kitabını buldum. Bu kitap, bir köprünün yıkılması sonucunda bir grup yabancının ölüme sürüklenmesini anlatıyordu. Daha önce bu kitabı hiç okumamıştım.

Şişlik sorunları yaşadım ve doktor, alçının değiştirilmesine gerek kalmaması için beni bir gece daha hastanede tutmak istedi. Los Angeles'taki dairemde boş boş oturduğum o günleri düşündüm. O günler, kendi düşüncelerimle baş başa kalmaya alışmamı sağlamıştı. Bunda oldukça iyiydim; herkes böyle değildir. Akşam yemeğimi tepsiden yedim, kitap okudum ve hemşirelerin bulunduğu yere gidip gelmeyi pratik yaptım. Güneş batarken pencereden dışarı baktım ve Pallace'in şu an sahnede olması gerektiğini fark ettim. Bayan Webb ve Bayan Gibb, sahnenin karşılıklı köşelerinden çocuklarını kahvaltıya çağırıyor olmalıydılar. Tüm bu sahneleri zihnimde canlandırdım. Acaba Pallace endişeli olur mu diye merak ettim… Ama sonra onun kırmızı elbiseli halde o sandalyede dans ettiğini düşündüm. Pallace'in herhangi bir şey yüzünden endişelenmesini hayal edemiyordum.

Büyükannemi arayamadığım için, Tom Lake'ı arayıp sabahleyin beni almalarını rica ettim. Sabahleyin görevli olan Jeanne, ben duşun altında otururken saçlarımı yıkadı. Ayağım alçı içindeydi ve alçı da plastik bir poşetin içindeydi. Sebastian geldiğinde artık hazırdım.

Sebastian! "Gittiğini sanmıştım!" diye bağırdım. Onu gördüğümde gözlerim yaşlarla doldu. Eğer yataktan fırlayıp ona kollarımı sarabilseydim, kesinlikle öyle yapardım.

"Kulübü aradım ve onlara şanzımanımın bozulduğunu söyledim," dedi Sebastian. "Büyük bir belada olduğumu düşünüyorum."

"Benim için büyük bir sorun mu? Kardeşinizi gönderebilirdiniz."

"Diğer takım üyelerinin araba kullanmaya hiç uygun durumda olmadığını söyleyelim. Ayrıca onlar da araba kullanmak istiyorlardı. Herkesin isteyeceği son şey, Peedee'nin hastaneden sizi eve getirmeye çalışırken arabamı bir ağaca çarptırmasıdır."

"Peki ya Palace?"

Jeanslerinin ön cebine vurdu. "Anahtarlarını aldım."

Yani, Palace zaten Mae'ydi. Mae'nin elinden anahtarları almak gerekiyordu. O, tüm gün boyunca erkeklerle birlikte içki içiyordu. Emily olarak geçirdiğim son haftayı özlemiş olsam da, bir daha asla Mae olamayacağımı bilmek buna değerdi. Bir daha asla Cody'nin hayal kırıklığını, kendi berbat oyunculuğumu veya kırmızı elbiseyi giyememe durumumu katlanmak zorunda kalmayacaktım. Palace o elbiseyi giyebilirdi. "Provalar nasıl gidiyor?" diye sordu Sebastian. Sebastian, provaların bitmiş üründen daha iyi olduğunu söylüyordu.

“Beni içeri almadılar.”

Yatakta oturuyordum. Üzerimde, Palace’ın aceleyle odamdan aldığı kıyafetler vardı: haki renkli şort ve bir daha asla tam olarak uymayan Disney logoslu tişörtüm. Ayağım yukarı kaldırılmış haldeydi. Mümkün olduğunca ayağımı yukarıda tutmam gerektiği söylenmişti. “Bunu yaptığım sırada sen de oradaydın.”

Sebastian omuz silkti. “Görünüşe göre sorun şu: Kardeşimin kız arkadaşımı öpmesi gerekiyor. Onlara göre ben onları utandırıyormuşum.”

Sahnede Duke’un üzerimde yattığını, ellerimi yere bastırdığını çok net bir şekilde hissedebiliyordum. Duke, Eddie rolündeydi; ben de Mae rolündeydim. Duke, Eddie rolündeydi; Palace ise Mae rolündeydi. Orada durdum. “Sana oyunu izletirler mi acaba?”

“Beni oyunu izlemekten alıkoyamazlar,” dedi. “Biletlerim var.”

Jeanne, tekerlekli sandalyesiyle kapıdan içeri girdi ve hemen durdu. Sebastian’ı orada görünce yüzü kızardı. “Sen o aktörsün,” dedi ona. Jeanne’ye, saçlarımı yıkarken Duke hakkında her şeyi anlatmıştım.

“Ben kardeşiyim,” dedi Sebastian.

“O senin kardeşin mi?” diye sordu bana.

Şimdi hepimiz gülüyorduk. “Buna inanabiliyor musunuz?” dedim.

Jeanne, beni tekerlekli sandalyemle, koltuk değneklerimle, ağrı kesicilerimle, bir antibiyotikle ve yedi sayfalık talimatlarla birlikte asansöre kadar götürdü. Dışarıda, ne yapmam gerektiğinden emin olmak için beni tekerlekli sandalyeden arabaya geçirdi. Sonra arabamız uzaklaşırken orada durup el salladı. Ben de pencereyi aşağı indirip ona el salladım.

“Bu arada, rütben yükseltildi,” dedi Sebastian bana. “Seni daha iyi bir yere, bir kulübeye taşıdılar.”

“Wallace Amca’nın evine mi?”

“O geri gelmeyecek ve siz de merdivenlerden yukarı çıkamazsınız. Yani her şey böylece yoluna girmiş oluyor.”

Tüm bu zorluklara rağmen, en azından küveti ve mutfak alanını elde ettim. Her şeyin bir felaketin sonucu olduğunu düşünerek fazla sevinmemeye çalıştım. “Acaba Duke, kıyafetlerimi aşağıya getirdi mi?”

Başını salladı. “Birkaç stajyer gönderdiler. Tüm işi yapmaları sadece iki dakika sürdü.”

Duke ne kadar meşgul olursa olsun, en azından iki dakikasını ayırabilirdi. Üstelik kıyafetlerinin de yer değiştirmesi gerekiyordu. Daha iyi bir oda için, ayrıca muhtemelen hâlâ dondurucuda olan votkayı almak için

gelecekti. Şimdi ise, üst çamaşırlarımın olduğu çekmecede birilerinin dolaştığını düşünmek zorundaydım. “Bekleyin!” dedim. “Pallace aslında Emily’ydi. Peki o nasıl oldu?”

“Çıkar çatışması,” dedi Sebastian.

“Ne demek istiyorsun?”

Yani sen Emily’sin ve harikasın; Palace ise benim kız arkadaşım.

“Biliyorsunuz, Emily karakterini oynayan tek kişi ben değilim, değil mi?”

“Dün geceye kadar onu oynayan tek kişi sizdiniz. Siz gerçekten mükemmelsiniz.”

“Sebastian,” dedim, “cidden, nasıl başardı bunu?”

Sonra gülümsedi; daha önce onda hiç görmediğim türden, harika bir gülümsemeydi bu. Sadece bir kelime söyledi ve bu kelime gerçekten muhteşemdi.

Gerçek şu ki: “Our Town” adlı oyunu sadece bir kez izlemiştim; o da yedinci sınıftayken oldu. Lise tarafından sahnelenen bu oyunu harika buldum. Oyunun her bir cümlesi benim için yeniydi. Emily’nin üçüncü perdede öleceğini hiç tahmin etmemiştim. Sahne yönetmeninin Emily’yi annesinin mutfağına götürdüğü sahnede o kadar çok ağladım ki, yüzümü ellerimle kapattım. Büyükannem ise çantasından mendil arıyordu. Kısacası, bir oyunu sahnede izlerken aslında oyunun bütününü göremezsiniz. Sadece bazı bölümlerini görürsünüz; oyunun bütün halde nasıl göründüğünü anlayamazsınız. Yedinci sınıfta gördüğüm Emily’den ve yıllar sonra lise spor salonunda gördüğüm Emily’lerden başka, başkalarının bu rolü nasıl oynadığını bilmiyordum. O gece “Our Town” adlı oyunu tekrar izleyecektim.

Sebastian arabayı sokakta park etti ve bana bastonlarımı vermek için yanıma geldi. Yolda yürürken, arkamda duran devasa alçıyı tutarak ilerledim. Kollarım titriyordu.

“Hadi,” dedi, eliyle sırtımı okşayarak. “Seni ben taşıyacağım.”

Tenis kortundan ya da hastaneye taşınmak bir yana, sadece bir yerden başka bir yere taşınmak da tamamen farklı bir durumdu. Yokuş yukarı tırmanırken ter içinde kalmıştım. Bunu kendime yaptım. İçmemem gereken tequili içtim, oynamak istemediğim tenis maçını oynadım. Belki de bu pek önemli gibi görünmeyebilir, ancak bu davranışlarımın bedelini çok ağır ödedim.

Sebastian beni kucakladı; bastonlar yere düştü. Beni kollarının arasına aldı ve ben de yine bir gelin gibi kollarımı onun boynuna doladım. "Şanslıyım ki kardeşim, küçük boylu birine aşık oldu," dedi.

"Aşk," dedi. Bu kelime, Duke ile olan ilişkim boyunca sadece bir kez kullanıldı.

İşte böylece o güneşli kulübeye girdik. Sebastian ayaklarıyla kapıyı iterek açtı. Beni doğrudan yatağa götürdü ve ayaklarımı yükseltmek için ekstra yastıklar kullandı. Birisi bir sürü papatya kesip komodinin üzerindeki bir bardağa koymuştu. Kimin yaptığını sormadım; çünkü çiçeklerin de ondan geldiğini düşünmek istemedim.

"Sana bir tekerlekli sandalye bulacağım," dedi.

"Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım yok." Aslında ihtiyacım olan tek şey bir dakikalık uyku idi.

Tiyatronun ne kadar uzakta olduğunu bir düşünün. Şimdi gerçekten işime dönmeliyim. Duke ve Pallace da sizi alamazlar. Bu gece oyunu izleyebilmenizin tek yolu bu.

Sebastian, benim koltuk değneklerimi alıp yatağın ayak kısmına dayadı. İlaçlarımı ve kitabımı da komodinin üzerine koydu. Sebastian, alnımdan nazikçe öptü; tıpkı çocukken kardeşlerimin beni öpüşü gibi. Benim için bir tekerlekli sandalye getirecekti. Ayrıca, birinin beni oyunu izlemeye götürmesini de sağlayacaktı. Sanırım o kapıdan çıkmadan önce ben zaten uyumuştum. Sonra tekrar uyandım ve Duke beni öpüyordu. Ağzımda tequila'nın keskin tadı vardı. Muhtemelen doğrudan gölden gelip yatağıma girmişti. Vücudunun nemliliğiyle beni kapladı. "Sonsuza dek gitmişsin gibi geldi," dedi ve espadrillerini çıkardı.

"Oyun başlamadan önce Duke seni görmeye geldi mi?" diye soruyor Emily, endişeli bir ifadeyle. Joe keçilerle ilgilenmek için oraya gitmişti; kızlarla birlikte ben de bulaşıkları yıkıyordum. Kirazlar, yemekler, keçiler, bulaşıklar… Geçmiş… Günler bitmek bilmiyor, haftalar ise hızla geçip gidiyor.

"Evet, öyle yaptı." Beyaz balığın parçalarını temizlemek için tencereye eğiliyorum. "Provaların ve gösterilerin arasındaki zamanlarda."

Maisie başını sallıyor. "Kendini boşver, Duke."

"Çok yoğun günlerdi," diyorum.

"O kadar da yoğun değilim," diyor Nell.

Gülümsüyorum. “Hayır, haklısınız. O kadar da meşgul değilim.”

“Kız arkadaşın yatakta yatıyor,” diyor Maisie.

“Ve o, ‘Our Town’ adlı oyununu bitiremiyor,” diyor Nell.

“Aslında, o bir daha asla Emily rolünü oynamıyor,” diyorum, onlara bir anlığına üçüncü şahıs olarak katılarak. Nell zaten bu sonuca varmıştı; ancak Emily ve Maisie’nin bunu bilmediği belliydi.

“Hiç mi?” diye soruyor Emily.

Başımı sallıyorum.

“Tıpkı Wallace Amca gibi,” diyor Nell. Sonra kendini toparlayarak ekliyor: “Öyle demek istemedim. Wallace Amca ile hiçbir benzerliği yok.”

Emily, bulaşık beziyi bir yana bırakır. “Asla Emily değil mi, ya da başka hiçbir şey de değil mi?”

“O olaydan sonra artık oyunculuk yapmayı bıraktım.”

“Yirmi dört yaşındayken mi?”

Yirmi beş. Hastanede yirmi beş yaşına girdim.

“Buna gerçekten dayanamıyorum,” diyor Maisie.

“Bu, çeyrek yaşam krizini yeniden tanımlıyor,” diyor Emily.

“Ne?”

“Çeyrek yaşam krizi,” diyor Nell. “Yani, yirmi beş yaşlarında hayatın altüst olduğu dönemdir. Pandemi de bizim için bir çeyrek yaşam krizidir.”

“Ah.”

“Ama seninkisi çok daha kötüydü,” diyor Nell.

“‘Our Town’ adlı oyununda tekrar rol alamamak, pandemiden daha kötü değil,” diyorum.

“Gerçekten onu görmeye gittin mi, Emily miydi o?” diye soruyor Emily.

“Elbette katıldım. Tüm arkadaşlarım o oyunda yer alıyordu. Onlar için orada olmam gerekiyordu.” Bunun doğru olup olmadığını hatırlayamıyorum; acaba o zaman ki ben miydim bu kişi, yoksa daha sonra oluşturduğum kişilik mi? Kesin olan bir şey var: Büyürken kızlara hep şunu söylerdik: Toplumun iyiliği için çalışın, takımınızı destekleyin, bencillikten kaçının.

“Tekerlekli sandalyeyle mi girdin?”

Şu an kimse bulaşık yıkamıyor. Onların babalarının yaptığı gibi, ellerimi çırparak onların “motorlarını” tekrar çalıştırmaya çalışıyorum. “Tekerlekli sandalyeyle oraya gittim. Cabaret’teki salıncaklardan biri beni oradan aldı. Bu bir Dickens romanı değil.”

“Peki, Palace nasıldı?” diye soruyor Nell. Bu, üçünün de cevabını merak ettiği soru: Palace nasıldı?

Onlara gerçeği söylüyorum. O gerçekten harikaydı.

Chan’ı göl kenarında tanımıştım. Onunla birlikte olmak kolaydı; iyi bir yüzücüydü ayrıca. Detroit’te en kaliteli esrarı satan bir adamla da iyi ilişkileri vardı. Bana sanki tesadüfen oradan geçiyormuş gibi geldi; boş bir tekerlekli sandalyeyle birlikte… Belki de ben de onunla birlikte gitmek isterdim, çünkü o zaten tiyatroya gidiyordu. Dünyada böyle davranabilen insanlar pek yoktur. Gökyüzü pembeye dönüyordu; tekerlekli sandalyeyle beni yolda ilerletirken, gün ışığının son ışıkları göl üzerinde altın renginde parlıyordu.

“İnsanlar, servisi mükemmel bir şekilde geri gönderdiğini söylüyorlar,” dedi Chan bana, neşeyle birlikte ilerlerken. “Bunun için bacağını kaybettin, ama yine de bunu başardın.”

“Bu doğru değil,” dedim.

“Önemli değil. Önemli olan sadece insanların ne dediğidir. Hey, biraz kiraz ister misin? Orada ilk olan biz olmak istemiyoruz.”

Biraz kiraz yemek istiyordum.

Frenleri çekti ki, araba geriye doğru kayıp çimenli yamaçtan aşağıya, göle düşmesin. “Bu ağacı geçen hafta buldum,” dedi Chan. “Tatlı kirazlar var. Burada ne işi var bilmiyorum. Demek ki birisi bunu buraya dikmiş, ancak sonra oradan ayrılmış. Kimse olmadan buraya bir fidan getirmeyi kim düşünebilir ki? İyi şanslar sana, küçük ağaç. Belki de bu bir tür sanat eseridir.” Bir ağacın yanına gidip birkaç avuç kiraz topladı, sonra geri gelip onları kucağıma koydu. Ona teşekkür ettim. Ağaçların da bakıma ihtiyaç duyan varlıklar olduğunu öğrenmek benim için yeni bir şeydi.

“Çok güzel görünüyorsun.” Altın rengi ışıkta beni daha iyi görebilmek için bir adım geri çekildi. “Ama fazla güzel değilsin. Sanki bunun için fazla çaba sarf etmemişsin gibi. Tam olarak doğru oranda güzelsin.”

İşte arzuladığım görünüme ulaşmak için çok çaba sarf ettim; ayakta alçı olduğu için giyinmek gerçekten çok zordu. Düşünmediğim bir şey ise, başkalarının bunu fark edeceğiydi… Chan da bunu anlayacaktı. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Tiyatroya giderken yolda sürekli kiraz yedim.

Tavuklarla birlikte oraya vardık; hepsi de kendi yerlerini arıyordu. Perde kalkmıştı ve Joe sahnede oturarak kitap okuyordu.

Koltukların bulunduğu alana inmek için merdivenler vardı. Bu yüzden Chan beni en arka sıranın arkasına bıraktı ve bana bir program getirdi. Duke'un saçları muhtemelen o sırada jöleyle şekillendirilmiş ve sabitlenmiş olmalıydı. Kendi notlarını yüzüncü kez okuyacak, ardından bir sigara içip ellerinin üzerinde duracaktı. İki kağıt parçasında rol değişiklikleri belirtilmişti: Sahne yönetmenliği rolünü Joe Nelson üstlenecek, Emily Webb rolünü ise Palace Clarke oynayacaktı. Kağıtları katlayıp cebime koydum. "Hazırım," diye kendime söyledim. Sonunda ışıklar söndü ve artık hazır olup olmamın bir önemi kalmadı.

"Bu oyunun adı 'Our Town'," diye başladı Joe. Sahne yönetmeni de aynısını söyledi. Aslında bir fener yakması daha iyi olurdu; çünkü onu takip edeceğimizi biliyorduk. Wallace Amca'nın sözlerini dinliyorduk çünkü o çok etkileyiciydi; ancak Joe'nun sözlerini dinliyorduk çünkü o bize bilmemiz gerekenleri anlatıyordu. Yıllar öncesindeki ilk prova günümüzü hatırladım… O zaman da durum aynıydı. Onun güvenilir biri olduğunu biliyorduk. Joe, tüm hikayeyi görmüş ve bunları bizim için bir araya getirmişti. Şimdi de sahne yönetmeni olarak aynı işi yapıyordu. "Bu oyunun adı 'Our Town'."

Emily bir süre gelmiyor. Geldiğinde de sadece bir cümle söylüyor. Kit Kat Klub'un şarkısında Pallace'ın dans ettiğini görebiliyordum; bacağı sandalyenin arkasına doğru kalkıp tekrar yere iniyordu. Onu gölün kenarında, gülerken ve başını suyun üzerinde tutarken de görebiliyordum. Göl kenarındaki bir battaniyenin üzerinde uzanmış haldeydi; başı Sebastian'ın kucağındaydı. Ama onu Emily olarak göremiyordum. Çünkü Emily'yi düşündüğümde hâlâ kendimi görüyordum. Eğer yanımda bıçak olsaydı, bacağımdaki alçıyı hemen oracıkta keserdim. Buna katlanabilirdim. Bundan sonraki sadece üç gösteri kalmıştı. Başa çıkabilirdim.

Ama orada tüm çocuklar vardı: George ve Rebecca Gibbs, sahnenin sol tarafında kahvaltı ediyorlardı; bu da onların evini temsil ediyordu. Emily ve Wally Webb ise sahnenin sağ tarafında kahvaltı ediyorlardı; bu da onların evini temsil ediyordu. Pallace, benden bir baş kadar uzundu ve siyahi bir kızdı. Ama Pallace aslında Emily'ydi. Onun sahneye çıktığı andan itibaren ona inandım. Annesinin masasına oturduğunda, "Kendi yaş grubundaki kızlar arasında en zeki kızım," dedi. Söylediği her cümle sanki benim ağzımdan çıkıyormuş gibi geldi.

O yaz Tom Lake'te o kadar çok şey öğrendim ki, bu derslerin çoğunu aslında hiç öğrenmek istemezdim. En zor olan ders ise Duke, planlar veya aşkla hiç ilgili değildi. Asıl zor olan şey, artık Emily olmadığımı fark etmekti. Broadway'de Spalding Gray ile birlikte o rolü oynasam bile, bir gün bu rolün başkasına geçecekti. Birçok kişi bu rolü benim kadar iyi oynayabilirdi. Çünkü Palace, ikinci gecesinde bile, yıllar süren pratiklerimin ardından ulaştığım seviyede performans sergiledi. Gün be gün beni prova sırasında izledi ve sonra bu rolü kendi tarzında oynamaya karar verdi. Bazen ayaklarını yere vururdu, benim fark etmediğim yerlerde gülerdi. Babasını öptü; o da benim erkek arkadaşımdı. Babası da, böylesine harika bir kadından daha önce hiç öpücük almadığını söyledi ve bunu gerçekten böyle düşünüyordu. Palace, Tom Lake için yapılan seçmelere katıldığında hem şarkı söylemek hem de dans etmek istedi.Ama o da Emily rolünü oynamak istiyordu. Yazlık tiyatrolarda şarkı söyleyebilen, dans edebilen, oyunculuk yapabilen ve ukulele çalabilen insanlar çoktu. Gölde yüzerken onlardan biriyle karşılaşmamak mümkün değildi. Palace da sıkı antrenmanlar yapıyordu. Lee dışında, yedek oyuncular da yerlerini alacak olan asıl oyuncularla başa baş gidiyordu. İzleyicilerin tek hayal kırıklığı, Wallace Amca gibi birinin sahneye çıkmamasıydı. İsmi popülerdi, ancak izleyiciler Lara ile Palace'ı birbirinden ayırt edemiyordu. Peki, ilk Emily rolü için neden yedek oyuncuya bu rol verilmedi ki?

"Emily siyahi değil," dedi önümdeki kadın, ilk ara sırasında kocasına çok net bir şekilde. Etrafta programların hışırtısı duyuluyordu; sanki rüzgarın yapraklar arasında esmesi gibi bir ses… Programlardan düşen o kağıt parçası neredeydi acaba?

Ne yazıyordu orada?

Tiyatronun arka kısmından gün be gün beni izlerken katlandığı tüm o saatler… Kendisi söylemek istediği tüm o sözler…

Bir oyunun içindeyken o oyunu göremezsiniz; ayrıca ara periyodlarda olup bitenleri de tamamen kaçırırsınız. "Our Town" adlı oyunun ilk iki perdesinin ardından ara periyotlar vardır. İkinci perde ise adeta bir siyasi mitingdeki ya da bir kamp etkinliğindeki ara gibi hissettirdi. İnanmayanlar bile ilgiyle dinlemeye başlamışlardı. Başlangıçta anlamsız gelen bu mesajlar, zamanla insanların doğru olanın ne olduğu konundaki düşüncelerini sarsmaya başladı. Emily'nin düğün günü sahnelenirken bu sahne erotik amaçlarla değil, korku unsuru olarak kullanıldı. Emily evden ayrılmak, ev işleriyle uğraşmak, yemek pişirmek, doğum yapmak

istemiyordu; çünkü doğum onun ölümüne neden olacaktı. O, babasının kızı olmak, onun doğum gününün kızı olmak istiyordu. Büyümek korkunç bir şeydi… Üçüncü perdeye giden yol buydu. Emily bize, hayatımızda kaçırdığımız ve bir daha asla geri getiremeyeceğimiz tüm o anları gösterdi.

Emily'nin siyahi olamayacağına dair inançlarını korumayı başaran az sayıdaki kişi de üçüncü perdede yok oldu. Hepimiz öyle olduk. Emily annesinin mutfağına geri döndüğünde, sanki o oyunu daha önce hiç izlememişim gibi ağladım. Ağladım çünkü Emily o kadar harikaydı. Ağladım çünkü bir daha asla Emily rolünü oynayamayacaktım. Ağladım çünkü o dünyayı çok sevmiştim.

OceanofPDF.com

17

Kuzey Michigan'da kar yağışı yüzünden hiçbir şeyi durdurmuyoruz. Okullar açık, otobüsler sefer yapıyor. Karın baskısına boyun eğmek, kendini cahil bir toplumun parçası haline getirmek demektir. Joe, traktörü kullanmak için erken kalkıyor; ben de merdivenleri temizliyorum. Yıllar boyunca kızları yataklarından kaldırıp sıcak mutfağa götürürdüm; onlara pembe iç çamaşırlarının altına kırmızı çoraplar giydirirdim. Bunun ne faydası vardı ki? Onlara yulaf lapası verir, sıcak çikolata ikram eder, üzerlerine şapka, eldiven ve bot giydirirdim; sonra da onları karın üzerine gönderirdim. Eğer bu sabah da kar yağsaydı, şu an bahçede olurduk ve ağaçlardan donmuş kirazları toplardık.

Ancak bu Temmuz sabahı yağmur yağıyor; devasa su damlaları evin her yanına vuruyor. Şimşekler sürekli çakıyor; mutfak bir anlığına kör edici bir ışıkla aydınlanıyor, ardından tekrar karanlık oluyor. Gürültülü gök gürültülerini bekliyoruz; bir, iki, üç diye sayıyoruz. Yağmur altında çalışacağız, ancak ailemizin her ferdinin aklı başında olduğu için şimşek çaktığında ağacın altında durmuyorlar. Yani en azından bir saat kadar, şimşekli hava koşulları bizim için en ideal hava durumu oluyor.

"Bakar mısınız lütfen," diyor Nell.

Tam zamanında baktığımda, gökyüzünü ikiye bölen keskin bir ışık huzmesi gördüm; ağaçlardan yapraklar yere düşüyordu. "Neden tam pencerenin önünde durmak zorundasın?" diye en küçük kızıma sordum. Kızım ellerini sırtının arkasında birleştirmişti; pencere çerçevesinde küçük bir siluet oluşturuyordu.

"Sence yıldırım beni vurur mu?"

"Hayır, ama bence armut ağaçları öyle olabilir. Bir keresinde bana armut ağaçlarının şimşekten etkilendiğini söylemiştin, değil mi? Şimşekler

pencereden içeri girmez mi?" Yıl boyunca bu pencereden dışarıya bakıyoruz: İnce çiçekler, kuşlar, kirazlar ve elmalar, parlak kırmızı sonbahar renkleri, karın düşmesi, ardından tekrar çiçekler… Fransız İzlenimciliği bile bizim manzaramızın yanında sönük kalır. Mutfak alanını genişletip aile odasını inşa ederken bu pencereyi de oraya yerleştirdik. Michigan'daki çiftçiler, sıcak kalabilen evleri tercih ederler. Aylarca sıcaklık ile güzellik arasında tartıştık; sonunda güzellik kazandı. Komşular bu odaya girip böyle bir lüks karşısında şaşkınlıkla başlarını sallıyorlar.

"Berbatsın," diyor Nell, bir adım geri çekilerek. Bana şöyle diyor: "Ayak bileğin, yağmurun ne zaman yağacağını söylüyor mu?"

"Yani, Akhilleus'umu mu kastediyorsunuz? Hayır. Onun hava durumunu tahmin etme yeteneği yok."

"Bazen acıtıyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Asla. Sanırım on yıl geçse bile, bunu bir kez bile düşünmem."

Maisie, kanepeye yüzüstü yatmış durumda; yüzünün bir yarısı zemine değiyor. "Hazel," diye yalvarıyor. "Sevgilim…" Koluyla ona ulaşmaya çalışıyor, ancak başarısız oluyor. Köpeğin artık kavun büyüklüğünde olduğunu, inatçı ve titreyerek en uzak köşede durduğunu söylüyor. Oraya ulaşabilmek için mobilyaları hareket ettirmek gerekiyor. "Biriniz bana bir parça peynir getirebilir mi?" diye soruyor Maisie, başını kaldırmadan.

Dikiş işimi bırakıp buzdolabına gidiyorum. Joe ve Emily muhtemelen ahırda, eşyaları düzenleyip, onarıyorlardır. Ahırın içinde, örümcekler ve samanlarla dolu olan ofiste oturup siparişler verip çekler yazıyorlardır. Onlar da bir saatlik fırsatı iyi değerlendirmeyi biliyorlar; biz de öyle. Ben de onarımları hallederim. Nell akşam yemeği için ıspanaklı pasta yapacak. Maisie ise köpeği kanepeyun altından çıkarmaya çalışmaya devam edecek.

"Peki, Duke ne zaman Palace ile birlikte olmaya başladı?" diye soruyor Nell, karıştırma kaplarını çıkarırken.

Gülüyorum. Maisie dik oturuyor ve kafasını kahve masasının kenarına vuruyor.

"Ay!" diye bağırıyorum onun yerine. "İyi misin?"

Parmaklarıyla kafasını ovuşturuyor, sonra da parmaklarına kan bulaşıp bulaşmadığını kontrol ediyor. "Siz ikiniz, biz olmadan konuşuyor muydunuz?"

"Hayır." Nell, bir başka yıldırım çakışında kız kardeşinin yüzüne bakıyor. "Ama bunun nereye varacağını biliyorsun."

“Yemin ederim, burasının neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“İşler böyle gidecek,” diyorum.

“Pallace’ın Duke’u sevdiğini sanmıyordum.”

“Bazen bu durum, her şeyi daha da ilgi çekici hale getirir.”

Nell üzgün bir şekilde başını sallayarak onaylıyor. Ben de düşünmeye başlıyorum ki, bu her şey bittiğinde –ki artık neredeyse bitti– kızlarımın her birinden kendi kısa geçmişlerini anlatmalarını istemeliyim.

“Eh, Emily burada olmadığı sürece bu konuyu konuşamayız,” diyor Maisie. “Söz verdik.”

“O buradayken bu konuyu kesinlikle konuşamayız,” diyor Nell. “Duke hakkında kötü şeyler duymak istemeyecektir.”

“Eğer annen sana söylemediyse, bunu nasıl anladın?” diye soruyor Maisie. “Baban mı sana söyledi?”

Nell inliyor.

“Bu korkunç bir düşünce,” diyorum.

“Duke’un Palace ile birlikte olduğunu biliyorum; çünkü işler hep böyle yürür zaten.” Nell bu sabah kırmızı ruj sürmüş; ancak bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum. “O adam, şovun yıldızını sever. Sonra ise ondan sıkılır, çünkü o hâlâ şovun yıldızıdır. Daha sonra yeni bir şov başlar ve yeni bir yıldız ortaya çıkar; o zaman adam yeni yıldızın daha iyi olduğunu fark eder.”

“Kayıt altına almak gerekirse, o sırada bunların hiçbirinden haberdar değildim.” Onarımda bulunduğum gömleği dudaklarıma götürüp ipliğini ısırıyorum.

“Peki sen de aktris olmak mı istiyorsun?” diye soruyor Maisie, Nell’e.

“Çünkü veterinerlik fakültesinde her şey çok farklı, değil mi?” diye yanıtlar Nell.

Şimdi Maisie sessiz. Uzaktan ilişki yaşadığı erkek arkadaşı, son zamanlarda ona “biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu” söyledi. Sanki mekân konusunda bir sıkıntı varmış gibi… Bunu Nell bana gizlice anlattı. Maisie’den ise hiçbir şey duymadım. O hâlâ yüzüstü yatıyor. “Hazel?” diye soruyor.

“Emily, dünyanın nasıl işlediği konusunda hiçbir şey anlamıyor,” diyor Nell. “Benny ise on üç yaşından beri ona aşık.”

“Sadakatle aşık olmak…” diye ekliyor Maisie.

“O diyor ki: ‘Çok şanslısın. Bir sürü insanla çıkma fırsatın var. Dışarı çıkıp çeşitli deneyimler yaşayabiliyorsun. Benim ise sahip olacağım tek kişi

Benny.’”

Maisie kollarını daha da uzatıyor; avucunun içindeki peyniri gösteriyor. “Bu da tıpkı, Afganistan’daki bir askere, ‘Keşke ben de savaşa gidebilsem’ demek gibi bir şey.”

Nell başını sallıyor. “O, sadece Benny ve Duke’a aşık olmuştur.”

“Belki de, Duke’un sadakatsiz olduğunu bilmek ona yardımcı olur,” diyor Maisie.

“Belki de bu konuyu hiç konuşmamıza gerek yok,” diyorum. “Bu benim için yeterli. Duke bir süreliğine Palace ile birlikte oldu. Başka ne söylenebilir ki?”

“Sebastian için çok üzgünüm,” diyor Maisie.

“Pallace için üzülüyorum,” diyor Nell.

İkisinin de benim için üzülmediğini düşününce gülümsüyorum. Çünkü işte buradayız, birlikte, bu küçük evde; yağmur da ağaçlara vuruyor.

“Bu hemen mi oldu?” diye soruyor Maisie.

“Bilmiyorum. ‘Hemen’ derken ne kastediliyor ki?” Sonuçta hâlâ yaz sezonundayız. Hastaneden döndüğümde “Our Town” adlı oyunun dört gösterimi daha yapılacaktı. “Fool for Love” adlı oyun ise “Our Town”un sona ermesinden dört gece sonra sahnelenmeye başladı. “Fool for Love”un ilk beş dakikasında, onların zaten seviştiğini ve perde kapandığında tekrar sevişeceklerini anladım. Ben biliyordum, Sebastian da biliyordu, seyirciler de biliyordu. Kadın tekila şişesini ağzına götürdüğünde, içkinin boğazından aşağı aktığını görebiliyordum. Adam onu yere attığında ve üzerine çıktığında, insanların nefeslerini tuttuğunu duyabiliyordum. Sebastian ve ben de nefesimizi tuttuk. “Sanırım ‘Fool for Love’ sahnelenmeye başladığında her şey değişmişti,” diyorum nazikçe. “Emin değilim. Bana kimse bir şey söylemedi.”

“Ne demek istiyorsun, sana hiç söylemediler mi?” diye soruyor Nell.

Yani, bir gece Duke oradaydı, ertesi gece ise orada değildi. Onu bulmak için dışarı çıkamazdım zaten. Ayak bileğinde devasa bir alçı olunca, erkek arkadaşını bulma şansınız gerçekten azalıyor. Bilmiyor muydunuz? Artık Aşil tendonu yırtılmalarında alçı kullanılmıyor. Bunun yerine, banyo sırasında çıkarılabilen özel ayakkabılar kullanılıyor.

Bu olay, “Fool for Love” dizisinden önce mi oldu? Yoksa ben hastanede yattığım sırada mı meydana geldi? Eğer ayak bileğim şişmeseydi ve iki gece yerine sadece bir gece orada kalsaydım, bu olay yine de gerçekleşir miydi? İki gece, Duke’un tek başına uyuyabileceği süreden bir gece

fazlaydı. Günümüzde artık insanları bir gece bile hastanede tutmuyorlar. Bu işlemler ayaktan tedavi şeklinde yapılıyor. İşte bunlar üzerine düşündüğüm şeylerdi: Koşullar biraz değişseydi, sonuç farklı olabilirdi. Ama sonra anladım ki, sonuç yine de aynı olurdu. Bunun üzerine düşünmeyi bıraktım.

"Peki, ne yaptın?" diye soruyor Nell. Ispanaklı pastayı yapmaya başlamadan vazgeçiyor ve mutfaktan çıkarak benim karşımdaki büyük yeşil koltuğa oturuyor. Kırmızı ruju ona Fransız bir hava katıyor. Maisie yerden kalkıp kanepeye uzanıyor. Bir sonraki gök gürültüsü odanın tavanını sarsınca, Hazel hemen ağlayarak kucaklanmak istiyor.

Kızlarıma bakıyorum; o parlak, genç kadınlarım. Onların benim gerçekte olduğumdan daha iyi biri olduğumu düşünmelerini istiyorum. Ayrıca, eğer gerçek faydalı olacaksa, onlara gerçeği de söylemek istiyorum. Bu iki arzu bir arada var olamaz, ancak işte hikayemizin burasında bulunuyoruz.

On altı yaşındayken "Our Town" adlı esere tutundum ve Palace sahneye çıkıp da benim de aklımdan geçen sözleri söyleyene kadar orada kaldım. O andan sonra her şey birdenbire yok oldu. Ripley, iyi bir terapistin beni iyileştirebileceğini düşündü; ancak ben hiç denemedim. Özgüvenim tamamen yok oldu ve kendimi çok kötü hissettim. Sanırım bu durumla ilgili pek bir şey yapılamaz. Bir plan yapmam gerekiyordu… Belki de hayatım için değil, sadece bu günler için… Böylece Tom Lake'da kalmamın bir anlamı olurdu, ta ki tekrar kendi ayaklarımla yürüyebilecek duruma gelene kadar.

Kıyafetlerle ilgili konuşmak için doğrudan kıyafet bölümüne gittim. Cat, o yaz tanıdığım en meşgul kişiydi. Kostümleri tasarlıyor, düzeltiyor ve onarıyordu; bunları yaparken de gereken personel sayısının yarısı kadar kişiyle yetiniyordu. İlk ve ikinci perdede giydiğim kıyafetleri o yapmıştı; ayrıca ikinci ve üçüncü perdede giyeceğim beyaz gelinlik de onun eseriydi. Ayrıca, tenis kortunda Aşil tendonumu yırtmam ihtimaline karşı, Palace için de kıyafetlerin kopyalarını hazırlamıştı. Bir keresinde, elbisemin fermuarını çekerken bana, gece yarısına kadar uyanık kalarak Cabaret kostümlerindeki parlak detayları tekrar yerine diktiğini anlattı. Ne kadar sıkı bağlarsa bağlasın, kostümlerdeki parlak detayların dans sırasında tekrar yerinden çıkacağını söyledi.

Tom Lake'in, Michigan'daki ortalama bir küçük kasabadan daha ilerici olduğunu sanmıştım. Ancak orada ne kadar uzun süre kaldıysam, o kasabanın da dünyanın geri kalanı gibi işlediğini o kadar iyi anladım. Yönetmenler ve koreograflar erkekti. Erkekler oyunları seçiyor, programları belirliyor ve sahne aydınlatmalarını kontrol ediyorlardı. Kadınlar ise yemek hazırlıyor, perukları şekillendiriyor ve kirpikleri yapıştırıyorlardı. Cat de iğne ve iplikle uğraşan kadınlardan biriydi.

Dikiş makineleri ve mankenlerle dolu olan o büyük odaya çıkmak için üç basamak vardı. Tekerlekli sandalyeden kalkıp yere inmeye çalıştım; ardından da alçım neredeyse yere değmeyecek şekilde, popomla merdivenleri tırmanmaya çalıştım. Tam o sırada, çizgili bir tişört giymiş bir kız yanımdan geçti. On iki yaşından küçük olmalıydı. Bana yardım edip edemeyeceğini sordu.

Nereden başlamalıyım?

Cat ile ben birbirimizi uzun süredir tanımıyorduk, ancak onun yardımları paha biçilmezdi. Her yıl ona Noel kartı göndermeye devam ettim. Cat'e göre, hayalinde her zaman bir gün birinin kapısını çalıp ona yardım teklif etmesi vardı. Benim ise dikiş konusunda belirli becerilerim vardı; nasıl kumaş kesileceğini, nasıl basit şeylerin dikileceğini biliyordum. Ancak bunları yapabilmek için ayakta durmam gerekiyordu. Oysa dikiş işleri oturarak yapılacak işlerdi. Cat hemen bana bir dikiş sepeti yaptı; içine büyükannemin kullandığı türden güzel Fiskars makaslarını da koydu. Kostümleri bir çamaşır sepetine topladı, dikiş sepetini de o çamaşır sepetinin içine koydu. Sonra çamaşır sepetini benim kucağıma koydu ve beni eve kadar götürdü.

"Sizi bu küçük evde mi misafir ediyorlar?" diye sordu, etrafı hayranlıkla inceleyerek. Evin ne kadar güzel olduğunu fark etmişti.

"Sadece bundan beri…" Ayağımı işaret ederek konuştum. "Amca Wallace buradaydı, ancak artık geri dönmeyeceği söyleniyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Tabii ki Cat o gece oradaydı. Küçük keten kanepeye oturdu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum; belki annemin yaşındaydı. Ama o dönemde, otuz yaşın üzerindeki her kadını annemin yaşındaki biri olarak görürdüm. Cat'in üzgün yeşil gözleri vardı ve saçları gençken muhtemelen sarıydı. Güzel olduğunu söyleyemem, ancak üzerinde hayalperest bir hava vardı; yumuşak bir tavırları vardı. "Daha önce de burada bulunmuştum," dedi, üzerinde menekşe desenleri olan bir yastığı kucağına çekerek. "Çok uzun zaman önce."

“Wallace Amca ile mi?” Bunu şaka yollu söylemiştim, ancak o başını salladı.

“O her zaman o kulübede kalırdı. Başka hiçbir yere gitmezdi. Tom Lake’e geldiği ilk birkaç yıl içinde, bazen beni de yanına davet ederdi; belki haftada bir veya iki kez. Her seferinde pantolonlarının kenarlarını dikmem gerektiğini söylerdi. Bana ‘gardırop efendisi’ derdi. Bunu yapmaktan çok keyif alırdı.”

Gülümsedim; çünkü Cat’in, dünyanın işleyiş şeklini anladığımı düşünmesini istiyordum. Bir kişinin hoşlandığı şey, başka bir kişi için ise değerli bir deneyim olabilirdi.

“O, çok iyi bir insandı,” dedi kadın, sanki o zaten ölmüş gibi.

Her gün, bir sürü parça ve atık malzemeyi alıp onları tekrar kıyafete dönüştürürdüm. Bu işi yaparken büyük bir memnuniyet hissederdim; tıpkı Rumpelstiltskin’in o samanları altına dönüştürürken hissettiği memnuniyet gibi. Acaba aktörler de dokundukları her şeyi mahvediyor muydular? Sabahları Cat yeni bir sepet getirirdi ve öğleden sonra işimi bitirirdim. Bazen fazladan bir dakikası olursa, birkaç sandviç getirir ve Albert Long hakkında hikayeler anlatırdı. Komik veya düşünceli olan hikayelerdi; asla bilmek istemediğim şeyler değil. Albert Long’un yemek borusuyla ilgili ameliyatından sonra onu hastanede ziyaret etmek istediğini, ancak korktuğunu söyledi. İlk birkaç yıl sonra, Albert Long artık onun kim olduğunu, onun kendisi için ne anlama geldiğini hatırlayamaz oldu; hatta Cat onun pantolonunun kenarını dikmeye çalışırken bile o, onu tanıyamadı. Elyse Adler ile olan karşılaşmamı anlattığımda, Cat gitmediği için memnun oldu.Elyse, amca Wallace’ın o dönemlerde aldattığı kadındı.

Sabahları Duke, çıkarken tüm perdeleri açardı. Köşkte dikiş dikmeyi çok severdim; ışık orada harikaydı. Yatağa oturup ayaklarımı yukarı kaldırabilir, bir sürü işimi hallederdim. Böylece saatlerce panik hissetmezdim; zihnim elime aldığım işle meşgul olurdu.

“Ripley’i ne zaman geri arayacaksın?” Duke, prova için ayrılmadan önce sordu. Her zamanki gibi duş alıp tıraş olmuştu. Saçları, çıplak halde oturduğu yatağın kenarında sarkıyordu. Belki de onu gerçekten seviyordum.

“Buralarda bir telefona ulaşmak imkansız.”

“Her yerde telefonları var. Ofiste sürekli olarak sana mesaj bırakıyor.”

Duke’a, Ripley’nin hastanede beni aradığından bahsetmek gibi bir hata yapmıştım. Duke, bu olayı her şeyin çözümü olarak görüyordu: Emily’nin

kaybı, tek ayaklı olmam… “Beni asla dinlemeyen birine neden telefon edeyim ki?”

“Eğer saçma sapan şeyler söylüyorsanız, o kişinin bunları dinlememesi gerekir.”

“Ne olacağını bilmiyorum,” dedim.

Dünyaya hoş geldiniz. Yakında bir filminiz vizyona girecek. Şimdi köprüleri yakmaya başlayacağınız bir an değil.

Koluna dokundum; ipek gibi pürüzsüz cildi kasların üzerindeydi. Sigara söndürdüğü yerdeki yuvarlak, kırmızı yaranın üzerinde hâlâ bir kabuk vardı. “Bana bir iyilik yapar mısınız?”

“Ne?”

“Yatağın üstüne bir tür ütü masası kurabileceğini düşünüyor musun?”

"Ne yazık ki"

“Dikilen kısımları ütülemek istiyorum. İşte işin son adımı bu. Ama ayağa kalkamazsam ütüleyemem. Eğer yatağın üzerine yerleştirilebilecek küçük bir ütü masam olsaydı…” Aklımda, büyükannemle birlikte hayal ettiğim, vantuzlu ve hava üfleyen bir ütü masası vardı. Aslında istediğim şey böyle bir şey değildi. Az önce, Bayan Gibbs’e ait olduğunu bildiğim bir kumaştan yapılan önlüğün kenarlarını dikmiştim. Önlüğün daha güzel görünmesini istiyordum.

Elinin avuç kısmıyla saçlarımı alnımdan geri itti. “Aklını mı kaçırıyorsun, cricket?”

Ona baktım, o çılgınca güzel yüzüne… “Git,” dedim nazikçe.

Duke çok mutluydu; çünkü artık “Our Town” adlı oyun neredeyse bitmişti. Artık neredeyse tam zamanlı olarak Eddie rolünü üstlenmişti. Ayrıca, gölde yüzdükten sonra Palace’ı bir zamanlar benim olan o odaya geri götürüyordu. O an bunların hepsinin ne anlama geldiğini bilmiyordum, ancak her şeyin değişmekte olduğunu anlıyordum. Duke yükselişteydi, ben ise düşüşteydim. İkimiz de bunları söyleyemezdik, ancak bunu biliyorduk.

Pallace beni görmeye geldi, ancak kulübenin zemininin inanılmaz derecede sıcak olduğunu fark etti. Ne kadar çabalasa da, bir dakikadan fazla orada duramadı. Yanında kafeteryadan aldığı bir şişe Orangina ve bir paket pretzel vardı; bunlar, suçluluk duygularını hafifletmek için getirdiği şeylerdi. Açıkça, o çok acı çekiyordu. Ben ise, onun benim payımı almasından dolayı üzgün olduğunu düşünmekle aptallık ettim… İki payı birden alması gerekiyordu! Etrafında tequila kokusu vardı.

“Sebastian ne zaman geri dönecek?” Açık olan pretzel paketini onun yöne doğru çevirdim, ancak o başını salladı. Palace giderek zayıflıyordu. Bunu biliyordum; çünkü Fool for Love adlı oyunda giyeceği kırmızı elbiseyi zaten görmüştüm. O zamanlar Sebastian benim kahramanımdı. Eğer o geri dönerse, her şey daha iyi olurdu. Eğer Sebastian orada olsaydı, ekipler eşit olurdu: iki aktör ve iki de aktör olmayan kişi.

Pallace başını eğdi, dudağını ısırdı. “Çok fazla izin aldı. İş yerinde sorunlar yaşadı. Kaçırdığı dersleri telafi etmek için bir süre meşgul olacak.” Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı; ayaklarının yanmaması için adımlarını hareket ettirdi. “Gitmeliyim,” dedi, yüzü kızarmış halde. “Çok fazla kırışıklığım var.”

“Burada pratik yapın!” Duke’un uyuduğu yerin yanındaki boş yere vurdum. “O büyük, yumuşak yatağa çıkabilirsiniz ve birlikte sahne provası yapabiliriz.”

Ah, Pallace… Ne harika bir aktris. Ama yine de yüz ifadesini düzeltip bana her şeyin yolunda olduğunu, benim dostum olduğunu ve geri döneceğini hissettiremedi. Neredeyse benim yanımdan kaçarcasına uzaklaştı.

Geriye dönüp baktığımda, bunu bir araya getirememem aslında bir tür “hediye”ydi. Ne yaptıklarını kısa süre içinde anlayacaktım; o zaman Veronica’ya ne yaptığımı da anlayacaktım. Veronica’nın bu hikayede çok küçük bir rolü vardı, yine de onu Tom Lake’daki herkesten daha çok seviyordum. Diğer herkes gittikten sonra bile o yanımda kaldı. Belki de bunun sebebi, bize zarar veren insanları, bizi inciten insanlara kıyasla çok daha net hatırlamamızdır.

“Our Town” adlı oyunun geri kalan üç gösterisine katılmak, adeta bir dayanıklılık testiydi. George ve Emily’nin merdivenlerin üzerinde durup ödevlerinden ve aydan bahsettiklerini gördüm.

George ve Emily, gazoz büfesinde gelecekleri hakkında konuşuyorlar. Sonra düğün törenlerindeyiz; Palace, Duke’dan kendisini oradan götürmesini istiyor. Duke her zaman onun kızı olduğunu söylememiş miydi? Bir sonraki sahnede ise Palace, diğer ölülerle birlikte mezarlıkta oturuyor. Oyun boyunca sahnede bulunduğum süre boyunca, olayların ne kadar hızlı geliştiğini tam olarak anlayamadım. Chan çok nazikçe üç gösteri boyunca benimle birlikteydi. Ancak ilk geceden sonra ona artık kalmamasını söyledim. Gece olup gökyüzü yıldızlarla dolu olduğunda, Tom Lake kampüsünü geçmek için herhangi bir yabancıdan yardım

isteyebilirdim. Zamanla tekerlekli sandalyeyle hareket etme konusunda daha fazla güven kazandım. Ancak arazi oldukça engebeliydi ve karanlıkta tek başıma tekerlekli sandalyeden düşüp omzumu veya dizimi kırmaktan korkuyordum. Duke, beni şirketin ön merdivenlerine oturtmayı çok severdi.Gece geç saatlerde eve döndüğünde, tekerlekli sandalyemi kullanarak çılgınca döndürüyordu. Sonra tekerlekli sandalyeyi yokuş aşağı sürüyordu; hız giderek artıyordu. Sonunda ellerini havaya kaldırıp bağırmaya başlıyordu; başı geriye eğiliyor, gözleri kapalı oluyordu. Buna dayanamıyordum. Onu izlemeye dayanamadığım için gözlerimi kapattım.

Bu hikayenin, kulübede yaşadığım ve Cat için kıyafet diktiğim kısmı; Our Town'un hâlâ sahnelendiği, Fool for Love'un hâlâ prova aşamasında olduğu ve Duke'un hâlâ benim yatağımda olduğu o dönem… En fazla bir hafta, sekiz veya dokuz gün sürmüş olabilir. Ama bu günler çok uzun gündü… Benim için adeta bir jeolojik dönem gibiydi.

"Fool for Love" filminin prömiyerinde Saint Sebastian da oradaydı. Ah, onu ne kadar özlemiştim! Artık anlıyorum ki o, aramızdaki en iyiydi. İlk bakışta, sanki dünyayı Kont yönetiyormuş gibi görünüyordu; Sebastian, Palace ve ben ise onun etrafında dönen "aylar" gibiydik. Ama aslında gerekli olan kişi Sebastian'dı. Söylediklerimize gösterdiği ilgi sayesinde biz de önemli hale geliyorduk; kusurlarımız da böylece örtülüyordu. Aramızdaki dördümüzü ve birlikte olduğumuz tüm yerleri özledim: göl, tenis kortu, araba… Zihnim sık sık Nelson'ların çiftliğinde geçen o güne geri dönüyordu.

"Sana bakın!" Kapıya doğru yürürken Sebastian kollarını bana doğru uzattı.

Ama ona bakın: Beyaz Oxford gömleği ütülü ve düzgün duruyor; üzerinde ise deniz mavisi renkli bir yaz ceketi var. Şüphesiz bu gömlek ve ceket, Grosse Pointe Yacht Club'ın barında da giydiği kıyafetlerdi. Ancak bu gece bunları, kardeşi ve en yakın arkadaşının rol aldığı oyunun prömiyeri için Palace'da giyiyordu.

Sebastian tekerlekli sandalyeyi yanıma getirdi ve diz çökerek alçımı ayak dayama yerine yerleştirdi. "Artık onun için her şey çok daha kolay olacak," dedi, Pallace'yi düşünerek. "Bir gece 'Our Town', ertesi gece 'Cabaret' oynanıyordu; ayrıca tüm gün boyunca 'Fool for Love' oyununun provaları yapılıyordu. Sanırım o, bunların hepsini asla başaramayacak."

Neden bunu bu şekilde düşünmemiştim ki? Ben yüzünden o ne kadar baskı altındaydı… Erkek arkadaşı da ben yüzünden işte kalmak zorundaydı.

Odağımda olmaktan neden rahatsız olduğunu anlamak zor değil. “Pallace, bizden daha güçlü,” dedim. Burada kastettiğim Duke ve ben değil, Sebastian’dı.

“İşte bu yüzden bana bir süreliğine buraya gelmememi söyledi,” dedi.

“Sana gelmemeni söyledi mi?”

“Anladım. Onun zamanı yoktu. Yani, onun programını düşündüğünüzde, tek bir dakikası bile yoktu. Onu her yerde görmek istiyordum. Bunu size söyleyebilirim. Gerçekten de On Our Town adlı oyunu tekrar izlemek istiyordum. Hatta gösteriden sonra tekrar oraya gidip geri dönmek gerekiyorsa bile bunu yapardım. Ama o, bunun çok zor olacağını söyledi.” Beni tiyatroya götürürken, yoldaki her türlü engelden veya aksaklıktan kaçınmaya özen gösterdi.

“Çok fazla olurdu.”

“Bunu Joe yaptı.”

Joe Nelson! Son gösteriden sonra ona veda etmemiştim. Onu bir daha göremeyeceğimi unutmuştum. “Belki hepimiz tekrar Nelson’ların çiftliğine gidebiliriz,” dedim. Belki bir şans daha elde edebilirdim. Tüm günü yeniden yaşayabilirdik! Maisie ve Ken ile öğle yemeği yemek, Sebastian ve Pallace’in el ele ormana girmesi, Duke’un sahilde koşması, Duke’un mezarlıktaki çimenlerin üzerinde oturup sigara içmesi… Bütün bunları tekrar yaşamak isterdim.

“Perdenin kalkacağı zamana kadar onu buraya yetiştirebiliyorsak, istediğiniz her yere gidebiliriz.”

O, dedi ki, “O değil, o kadın.” Son zamanlarda Sebastian, Duke’un programını takip ediyordu. “Hadi, öğle yemeği için Yat Kulübü’ne gidelim,” dedim. “Üçümüz de Palace’ın arabasıyla oraya gelebilir ve seninle buluşabiliriz.” Duke, Yat Kulübü hakkında konuşmayı çok severdi. “Yat” kelimesini söylemeyi, Sebastian’ın tenis kıyafetleri içinde dünyayı nasıl yönettiğinden bahsetmeyi severdi.

Sebastian, göl manzarasının en güzel olduğu yere durdu. Orası, tiyatroya giden yola dönülen yerdi. Aynı zamanda, öğleden sonraki sıcak saatlerde çimenli yamaçtan aşağı koşup suya atladığımız yerdi.

“Bu kulüp, gidilebilecek bir yer değil,” dedi.

Tam biz izlerken, bir balıkçıl kuşu gölün yüzeyinde uçuyordu. Ayaklarını suya batırıyordu, ancak hiçbir şey yakalayamadı. “Bakın şuna!” dedim. İkimiz de bu kuşu gördüğümüze çok sevinmiştik. Ona “Neden Yacht Club’da öğle yemeği yemiyoruz?” diye sorabilirdim, ancak zaten

biliyordum. Sebastian, onu her şeyden korumak istiyordu; hatta çalıştığı yerden bile.

Chan'ın beni son sıranın arkasında bırakmasının aksine, Sebastian beni kucağına aldı ve merdivenlerden aşağıya taşıdı. Dürüst olmak gerekirse, Chan'ın beni bir yere taşımayı teklif edebileceği hiç aklıma gelmemişti; sanırım onun da aklına böyle bir şey gelmemişti. Yine de Sebastian'ın kollarında olmak güzeldi. "Eğer normal boyutlarda biri olsaydın, bunu asla yapmazdım," dedi. Ben de güldüm; en azından bu sefer küçük olmaktan memnundum. Bu önemli bir gecediydi ve ikinci sıranın ortasında oturma ayrıcalığı için erken gelmiştik.

Ev insanlarla dolmaya başladıkça ışıklar da yanmaya başladı. Sebastian'a yaptığım dikiş işlerinden ve insanların cebinde bulduğum eşyalardan bahsettim. Nerede dikiş öğrendiğimi sordu; ben de büyükannemden ve çocukluğumdan beri onun dükkanında nasıl dikiş öğrendiğimden bahsettim. Sonra o da bana hafta boyunca verdiği derslerden bahsetti. On dört yaşındaki Andy adında bir çocuktan bahsetti; Andy'nin çok yetenekli olduğunu ve şimdiye kadar gördüğü en iyi öğrenci olduğunu söyledi. Andy'nin ebeveynleri, oğullarının Sebastian'dan ders alabilmesi için Yat Kulübü'ne üye olmuşlardı. Bu çocuktan bahsederken sesindeki heyecan beni de etkiledi. Birkaç kez Andy'nin en iyi öğrencisi olduğunu tekrarladı.

Sanırım Sebastian ile hastaneye gitmeden önce pek bir şey konuşmamıştık. Ama artık farklıydık; birbirimizi arkadaş olarak görüyorduk. O son birkaç dakika boyunca, onunla birlikte olmaktan mutluydum. Gelecekte Saint Sebastian'ı düşündüğümde, aklıma her zaman tiyatroda perde açılmadan önceki o an geliyordu: Beyaz gömleği, mavi ceketi, ve koridorda duran kadın hakkında bir şeyler fısıldarkenki gülümsemesi… Oyunun başlamasına beş dakika kala, tüm iyi koltukların zaten dolu olduğundan şikayet ediyordu.

"Fool for Love" adlı oyun tek perdelik bir yapıda. Sam Shepard'ın olağanüstü zekâsı sayesinde, eğer ara verilirse, çok sayıda kişinin sahneden ayrılacağını anlamıştı. Oyunun kötü olduğunu söylemiyorum. Ne kadar hoşlanmasam da, kötü olmadığını biliyordum. Ancak oyun, hem oyuncuları hem de seyircileri yormaktaydı. İkinci sırada oturan ve sevdiği her şeyin kaybolduğunu fark eden iki kişi olmasanız bile, oyunu izlemek zordu. Eddie ve Mae öpüşmeye başladığında, Sebastian elini bileğimin üzerine koydu ve tüm oyun boyunca orada bıraktı; gözleri ise sürekli ön taraftaydı.

Duke ve Palace artık orada değillerdi; yapabileceğimiz tek şey orada oturup oyunun bitmesini beklemekti.

Ama beklerken onları izledik. Anladık ki, aslında Pallace'ın Doğu Detroit'li bir tenis antrenörüyle birlikte kalacağı bir dünya hiçbir zaman var olmamıştı; Duke'un da herhangi biriyle birlikte kalacağı bir dünya hiçbir zaman olmamıştı. Biz seyirciydik, onlar ise olağanüstü yetenekli, parlak ve korkutucu varlıklardı. Sarhoşluklarından ve abartılı aşklarından kaynaklanan ışıklarla odayı aydınlatıyorlardı. Peki, bu gösterinin sonuna nasıl ulaşabilirlerdi ki? Eve gidip birbirlerini duvara, yere, yatağa fırlatmadan… Elbette geçmişte bazı aktörler bunu başarmıştı; tequilayı suyla değiştirenler… Ama Duke ve Pallace sadece çocuklardı. Olağanüstü yetenekli çocuklar…

Nihayet iş bittiğinde, seyirciler ayağa kalkıp alkışlamaya başladılar. Sebastian da sıralar arasından ilerleyerek oradan ayrıldı. Onu bir daha asla göremeyecektim. Büyükannemin yaptığı soluk mavi elbiseyi giymiş halde orada oturuyordum. Pallace ile aramızda bir yarış olduğunu anlamamıştım; ancak gerçekten de öyleydi ve Pallace kazanmıştı. Üzüntü, utanç ve özlem duyguları kalbimi o kadar şiddetle vuruyordu ki, sanki kalp kaslarımın yırtıldığını hissedebiliyordum. İnsanlar bana yardım edip edemeyeceğimi sorduklarında, hayır dedim; arkadaşım hemen geri dönecekti. Ancak yarım saat daha geçtikten sonra, etraftaki herkes ayrıldığında, artık ne iyi kalpli Aziz Sebastian'ın ne de başka birinin beni kurtarmaya geleceğini anladım. İşte o zaman, tiyatro koltuklarının nasıl kullanılarak bir yerden başka bir yere geçilebileceğini fark ettim. Ayağa kalktım ve bir koltuğu tuttum; ardından diğer koltukları da tutarak koridora doğru ilerledim. Sonra da merdivenlerden yukarı çıktım.Tekerlekli sandalyemin beklediği yere kadar geri döndüm. Tekerlekli sandalyeyi bir yürüme aracı olarak kullandım; onu iterek kapıdan dışarı çıktım ve yavaşça eve geri döndüm. İlginç olan şu ki, bu durum aslında beni kurtaran şey oldu: Kendi başıma eve dönebileceğimi bilmek.

OceanofPDF.com

18

Fırtına neredeyse geçti; gök gürültüleri o kadar uzaklarda oluyor ki, Hazel bile endişelenmiyor. Şimdi sadece yağmur yağıyor… Ama bu yağmur, başınızı kaldırırsanız sizi boğacak türden bir yağmur değil. Maisie ve Nell ise hayal kırıklığı içinde bana bakıyorlar.

"Sebastian sadece… geri dönmedi mi?" Maisie yutkunur.

"Onları bulmak için yeşil odaya gitti. Orada bir tür kavga çıkmış."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Kedi, sabahleyin tamirat yapmak için geldi."

"Onların kıyafetlerini sen mi dikmek zorundaydın?" Nell'in annesiyle olan yaz aşkının hikayesi de sona eriyor.

Başımı sallıyorum. "Cat asla benden kostümlerini dikmemi istemezdi. Ne olduğunu o da biliyordu. Herkes ne olduğunu biliyordu. Çok fazla bağırma, itişme ve suçlamalar olduğunu söyledi. Her şey adeta bir Sam Shepard oyunu gibiydi. Sebastian, kardeşinin yüzüne yumruk attı." Acaba Duke'un gömleğini de yırtmış mıydı? Her şey mümkündü.

"Pallace ne olacak?" diye soruyor Maisie.

Görünüşe göre, provalar sırasında o kadar çok içki içmemiş. Ancak prömiyer gecesi tamamen kendinden geçmiş. Cat'in onu elbisesinden çıkarması gerekmiş.

"Yani iki kardeş onun için kavga ediyor ve o da bunu görmezden mi geliyor?"

"Belki de fark etmemiştir." Cat, Palace'in o sarı renkli kanepe üzerinde, sadece sütyen ve iç çamaşırıyla yatıp ağladığını söyledi. Palace, Cat'in kendisine giyinmesinde yardım etmesine izin vermedi. Sebastian öfkeyle oradan ayrıldı. Duke ise yerde yatıyordu. AD ise Duke'un yüzü için buz paketi arıyordu. Daha sonra AD, Duke'un yüzünün dikilmesi gerektiğini

söyledi ve onu hastaneye götürdü. Palace o kadar sarhoştu ki oturamıyordu. Duke, alkol tüketiminin bir alışkanlık olduğunu savunurdu; ancak belki de Palace onu dinlememişti. “Bunu sana söylememem gerektiğini biliyorum,” dedi Cat bana, “ama ona acıdım. Keşke o tenis oyuncusu onu kaldırıp arabaya binselerdi. Sonra onu affedebilirlerdi. O kız, Duke’un seviyesinde değil.” Ona, acaba benim Duke’un seviyesinde olup olmadığımı sormak istedim; ancak cevap ne olursa olsun faydasız olurdu.

“Peki, Duke’u ne zaman gördün?” diye soruyor Maisie.

Başımı sallıyorum. “Onu görmedim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor Nell, deli bir Fransız kızı gibi görünüyordu. “Seni terk mi etti?”

“Bu terimi kullanmıyorduk, ancak evet, genel olarak bu şekildeydi.”

Maisie elleriyle gözlerini kapatıyor. “Lanet olsun sana. Çocukluğumun her anını geri istiyorum; The Popcorn King dizisini izleyerek geçirdiğim o anları…”

Ayağa kalkıyorum. “Patlamış Mısır Kralı”… Ne tuhaf bir düşünce. “İşte, annenizin ünlü bir film yıldızıyla çıktığı yazın hikayesi bu kadar. Kız kardeşine de durumu kendin uygun gördüğün şekilde anlat. Ben bu işi bir daha yapmayacağım.”

“Ama o ünlü bir film yıldızı değildi,” diyor Nell, sesini kontrol etmeye çalışarak. “O zamanlar öyle değildi. O da diğer tüm berbat aktörler gibi sıradan bir aktördü.”

Omuz silkiyorum. “Oyunculardan bazıları gerçekten iyiydi. Babanız da çok iyiydi.”

İşte bu yüzden o, kiraz çiftçisi oldu.

Maisie hâlâ orada oturuyor; köpek de onun kucağında uyuyor. “Onu öldürmek istiyorum.”

“Eh, bunu yapamazsınız; o zaten öldü. Üstelik bu olay çok uzun zaman önce oldu.” Öfke de, sevgi gibi zamanla yok oluyor. Geriye sadece bir hikaye kalıyor. Peter Duke öldü ve ben de onlara olanları kendi açımdan anlatıyorum.

“Peki, oradan nasıl çıktın?” diye soruyor Nell.

Pencereye bakıyorum. Yağmur bile artık durmuş. Her yerde güneş var. “Hadi, işe geri dönelim.”

“Bize anlatacaksın, değil mi?” diye soruyor Nell bana. “Söz veriyor musun?”

Ona “Evet, söz veriyorum,” diyorum. Ama bence o bunu beğenmeyecek.

Maisie ve Nell, şapkalarını ve böcek spreylerini alıp, çamurlu botlarını giyerek dışarı çıkarlar. Ben ise geride kalıp öğle yemeğini hazırlıyorum; aslında tüm bu konuşmalar yaparken de yemek hazırlamam gerekiyordu. Geçmiş, bizi yumurta salatası yapamayacak hale getirecek kadar önemli olmak zorunda değil. Eğer geçmişi yazmaya kalkarsam, bu bir felaket gibi görünecektir. Ama ne olursa olsun, hepimizin birlikte geçirdiği güzel günler de oldu. Bu anlamda geçmiş, şimdiki zamana çok benziyor; çünkü şu an, hayatımın en mutlu anıdır: Joe ile birlikte bu çiftlikteyiz, üç kızımız büyüyüp gittiler, sonra tekrar geri döndüler. Hepimiz birlikte ağaçlardan kiraz topluyoruz. Tom Lake’ı terk eden o kıza hayattan ne istediği sorulsa, asla Traverse City, Michigan’daki Nelson çiftliğini söylemezdi. Ama meğerse o, tam da bunu istiyormuş.

Sandviçleri bitirdikten ve bisküvi ve cips paketlerini sırt çantama koyduktan sonra, mutfak bahçesinin yanından yürüyerek dışarı çıkıyorum. Marul, domates ve zinnia bitkileri, uğradıkları zararlardan dolayı tekrar dik durmaya başlamışlar. O küçücük kelebekler de etrafta uçuşuyorlar. Böyle yağmurlu havalarda kelebekler nereye gidiyor acaba? Dünyadaki acıları ve yakında daha da artacak olan acıları görmezden gelmiyorum; ancak biliyorum ki acılar, yağmurla temizlenmiş yeşil çimenlerin ve parlak mavi gökyüzünün yanı başında da var. Güzellik ve acı, her ikisi de gerçektir. “Our Town” adlı kitap bana bunu öğretti. Anlamını kavramadan önce bile o dersleri ezberlemiştim. Ne kadar yıl geçerse geçsin, Emily karakteri hâlâ içimdedir. Grover’s Corners’un tümü de benim içimdedir.

Yiyecekleri ahıra bırakıp kocamı öptüğüm sırada, kızlar bidonlarını boynlarına asmışlardı; adeta tarlayı sürmeye hazır atlar gibiydiler. Tam anlamıyla iş başındaydılar.

“Seni terk etti!” Emily, beni gördüğünde ağlamaya başlar.

“Her şey halledildi,” diyor Maisie merdivenden aşağıya bakarak.

Hazel, nereden bulduysa, çok kirli bir tenis topu bulmuş ve onu bana getirmiş. Ben de o tenis topunu şimdiye kadar attığım en uzağa fırlattım. Hazel ise merdivenleri çıkamayan biri olduğu için, ağaçların arasından koşarak oradan uzaklaştı.

“Kısaltılmış versiyonunu tercih ettik,” diyor Nell.

“Bunu bana yıllar önce söylemeliydin,” diyor Emily. Kız kardeşlerinin ona ne söylediğini tam olarak bilmiyorum, ancak o, benim adıma inanılmaz

bir şekilde öfkeli ve üzgün. Tüm varlığı merhamet ve öfkeyle dolu.

"Siz de Duke'un tarafını tutardınız," diyor Maisie, ancak bunu oldukça hafif bir şekilde söylüyor.

Emily yanıma gelip beni kucaklıyor. "Ne yaptın? Orada mı kaldın?"

Hazel yine tenis topuyla geri döndü. Kısa bir çekişme ve havlama sonrasında topu tekrar ona fırlattım. O artık genç bir köpek değil. Bu şekilde tüm günümüzü geçiremeyiz. "Ben orada kalmadım."

"Bizi tahmin etmeye mi zorlayacaksınız?" diye soruyor Maisie, yüksek yerinden.

"Hayır," diyorum. Bunu tahmin etmek mümkün değil. Tam o sırada Nell, bir öğrenci gibi elini kaldırıyor. "Ripley seni almaya geldi."

"Hayır!" diye bağırıyor Emily.

En küçük çocuğuma inanamayarak bakıyorum. Ruj sürmüş olan Nell her şeyi anlamış. "Başka nasıl gidebilirsin ki? Yürüyemezsin. Araban da yok. Hatta araban olsa bile sağ ayağın işe yaramaz; bu yüzden araba kullanamazsın. Ailenene hiçbir şey söylemedin. Sadece Sebastian'ı bir daha görmediğini söyledin."

"Bekle, Sebastian'ı görmüyor musun?" Emily, Maisie'ye bakıyor. "Bunu bana söylememiştin."

Sebastian… Bu, kaçınmak istediğim bir konu. Ama madem yalan söyledim, o zaman bu yalanın böyle kalmaya devam etmesine izin vereceğim. Bu acımasız sorgulamalar altında, kendime bir günlik bir özel zaman ayırdım.

Sanırım Sebastian seni oradan çıkarırdı, ancak öyle yapmadı. Cat, sezonun ortasında Tom Lake'ı terk edemez. Elyse Adler de geri dönmeyecek. Chan'ın da seni oradan çıkaracağını sanmıyorum; her ne kadar onun sana aşık olduğundan emin olsam da.

"Oyunculuk yapmayı bırak," diyor Maisie kız kardeşine. "FBI'nın sana ihtiyacı var."

"Ve Ripley, tanıtım çalışmaları için senin geri dönmeni istiyor. Yani, Los Angeles'a gelmen şart. Sonuçta filmdeki yıldız sensin."

"Ben bu filmin yıldızı değilim."

"Bunu yüzlerce kez gördük. Siz de öylesiniz. Yani Ripley arıyordu ve Duke da ofiste bu mesajları topluyordu." Bir an durup düşünüyor; biz de sessizce onunla birlikte bekliyoruz. "Aman Tanrım, Duke onu aramış olmalı, değil mi? Duke, Ripley'yi arayıp ondan sizi getirmesini istemiş. İşte

bu yüzden Ripley Michigan'a geldi. Aksi takdirde, o kızı, yani adı neydi ya… Ashby'yi gönderip sizi geri getirmesini sağlardı."

"Neden Ashby olamadı ki?" diye soruyor Emily. "Ripley'in uçağa binmesi hiç mantıklı değil." Eskiden çok korktuğumuz Emily, şimdi her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor.

"Bu kadar aptal olma," diyor Nell.

"Fool for Love" filminin gösterime girdiği ertesi gün, yatakta kaldım. Ayaklarımı yastıkların üzerine koydum, sigara içtim, süslemeler yaptım ve biriktirdiğim votkayı içtim. Ağlayacak o kadar çok şey vardı ki… Dokuzdan ona kadar Duke ve Palace'ın ihaneti yüzünden ağladım; ondan on bire kadar Duke'u geri istediğim için ağladım; on birden öğlene kadar Sebastian'ı ve Palace'ı kaybetmenin üzüntüsünü yaşadım. Öğleden birye kadar Emily'yi ve oyunculuk kariyerimi kaybetmenin üzüntüsünü hissettim; birden ikiye kadar tuvalete yürüyememenin verdiği hayal kırıklığı içindeydim; ikiden üçe kadar ise hayatımda ne yapacağım konusunda korkuyordum. Bu durum, her şeyin başlangıcını oluşturan ihanet düşüncesine geri götürdü beni. Uykuya dalmaya çalıştım, ancak başaramadım; hiçbir şey yemedim. Hem ağlamak hem de süslemeler yapmak için sürekli parmaklarımı iğneyle batırıyordum.Bu da demek oluyor ki, kendi kan damlalarını kumaştan temizlemek için lavaboya gitmek zorundaydım. Eğer Ripley gelmeseydi, bu durumu ne kadar süre daha sürdürebilirdim bilinmez… Sanırım oldukça uzun bir süre. Bir mendil aldım; her yerde mendil vardı. Burnumu sildim. "Lütfen burada olma," dedim ona.

"Size de merhaba." Kulübenin kapısında duruyor, etraftaki yıkımı süzüyordu.

"Ciddiyim. Şu an en iyi halimde değilim. Müzakere yapamam."

"Eh, sorun değil. Zaten buraya müzakere etmek için gelmedim. Bu yerin ne kadar uzakta olduğunu biliyor musunuz? Herhangi bir yerden buraya gelmek ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Detroit'e uçtum; dünyanın en berbat havalimanı orası. İniş yaptığım kapıdan, Traverse City'ye giden küçük uçağın bulunduğu kapıya yürümek bir saat sürdü. O küçük uçaklardan nefret ediyorum. Sonra da o deli erkek arkadaşım beni havalimanından Honda marka bir araba ile aldı. Arabanın üçüncü vitesi yoktu. Bana ikinci vitesten doğrudan dördüncü vitese geçmesi

gerektiğini söyledi. Üçüncü vitesin kullanılamadığını anlamadığımı sanmasın diye ekledi. Bu arada, eminim bunu biliyorsunuzdur: Adamın sağ gözü kapalı. Arabada bana bakan gözü bu. Gözün köşesinde dikişler var. Arabada sadece üç vites var. Yolculuk bir buçuk saat sürüyor ve bu süre boyunca adam hiç susmuyor."

"O, benim erkek arkadaşım olduğunu söyledi mi?" Çarşafın kenarını gözlerimin altına sürdüm. Duke ile ilgili, Cat'ten duyduklarım dışında hiçbir haber yoktu.

"Bu mu senin sorun?"

"Sadece onun ne dediğini söyleyin bana."

Ripley başını salladı; muhtemelen benim berbat halimden iğrenmişti. "Kaliforniya'ya gitmen gerektiğini söyledi, işte o kadar."

"Siz ikinizin aynı fikirde olmanız güzel."

"Eh, gidiyorsun işte. Buraya sağlığım için gelmedim ki. Erkek arkadaşım, ayağının kırılması ve oyunumdaki rolü kaybetmen yüzünden artık burada kalamayacağını söylüyor. Bence bu, onun seninle olan ilişkisine son vermek istediği anlamına geliyor; yani senin buradan ayrılmanı istiyor. Ama bu benim işim değil."

Bunu pek hoş karşılamadım. Ripley de gözlerini başka yöne çevirmek için elinden geleni yaptı. "Zaten kim akıl etti böyle bir yerin ortasına bir tiyatro yapmayı?" dedi, pencereden avluya ve oradaki papatyalara bakarak.

Hıçkırarak başımı yastığa gömdüm. "Burası gerçekten güzel."

Santa Barbara'da oldukça güzel görünüyor. Yazlık eşyaları Santa Barbara'ya bırakın ki insanlar onları bulabilsinler.

"Ripley, cidden. Bu kadar yolu gelmenize üzgünüm, ancak lütfen beni yalnız bırakın."

Bu durum onu üzmüş gibi görünüyordu; ancak Ripley'nin üzülebileceğini hiç düşünmezdim. Belki de yorgundu. Yatağımın kenarına oturdu ve parmak uçlarıyla alçının üzerine hafifçe vurdu. "Bu bölgelerde alçı konusunda hiç tasarruf edilmiyor, değil mi?"

"Röportaj yapmamın hiçbir önemi yok. Kimse benim kim olduğumu bilmiyor." Yüzümü çarşafla ovuşturdum.

Ripley, dizimin ile alçının üst kısmı arasındaki bölgeye hafifçe vurdu. "Röportajları yapman gerekiyor. Bu harika bir film."

Göreceksiniz. Sizin için iyi olacak.

"Artık aktris olmayacağım."

“On iki yaşındasın, ne olmak istediğini bilmiyorsun. Ama başladığın işi bitirmek için geri dönmelisin.”

“Bunu bana söylemek için buraya mı uçtun?”

“Lanet olası telefon aramalarıma cevap vermiyorsunuz. Zaten, bir tür hissim var… Ne bileyim…” Yatağı kaplayan kıyafet yığınını görünce durdu. “Bu kıyafetler ne oluyor?”

“Kostüm bölümü için gerekli onarımları yapıyorum.”

Gümüşi renkli bir leotardın kenarını eline aldı, sonra tekrar bıraktı. “Telefonda deli erkek arkadaşımın da söylediği gibi, sana karşı bir sorumluluğum var. En azından seni buradan çıkarmakla yükümlüyüm; bu da ikimizin de yararına olacak.”

Şişmiş beynime biraz olsun aydınlık sızdı… Bir ışık huzmesi gibi… Bunu Duke düzenlemişti. “Oyunu görmeni istiyor. İşte bu yüzden buraya gelmen gerekti.”

Ripley başını salladı. “Bana oyunla ilgili hiçbir şey söylemedi.”

Bir buçuk saatlik araba yolculuğu boyunca Sam Shepard’dan hiç bahsedilmedi. Duke biliyordu ki, eğer Ripley’yi Tom Lake’a götürebilirse, o zaman onu “Fool for Love” adlı oyununda oynatmayı başaracaktı. Ondan nefret etsem bile, yine de bunu yapacağımı biliyordu; çünkü ben de tam olarak böyle bir aptaldım. Duke bir film yıldızı olacaktı, ancak bunun için kendisine bakan birini bulması gerekiyordu. Yeteneği, özgeçmişte, bir fotoğrafta veya üç dakikalık bir deneme sırasında kolayca anlaşılamazdı. Onun yeteneğinin fark edilebilmesi için, bu belirli oyunda ve oyunun tamamında rol alması gerekiyordu. Michigan’daki herkes kadar yetenekliydi; şimdi yapılması gereken, Michigan dışından gelen birinin bunu fark etmesini sağlamaktı.

Ripley, pek ikna olmasa da “Fool for Love” adlı oyunu izlemeye gitti. Oyun izlemek onun alışkanlığıydı. Beni de beraber gelmem için davet etti; ancak yarın yola çıkacaksak eşyalarımı toplamam gerektiğini söyledim. Ben de tıpkı bir çubuğu alet olarak kullanabilen zeki bir karga gibiydim. Tekerlekli sandalyemde oturarak, koltuğun üzerindeki eşyaları çubukla düşürdüm. Yanımda getirdiğim eşyalar, Wallace Amca’nınkilerden pek farklı değildi: Birkaç parça kıyafet, daha önce okuduğum birkaç kitap ve bir saat. Senaryolarımı ise votka ile birlikte dondurucuda bıraktım; henüz onlara bakamadım. Dikkatlice banyo yaptım, eksik olan yerleri düzelttim ve Cat’e bir not yazdım. Ripley, sabah için bir araba ayarlamamı istedi; Traverse City’ye kesinlikle Honda ile geri dönmeyeceğimizi söyledi.

“Kesinlikle hayır,” dedim.

İki mayomu da bavulumun bir köşesine ittim. Tom Lake’daki her şey artık benim için sona ermişti. Tüm itirazlarıma rağmen, birinin, herhangi birinin beni oradan çıkarmaya çalışması sayesinde ne kadar şanslı olduğumu anladım.

Ertesi sabah, Ripley bavullarımı arabaya taşıdı. Ben de onun arkasından yürüdüm. Tekerlekli sandalyeyi ise kulübede bıraktık; çünkü o tekerlekli sandalye de set ekibine aitti. Arka koltukta sessizce oturduk. İkimizin de aklında tamamen farklı nedenlerle aynı kişi vardı. Şoför, koltuk değneklerini de çantalarla birlikte bagaja koydu. Onlardan hiçbirine veda edemediğime inanamıyordum… Yani Duke’a veda edemedim. Duke da bana veda etmemişti.

Elveda, tiyatro. Elveda, kiraz ağaçlarına, sigaralara ve votkaya. Elveda, göle.

“Bu adam ne kadar deli olabilir ki?” diye sordu Ripley, yolculuğun yaklaşık bir saatlik bölümünde. Ripley sürekli pencereden dışarıya bakıyordu; muhtemelen bir daha asla Michigan’ı göremeyeceğini düşünüyordu.

“Delilik bu,” dedim.

“Ama bu çılgınca bir hareket… Buna değer mi?”

Bana aşk hayatım hakkında sorular sormuyordu, ancak yine de bu konuyu düşünmemek mümkün değildi. “Onu gördün.”

“Yüzü, parçalanmamış haldeyken nasıl görünüyor?”

Ona, bunun çok güzel bir yüz olduğunu söyledim.

Yaklaşık on mil daha sessiz kaldı. “Delilerle çalışmayı sevmiyorum,” dedi.

“Kimse bunu yapmaz. Ama eğer onlardan kurtulursanız, geriye kimsenin kalmayacağını sanıyorum.”

Ripley başını salladı. “Sanırım siz ikinizin de başına kötü şeyler geldi.”

“Yaptık.”

“Ve bunun, o oyundaki kızla bir ilgisi var mıydı?”

Dediğim gibi, onların gerçekleri herkes tarafından kolayca anlaşılabiliyordu.

“O da iyiydi,” dedi dalgın bir şekilde.

“O çok yetenekli ve dans edebiliyor.” Ona ne satmaya çalıştığımı bilmiyorum; sadece uzun yaz boyunca hem Palace’ın hem de Duke’un

güzelliğine hayran kaldığımı biliyorum. Bir insanın bunu nasıl durdurabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Onun için uygun bir rol olabilir." Ripley, bunu yapmamın beni rahatsız edip etmeyeceğini sormadı.

Başımı salladım. Acaba gelecekte bunun herhangi bir anlamı olacak mı diye düşündüm. Yani, zaten olması kaçınılmaz olan bir şeye katkıda bulunduğumu bilmek… Başlangıçta Peter Duke'un parlak kariyerinin parçasıydım; sadece küçük, önemsiz bir dişliydim.

"Onun bunu yapma şeklini hiç beğenmedim," dedi Ripley. "Beni lanet olası Michigan'a kadar götürüp onunla yüz yüze getirmesi…"

"Onu başka nasıl görebilirdin ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım o da dünyadaki diğer herkes gibi Los Angeles'a gelmek için çaba gösterebilirdi. Tabii sen hariç. Seni bulabilmek için New Hampshire'a gitmek zorunda kaldım." Her şey, onun mümkün olduğunca zor durumda kalması için planlanmıştı.

Traverse City'ye giden yol ayrımına vardığımızda, havaalanından Joe Nelson'ı arayıp veda etmeyi düşündüm. Joe'ya, Duke, Sebastian ve Pallace'ı nasıl kaybettiğimi anlatacaktım. Hepsi bir anda elimden gitti.

"Pallace ne olacak?" diye sordum Ripley'e.

"Pallace kim?"

"Kız çocuğu."

Başını salladı. "Bir kıza ihtiyacım yok. Zaten yeterince kızım var."

Ve işte o sırada, Dük bizimle birlikte geldiğinde, Palace rüzgarda uçup gitti. Onun bana ne demek istediğini biliyordum; bu yüzden bu konuda bir kelime bile etmedim.

Ripley beni havuz kenarındaki kulübeye yerleştirdi. Öğleden sonraları, mayomla şemsiyenin altında oturup roman okurduum. Ripley'nin evinde sayısız roman vardı. Ajanların bu kitapları ona kutular halinde gönderdiğini, kitapların filmlere dönüştürülmesini umduklarını söyledi. "Eğer hoşunuza giden bir kitap bulursanız, onun senaryosunu yazın," dedi. "Böylece geçiminizi sağlayabilirsiniz."

"Zaten kendi geçimimi sağlayabiliyorum." Ashby hâlâ bir şirkette çalışıyordu ve hâlâ aktris olmayı umuyordu. Beni manikür yaptırmaya, kaşlarımı düzelttirmeye ve yüzüme hafif bir aydınlatma uygulatmaya götürdü. Ayrıca, talk show'larda ve gazete röportajlarında nasıl konuşulacağı konusunda bana eğitim veren bir stilist ve bir medya eğitmeni

de vardı. Bu işe başlamak için makyaj yapılmıştı; işten ayrılırken de yine makyaj yapılacaktı.

“Dışarı çıkamazsın,” dedi Ripley.

“Bu, duyduğum en korkunç korku filmlerinden birinden alınmış bir replik gibi.”

“Eminim öyle. Peki, eğer bunu yapmazsanız, hayatınızla ne yapacaksınız?”

“Böyle bir şey yok. Bu artık geride kaldı. Şaka yapmıyorum. Burada sadece size bir iyilik yapmak için bulunuyorum; çünkü siz de bana bir iyilik ettiniz. İşimiz bittiğinde New Hampshire’a dönebilirim, terzi olarak çalışabilirim. Belki de üniversiteyi bitirebilirim. Siz gelmeden önce öğretmen olmak istiyordum.”

Gözlerini devirdi. “Lütfen beni rahat bırakın,” dedi.

Orada bulunduğum yaklaşık bir ay boyunca Ripley ile aramızda tuhaf bir dostluk gelişti. Onun kişisel hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum; sanki hiçbir kişisel hayatı yokmuş gibi görünüyordu. Yine de, ruh halim ne olursa olsun bana iyi davranırdı. Acaba bunu benim için üzüldüğü için mi, yoksa Duke yüzünden minnettar olduğu için mi yapıyordu, yoksa film çıkana kadar beni gözetim altında tutmak istediği için mi yapıyordu, bilmiyorum. Belki de sadece iyi kalpli bir insandı. Tıpkı Charlie’nin yıllar önce Algonquin’de onun amcam olduğunu söylediği gibi, ben de onu amcam olarak görmeye başlamıştım. Ripley, akşamları çeşitli lüks restoranlardan salata sipariş eder ve biz birlikte yer, Chablis içerdik. Bazen film izlerdik, ancak çoğunlukla izlemezdik. O, “balayı briçi” oynamayı severdi ve ben de bu oyunu nasıl oynanacağını biliyordum. Kartları karıştırırken “Bel Air’de balayı briçi oynayan tek kişi sensin,” derdi. Akşam yemeğinden sonra her zaman sigara içmek isterdim, ancak tesisin her yerinde tütün kullanımı yasaktı.Ripley için çalışan herkese, bana sigara almamaları söylenmişti. “Sigara içtiğinde sekizinci sınıf öğrencisi gibi görünüyorsun,” dedi. “Bu hiç hoş değil.”

İşte böylece sigarayı bıraktım. Çok da üzülmedim; çünkü sigara içmek, Duke’u özlememi beraberinde getiriyordu. Ripley, Duke hakkında benimle hiç konuşmadı, ancak bir şeylerin olmak üzere olduğunu biliyordum. Duke’un rolünü oynayacak kişiyi seçmek için bir yönetmeni Tom Lake’a göndermişti. Ertesi hafta, toplantıdan sonra mutfak tezgahının üzerinde bir sürü fotoğraf buldum; aralarında Duke’un fotoğrafı da vardı. Sadece bir sürü yakışıklı adamdan biriydi işte… O fotoğrafı tekrar havuz evine

götürdüm ve orada ağladım. Sürekli olarak onun beni bulmaya gelebileceğini düşünüyordum. Nerede olduğumu kesinlikle biliyordu ve gece yarısı havuz evine gelmesi onun tarzındaydı… Özellikle de Ripley'e ait olan bir havuz evine… "Kızım nerede?" diye sorardı. "Doğum günümdeki kızım nerede?"

Ripley, kapının kilitli tutulmasını söyledi, ancak ben bunu hiç yapmadım.

Menajerim, Kaliforniya'nın önde gelen el ve ayak uzmanlarından biriyle görüşmemi sağladı. Bu uzman, alçıyı çıkardı, ayak bileğimi röntgenledi ve yaranın durumunu inceledi. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Alçının yerine hafif bir fiberglas alçı takıldı ve bana bir yürüteç verildi. Bu sayede kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Röportajlar sırasında koltuk değneklerini kullandım; çünkü Ripley'nin de dediği gibi, koltuk değnekleri hem çekici hem de genç görünüm sağlıyordu.

İki veya üç gün sonra, Ripley stüdyoda bir gösterim düzenledi. Biz de Ripley'nin bazı arkadaşları, stüdyodaki çalışanlar ve filmin bazı oyuncularıyla birlikte "Singularity" filmini izledik. Ancak, Quebec'te çekimler yapan ünlü kadın oyuncu orada değildi.

"O, Quebec'te değil," dedi Ripley, sesini alçaltmaya bile zahmet etmeden. "Sizin ne kadar iyi biri olduğunuzu duymuş."

Ben iyiydim; ya da filmdeki, bana çok benzeyen kişi de iyiydi. O, New Hampshire Üniversitesi'nin "Our Town" adlı oyununda Emily karakterini canlandırmıştı. Üçüncü sınıfını bitirmeden dört hafta önce okulu bırakmıştı, ancak yine de geri dönmeyi planlıyordu. Duke, Sebastian veya Palace adlarını hiç duymamıştı; Tom Lake'in varlığından da habersizdi. Filmi izledikten sonra, o yere geri dönmek o kadar da zor olmayacağını düşündüm. Üç yıl o kadar da uzun bir süre değildi.

Röportajları koltuk değnekleriyle yaptım ve herkes beni çok beğendi. The Tonight Show'a pembe renkli, kolsuz bir elbiseyle gittim; sağ ayağımda bale terliği vardı. Kollarım ise kaslı ve güçlüydü. Sahneyi zarif bir şekilde geçtim ve Johnny Carson'ın yanındaki koltuğa oturdum. O sırada Carson yaşlıydı ve işinden sıkılmıştı; ancak koltuk değneklerim ve alçım onda bir ilgi uyandırdı. "Vay canına! Şuna bir bakın!" dedi. Ben de gülümsedim ve el salladım. Ağzımı açmadan önce bile her şeyi mükemmel bir şekilde halletmiştim.

Ertesi sabah büyükannemi aradığımda, o telefonun diğer ucunda ağlamaya başladı. "Herkes beni arıyor," dedi. "Sanki bir şeyler yapmışım

gibi.”

Filmde gerçekten de yardımım oldu; Ripley’nin dediği doğruydu. Belki yaz mevsiminin en çok izlenen filmlerinden biri olmasa da, herkesin beklediğinden daha iyi bir performans sergiledi. Ben de bu başarıdan pay aldım… Her röportajda insanlar tenis oyunum hakkında konuşmak istiyordu; setten ayrıldıktan sonra Steffi Graf ile maç yapmayı düşünüp düşünmediğimi soruyorlardı. Her seferinde de sanki daha önce kimse böyle bir şaka yapmamış gibi gülüyordum. Bu tanıtım faaliyetleri, hayatımda yaptığım en “oyunculuk”tu… Ama bu durum, artık oyunculuk yapmayı bırakmam gerektiği düşüncemi değiştirmedi. Kimsenin saçlarımı şekillendirmesini, eyeliner sürerken bana bakmasını istemiyordum. Kimsenin beni dokunmasını istemiyordum. Bir aktris olmaya çalışırken makul gelen her şey, artık aktris olmayı bıraktığınızda dayanılmaz hale geliyor. Jane Pauley, benim Amerika’nın kızı olduğumu söyledi. Ben de bunun güzel olduğunu, çünkü eve döneceğimi söyledim.

Ripley, beni MG arabasıyla havalimanına götürdü. Bir nevi nostalji içindeydi. Daha önce hiç MG arabasını kullanmamıştı. Arabayı park ettikten sonra beni havalimanına kadar götürdü ve sürekli fikirler öne sürdü. Bana söylediği son şey “Büyük bir hata yapıyorsun” oldu. Bunun ciddi mi yoksa sadece yalnızlık duygusundan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Onun benim yanımda olmamdan hoşlandığını biliyordum; ancak havuz evi için başka kadınlar da bulunabilirdi. Artık her şey bitti. Ona bir öpücük verdikten sonra gün batımının içinde oradan ayrıldım.

OceanofPDF.com

19

Serin bir esinti ağaçları hareketlendiriyor ve kiraz ağaçlarının ve yaprakların üzerinde kalan yağmur damlalarını silip atıyor. Bağ çiçeklerle dolu ve benim işim bitti. Tüm yazı Tom Lake'da geçireceğim; yanlarına da ekstra anlar ekledim. Kızlarıma ise "yönetmenin versiyonunu" verdim.

Nell, ıslak çimenlerin üzerinde ayaklarını hareket ettiriyor. "Hiç hata yaptığını düşünmüyor musun?" diye soruyor.

"Oh, hadi ama. Bütün bunlara rağmen hâlâ benim aktris olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence aktris olmak kabus gibi bir şey," diyor Emily.

Üçümüz de bu çıkmazı aşmak için Maisie'ye bakıyoruz. "Her zaman o berbat buzağıyı tercih ederim," diyor o.

Yani, kızlarımdan ikisini kendime kazandırdım. Üçüncüsü olan Nell'e göre ise, herkes aslında sahneye çıkmayı arzular.

"Ripley, sonunda Duke'a bir iş verdi mi?" diye soruyor Nell.

"Rampart!" Emily, cehaletimizin derinliği karşısında her zaman şaşkına dönüyor. Oysa ben bu sorunun cevabını biliyordum. "Bu, Ripley'nin yapımıydı. On Emmy ödülü kazandı."

"Duke kazandı mı?" diye soruyor Maisie.

Emily başını sallıyor. "İki adaylık, hiçbir ödül kazanamadı. O zamanlar kimse onu anlamıyordu."

New Hampshire'da kuzenim Sarah ile birlikte o ödül törenini izlediğimi hatırlıyorum. İkimiz de büyükannemin yatağında oturuyorduk; çünkü daha iyi televizyon cihazı onun odasındaydı. Kamera sürekli olarak Duke'a doğru dönüyordu. Televizyon yıldızlarıyla dolu o odada bile o en dikkat çekici kişiydi. "Şu adam!" diye ekrana işaret ettim. "Bu, eskiden beraber

olduğum adam.” Ekranda onun profil görüntüsü vardı; gülümsüyordu, smokini çok şık ve kusursuzdu, kravatı ise çözülmüştü.

“Peki, onunla birlikte olan kız kim?” diye sordu kuzenim. Sanki Duke aldatmakla suçlanmış gibi…

“Şu an onunla çıkmıyorum. Onun kim olduğunu da bilmiyorum.”

Söylemek istediğim şu: O, paha biçilmez bir güzelliğe sahip bir kadın. İşte o, böyle biri.

“Bilmek istediğim şey,” diyor Nell; boynundaki kova yarıya kadar kirazlarla dolu, “senin başına ne geldiğidir.” Benim onun istediği her şeyi ona verdiğimi, ancak benim bunları tekrar geri aldığımı bilmek onu rahatsız ediyor.

Emily ve Maisie, önce kız kardeşlerine bakıyorlar, sonra da bana bakıyorlar.

“Ne demek istiyorsun, bana ne oldu? Ben senin babanla evlendim. Buraya geldik. Sizin üçünüzü de burada büyüttük.”

“Ama nasıl? Her zaman senin ve Babam’ın Tom Lake’da aşık olduğunuzu sanırdım. Duke’u terk edip Babam’la birlikte oldunuz, değil mi? Ama Michigan’dan ayrılırken bile Babam’ı havaalanından aramadın. Los Angeles’a gittiğinde ise Babam burada mı kaldı?”

“Yazın geri kalanını Maisie ve Ken’e yardım ederek geçirdi. Daha sonra bir oyun yönetmek için Chicago’ya gitti.” Acaba Chicago muydu?

“Ona mektup yazdın mı?” diye soruyor Emily.

Başımı sallıyorum. O zamanlar Joe’ya mektup yazacak kadar bilgim yoktu.

“Seni bulmasına ne kadar zaman oldu?” diye soruyor Maisie. Sorusunun ifadesi beni etkiliyor; sanki Joe, tüm bu süre boyunca kapı kapı dolaşarak beni aramış gibi.

“Üç ya da dört yıl,” diyorum. New Hampshire da, tıpkı New York gibi, adeta bir “ebediyet” gibiydi. O günleri saymadım bile.

“O zaman bize New Hampshire’a dönüşünüzle ilgili bir şeyler anlatın,” diyor Emily, yeni bölümlerin gelmesi fikriyle neşelenerek. “New York’tan da bahsedin. Babanızla tekrar ne zaman karşılaştığınızı anlatın.”

“Hayır, gerçekten, artık yeter.” Bu sözler, onların küçük oldukları zamanları hatırlatıyor bana. O zamanlar evde sadece ben vardım; karın altında… Joe ise ahırda, nasıl tamir edileceğini bilmediği bir traktörü tamir etmeye çalışıyordu. Çocukların beni yiyip bitireceğini sanıyordum. Nell hâlâ göğsümde emiyordu; diğer ikisi de ben oturduğumda hemen kucağıma

tırmanırdı. Düşündüm ki, Joe eve döndüğünde üçünün de kemiklerimle bir oyun evi yaptığını görecek.

“Bunun ünlü bir adamın hikayesi olmadığını söylemiştin,” diye hatırlatıyor bana Nell. “Aslında bu hikayenin konusu sen olmalıydı.”

“Bu, benim hikayemdi, baştan sona. Ama hayatımın her anını size anlatamam. Yoksa sıkılıp öleceğiz.”

Maisie, üzerleri kirazlarla dolu olan uzun ağaç sırasına bakıyor. “Zaten sıkıntıdan öleceğiz.”

Oraya tekrar gitmektense, meyvelerin her bir damlasını kendim alırım.

“Bir cümle,” diyor Nell, sanki bu bir doğaçlama dersiymiş gibi. “Küçükten başlayın. Nereye götürdüğünü görün.”

Bunu düşünüyorum. O zor yıllar aslında tek bir cümleyle özetlenebilir. Ben de böyle yapmaya çalışıyorum: “New Hampshire’a geri döndüm ve büyükannem ölene kadar onunla birlikte kaldım.”

Ben onun en sevdiği kişiydim ve o da benim en sevdiğim kişiydi. Büyükannem on sekiz yaşındayken büyükbabamla evlendi ve on dokuz yaşında ilk çocuğunu, yani annemi, dünyaya getirdi. Büyükbabam demiryollarında çalışıyordu; büyükannem ise dikiş yapabiliyordu. Böylece birlikte geçinmeye yetecek kadar paraları vardı. Beş çocukları oldu; dördüncü çocukları uyurken yürüyebilen bir çocuktu. Brian, altı yaşındayken bir gece yatağından kalktı, koridordan aşağı indi ve kapıdan dışarı çıktı. Uykusunda bile kapıyı kapatmayı biliyordu. Sabah olduğunda büyükannem herkesi uyandırmaya gittiğinde Brian yatağında yoktu. Evin her yerini aradıktan sonra paltosuz dışarı çıktı. Brian’ı evin önündeki posta kutusunun yanında, donmuş halde buldu. Geriye kalan dört çocuğu ise sağlıklı bir şekilde büyüdüler. Yıllar boyunca on dört torunlarını hastaneden eve getirdiler. Beni bulmak için Kenison’a gelin; her yerdeyiz. Ailem lisede tanıştı ve genç yaşta evlendiler.O zamanlar herkes genç yaşta evlenirdi. Hemen iki oğulları oldu: Heath ve Jake. Heath’e “Hardy” adını verdiler, çünkü öyleydi zaten. İşte bu onların ailesiydi; istedikleri de buydu. Ama annem otuz beş yaşındayken ben dünyaya geldim. Otuz beş yaş şimdi pek bir şey gibi görünmüyor, genç bir yaş gibi geliyor. Ancak annem zaten iki büyük oğluna sahipken hamile kalmıştı; bunlardan biri üniversite futbol takımında oynuyordu. Bu durum annemi çok üzmüştü.

Ebeveynlerime veya kardeşlerime karşı hiçbir şey söylemek istemem. Onlar bana iyi davrandılar. Ancak küçüklüğümden itibaren, çoğunlukla altı blok ötedeki büyükannemin evinde yaşayacağımı biliyordum. Dedem amfizemden dolayı vefat etmişti ve herkes, çok küçük bir çocuğun bile birine eşlik edebileceği düşüncesiyle, büyükannemin yalnız kalmaması gerektiğini söylüyordu. Sanırım tam anlamıyla onunla birlikte yaşamadım; ancak çoğunlukla onunlaydım. O çalışırken, ben de kumaş parçalarıyla ve ipliklerle oynardım. Dükkanında sadece birkaç çeşit iğne ve iplik vardı; çünkü kasabada örgü yapılacak bir dükkan yoktu. Büyüdüğümde, annem kahvaltı masasında benim kazak örmemi izler ve kendi annesinin kendisine örgü öğretmeye çalıştığı zamanlara daha fazla dikkat etmediği için üzüldüğünü söylerdi. Kendi başıma ona örgü öğretmeye yüzlerce kez denedim; ancak annem sabırsızdı. Hiçbir şekilde hareketsiz oturamazdı.

Büyükannem ve ben, hareketsiz kalmada gerçek ustalar olduğumuzu düşünürdük. Bana "honeymoon bridge" oyununu oynamayı, filmleri izlerken aynı zamanda dikiş sayımını yapmayı öğretti. O zamanlar sesli kitaplar henüz yoktu; bu yüzden büyükannem dikiş yaparken ona kitap okumamı isterdi. Ben de "The Little House in the Big Woods"dan başlayarak "Moby-Dick"e kadar olan tüm kitapları ona okurdum. Eğer büyükannem sürekli olarak bir sonraki bölümü dinlememi istermeseydi, bu kitapları asla bitiremezdim. Okul için okumam gereken tüm kitapları, aynı zamanda keyif için okuduğum kitapları da ona okurdum. Sanırım bu alışkanlık, daha sonra oyunculuk yapmamın temelini oluşturdu. Büyükannem bana bazen daha ilginç konuşmamı, bazen de daha sade konuşmamı söylerdi. Lisedeyken ilk kez Emily karakterini canlandırdığımda, o bana replikleri ezberlememde yardım etti; ben de ona kostümleri hazırlamada yardım ettim. İkimizin de elinde oyunun metni vardı ve kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde hep birlikte oyunun metnini okurduk.

"O da tıpkı senin gibi," dedi büyükannem. "Sınıfın en zeki kızı."

Büyükannem de sınıfının en zeki kızıydı; herkes böyle derdi. Ancak mezuniyetten sonraki Cumartesi günü evlendikten sonra bu özelliğinin pek bir önemi kalmadı. Beş çocukla dolu bir hayat yaşandı; dört çocuk da hayatı daha anlamlı kılmak için elinden geleni yaptı. Matematikte çok yetenekliydi; çünkü desenler oluşturmak ve bir işi yürütmek için bu yeteneğe ihtiyaç vardı. Kocasının onlara birinci yıl dönümlerinde hediye ettiği kırmızı deri ciltli sözlüğü, başka bir kadın İncil koysa oraya, o ise

yatağının başucunda tuttu. Benim üniversiteye gitmemi istedi; ardından da Kaliforniya'ya gidip aktris olmamı istedi. Hayal ettiğim her şeye sahip olmamı istedi. Arkadaşlarına "Bakın, nasıl da sanki hiç zorlanmadan sahneye çıkıyor," derdi. Ben New Hampshire Üniversitesi'ne gittim; ardından Kaliforniya'ya uçtum ve tek başıma bir otel odasına yerleştim. Onu çok şaşırttım.

Ayrılmam konusunda beni asla kötü hissettirmedi. Eğer onun yalnız kalacağını düşünseydim, belki de gitmezdim. Ama o her şeye karşı çok neşeliydi ve benim için mutluydu. Etrafında hâlâ bir sürü akrabası vardı ve kasabadaki herkesi tanıyordu. Bu yüzden ben de gittim. Bunu hiç pişman değilim. O, benim onun uğruna orada kalmamı asla istemezdi. O, benim kendi hayatımla ilgili bir şeyler yapmamı isterdi; yani kendisinin yapamadığı şeyleri yapmamı isterdi. Ama o yılların sonucunda ne elde ettiğimi düşündüğümde, keşke onunla birlikte o yılları geçirebilseydim.

Büyükannem, ben Los Angeles'a taşındığımda Stitch-It adlı dikiş atölyesini kapatmıştı. En güçlü ışığı kullanmasına rağmen gözleriyle ilgili sorunlar yaşıyordu; bu durumun aslında makula dejenerasyonunun erken belirtileri olduğu anlaşıldı. Artık ince dikişler yapamıyordu, ancak başka işleri hâlâ yapabiliyordu. Dükkanı olmasa bile insanlar kıyafetlerini ona getiriyordu. Sarı renkli ölçü bandını boynunda taşıyarak, yapabildiği sürece işlerini sürdürdü; çünkü bunun kasabamızdaki rolü olduğuna inanıyordu. Kardeşlerimden hiçbiri üniversiteden sonra New Hampshire'da kalmadı. Sonra ebeveynlerim, annemin kışın şiddetli artrit sorunları yaşaması nedeniyle Florida'ya taşındılar. Büyükannemi de yanlarına davet ettiler, ancak bu asla mümkün olmadı. Büyükannemin başka çocukları vardı ve onların da çocukları vardı. Ben geri döndüğümde, ayağım hâlâ televizyonda gördüğüm gibi fiberglas botun içindeydi.Herkes için açıktı ki, büyükannemin aradığı kişi bendim. Neden kalmayayım ki? Param vardı ve başka bir planım da yoktu. Eski odama geri döndüm. Orada artık iki adet dikiş makinesi, iğne ve iplikler bulunuyordu. Ayrıca Juki marka bir dikiş makinesi de vardı; bu makine, benim ardından büyükannemin gurur kaynağı oldu. Dikiş işlerinde ona yardım ederdim. Kendi başına yapamadığı işlerde bana nasıl yapılacağını anlatırdı. Akşamları ise yüksek sesle kitap okurdum. Ripley'den, işlemek istemediği kitapları sekreteri aracılığıyla bana göndermesini istedim; sekreter de kitapları kutular içinde bana gönderdi. Sokakta insanlar beni durdurup filmdeki başarılı performansım hakkında iltifatlarda bulunuyorlardı. Beni kolayca tanıyabiliyorlardı:

Alçılarım ve diğer engellerim sayesinde… Benim ünlü olduğumu düşünüyorlardı ve eve döndüğüme şaşıryorlardı. Yapraklar kırmızıya döndü. Alçılarım çıkarıldı. Kesinlikle korkunç bir hata yapılmış olmalıydı; çünkü sürekli dayanılmaz bir ağrı yaşıyordum. Ayağımı yere tam olarak basamıyordum. Ancak doktor bunun zamanla geçeceğini söyledi ve gerçekten de öyle oldu. Fizyoterapiye başladım ve tedavimi tamamladım. Kazaklarımı sedir sandığının içinden çıkardım. Botlarımı da buldum. Duke, Palace ve Sebastian'ı merak ediyordum; kesinlikle üçü de kendi yollarına gitmişlerdi. En çok da onların beni merak edip etmediklerini düşündüm. Veronica'yı bulmaya çalıştım, ancak o da ortadan kaybolmuştu. Veronica, annesi, kardeşleri… Hepsi gitmişlerdi.O zamanlar insanlar başka yerlere taşınabiliyorlardı ve postane bile onların nerede olduklarını bilemiyordu.

Büyükannem, Stitch-It'i tekrar açmam gerektiğini, böylece bolca iş yapabileceğimi söyledi. İş konusunda onun söylediklerine inandım; ancak New Hampshire'da dikiş dikerek geçireceğim bir hayata hazır olup olmadığımdan emin değildim. Bir gece haberlerde meme kanseriyle ilgili bir haber vardı. Haberde mamografi ve erken teşhis konuları ele alınıyordu; kadınlar göğüslerindeki kitleleri fark ettiklerinden bahsediyorlardı. O sırada akşam yemeği hazırlıyorduk. Yemek yerken televizyonu her zaman kapatırdık; ancak yemek pişirirken televizyonu izleyebilirdik. Bu bir kuraldı.

"Benim de öyle bir tane var," dedi televizyona doğru.

"Mamografi yaptırdınız mı?"

Başını salladı. Bana bakmıyordu. "Bir şişlik."

Bir brokoliyi doğruyordum; bıçağı bir yana bıraktım ve ellerimi yıkadım. "Bu konuda ne yaptın?"

"Bu konuda hiçbir şey yapmadım."

"Doktor ne dedi?"

O zaman bana baktı. "Tüm bu durum beni korkudan öldürecek kadar korkutucuydu."

"Peki, ne oldu?" Beynim bunu geçmiş zaman kipinde duymakta ısrar ediyordu. Göğsümde bir sertlik hissettim. Bunun gerçekten yaşanan bir şey olduğunu anlayamıyordum.

"Senin eve dönmeni bekleyeceğimi düşündüm," dedi. "Her zaman her şeyi çözme konusunda çok iyisin."

"Üç aydır evdeyim."

Ancak o, bu kitleyi bir yıl önce fark etmiş ve sızıntı başladığında üzerini bir gaz beziyle kapatmıştı. Ona tekrar baktığımda, elbisesinin deseninde bir bozulma olduğunu görebildim. İşte o kadar büyüktü.

Kanser doktorlarına gitme sürecine başladığımızda, geçmiş tamamen geride kaldı. Daha önce kendim hakkında düşündüğüm her şey –"Ben bir aktrisim", "Ben aktris değilim", "Aşık oldum", "Aldatıldım"– hepsi anlamsız hale geldi. Onun yemek istemediği Cream of Wheat yemeklerini hazırladım; soğuduktan sonra da çöpe attım. Onu görmek isteyen insanların programlarını düzenledim: İki oğlu, iki kızı… O kızlardan biri annemdi. Babam, kardeşlerim, tüm kuzenlerim, onun tüm arkadaşları… Kimse fazla kalmamasına dikkat ettim. Yatağının yanında oturup ona kitap okudum. Ona "Our Town" adlı kitabı okudum; kitabın sonunda, sahne yönetmeninin gezegenin kendini bir şeye dönüştürmek için çabaladığından ve hepimizin ne kadar yorgun olduğundan bahsettiği yerde ağladık. O sırada ona Wallace Amca'dan bahsettim; öldüğünü değil, ne kadar harika bir sahne yönetmeni olduğunu anlattım. O elimi tuttu, sonra ben de onun elini tuttum.O zamanlar ona Nell diyordum; çünkü kendi adı olan Nell'dir ve o da sadece bu isimle anılmak istiyordu.

"Burada kimin olduğunu biliyor musun?" diye sordu Nell bana, gözleri kapalı halde. Tüm öğleden sonrayı uyuyarak geçirmişti. Ben de orada oturup kıyafetlerin kenarlarını dikiyordum. İnanılmaz bir şekilde, insanlar onun ölüm döşeğindeyken meşgul olması için kendi dikiş işlerini de ona getiriyorlardı. Nell, bunları benim bitirmemi istiyordu.

"Kim?" O kadar çok insan girip çıktı ki.

"Brian… Artık her uyandığımda, o yatağın ayak ucunda oturuyor."

"Bu iyi," dedim.

"O hiç değişmedi. Onun büyüyüp büyümeyeceğini hep merak ettim, ama büyümedi." Pencereden dışarıdaki kara bakıyordu; belki de bakmıyordu bile. Gözleri bulanıktı.

"Şimdi bir hap istiyor musun?"

Biraz başını salladı. Ben de bir bardak su doldurup onun oturmasına yardım ettim. Tekrar uyuduğunda mutfakta annemi aradım ve Brian'ın kim olduğunu sordum. Annem bana, karda hayatını kaybeden kardeşinin hikayesini anlattı. Tüm bu yıllar boyunca ondan hiç bahsedilmemişti.

"Çok üzücüydü," dedi annem.

Brian'ı mezarlıkta buldum; onu nerede arayacağımı öğrendikten sonra. O da diğer Kenison'lar gibi sıradan biriydi. Nell'i de onun yanına gömdük.

O zamandan sonra uzun bir süre New Hampshire'da kaldım. Tabii ki halledilmesi gereken işler vardı ve gidecek hiçbir yerim de yoktu. Ailem istedikleri her şeyi aldı: bir dikiş makinesi, düğmelerle dolu bir kutu, yemek odası takımı… Geri kalan her şeyi ben temizledim. Yorganların altında beş adet Monitor gazetesini buldum; ayrıca oyunla ilgili bir inceleme ve lise zamanlarımdaki Emily rolündeki fotoğrafım da vardı. Kuzenlerim geldi ve hep birlikte evin her odasını boyadık, banyodaki zemini onardık. Çatıyı onarmak için birini tuttuk ve yıllardır arka verandaya eğik duran o eski meşe ağacını da söktürdük. Onun hayattayken yapmamız gereken her şeyi yaptık. Ailemle iyi ilişkilerim vardı ve evi satıldıktan sonra da orada kalmam için birçok teklif aldım.Ama evi gittikten sonra her şey bitti. Tom Lake'dan iletişimini sürdürdüğüm tek kişi Cat'ti. Cat, New York'ta bir terzi arayan birini tanıyordu. İşi aldıktan sonra, amcalarımdan biri eşyalarımı arabasına yükledi ve beni oraya götürdü.

New York'ta geçirdiğim yıllar hakkında söyleyecek pek bir şey yok. Çok çalıştım. Birkaç arkadaşım vardı. Bazen tasarımcıyla birlikte prova yapmaya gider, aktörlerin ölçülerini alırdım. Kostümleri ben hazırlardım; eğer perdenin kapanmasından bir saat önce boş koltuklar olursa, oyunları izlemek için bilet alırdım. Sayısız boncuk diktim. Akşam okuluna gitmeyi veya New Hampshire Üniversitesi'ne geri dönmeyi düşündüm. Arada bir, markette sıra beklerken insanlar bana dikkatle bakıp "Siz Singularity adlı dizideki kız değil misiniz?" diye sorarlardı. Ben de hayır derdim. Bu soruyu sürekli duyduğumu söylerdim.

Bir gün, bir tiyatroda, genç bir kadının eteğinin bel kısmına uzun tüller yapıştırıyordum. Kostüm tasarımcısı, eteğin arka kısmından nasıl görüneceğini görmek istemişti. Tam o sırada bir ses duydum: "Emily?"

Ağzımdaki iğneleri çıkarıp, bileğimde taşıdığım çiçek buketinin içine koydum. Evin içi karanlık olduğu için hiçbir şey göremiyordum; sadece sahnenin ışıkları yanıyordu. Orada kimin olduğunu veya kiminle konuştuğunu bilmiyordum. Belki de iğnelediğim kızın adı Emily'dir.

"Emily," dedi yine, ancak bu sefer bu bir soru değildi.

Biliyordum… Başka birinin, benim adım olmayan bir ismi söylediğini duyduğumda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Bu sefer onu sevdiğini hemen anladın mı?" diye soruyor Maisie.

Joe, eşyaları almaya gelmişti. Artık Tom Lake'dan bahsetmediğimizi fark edince, motoru kapattı ve orada kaldı. "Bu sefer, evet," dedi. "Hemen."

Kabul edercesine başımı sallıyorum. İnsanların beni bir filmdeki kız sanabileceği bu şehirde, beni gerçekten tanıyan tek kişi olan Joe Nelson tarafından bulundum. O öğleden sonra birlikte tiyatrodan ayrılırken gülüyorduk. Bana, bir hafta önce berbat bir oyunu kurtarmak için buraya getirildiğini söyledi. Ben de ona, asla tiyatroda çalışmak ya da aktörlerle birlikte olmak istemediğimi, ancak bir işe ihtiyacım olduğunu ve Cat'in beni buraya gönderdiğini söyledim. Sanki uzun zaman önce başlamış olan bir şeyi devam ettiriyormuşuz gibi hissettik. Ama aslında henüz başlamamıştık, değil mi? Ona, başka bir gösteri için ölçü alıyor olabileceğimi, ya da bir düğün salonunda gelinliklerin etek kısımlarına tüy ekliyor olabileceğimi söyledim. O da Chicago'ya dönmesi gerektiğini, ancak böyle yaparsa beni asla bulamayacağını söyledi. Peki ya sonra? Belki de başka bir hayat olurdu… Bunu asla hayal edemem.Joe ve çiftlik olmadan, Emily, Maisie ve Nell olmadan geçirilecek bir hayat.

"Ondan sonra Michigan'a geri döndün mü?" diye soruyor Emily. Hepimiz çimenlerin üzerinde oturuyoruz; kimsenin toprağın ıslak olmasını umursamadığı bir durum bu.

"Hemen değil," diyor Joe. "Ona sormadım. Annenizi korkutup kaçıracağımdan hep korktum."

Ertesi yaz, Maisie ve Ken'i görmek için tekrar Michigan'a döndüğümüzde, onlar sanki ben hep babanın kız arkadaşıymışım gibi davrandılar; sanki yıllardır birlikteymişiz gibi… Tanrım, o bana çok iyi davrandı. Ona getirdiğim peçeteleri bile kullanmama izin verdi.

"Küçük evde kaldın mı?" diye soruyor Emily.

Joe'ya bakıyorum. "Yaptık, değil mi?" Benny ve Emily'nin atmak istediği o çift kişilik yatakta uyuduk. Pencereleri açık bıraktık. Kurbağaların sesleri gece yarısında bizi uyandırırdı; ancak onların sesleri sayesinde tekrar uykuya dönebilirdik.

"Hiç o kitapları düzgün bir şekilde yerleştirebildin mi?" diye soruyor Maisie.

"Hâlâ kitapları düzene sokamadım," diyor Joe.

Babanız, onların ayakta kalabilmeleri için parayı onlara verdi. Sahip olduğu tüm parayı onlara verdi; bu da yeterli olmayınca, birkaç oldukça kârlı fıstık ezmesi reklamı çekilmesini sağladı.

"Onlara bunu söylemeyin," diyor o.

“Ken ve Maisie’nin faturalarını ödeyebilmek için, o, ünlü fıstık ezmesi reklamlarını yönetti.” Zamanla bu sayede, çiftlikteki hisselerini satın alabildi; ancak bu aslında onun amacı değildi. Ken, harcadığı her kuruşun kaydını tuttu. Bir gün Joe’yu arayarak çiftliğin artık kendisine ait olduğunu söyledi.

“Hangi fıstık ezmesi?” diye soruyor Nell.

“Skippy,” diyorum. “Birini çıtır olacak şekilde, diğerini ise pürüzsüz olacak şekilde hazırlamış.” Onun bu hediyeleri için sessizce başlarını sallayarak takdirlerini ifade ediyorlar. Çileklerle süslenmiş bu ağaçlara bakınca, her şeyin nasıl farklı şekilde gelişebileceğini anlamak kolay.

“Ya bunu bir daha yapmasak?” diye sordu Joe bana bir sabah, West Thirty-Eighth Street’teki bir restoranda oturup pankek yerken.

“Bunu yapmayı çok uzun zaman önce bıraktım,” dedim.

“Onlar da benim borçlarımdı,” diye kızlara anlatıyor Joe. “Babam, o çiftliğin yarısının sahibiydi; ancak orada çalışmıyordu. Yani eğer siz o araziyi miras alırsanız, borçları da miras alacaksınız. 1995 yılına gelindiğinde artık o arazinin sahibiydik. 1995 yılı, insanları perişan eden bir yıl oldu. Tüm yaz boyunca hava koşulları mükemmeldi: Sıcaklık ideal düzeydeydi, yağış miktarı da uygunuydu. Hiçbir çiftlikteki ağaçlarda herhangi bir hastalık yoktu. Ürün miktarı o kadar fazlaydı ki, onlarca yıldır görülmemiş bir durumdu. Fakat fiyatlar ise düşüşe geçti. Neyse ki Ken ve Maisie o sırada zaten Arizona’daydılar.”

“Eğer baban tüm borçları ödemeseydi ve kalan parayı bir kenara koymasaydı, çiftliğimizi kaybederdik,” diyorum. Ama Joe bana bakınca susuyorum. Daha iyisini biliyorum. Çiftliği kaybetmekle ilgili konuşmayız.

Ve bir daha asla o tiyatroda buluşmamızdan, birlikte geçirdiğimiz yıllardan, evlenmeye karar vermemizden veya Michigan’a taşınmamızdan bahsedilmeyecek. Joe, aşkın yolculuğunu felaketle sonuçlanan bir duruma dönüştüren adımı attı. Artık ayrıldığımızda, flörtümüzü değil, kirazları düşüneceğiz. Bu da adil bir durum; çünkü flörtümüz sadece bizimdi. Yapılması gereken işler var ve zaten günün yarısını boşa harcadık.

“Artık işime dönmeliyim.” Joe, sert bir şekilde ayağa kalktı; kot pantolonunun arka kısmı çamurlu ve ıslaktı. Sonra hepimiz ayağa kalkıp

eşyaları araca yüklemeye başladık. Komşular, New York'tan gelen birkaç tiyatro çalışanının bu çiftliği ele geçireceğini hiç düşünmemişlerdi. Joe Nelson ve eşi buraya gelmişlerdi. Joe Nelson, çocukluğundan beri buradaydı.

Çabalarının karşılığında, devraldığımız çiftlik beklediğimizden daha iyi durumdaydı; tabii ki bu, mali açıdan daha iyi durumda olması anlamına geliyordu. Ana ev, küçük ev, ahır, yazın orada kalan kişilerin kaldığı yerler, çitler ve ağaçlar hepsi farklı derecelerde harap durumdaydı. Ken ve Maisie, kendilerine ait olanları alıp Arizona'ya, kızlarının yanına taşındılar. Ken öldükten sonra, Maisie yaz aylarını bizimle geçirdi ve bize büyük yardımlarda bulundu. Mutfakta birlikte dururken, kızlarımız etrafımızda koşup oynarken, Maisie bana şöyle derdi: "Bu kadar güneş ışığına kimse dayanamaz."

"Yani baban seni kurtardı," diyor Emily.

Sürekli seçmeye devam edeceğim. Günün sonuna kadar durmayacağım. "Sanırım o öldü. Tabii eğer onu kurtarmasaydım… Belki de onu ben de kurtarabilirdim."

"Her iki şekilde de güzel bir hikaye," diyor Maisie. "Duke olmasaydı, belki de asla bunu sormazdık."

"Zaten bildiğimi düşündüğüm için sormamıştım," dedi Nell. "Ve tüm tahminlerim yanlıştı."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim," diyor Emily. "Yani, Dük rolü hakkında düşündüm, ancak senin ve babamın durumu hakkında hiç düşünmedim."

"Özellikle ilgi çekici değildik," diyorum. İyi evlilikler, kötü ilişkiler kadar ilgi çekici olmaz.

"Hiç Tom Lake'e geri döndün mü?" diye soruyor Nell.

"Yani, hiç bir gösteriyi izlemek için oraya gittik mi?"

"Bir gösteri işte," diyor o. "Ya da belki de, eski günleri yad etmek için sadece etrafta dolaşmak istemiş olabilirsiniz."

"Eski zamanlar için" ifadesinin, hoş bir özlem duygusunun ifadesi olduğunu açıklamıyorum. "Biz hiç böyle yapmadık. Yazın nasıl olduğunu biliyorsunuz."

"Sanırım Duke da bir daha geri dönmedi," diyor Maisie. Maisie, kız kardeşleri kadar Duke'a ilgi duymamıştır. Onu bırakmakta hiçbir sakınca görmemiştir.

“O yazdan sonra Duke, Tom Lake’a geri dönmek için çok ünlü olmuştu,” diyor Emily.

Bu konuda haklı. “İster yukarı çıkarken, ister aşağı inerken…”

“Yani onu bir daha asla görmedin.” Emily bu durumu kabullenmiş durumda. Ben de bunu böyle bırakmayı düşünüyorum; çünkü bu dünyada huzur bulmak zor bir şey. Ancak hâlâ anlatamadığım bir şey var: Olayların o kısmını, ona küçükken anlatamazdım çünkü bunun için gerekli bağlam yoktu; ergenlik döneminde de anlatamazdım çünkü bunu bana karşı delil olarak kullanırdı. Bu yüzden tüm bunları yıllar boyunca kendimde sakladım… Belki de o, bunları kendi anı koleksiyonuna eklemek isterdi.

“Bir kere,” diyorum.

O, Ekim 1997’de bu eve geldi. Geçen yüzyılın sonlarına denk gelen tarihleri, mevsime ve o sırada kimin hamile olduğuna göre kolayca hatırlayabiliyorum. Bu sefer hamile olan kişi Nell’di; doğumuna birkaç hafta kalmıştı. Yani o zamanlar Maisie iki yaşında, Emily ise dört yaşındaydı. Hamile olmayı seviyordum. Bu konuda oldukça iyiydim. Joe ile birlikte, iki çocuğun yeterli olduğuna karar vermiştik. Ancak çocuklarımız bir süre büyüdükten sonra daha fazla çocuk istedik. Karlar erimeye başladığında birbirimize “Bir tane daha…” diye fısıldadık. Bu, asla karşılayamayacağımız bir lüks gibiydi… Ama yine de bunu yaptık. Yatağa geri döndük.

Kuzey Michigan’da en uygun zaman diye bir şey yoktu; sadece kişiye en uygun olan zamandı her şey. Ben sonbaharı tercih ederdim; çünkü havanın berraklığını ve yapraklardaki ışığın parlaklığını çok severdim. O zamanlar mutfak hâlâ küçüktü; bu yüzden akşam yemeği için patates soyarken kızları da yanımda tutardım. Kızlar reçelli tartlar yapıyorlardı; bu da demek oluyor ki saçlarına reçel sürüyorlardı. Kapı çalındığında Maisie’yi kucağıma aldım; Emily ise kendi başına geldi. Sürekli birileri kapıyı çalırdı: Bir komşu, bir saatliğine bebeğe bakmamı isterdi; başka bir komşu ise, bir gün önce bebeğe baktığım için bana pasta getirirdi. Ayrıca, meyve standının kapalı olması nedeniyle elma fiyatlarını öğrenmek isteyen yabancılar da olurdu.

Siyah renkli camlara sahip olan o devasa siyah SUV, evin önünde duruyordu. Bu manzara insanın aklına uyuşturucu baronlarını, federal ajanları ve film yıldızlarını getiriyordu. Duke kapıyı çaldı ve ardından geri

çekilerek Joe'nun kızlar için diktiği kabak tarlasını hayranlıkla inceledi. Güneş gözlükleri kaplumbağa kabuğu şeklindeydi ve yuvarlaktı. Diğer herkes için zaman ilerlerken, Duke için zaman durmuş gibiydi. Hâlâ aynı görünüyordu; hatta daha da çekiciydi. Teni bembeyazdı ve saçları mavi paltosunun yakasında hafifçe kıvrılıyordu. Sanırım o polis dizileri çok önceden yaşanmış olaylardı. Aslında şaşıranın ben olmam gerekirdi, ancak bu onur Duke'un oldu. Orada ne yaptığım konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kapıyı açıp adını söylediğimde, sanki yanlış yola sapmış gibi tekrar yola baktı. Sonra tekrar bana baktı… Kızlarımla birlikte… Korkmuş gibi görünmüyordu; çünkü aslında korkutucu bir durum değildi.Daha çok şiddetli bir rahatsızlık gibi… "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Burada yaşıyorum." Ne arıyorsa arasın, o kişi ben değilim.

"Bu mu Nelson'un çiftliği?" Şimdi daha da zayıf mı olmuştu acaba? Yoksa daha uzun mu görünüyordu? Acaba vücudunun her bir kısmı pürüzsüzleştirilmiş olabilir miydi?

"Duke," dedim, "bu çok tuhaf. Burada ne yapıyorsun?"

Güneş gözlüklerini çıkardı ve sağ gözünün köşesinde, kardeşinin ona vurduğu yerde küçük bir yara izi olduğunu gördüm. Gözlerini sıkıca kapattı, ardından elleriyle gözlerini kapattı; sanki ellerini çektiğimde benim de orada olmayacağımı umuyormuş gibi. Elinde bir evlilik yüzüğü vardı.

Hâlâ oradaydım.

Ve böylece o anı yeniden başlatmaya, her şeye yeniden başlamaya çalıştı. "Bunlar senin mi?" diye sordu. Maisie, yapışkan yüzünü boynumun yanına bastırdı. Onu kaldırıp, vücudunu içimdeki bebeğin üzerine yerleştirdim. Emily bir kolunu uyluğuma doladı ve diğer eliyle Duke'a nazikçe el salladı. Ben de onları tanıttım; o da isimlerini yüksek sesle söyledi. O zamanlar hâlâ çocuk filmleri yapıyordu; ya da belki de o dönemin sonundaydı. Hatırlayamıyorum. Ama çocuklara karşı çok nazik bir gülümsemesi vardı. Bu gülümseme, bana tanıdık gelen gülümsemesinden tamamen farklıydı. Belki de dişleri düzeltilmişti. O güzel, düzensiz dişler artık yoktu; yerlerine yeni dişler konmuştu.

Dik bir şekilde oturdu. "Burada bir zamanlar Nelson adlı bir çift yaşardı."

Başımı salladım. "Ken ve Maisie… Kızlarıyla birlikte yaşamak için Arizona'ya taşındılar. Ken birkaç yıl önce vefat etti, ancak Maisie her yaz geri geliyor."

“Onlarla uzun zaman önce tanışmıştım, ve ben sadece…” Sözlerini yarıda kesti ve tekrar çevreye baktı; sanki aklına gelmeyen o kelime orada, bir yerlerdeydi. “Ben oradaydım.”

“Onlarla benimle birlikte tanıştınız.” Maisie giderek ağırlaşıyordu; onu yere bıraktım. Kızlar hemen merdivenlerden aşağı indiler ve yaprakları tekmelemeye başladılar. “Hatırlıyor musunuz? Siz, ben, Sebastian ve Pallace… Buraya öğle yemeği yemek için gelmiştik.”

Bir süre bunun üzerine düşündü ve sonra gözlerinde bir ışık belirdi. Sanki bedenine geri dönmüş gibiydi. “Onlara bir şeyler vermek istedin,” dedi. “Bir gölde yüzdük.”

“Doğru.”

“Peki şu an burada mı yaşıyorsunuz?”

Başımı salladım. Acaba bunu bir araya getirebilecek mi diye merak ediyordum, ancak bundan şüpheliydim. Onun bunu yapmak için hiçbir motivasyonu yoktu.

“İçine bakabilir miyim?”

“Tabii.” Kapıyı açık tuttum, mideimi biraz çevirdim. O yanımdan geçerken bir şeyler olmasını bekledim… Belki yanağımdan bir öpücük? Ama o doğrudan mutfağa gitti. “Burada dağınık,” diye bağırdım.

“Akşam yemeği hazırlıyorum.” Sonra, özür gibi görünen her şeyden dolayı kendime kızdım. Lanet olsun, Duke… Bunu söylemem gerekirdi zaten. Eşikte durdum ve kızlara göz kulak oldum. Onu görebiliyordum; eli bir sandalyenin üzerindeydi.

“Her şey aynı işte,” dediğini duydum; tabii belki de kendi kendine konuşuyordu. “Bu masayı hatırlıyorum.”

“Mutfakları daha büyük hale getirmek istiyoruz.”

Bir dakika sonra geri döndü. “Yapma. Her şey mükemmel. O yeri satın aldın mı?”

“Ben Ken ve Maisie’nin yeğeniyle evlendim.” Kızlar şimdi yuvarlanıyorlardı; sonra da kollarını ve bacaklarını hareket ettirerek dans ediyorlardı. Bir tür gösteri yapıyorlardı ve bunun için bir seyirci kitlesine ihtiyaç vardı.

“Oh,” dedi. Bununla ilgili hiçbir şey anlayamadım. Ne hayal kırıklığı, ne rahatlama, ne de şaşkınlık vardı bu ifadede.

“Maisie’yi görmeye mi geldin?” Yaz aylarında, büyük Maisie buradayken ona “küçük Maisie” diyerek hitap ettiğimiz kızım, altın rengi saçlı başını kaldırdı.

“Çok güzel bir gündü,” dedi. “Burada bulunduğum o gün… Yıllar önce birisi bana, zihnimde her zaman kendimi mutlu hissedebileceğim bir yer olması gerektiğini söylemişti. Böylece, mutsuz olduğum zamanlarda oraya gidebilirdim. Her neyse, işte bu da benim gittiğim yer.”

“Ben de,” dedim.

“Komik olan şu ki, sizin de bizimle birlikte olduğunuzu unutmuştum.”

“Anlaşılabilir bir durum,” dedim.

Başını salladı. “Öyle demek istemedim. Yorgunum, işte bu kadar. Son zamanlarda sürekli yorgunum. Bu yüzden de kafamda sürekli orayı düşünüyorum. Acaba o çiftliği tekrar bulabilir miyim diye merak ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, orayı satın almayı düşündüm; böylece hiçbir şeyin değişmemesini sağlayabilirim.”

“Hiçbir şey değişmiyor,” dedim. “Tabii, kirazları ayıklamak için ahıra yerleştirdiğimiz konveyörü saymazsak.”

Başını salladı. “Bunu saymıyorum.”

“Kocamın satmayacağını düşünüyorum,” dedim ona. Eğer ona tüm Kaliforniya eyaletini teklif etseydiniz bile, kocamın o bağları size satmayacağını sanıyorum.

“Kocanız burada mı?”

Başımı salladım. Eğer Duke’u tekrar görürsem, bunun tuhaf olacağını tahmin ederdim. Ama bu kadar tuhaf olacağını düşünmemiştim. Aklıma gelen her cümle “Hatırlıyor musun?” ifadesiyle başlıyordu. Ama belli ki o hatırlamıyordu.

“Belki onu bulmaya çalışırım. Etrafta dolaşmamın bir sakıncası var mı?” Saçları adeta Pantene reklamındaki gibi parlıyordu; eliyle saçlarını geriye itti. Eminim ki Duke’un saçları daha önce hiç böyle görünmemişti. Sanırım onu tanıdığım dönemlerde şampuan kullanmıyordu. Şampuan, onun inanmadığı şeylerden biriydi herhalde.

Kızlar çimenlerin üzerinde oturuyor, avuç avuç yaprakları havaya atıp sonra da o yaprakların üzerine reçel sürüyorlardı. Hyena gibi kahkahalar atıyorlardı. “Hiçbir sakıncası yok tabii, ama lütfen bir dakika bekleyebilir misiniz? Sizi uzun zamandır görmüyorum. Bana bir şeyler anlatın.”

“Ne bilmek istiyorsun?” Aniden, iddia ettiği kadar yorgun görünmeye başladı. Birdenbire aklıma hiçbir soru gelmedi.

“Arabada biri var mı?” diye sordum. Pencereler o kadar karanlıktı ki bir şey söylemek mümkün değildi; ancak motor çalışıyordu.

Duke başını salladı.

“Onu dışarıya davet etmeli miyiz?”

Duke başını salladı.

Sonra, yıllardır merak ettiğim kişi hakkındaki bilgiyi hatırladım. “Sebastian nasıl?”

Gözleri bir yere bakıyordu, ancak sonra tekrar bana döndü ve gülümsedi. “Her zaman senin Sebastian’a aşık olduğunu düşünmüştüm,” dedi. “En azından sonunda.”

“Elbette Sebastian’a aşıktım. Herkes öyleydi.” Aslında Palace da öyleydi, diyecek oldum. Ama onun adını söylemek, sanki ona karşı kötü niyetliymişim gibi gelecekti. Ben ise ne kötü niyetliydim, ne de onu incitmek istiyordum. Dünyanın en şanslı insanıydım. “Sebastian hâlâ öğretmenlik mi yapıyor? Hâlâ East Detroit’te mi yaşıyor?”

“Doğu Detroit’i ortadan kaldırdılar,” dedi Duke. “Artık orası Eastpointe.”

“Neden bunu bir türlü hatırlayamadığımı bilmiyorum.”

“Sebastian benimle birlikte çalışıyor. O, prodüksiyon şirketinin yöneticisidir. Artık dünya tarihiyle ilgili hiçbir şey yok.”

“Ama yine de tenis oynuyor.” Bu bir soru değildi. Tabii ki tenis oynuyordu.

Duke başını salladı. “İkimiz birlikte oynuyoruz. Sebastian ise değişmez bir varlık. Sebastian dışında her şey değişiyor.”

Kısa ve korkunç bir an için, arabada olanın Sebastian olup olmadığını, onu buraya Sebastian’ın mı getirdiğini düşündüm. Ama bu mümkün değildi.

Arkasına dönüp, kırmızı ve altın renkli yaprakların üzerine serilmiş halde yatan kızlarıma baktı. “Sizden herhangi biri mezarlığın nerede olduğunu biliyor mu?” diye sordu onlara.

Emily, bir kukla gibi aniden ayağa fırladı. “Evet, öyleyim!”

“Orası tam da gitmek istediğim yer. Sen de böyle yürüyebilir misin?” diye sordu bana, karnımı işaret ederek.

“Yapabilirim.”

Duke merdivenlerden aşağı inip yaprakların arasına girdi. Eğildiğinde, Emily kollarını ona doğru uzattı. “Ah, ne kadar güzelsin,” dedi Duke ve onu kucakladı. Sonra bana döndü. “Ben de böyle birini almalıyım.”

“Dünyanın en kolay işi,” dedim, Maisie kollarıma tırmanırken.

Onu mezarlığa kadar götürmedim. Bunun yerine onu ahıra doğru götürdüm. “Joe’yu alacağız,” dedim.

“Joe kim?” diye sordu Duke, kaşlarını çatarak ve şüpheci bir tonla.

“Baba!” diye bağırdı, babasının komik hareketlerine gülerek.

Duke’un yüzündeki ifade, sanki kafasında son derece karmaşık bir matematik problemi çözmeye çalışıyormuş gibi bir haldeydi. Sonra cevabı buldu. “Aman Tanrım. Joe Nelson mı?”

“Joe Nelson,” dedim.

“Joe Nelson ile evlendin mi?”

“Nelson çiftliğinde kimle evlendiğimi sanıyorsun?” Maisie, örgümün ucunu ağzına aldı ve çiğirmeye başladı.

“Evet, doğru. Çiftliğin sahibi onun ailesiydi. Bu kısmı unutmuşum. Joe Nelson…” Başını salladı. “Şimdi her şey daha anlamlı geliyor. Hâlâ yönetmenlik mi yapıyor acaba? Yıllardır adını duymadım.”

Başımı salladım. Joe ile birlikte ona hiçbir açıklama yapmak zorunda değildik.

“Sürekli olarak burada mı yaşıyorsunuz?”

“Evet, öyle yapıyoruz,” dedim. Bu karar, her geçen dakika daha da mantıklı geliyordu bana.

“Bizimle birlikte yaşamaya mı geliyorsun?” diye sordu Emily.

Duke tekrar yürümeye başladı. “Ben davet edilmedim.”

“Sizi davet ediyorum!” dedi neşeyle. “Odamda uyuyabilirsiniz. Benim kendi odam var.”

“Çok dost canlısı çocuklara sahipsiniz.” Kızımı kucağında yukarı aşağı salladı; yürüyüşü de tam olarak o abartılı şekildeydi… Tıpkı kızlarımın benden sürekli yapmamı istediği o şekilde.

Uzaktan Joe’yu görebiliyordum. Ahırın önünde duruyor, ellerini kocaman, kirli bir beze siliyordu. Ona el salladım. O an, Joe Nelson’dan daha çok sevdiğim hiç kimse yoktu. “Bakın, kim gelmiş ziyarete,” diye seslendim ona.

“Bildiğiniz gibi,” dedi Duke, Emily’nin gözlerinin sadece birkaç santimetre uzağında durarak, “kiraz bahçeniz borçlarınızı ödemek için satılacak. Açık artırma 22 Ağustos’ta yapılacak. Ama endişelenmeyin, sevgilim. Bunun bir çözümü var. İşte planım. Lütfen beni dinleyin.”

Artık kiraz bahçesinin sahibi biz olduğumuza göre, Çehov’un şakaları artık komik gelmiyordu. Ama Duke bunu bilmiyordu. Joe hızla yanımıza geliyordu; elindeki bezi cebine sokuyordu. “Nelson!” diye seslendi Duke ona, sesi neşeyle doluydu. “Hoş geldin dostum.” Joe, Emily’yi kollarından alırken Duke onun elini sıkıyordu.

Yıllar sonra Joe bana, Duke'u yolun ortasında Emily'yi tutarken gördüğünde kalbinin nasıl duracak gibi olduğunu anlattı.

OceanofPDF.com

20

Emily'nin çimenlerin üzerinde, başını dizlerine dayamış halde oturuş şeklinden, acaba midesi bulanacak mı diye merak ediyorum. Maisie onun bir yanında, Nell ise diğer yanında.

"On dört yaşındayken sana bunları söylemeli miydim?" diye soruyorum. "'Duke senin baban değil, ancak çiftliğe bir kere geldiğinde seni dünyanın en güzel çocuğu olarak gördü, seni kucakladı ve Çehov'dan şiirler okudu' demeli miydim? Acaba bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapardı? Bilmiyorum. Belki de tam tersini yapmış oldum." Gerçekten de o, Duke ile sadece bir kez karşılaşmıştı ve ona aşık olmuştu. Duke da o anlar için ona aşık olmuştu. Duke doğrudan onun gözlerinin içine bakmıştı. Dört yaşında olsa bile, bu durum onun üzerinde iz bırakmıştı.

Emily tişörtünü yukarı çekip yüzünü siler. "Sana inanmazdım," diyor sonunda. "Onun beni almaya geleceğini, senin ise benim gitmeme izin vermeyeceğini düşünürdüm. Delirecektim."

"İmkansız," diyor Maisie, sırtını okşayarak.

"Senin gitmene asla izin vermezdim," diyorum. "Hatta eğer onun olsaydın bile, ki öyle değildin."

"Belki onu hatırlıyorsundur," diyor Nell ona.

Emily bunu düşünürken, kendi hafızasında Duke ile ilgili anıları hatırlamaya çalışıyor. "Bu, bir film izlemek gibi," diyor. "Artık siz bize her şeyi anlattığınıza göre, her şeyi görebiliyorum. Evet, Duke'u hatırlıyorum; aynı zamanda sizin ve Veronica'nın o masada oturup insanları seçmelere kaydettiğinizi de hatırlıyorum. Ripley'nin yüzme havuzunun yanında durduğunu da, büyükannenizi de hatırlıyorum. Yani, bu durumlar aynı şey değil."

“Yine de,” diyor Nell teşvik eder bir şekilde. “Bu da bir şeydir.”

“Öyle değil. Hiçbir şey değil.” Emily’nin güzel gözleri yine doluyor. “Keşke tekrar o ünlü film yıldızı olabilseydi… Gençken babamın böyle biri olmasını isterdim. Keşke pandemi sürecini Capri’deki bir yatta geçirebilseydi.”

“Herkes bunu ister,” diyorum.

Maisie, Emily’nin örgüsünü ellerine alır. “Ama o zaman hayatımızın geri kalanını, Duke’un ‘Our Town’ adlı oyunda George rolünü oynadığını ve annemin Duke’u bırakıp babamla birlikte olduğunu düşünerek geçirirdik. Annemin adını ‘u’ harfiyle yazdığını, lise zamanlarında bir haftalığına veteriner olmak istediğini, ya da Aşil tendonunun yırtıldığını asla bilemezdim. Babamın sahne yönetmeni olduğunu da bilmiyordum. Duke’un boğularak ölmesi gerektiğini söylemiyorum; ancak bunları bilmekten üzülmüyorum. Aslında, babanızın kim olduğundan hiç emin değildim… Şimdi ise eminim. Yani, muhtemelen babanız olduğunu biliyordum, ancak sizin de içten içe babanızın kim olduğunu öğrenmek istediğinizi düşünmüştüm.”

Dehşet içinde Maisie’ye bakıyorum. “Ciddi misin?”

Omuz silkiyor. “Çocukken bana söylediği tek şey, Duke’un onun babası olduğuydu.”

“O da bana aynı şeyleri söyledi, ancak ben asla inanmadım,” diyor Nell. “Onu babasıyla birlikte ahırda gördün mü hiç? Sanki ikisi aynı kişi gibi.”

Nell doğduktan sonra, Joe, en azından sabahların birkaç saatliğine, Emily’yi de işe beraberinde götürmeye başladı. Böylece benim de beş yaşın altında sadece iki çocuğum oluyordu. Joe, Emily’ye hangi yeşil bitkilerin yabani otlar olduğunu gösterdi ve bu yabani otları nasıl kökünden sökeceğini öğretti. Ayrıca, Emily’nin cebinde taşıyabilmesi için, korkunç olan erik böceğinin küçük bir resmini de ona verdi. Emily her zaman Joe’nun kızı oldu.

Emily ayağa kalkar ve her bir eliyle kız kardeşlerini de ayağa kaldırır. “Geçmişle ilgili bilmemiz gereken başka bir şey var mı?” Bize söylemek istediği şey, tekrar işe dönmek.

“Sanırım bu kadar her şey.”

“O zaman bize Duke öldüğünde ne olduğunu anlatın,” diyor Emily.

Emily, lütfen dur. Başımı sallıyorum. “O hikayeyi zaten biliyorsun.” Duke’u, hayattayken tanıdığım şekilde anmak, onun bu hafta boyunca “hayatta” kalmasını sağladı. Bu konuyu burada bırakmak daha iyi olur.

On dakika kadar hiç konuşmadan çalıştık; bu belki de yeni bir aile rekorudur. Ancak Maisie, kovasını boşalttıktan hemen sonra ağlamaya başladı. “Mintie’lerin evindeydim,” dedi. “Lauren Mintie, gece yarısı beni aradı; çünkü Ramona’nın doğum sancıları başlamıştı ve durmadan havlıyordu.”

“Doğum sırasında her canlı varlık şikayet etmez mi?” diye soruyor Nell.

Lauren, bir şeylerin ters gitmesinden korktuğunu söyledi. Sabah olduğunda çocuklar uyanınca köpeğin ve yavru köpeklerin ölmüş olacağını, bu durumun da çocukları derinden etkileyeceğini düşündü. Köpeklerin daha önce hiç insan gözetimi olmadan böyle bir şey yapmadığını belirtti. Ancak doğumlar genellikle iyi bir deneyimdir; bu yüzden ona orada olacağımı söyledim. Ayrıca Lauren, Ramona’nın aşağıdaki banyoda olduğunu, kapıyı açık bırakacağını ve ışıkları da yanık tutacağını söyledi. Ancak herkes yukarı katta kalacağı için sadece köpeği görmek zorunda kalacağım.

“Dokunmasız yavru doğurma,” diyor Emily.

“Ramona çok iyi bir köpek,” diyor Nell.

Maisie başını sallar. “Çok iyiydi. Yedi yavrusu vardı; bu yüzden işlem uzun sürdü. Pencereyi açtım ve tavan vantilatörünü çalıştırdım. Yavruların ne kadar kötü koktuğuna inanamazsınız.”

“Yaptığın her şeyin bir koku var,” diyor Nell.

Maisie bunu görmezden geliyor. “Üçüncüsü yana doğru çıktı; kim bilir, belki de orada olmam iyi oldu. O yavru öldü. Mutfakta onun için bir poşet buldum ve onu yanıma aldım.”

“Bunu bize söylemeyin,” diyor Emily.

Acaba dondurucunun bir yerinde yavru bir köpek var mıdır diye merak ediyorum.

Maisie devam ediyor: “Yavru köpekleri okşuyordum; emmeleri için onları teşvik etmeye çalışıyordum. Ramona işini bitirdiğinde, küveti temizledim ve kirli havluları çamaşır makinesine koydum. O sırada çok geç olmuştu. Lauren fazladan havlular bırakmıştı; ben de küvette yeni bir yatak hazırladım ve Ramona’ya yiyecek ve su getirdim. Oradan ayrılmam iki sıralarında oldu. Arabayla eve dönerken pencereleri açık bıraktım; çünkü üzerim yavru köpeklerin kokusuyla doluydu. Tamamen karanlıkta tepeyi tırmandığımda, farlarımın ışığında Duchess’u gördüm; yolun ortasında duruyordu. Tanrıya yemin ederim, eğer bir saniyeliğine başımı çevirseydim, onu öldürürdüm.”

Emily dönüp bakıyor. “Ne?”

“Düşes, yolun ortasındaydı.”

“Bunu bana hiç söylemedin,” diyorum ona.

O zaman bunu hiç düşünmemiştim. Ama ne kadar ihtimal var ki?

“Eğer Minties’den ayrılıyorsanız, o zaman o kişi evinden çok uzaktaydı,” diyor Emily.

“Değil mi? Eğer karanlıkta yolda duruyorsa, mutlaka birisi ona çarpardı. Bu yüzden arabayı kenara çektim ve onu arabaya aldım. Neredeyse kucağımda oturuyordu; sweatshirt’ümü yalıyordu. O küçük bir köpek değil. Onu Whitings’ların evine götürdüm ve avluya bıraktım. Çok heyecanlıydım. Duş aldığımda ve telefonuma baktığımda saat üçtü. İşte o zaman Duke ile ilgili haberleri gördüm.” Maisie bana bakıyor. “Neden seni uyandırdığımı bilmiyorum. Tüm gün boyunca çalışmıştın. Uyumana izin vermem gerekirdi.”

“Elbette beni uyandırdın.”

Başını sallıyor. “Sabaha kadar yine de ölmüş olacaktı.”

O gece gözlerimi açtığımda, Maisie karanlıkta yatağın benim tarafımda oturuyor, telefonunda bir şeyler geziyordu. Beni uyandıran da telefonun ışığıydı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

Eliyle bacağımı, bacağımı örten yazlık battaniyenin üzerini okşadı. Bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Joe yanımda uyuyordu. Kızların nerede olduğunu sordum ona.

Başını salladı. “Herkes iyidir.” Sonra bana Duke’un öldüğünü söyledi. Bir an için, Maisie’nin her gece bir hayvanı kurtarmak için dışarı çıktığını düşündüm. Sonra ne demek istediğini anladım.

“Nasıl?” diye fısıldadım.

“Boğuldu. Capri’de bir teknede bulunuyordu ve boğuldu.”

Kastettiği hem o ünlü aktördü, hem de yüz yıl önce tanıdığım genç adamdı; uzun zamandır aklıma bile gelmeyen o adam. İkisi de birlikte öldüler. Sabah saat dörtte onun beni nasıl nazikçe uyandırdığını hatırlıyorum: Elini çarşafların arasından koluma koyarak “Uyan, artık sigara içme zamanı.” derdi.

Annemle birlikte mutfağa gittik ve telefonlarımıza baktık. Haberlerde herhangi bir güncelleme yoktu; ancak internet üzerinde onun fotoğrafları vardı. Binlerce fotoğraf vardı. Ben de dedim ki: “Bir gün mutlaka bize ne olduğunu anlatmak zorundasın.”

“Bunu öğrenmenenden endişe ediyordum,” diyorum Emily’ye. “Küçük eve gitmeyi konuşmuştuk, ancak seni uyandırmak istemedik.”

“Sabahın erken saatlerinde oraya gitmeye karar verdik, ancak o sırada sen zaten telefonuna bakmış olurdun.” Maisie özür diliyor. Bu durum onu rahatsız ediyordu.

“Benim için endişelenmiş miydin?” diye soruyor Emily. “Dört yaşındayken o adamla sadece yirmi dakika kadar zaman geçirdim. Ama bir şekilde tüm bu olayları sanki bana olmuş gibi anlattım.” Emily, boynundaki kiraz dolu kovayı alıp çimenlerin üzerine döküyor. Yıllar boyunca ondan o adamı bırakmasını rica ettim; şimdi ise bu anın geldiğine inanamıyorum. Emily artık her şeyi biliyor ve artık bu işi bıraktı.

Ve işim bitti… Şunu söylemekten başka: Duke’u bir kez daha gördüm. Bu konuda kızlarıma hiçbir şey söylemeyeceğim. Duke’u tekrar gördüğüm zaman, büyükannem öldükten sonra, ancak Joe geri dönmeden önceydi. Michigan’daki o gün gelene kadar yıllar geçti. O zamanlar New York’ta tek başıma yaşıyordum ve bir kostüm tasarımcısı için kıyafet dikiyordum. Duke sabah yedide beni aradı. Bu, Duke’un alışık olduğu bir saat değildi.

“Kriket,” dedi. “Bu senin geçmişin.”

Bu olaylar, Rampart döneminde yaşanmıştı ve Duke o zamanlar zaten ünlüydü. Tabii ki, daha sonra ulaştığı ün seviyesinde değildi; ancak onu gören herkes ekranlara bakıyordu. Benim televizyonum yoktu, ancak yaşadığım mahalledeki bir spor barında yirmi tane televizyon vardı. Barmen de, buzdolabının yanında bulunan küçük televizyondan benim de izlememe izin veriyordu. Perşembe geceleri, dokuzdan biraz önce oraya giderdim… Kendime “Bunu bir daha asla yapmayacağım” diye söz versem de… Zaten bunun bir önemi yoktu. Barda, bir daha asla oraya gelmeyeceklerine dair söz veren insanlarla doluydu.

“Şu adam,” derdi barmen, başını sallayarak. “Birisi bana bunu açıklasın lütfen.” Ama benim hiçbir şey açıklamama gerek yoktu; çünkü çoğu zaman o, benim biramın yanında durup beni izliyordu.

Duke bana, Boston’un dışındaki bir hastanede olduğunu söyledi.

Eğer sokağın sonundaki bir restoranda olduğunu ve orada kahvaltıda buluşabileceğimizi söyleseydi, muhtemelen telefonu kapatırdım. Ama “hastane” kelimesi söylendiğinde her şey değişiyor. “İyi misiniz? Ne oldu?”

“Ne oldu?” diye başladı, sonra sessiz kaldı. “Bu uzun bir hikaye… Belki de tüm bir ömür süren bir hikaye.”

Yani, hayal ettiğim türden bir hastane değildi.

Merak ettiğim şu: Acaba buraya gelip beni ziyaret edebilir misin? Her öğleden sonra, akşam yemeğinden önce iki saatlik ziyaret süremiz var. Görüşmek istediğim kişilerin listesini yazmamız gerekiyor. Bu bir görev; burada görevlere çok önem veriliyor. Hangi kişileri görmek istediğime karar veremiyorum. Sonra aklıma sen geldin; sen her zaman düzenli ve mantıklı bir kızsındın. Senin dikiş diktiğin anıları hâlâ aklımda.

“Bir şeyleri dikmemi mi istiyorsunuz?”

Bu bölgede telefon görüşmeleri sınırlı ve kısa oluyor. O yüzden, geçmişi konuşup üzülmek için dakikalarımızı boşa harcamayalım. Aslında her şey “evet” ya da “hayır” şeklinde basit bir şekilde ifade edilebilir. Sadece, eskiden beni tanıyan birini görmek güzel olurdu diye düşündüm. “Eskiden’in Efsanevi Krallığı…” Beni tanıyordunuz, değil mi?

“Beni nasıl buldunuz?”

“Amcanız,” dedi Dük.

Amcam tabii ki. New Hampshire’dan ayrıldığımdan beri Ripley ile hiç iletişimim olmadı. Ama o, bir yığın samanın içinden iğneyi bulabilirdi; ya da birini tutup iğneyi bulmasını sağlayabilirdi.

Lütfen bana “evet” ya da “hayır” diyin. Kararımı değiştirmeden önce bu konuşmayı sonlandırmak istiyorum. Terapötik açıdan bakıldığında, birinin benimle görüşmesinin önemli olduğunu söylediler.

“New York’ta yaşıyorum.”

“Bunu biliyorum.”

Ve bu yüzden ona “evet” dedim. Çünkü “evet”, Duke için söyleyebileceğim tek kelimeydi. “Evet”, bildiğim tek kelimeydi.

Otobüsler, trenlere kıyasla daha ucuzdu. Bu yüzden Port Authority’dan Boston’a otobüsle gittim. Boston’da Belmont’a giden otobüse bindim ve oradan da taksiyle ilerledim. Bu, büyükannemi kesinlikle hayran bırakacak türden bir şeydi: Her şeyi tek başıma halletmiştim. O yer aslında bir hastane değildi; en azından benim hastanelerle ilgili deneyimlerime göre öyleydi. Daha çok New England’daki şirin bir üniversite kampüsü gibiydi; sanki bir film çekimi için kiralanmış gibiydi. Yön tabelaları oldukça belirsizdi, ancak yine de idari binayı bulmayı başardım. Resepsiyondaki kadına, orada Peter Duke ile görüşmek için geldiğimi söyledim. Orası, şairlerin ve akademisyenlerin intihar eğilimlerini yenmek için geldikleri bir yer gibiydi.

Recepsiyondaki kadın, ünlü insanlarla tanışık gibi görünüyordu.Peter Duke adı onun nabzını hiç hızlandırmadı; sadece bir dosya açtı ve adımı sordu.

"Lara Kenison."

Ama parmağıyla listedeki isimleri tek tek takip ederken, orada olmayacağımı biliyordum. Muhtemelen unutmuştu ya da fikrini değiştirmişti. Zaten bana fikrini değiştirmek üzere olduğunu söylemişti. Liste sonuna geldiğinde tekrar kontrol etti. "Üzgünüm," dedi.

Dışarısı soğuktu ve ışık, kurşunlu pencerelerden eğik bir şekilde içeri sızıyordu. Otobüs yolculuğu uzun ve sinir bozucuydu. Şimdi de aynı yolu ters yönde tekrar kat etmek zorundaydım; ancak hava o kadar karanlık olacaktı ki okuyamayacaktım. "Acaba onu arayıp benimle görüşmek isteyip istemediğini sorabilir misiniz?"

Başını salladı. "Ziyaretçilerle ilgili bir sürü kural var."

Çantam omzumda ağırdı; Middlemarch adlı kitap da çantanın en altında, adeta bir tuğla gibi duruyordu. Acaba otobüs durağına yürüyerek gidip taksi ücretinden tasarruf edebilir miydim diye düşündüm. Dikkatli olmaya çalışmıştım… Ama aslında pek dikkatli değildim. Duke beni ne hastaneye götürdü, ne de beni ziyaret etti veya eve getirdi. Bütün bunları Duke'un kardeşi yaptı. Çünkü Duke çok meşguldü ve ayrıca sarhoştu. Hastane ise on beş dakika uzaklıktaydı.

"Emily Webb," dedim.

"Affedersiniz?" Resepsiyondaki kadın bana karşı anlayışlı davrandı. Bunu biliyordum. Küçük olmak bazen avantajlı olabiliyor.

"Emily Webb. Bu benim adım. Birlikte Our Town adlı dizide oynadık."

Ve burası, Boston'un dışındaki soylu ve eğitimli insanlar için bir akıl hastanesi ve tedavi merkezi olduğu için, ayrıca New Hampshire'a da çok uzak olmadığı için, bana "İnsanın bu hayatta sadece bir şansı vardır" demedi. Listeyi tekrar kontrol etti ve kurşun kalemle bir işaret yaptı. "Bayan Webb," dedi. "Çantanızı kontrol etmem gerekiyor." Sonra bana bir harita verdi ve beni beklemeleri için önceden haber vereceğini söyledi.

Duke, geniş merdivenleri ve meşe kapıları olan, görkemli bir tuğla evde kalıyordu. Durumun ciddiyetine rağmen, yoldaki akçaağaçların tamamen yanmakta olduğunu fark etmeden edemedim. Massachusetts'in sonbaharının en güzel gününde bile Duke'un böyle bir şey yapması gerçekten tuhaftı. Onun aramasını beklemeyi bıraktıktan iki yıl sonra beni aradı. O zamanlar zor zamanlardı; Duke'un yardıma ihtiyacı vardı ve ben de oradaydım.

Kilitli olan ön kapının zilini çaldım. Interkomdan gelen ses adımı sorduğunda, “Emily Webb” dedim. Kapı açıldı ve içeri girdim. Ancak aslında orası bir “insan boyutundaki balık tankı” gibiydi; camlarla çevrili, tek bir kişinin sığabileceği kadar büyük bir alan. Orada, terlik giymiş, üzgün görünümlü insanların sigara içtiklerini gördüm. Önümdeki cam kapıyı denedim, ancak kilitliydi. Arkamdaki kapı da kilitliydi. Oradaki insanlardan bazıları el salladılar. Benim görünüşüm onlar için yeni bir şey değildi. Bir kadın hızla yanımdan geçti; ona vurduğumda parmağını kaldırdı. “Bir dakika,” dedi. Tam olarak ne dediğini duyamadım. Beklemekten başka çarem yoktu. Koyu sakallı bir adam yüzünü benimkine yaklaştırdı ve ağzını açtı. Dilinin camın üzerinde hareket etmesini görmemek için sırtımı döndüm.

Bunu başıma gelmesi asla mümkün değildi. Sanırım bunu bir insanın gerçekten söyleyebileceği bir şey değil, yine de yine de söyledim. Bu asla benim başıma gelmeyecek. Bu düşünceyle biraz rahatladım.

On dakika kadar bir süre geçtikten sonra, bir görevli bir güvenlik görevlisiyle birlikte gelip beni dışarı çıkardı. Çantam bir kez daha arandı; ardından cebim ve ayakkabılarım da kontrol edildi. Ziyaretçi kayıt formunu imzaladıktan sonra, içinde eski ve yıpranmış kanepeler ile küçük masaların bulunduğu bir odaya götürüldüm. Orası, nesiller boyu süren kötü muameleler sonucu harap olmuş eski bir konak gibiydi. Duke, yerde oturuyordu; grubun ortasında iki litrelik bir kola şişesi vardı ve etrafında da küçük kağıt bardaklar bulunuyordu. Onu en son gördüğümde sahnede “Fool for Love” adlı şarkıyı söylüyordu. Ayaklarında toynaklar vardı. “Sadece bir dakika kalacağım. Bir bakıp hemen geri döneceğim, tamam mı?” dedi. Ama geri dönmedi.

“Kricket burada!” Bana el salladı, ardından yanındaki halının üzerindeki boş yere vurdu. “Alex bize Illinois’te, İsa’yı tanıyan bir arkadaş bulduğu bir yeri anlatıyordu.”

Alex başını kaldırmadı, ancak başını salladı. Ben de orada durmaya devam ettim. “Birbirimizin hikayelerini dinleriz,” dedi Duke.

“Tabii,” dedim. Orada ne kadar süre kaldığını bilmiyordum, ancak diğer adamlardan daha iyi görünüyordu. Bu durumun sebebi muhtemelen, başlangıçta daha iyi görünmesiydi. O, televizyonda tanınan bir gizli polisti; ben ise sadece bir terziydim… Ve muhtemelen Tanrı’nın yarattığı en aptal insandım. Acaba balık tankından çıkmak, oraya girmekten daha kolay olur mu diye merak ettim.

“Bitirmemiz gerekiyor,” dedi, sanki küçük kağıt bardaklarla bir ameliyat yapıyorlarmış gibi.

“Bir kitabım var.” Odanın diğer tarafındaki kanepeye oturdum.

“O’nun her zaman elinde bir kitap vardır,” dedi arkadaşlarına. Ben ona bakmak için döndüğümde, çevredeki adamların üzgün bir şekilde beni izlediklerini gördüm. Alex ise aşk hikayesine devam ediyordu.

Oda dumanlıydı ve insanlar köşelere çekilmiş halde, kimsenin duymayacağı şekilde birbirleriyle konuşmaya çalışıyorlardı. Burası dünyanın en üzücü barıydı; burada alkol servis edilmiyordu ve herkes hesabını ödeyip eve gitmeyi bekliyordu. İki kadın, elinde not defterleriyle etrafta dolaşıyor, sorular soruyor ve insanları işaretliyordu. Her yüzeyde dergiler vardı; kimse bu koşullarda George Eliot ile iletişim kuramazdı. Kapağındaki ünlü modelin resminin altındaki yazıda, kadının dürüstlük aradığı belirtiliyordu. Odanın tek lambasının altında, sayfaları karıştırıyordum… Eski bir çocuk yıldızının zor zamanlarını anlatan bir makale, yavrularıyla birlikte yetim bir sincabı büyüten bir köpeğin hikayesi… Peter Duke’un Santa Monica Pier’de dondurma yediği ve birinin elini tuttuğu bir fotoğraf…Duke’un eşi olduğu belirtilen Chelsea adında bir kadınla birlikte olduğu söyleniyordu. Duke hakkında bildiğim tek şeyleri, markette kasada beklerken öğrenmiştim. O dergileri satın almadım; çünkü benim için faydasızdılar. Ancak yine de, çevremdeki bilgiler sayesinde bir miktar bilgi edindim. Nasıl olduysa, mucizevi bir şekilde Chelsea oraya gelmemişti. Dergiyi kapattım ve gözlerimi kapadım.

“Daha dostane davranabilirdin.” Duke, yanıma oturdu ve elimi tuttu.

“Belki de olabilirdim…” diye başladım, ancak hemen ağzımı kapattım. Ağlayacağımı fark edince kendimi tutamadım.

Eğilip beni öptü; ancak dudaklarımdan birkaç santimetre uzakta kaldı. Bilinmesi gereken bir şey var: Beni romantik niyetlerle öpen son kişi de işte bu adamdı. Times Square’de prova yaparken her gün bana teklifler gelse de, yine de yalnız kaldım. “Buraya geldiğine sevindim,” diye fısıldadı.

Mutlu olduğumu söyleyemezdim. Görünüşe göre o da bunu anlamıştı.

“Sigara içmek ister misiniz?”

Başımı salladım. Ona, evliliklerinin nasıl gittiğini sordum.

Parmaklarıyla yavaşça taytımın diz kısmını okşadı. “Artık evlilik diye bir şey kalmadı. Avukatlar bunu hallettiler, ya da halletmeye çalışıyorlar.” Başını eğdi. “Kızım nerede?” diye fısıldadı. “Doğum günümdeki kızım nerede?”

Gerçekten de, hayatta kalabileceğimi düşünmemiştim.

Beni kanepe üzerinden kaldırdı. “Hadi, sana her yeri göstereyim. Tam on sentlik bir tur olacak bu.” Kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti; sanki beni korumak istiyormuş gibi. Tekrar resepsiyon alanına döndük. Şimdi balık tankının yanında, üzgün bir baba gibi görünen bir adam vardı. Onun bakışlarıyla karşılaştığımda, o başını çevirdi. Duke, içinde sarı renkli katlanır sandalyeler ve devasa bir tahtanın bulunduğu boş bir odaın önünde durdu. “Burada toplantılarımızı yapıyoruz. Çok sayıda toplantı… Orası da atıştırmalıkların bulunduğu yer.” Geniş bir dolabı işaret etti. “Atıştırmalıklar konusunda oldukça cömertlerler; ancak bizim kendimiz almamıza izin verilmiyor. Her şeyin düzgün şekilde kaydedilmesi için bunları istememiz gerekiyor. Lütfen bana bir paket Cheez-Its verin.” Beni tekrar lobideki geniş, karanlık bir odaın kapısının önüne götürdü. O odada yedi tane tek kişilik yatak vardı.“Burası cücelerin uyuduğu yer. Mutluyum, tabii diğer altı cüceyle kıyaslandığında. Yatma vaktine kadar yatak odasına girmemize izin verilmiyor. Oraya ayak bile basamayız. Gündüzleri uyumak depresyona neden olur. Biliyor muydunuz? Ayrıca kapı da yok; çünkü kapı diye bir şey yok zaten.”

Az önce bulunduğumuz odadan bir çığlık sesi geldi. Orada olup da bunun kim tarafından yapıldığını görmemiş olmama sevindim.

“Orası banyo.” Beyaz bir kapıyı işaret etti. “Orada da kilit yok. Ama insanlar kapıyı çalmaya özen gösteriyorlar. Bunu aklınızda bulundurun.” Beni tekrar resepsiyonun etrafında yavaşça dolaştırdı.

“Burada kalmak zorunda mısınız?” diye sordum. Aslında demek istediğim şuydu: “Benim de burada kalmam gerekiyor mu?”

Duke hevesle başını salladı. “Ah, evet. Eğer burada kalmazsam işimi kaybederim. Sözleşmem de bozulur. Sigortalanamaz hale gelirim; bu da filmin çekilememesi anlamına gelir. Yani ben de o filmde rol alamam. Ben astronot olmak istiyorum. Bunu size daha önce söylemiş miydim? Beyaz bir üniforma giyecek, kafamda camdan bir kubbe olacak ve karanlıkta süzüleceğim. Her gün sanki bu amaca ulaşmak için yapılan bir araştırma gibi geliyor bana. Bir kez astronot olduktan sonra insanlar sizi ciddiye almaya başlıyor.”

Fark ettiniz mi? Bu bir tür “geçiş ritüeli”dir. Yani, gerçekten önemli bir şeylerin yaşandığının bir işaretidir.

“Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Eh, bunu yapman gerekiyor. Yeniden oyuna dahil olmalısın. Günümüzde uzayda kadınlar için birçok iyi fırsat var; ancak bunun için kendini ortaya koyman gerekecek.”

“Bitti,” dedim. Ancak sanırım bu iki kelimenin anlamını o kavrayamamıştır.

Başını salladı. “Singularity’ı gördüm.”

“Gerçekten mi?” Bunu hayal bile edemezdim.

“Çok güzelsin, Cricket. Burada sadece fiziksel güzelliğinden bahsetmiyorum; asıl güzelliğin ekran üzerinde de kendini gösteriyor. Seni büyüleyici buluyorum.” Şimdi beni daha da sıkıca kendine çekiyordu, beni adeta bir sal gibi tutuyordu. Ben de onu destekliyordum.

“Geri dönüp kanepeye oturacağız,” dedi o alçak sesle. O odadaki, çığlık atmeyen herkes de aynı şekilde konuşuyordu. “İki dakika sonra kalkıp banyoya gideceksin, ben ise burada kalacağım. Her on beş dakikada bir kontrol ediliyoruz. Neredeyse zamanı geldi. Kontrol bittikten sonra orada seninle buluşacağım.”

Dehşet içinde ona baktım, ancak o bunu görmezden geldi. Görünüşe göre bu duygunun ifadesinin bu yerde artık hiçbir anlamı kalmamıştı.

Kolunu hafifçe sıktı. “Lütfen bunu benim için yapın.” Sesinde büyük bir ümit vardı. Sonra tekrar mağaraya döndü. Sanırım cam kapıya gidip yumruklarımıyla vurabilirdim, ta ki birisi gelip beni dışarı çıkarsın diye… Ama bunun yerine banyoya gittim ve taytımı çıkardım. İlk günü hatırladım; bana gölü göstereceğini söylemişti. Sonra göle girdim ve yüzmeye başladım. Giderek daha da uzağa gittim, ta ki kimseyi duyamayana kadar.

Sırtım lavaboya, aynaya dönük şekilde duruyordum. Banyoda prezervatif bulunmuyordu. Sanırım bu tür yerlerde prezervatif bulunmaz zaten. Bu durum için, böyle durumlarda tüm kadınların başvurduğu doğum kontrol yöntemine güvendim: Şansa. Bu yöntem belki de yarı zamanlarda işe yarar.

Bir dakika sonra Duke banyoya geldi ve beni lavabonun üzerine kaldırdı. O, aynaya bakıyordu. Bunu düşünmekten kendimi alamadım. Kendisine bakıyordu. İşini bitirdikten sonra “Bu pek de ‘kadınlar gecesi’ sayılmaz,” dedi. Başımın üstünü öptü ve ardından bir sonraki 15 dakikalık görevini yerine getirmek için hızla oradan ayrıldı. Mümkün olduğunca düzgün bir şekilde oturdum ve binadan çıkmak için bir kadından yardım istedim.

İçerideyken ışık değişmişti. Nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum; aklımda otobüs saatlerini düşünmeye çalışıyordum. Ama aklım sürekli Duke'a kayıyordu. Soğuk bir sonbahar gecesinde New England'a gelebilecek ve kilitli olmayan bir banyoda onunla birlikte olabilecek kişilerin listesini yapmaya çalışıyordum. Palace mı? Ne saçma bir fikir. Chelsea mi? Onu tanımıyordum. Zaten avukatlar da devreyse, o neden gelsin ki? Arasından seçilebilecek o kadar çok aktris, makyaj uzmanı ve kıyafet tasarımcısı var ki… Ama yine de, onun güvenebileceği tek kişi bendim.

Ellerim titriyordu; bunun soğuktan kaynaklandığını düşündüm. Bu yüzden çantamı karıştırarak eldivenlerimi aradım. Karşımdaki binanın pencerelerinden yayılan parlak turuncu ışık, camları adeta bakır levhalara benzetiyordu. Bir adam yaprakları topluyordu; başka bir adam ise toplanan yaprakları torbalara koyup yakındaki John Deere Gator traktörünün arkasına yerleştiriyordu. Her bir torbayı açıp içindekileri dökmek istedim… Çünkü yaprakların ne kadar değerli olduklarını bilmiyorlar mıydı? Orada durup keskin havayı içime çektim ve bu hissin geçmesini bekledim ki, onların yanından sessizce geçebileyim. Açık çimenlik alanın diğer tarafında bir bankta oturan başka bir adam vardı; o da benim onları izlememi izliyordu. Belki de onun özel hakları vardı… Sonra ayağa kalktı ve ne kadar uzun boylu olduğunu fark ettim.

"Lara?" dedi o.

İki yol vardı: Ya koşabilirdim, ya da doğrudan onun yanına, kollarının arasına gidebilirdim. Onun kollarına girdiğimde ağlıyordum.

Sebastian da ziyaretçiler listesindeydi, ancak ben oraya daha önce vardım. Bir hastanın her seferinde sadece bir ziyaretçisi olabiliyordu. Gece soğuk ve açık havadaydı; ancak Sebastian'ın üzerinde sıcak bir ceket vardı. Boston'da bir ay boyunca kaldığı için yolculuk oldukça zorlu geçmişti. Bu yüzden sadece oturup beklemeye karar verdi, kimin çıkacağını görecekti. Sebastian her gün kardeşini ziyaret ederdi.

"İçeri girmek ister misin?" Otoparkta, onun kiraladığı arabada oturuyorduk. "Bekleyebilirim." Ama bu doğru değildi; bekleyemezdim. Yine de, o içerideyken oradan ayrılabilirdim. Belki de bu en iyi çözümdü. Ağlamayı bırakmıştım ve kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Sebastian başını salladı. "Açım. Sen de aç mısın?"

Açlıktan ölüyordum. Hastanenin bulunduğu küçük kasabadan çıkıp, onun ötesindeki başka bir küçük kasabaya gittik. Restorana girdiğimizde,

beyaz kısa kollu gömlek ve siyah kravat giymiş yaşlı bir adam bizi görünce gülümsedi. Raftan iki menü aldı ve bizi loş ışıklı odaya götürdü. "Arka tarafta güzel bir masa var," dedi. "Tüm genç çiftler arka taraftaki masaları tercih ederler."

Sebastian'ın eli omzumdaydı; sonra elini çekti. İkimiz de deli gibi güldük. Ama o tezgâh için, o mahremiyet için mutluyduk. En çok da, adını bile bilmediğim bir kasabadaki İtalyan restoranında birlikte olabildiğimiz için mutluyduk.

"İçki içmek için buradayız." Şarap kadehini bana doğru kaldırdı. Yaşlı adam şarap konusunda oldukça hızlıydı; biz istemeden önce şarabı getirmişti.

"İçki içmek istiyorum," dedim ve kadehimi onunkine dokundurdum. Gerçekten de içkiye çok ihtiyacım vardı.

"Bu yerle ilgili tuhaf bir şey var. Sanki herkesin alkol içme arzusunu emip, onu da kendimle birlikte dışarıya taşıyormuşum gibi."

İçtiğim şeyin yarısını içtim ve o sıcaklığın vücudumda yayılmasına izin verdim. Daha önce hiç bu kadar üşümüştüm; New Hampshire'da bile değil. Sebastian bardağımı tekrar doldurdu.

"Sana sormaya cesaret edemediğim şeylerin listesi…" dedim, başımı sallayarak. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"O zaman, senin sormadan ne kadar ileri gidebileceğimi görelim. Tom Lake'a bir daha asla dönmedim. Pallace'ı da bir daha görmedim, ondan da hiç haber alamadım. Duke ve Pallace… Aralarındaki ilişkinin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Duke, arkadaşın Ripley'nin ödediği biletlerle Hollywood'a gittiğinde, Pallace onunla birlikte gitmedi. Rampart durumu fark ettikten sonra, Duke'nin başı belaya girmeye başladı. Geceleri gerçek polislerle birlikte dolaşıyordu ve arabada bulunan suçlularla arkadaş oluyordu. Duke benim de onu ziyaret etmemi istedi, ancak ben o sırada öğretmenlik yapıyordum ve hâlâ…" Durdu. "Bunu kelimelere dökmek çok zor. Duke benim kardeşim ve onu seviyorum. Sanırsın ki seni üzen şey sonsuza dek seni üzecek, ama öyle değil." Artık bana bakamadığı için menüye baktı. Onun gerçek dostum olduğuna inanıyordum.

"Patlıcanlı parmesan," dedim.

Başını salladı. "İyi."

"Bunun iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu benim evim. Her yeni bir şehre gittiğimizde, kendime bir yer bulurum."

Duvarın yarısına kadar ahşap paneller kullanılmış; Frank Sinatra, Robert De Niro ve Jimmy Durante'nin siyah-beyaz fotoğrafları var. Burası onun evi. "Öğretmenliği özlüyor musunuz?"

Soruyu yanıtlamadı. Pürüzlü kırmızı cam kubbenin içindeki küçük mum, aramızda yanıyordu. "Sürekli olarak ne düşündüğümü biliyor musun?"

Başımı salladım. "Önemli değil."

"Bu gerçekten önemli." Bir kibrit kutusunu alıp masaya vurdu. "Eve dönerken bir saat harcadım; o sırada senin orada oturup benim seni tekrar yukarı çıkarmamı beklediğini hiç düşünmedim."

"Bunu hallettim."

Başını salladı. "Sen daha zeki olanındın."

Ah, Sebastian, keşke bilsen… Aslında o, en başından beri oradaydı. Belki de gerçekten biliyordu. Ellerimi açtım. "Bakın, bu duruma nasıl düştüğümü," dedim.

Sebastian ile birlikte, işleri çok daha kötü hale getirme fırsatımız vardı. Duke dışında kimse bizi suçlamazdı; ancak Duke bunu asla öğrenemezdi. O küçük mumun alevi, gece boyunca aramızda yanmaya devam etti. Ancak birbirimize karşı duyduğumuz sevgi sayesinde, o alevin sönmesine izin verdik. Sebastian beni New York'a kadar götürdü. Dört saatlik yolculuk, hayatımı düzene sokmama yardımcı oldu. Ona büyükannemin ölümünden ve New Hampshire'da geçirdiğim zamanlardan bahsettim. Orada fazla kaldığım için monogram makinesini kullanmada oldukça yetenekli hale geldiğimi anlattım. Artık oyunculuk yapmadığımı da söyledim. O da tenis oynamadığını, en azından profesyonel olarak tenis oynamadığını söyledi. Yine de tenis oynamayı seviyordu. Ayrıca Kaliforniya'yı da seviyordu. Ripley'nin ona iyi davrandığını söyledi. Ripley, ona Duke ile hiçbir ilgisi olmayan projelerde iş veriyordu. "Ripley, benim orada kalmamı sağlamaya çalışıyor."

"Eminim öyledir."

"Adamım, o seni gerçekten çok sevmiş olmalı."

"Duke?"

Sebastian bir anlığına gözlerini I-95 otoyolundan ayırarak baktı. "Üzgünüm, hayır, Ripley."

Güldüm.

Ciddiyim. Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Bir keresinde bana, senin büyümeni beklediğini söylemişti. Böylece her şey o kadar da tuhaf

görünmezdi.

Ama her şey tuhaftı; arabada ben ve Sebastian'dan başka her şey tuhaftı. Connecticut'taki ışıklar hızla yanıp sönüyordu. Zor olanı daha da zorlaştırmamaya karar verdik. Altı hafta sonra günleri saydığımda, şansımın tükendiğini fark ettim. Hâlâ tasarruf hesabımda, gerçekten para kazandığım zamanlardan kalan para vardı. Kimseyi aramama gerek yoktu; kimseyden izin veya yardım istememe gerek yoktu. Bir hemşire yanımda durup elimi tuttu. Söylemeliyim ki, tek hissettiğim minnettarlıktı. Joe'ya veya kızlara anlatmadığım bazı şeyler vardı. Yaptığım her şey sadece benim kararımdaydı. Takvimden o sayfayı koparıp attım.

OceanofPDF.com

21

Her yıl, son kalan tatlı kirazların toplanması ile ekşi kirazların sallanmaya başlanması aynı döneme denk gelir. Bu dönemde işler o kadar yoğunlaşır ki, insan kendi ellerini bile bulamaz hale gelir. Bu yaz, bizden uzak duran ekip, dev mekanik sallayıcıyı kullanmaya başladığımızda bize yaklaştı. Birlikte ağacın altındaki örtüleri açtık ve sallayıcıyı yerine monte ettik. On saniye sonra tüm kirazlar yere düşmüştü. Daha sonra örtüleri tekrar toplayarak kirazları uzun bir konveyör bandına aktardık. Böylece işlem tekrarlanabildi: Ağaçtan ağaca, dönümden dönüme… Konveyör bandı dolunca kirazlar su dolu dev bir tanka aktarılır. Biz de en tepeye çıkıp eski tenis raketlerimizle dallara ve düşen yapraklara dokunarak onları temizliyoruz.Tüm bu gürültünün arasında konuşacak hiçbir şey yok; geçmişi hatırlamak veya herhangi bir şey hakkında ne hissettiğimizi düşünmek için de fazladan bir zaman yok. Sadece iş var ve çok sayıda insanın yardımıyla bu işler tamamlanıyor.

Ağustos ayının ilk haftasının sonunda, tüm kiraz çeşitleri toplanıp işleme tesislerine gönderildikten sonra, Joe, Emily, Benny, Maisie, Nell ve Hazel ile birlikte göl kenarında vakit geçirdik. Biraz yüzdük; ancak çoğunlukla havluların üzerinde uyuduk. Çünkü çok yorgunduk. Ertesi gün ağaçların budanmasına başlanacaktı. Elma hasat mevsiminden önce her şeyi hazırlamak için altı haftamız var. Ayrıca çiftlikte yapılması gereken bir yıllık bakım işleri de var. Düşünülmesi gereken bir düğün de var tabii.

İşte bu bakım döneminde, Maisie öğleden sonra işten ayrılıp danışmanıyla telefon üzerinden görüşmek için eve dönüyor. On dakika sonra geri dönüyor; yanında uzun boylu, gri saçlı bir adam var. “Anne!” diye yüksek sesle bağırıyor. Ben de onun olduğu yöne dönüyorum. Duke’un Tyrrhenian Denizi’nde boğulmasının üzerinden altı hafta, kızlara onunla

ilgili hikayeyi anlatmamın üzerinden ise dört hafta geçti. Bahçede hiçbir ziyaretçi yok; sadece bizimle birlikte çalışan insanlar var. Ama yaklaştıkça onun olduğunu anlıyorum.

"Sebastian!" diye bağırıyor Maisie. Heyecandan ellerini sallıyor. Neredeyse zıplıyordu bile. Anlıyorum ki Sebastian utangaç davranmaya çalışıyor, ama aslında öyle değil; mutlu. Ben de doğrudan onun kollarına atlıyorum.

Bir elini başımın her iki yanına koyuyor ve yüzüme bakıyor. İkimiz de artık çok daha yaşlıyız, ancak hâlâ hayattayız. "Burada olacağını düşünmemiştim," diyor.

"Ben her zaman buradayım," diyorum.

Gülümsüyor. "Maisie ile tanıştım."

"Verandadaki salıncakta oturuyordu," diyor Maisie bana. "Sadece orada oturuyordu. Onun kim olduğunu tam olarak biliyordum."

"Kapıyı açtı ve 'Sebastian Duke?' diye sordu."

Arkama bakıyorum. Emily ve Nell, utangaç çocuklar gibi geride duruyorlar. Kızlarımı tanıtıyorum.

"Emily!" diyor o. "Kardeşim hep şöyle derdi: 'Bir gün Michigan'daki bir bağ evinde yaşayacağım ve Emily adında bir kızım olacak.'"

"Herkesin söylediği kadar harika değil," dedi, yanakları kızarmış halde.

Bilir misiniz, anneniz tüm zamanların en büyük Emily'siydi. Babanız da çok iyi bir sahne yönetmeniydi; ancak anneniz onlardan çok daha üstündü.

"Bunu iki Emily'ye dayandırıyor," diyorum kızlara. Ama itiraf etmeliyim ki minnettarım.

Sebastian başını sallıyor. "Seni tanıdıktan sonra da hayatıma devam ettim," diyor. "Kaç tane aktris gördüğümün farkında bile değilsin."

"Bunu sonuna kadar sürdürmeliydi," diyor Nell. "Ona sürekli bunu söylüyoruz."

"Görünüşe göre annen oldukça iyi iş çıkarmış," diyor Sebastian.

"Sizden biri gidip babanızı getirsin," diyorum onlara. "Burada kimin olduğunu ona söylesin."

Ama mucizevi bir şekilde, hepsi giderler; çünkü bir bakıma onlar, durumu anlayan yetişkin kadınlardır.

Duke öldüğünde altmış yaşındaydı. Bu da Sebastian'ın altmış bir, benim ise elli yedi yaşında olduğum anlamına geliyor. "Sana bakıyorum," diyor o, "ve her şeyi görebiliyorum: seni ve Duke'u sahnede görebiliyorum, Uncle Wallace. Hâlâ o kızısın."

Başımı sallıyorum. “Çok üzgünüm,” diyorum. “Haberleri duyduğumuzdan beri her gün seni düşündüm. Ama seni nasıl bulacağımı hiç bilmiyordum.” Bu doğru. Ama aslında denemeyi bile aklıma getirmedim. Birbirimizi çok uzun zaman önce tanımıştık.

“Duke burayı çok seviyordu,” diyor Sebastian, ağaçlara bakarak. “Her zaman, hepimizin bir araya gelip Joe’nun teyzesi ve amcasıyla öğle yemeği yediğimiz günü anlatırdı. Burası hiç değişmemiş.”

“Değiştiği tüm yönleri size anlatabilirim, ancak haklısınız; esasen hâlâ aynı çiftlik.”

“Onun bunu satın almaya çalıştığını biliyor muydunuz? Yıllar boyunca ona birçok başka bağ da buldum, ancak o her seferinde reddetti. Burası, oyun istediği yerdi.”

Şu an bile bu oldukça tuhaf bir düşünce gibi geliyor: Duke’un Nelson çiftliğinde kiraz toplaması… “Bir gün büyük siyah bir araba ile oraya geldi. O zaman kızlar henüz çok küçüktü; aslında Nell henüz doğmamıştı bile.”

Sebastian başını sallıyor; anlıyorum ki, kardeşiyle ilgili her şeyi biliyor. Joe ve kızların ahırdan çıktıklarını görünce el sallıyor. Sonra biz de ailemin yaşadığı yere doğru yola çıkıyoruz.

Nelson ailesinin nesilleri boyunca ağaçları kesip, zeminleri düzleştirip, kökleri ve devasa kayaları ortadan kaldırarak bahçeyi oluşturdular. Kirazları, elmaları, şeftalileri ve armutları büyüttüler. Bu yeri asla kimseye satmaya niyetleri yoktu. Yıllarca onlara tekliflerde bulundu; ancak defalarca reddedildikten sonra bir uzlaşma önerdi: Mezarlıkta kendisine bir yer satıp satmayacaklarını sordu. Sadece meşe ağacının altında küçük bir alan yeterliydi. Sonuçta Duke kremasyon edilecekti. Ne kadar alan gerekebilirdi ki? Belki sadece üzerinde adının yazılı olduğu küçük bir taş yeterliydi. Mahremiyet, anılar ve manzara onun için önemliydi. Duke, Maisie ve Ken’e, eğer burada yaşayamazsa en azından burada ölme hakkına sahip olmak istediğini söyledi. “Bunu neden düşünüyorsun ki?” diye sordu Maisie. O çok gençti! Ama Maisie onun televizyon programını seviyordu; gerçek olmadığını bilseler de…Duke’a karşı o kadar çok kişi silah sıkıyor ve onu hızla giden arabalardan dışarı itiyordu. Bu durum, zamanla bir insanı yıpratır; insanın kendi ölümünü düşünmesine neden olur. Duke, mezarlığın bir bölümü için onlara ödediği para, Ken ve Maisie’nin son beş yılda elde ettikleri kârın toplamından daha fazlaydı. Bu para sayesinde onlar kurtuldu. Duke onları kurtardı, ancak biz bunu asla bilmedik. Avukat, bir çek ve bir gizlilik sözleşmesiyle birlikte eve geldi. Duke’un, eğer onlar izin verirse ara

sıra oraya gelip oturmak istediği söylendi. Tabii ki onlar da buna razı oldular. Duke'un ziyaret etmesinden, akşam yemeği yemesinden ve misafir odasında kalmasından memnuniyet duyacaklardı. Duke, Sebastian'a da böyle demişti. Nelson'lar onu seviyorlardı. Ancak Duke mezarlığın bir bölümünü satın aldıktan sonra, ondan bir daha haber alınamadı. Sadece o bir kez daha ziyaret etti.

Sebastian bunları açıklarken, hepimiz öğle yemeği için oturmuş durumdayız. Ben de en güzel tabakları ve peçeteleri hazırladım.

"Bunu nasıl başardıklarını hiç bilmiyorum," diyor Joe. "Buradan ayrılmak için gerekli parayı nereden buldular, anlamıyorum."

"Yani o, mezarlığımıza mı gömülecek?" Emily bu bilgiyi yerleştirebileceği bir yere oturtmaya çalışıyor, ancak uygun bir yer bulamıyor.

Sebastian başını sallar. "Rahat hissedebileceği pek fazla yer yoktu."

Ken ve Maisie şu an buradalar; külleri aynı taşın altında bir arada. Onları özlüyorum. Özellikle de Maisie'nin küçükken geldiği yazları özlüyorum. O zamanlar sandviçlerle dolu bir çanta alıp mezarlığa gider, bulutların nasıl hareket ettiğini izlerdik. Bazen uyku tulumlarında uyur, gece yarısı uyanıp yıldızları izlerdik. Duke'un da orada, Maisie ve Ken ile birlikte olduğunu hayal etmeye çalışıyorum… Ama bunun bir önemi var mı ki? Hiçbir önemi yok ve bu durum benimle hiçbir ilgisi yok. Her şey hep çiftlikle ilgiliydi; Duke, sadece o tek günü göz önünde bulundurarak burada yaşamanın nasıl olacağını düşünüyordu. Hepimiz burada kalmak istiyorduk: ben, Palace, Sebastian, Duke ve Joe. Fark şu ki Joe bir Nelson'dı ve bu topraklarda her zaman bir Nelson'un yaşamasını sağlamak için çaba gösteriyordu. Benim farkım ise onunla evlenme kararı almamdı.

"Duke'un hiç çocuğu yok muydu?" diye soruyor Nell, Sebastian'a. "Bence film yıldızlarının hep çocukları olur, yani tüm o eşlerinin de çocukları vardır."

Sebastian başını sallıyor. "Kendini bir yük olarak görüyordu."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Joe.

"Sadece, hattı uzatmamanın daha iyi olacağını düşündü."

Emily, masada Sebastian'ın yanında oturuyor. "Herkesin kendi sebepleri vardır," diye ona söylüyor.

Sonra Sebastian, kızımın omzuna kolunu attı; sanki onu çok uzun zamandır tanıyormuş gibi. "Ben de hep böyle düşünmüştüm."

“Ona hiç aşık oldun mu?” O gece yatakta iken Joe bana bunu soruyor. Sebastian’ı Emily’nin odasına, gezegenler ve yıldızlarla süslenmiş tavanın altındaki çift kişilik yatağa yatırdık. Sebastian aslında şehirdeki bir otelde kalmayı planlamıştı; bir oda bile ayırtmıştı. Ama kızlar ısrarlarıyla onu ikna ettiler. Şimdilik o bizimdi. Kızlar ona böyle söylediler.

“Duke?”

Joe homurdanır, başını sallar. “Duke’a aşık olduğunu biliyorum.”

“Öyleydim, ancak aynı zamanda öyle değildim de.”

“Bu da sorumu yanıtlamıyor.”

“Sebastian’a aşık mıydım?”

“Daha iyi olan kardeş.”

Daha iyi olan kardeşim işte… Ama ben henüz gençtim ve nezaketin değerini anlamam yıllar sürdü. “Hayır,” diyorum. “Öyle değildi. Ben sana aşıktım.”

“O zaman beni sevmiyordun.” Ama o beni kendine çekiyor ve ben de başımı onun göğsüne koyuyorum. Başımı, oyun yatarken giydiği eski mavi tişörtün üzerine koyuyorum.

“Ama şimdi geriye dönüp baktığımda böyle hissediyorum. Sanırım ben hep seni sevmişimdir.”

Joe uyuduktan sonra ben uyanık kalıyorum. Capri’yi, denizi ve tekneyi düşünüyorum; Duke’u ve suyun üzerindeki ayı da… Orası daha önce hiç görmediğim bir yer; ancak yine de gözlerimin önünde canlanıyor: Işık, karanlık, sakin deniz… O, nasıl ki teknenin pruvasından ayağını öne doğru uzatarak atlıyor… Yüzlerce, binlerce küçük kabarcık onun cildinin üzerinde patlıyor; saçları ise suyun üzerinde yükseliyor. Yüzeye çıkmadan önce derinlere iniyor; sonra da teknenin, benim ve Sebastian’ın yanından uzaklaşıyor. Onun geri dönmemesi ne kadar zor olmuştur diye düşünüyorum… Ama yine de elinden geldiğince yüzmeye devam etti. Onu serbest bıraktım… Aslında o hiçbir zaman benim değildi… Yine de onu serbest bıraktım.

Emily bir kürek taşıyor; o dahi Benny ise çukur kazmak için gerekli aletleri getiriyor. Hazel de onların peşinden gidiyor. Sebastian ise kardeşinin geriye kalan eşyalarını taşıyor. Kırmızı meşe ağacının altında uygun bir yer seçiyoruz ve oraya Sebastian için bir yuva hazırlıyoruz. Papatyalar tüm yaz boyunca orada kaldılar ve mezarların üzerinde vahşi bir şekilde büyüdüler. Sebastian, kutuyu çukura indiriyor ve ardından toprağı elleriyle üzerine döküyor.

Joe diyor ki, dünyanın sürekli olarak gerildiği ve her on altı saatte bir hepimizin dinlenmemiz gerektiği. Sonra hepimiz oturuyoruz. Nell yanıma oturuyor, sonra uzanıyor ve başını kucağıma koyuyor. Uzun süre mezarlıkta kalıyoruz, Duke'u düşünüyoruz. Bir süre sonra başka şeyler hakkında konuşmaya başlıyoruz; çoğunlukla da düğünle ilgili şeyler. Emily ve Benny, bir gün belirlemeye söz veriyorlar; belki de ayın ilk günü… Böylece her zaman bunu hatırlayabilecekler. "Zaten hatırlayacaksınız," diyor Joe onlara. Ve bu doğru, en azından Joe için öyle. O asla unutmaz. Düğünümüz, daha sonra evimiz olan o evde gerçekleşti. Ken ve Maisie Unitarianlardı ve papazlarının ertesi gün öğleden sonra gelebileceğini, bizimle birlikte düğün törenine katılacaklarını söylediler. İkimiz de bunun uygun olacağını düşündük ve böylece düğünümüz orada gerçekleşti. Joe, hayatımın en büyük şansı… Bu üç kızım, bu çiftlik…Her şeyi görüyorum ve elimi Nell'in başının üzerinde tutuyorum. Wallace Amca'nın elimi tuttuğunu hatırlıyorum; sonra da Duke'u düşünüyorum. Duke'un uzun saçları jöleyle şekillendirilmişti ve sahnedan inmemi bekliyordu ki kostümlerimizi değiştirip karanlıkta yüzebilelim. Tıpkı Wallace Amca gibi, Duke'un da üç eşi vardı; ancak tıpkı Wallace Amca gibi, sonunda hiçbirinin eşi olamadı. Tüm ihtişamına rağmen, o artık bizimle birlikte… Mavi gökyüzü, beyaz bulutlar, karanlık ormanlara doğru uzanan ağaçlar… Ve diğer tarafta ise göl. Buradan her şeyi görebiliyoruz. Sanırım böylesine güzel bir gün daha hiç olmamıştır… Ama bunu her zaman söylerim. Duke'un ne kadar haklı olduğunu anlıyorum. Onun sadece böyle küçük bir alanı gerekiyordu. Burada hepimiz için yer var: Benim, Joe'nun ve kızlarımızın, onların eşlerinin ve çocuklarının da. Çünkü gençliğin özelliği budur: Fikirler değişir. Bildiğimiz her şeye rağmen, belki de bu çiftlikte hâlâ yaşayan çocuklar vardır ve bir gün onlar da burada, bizimle birlikte gömülecekler. Sebastian da gelebilir. Bunu ona daha sonra mutlaka söyleyeceğim. Joe da ona anlatacak. Dünyanın neresinde olabilir ki o, kardeşiyle birlikte, burada, bizimle birlikte olmadan?

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Hayatım boyunca bana sürekli bir teselli, rehber ve ilham kaynağı olan bu oyunu yazan Thornton Wilder'a teşekkür ederim. Eğer bu romanın bir amacı varsa, o da okuyucuyu tekrar "Our Town" adlı esere ve Wilder'ın diğer tüm eserlerine yönlendirmektir. İşte mutluluk da burada yatmaktadır.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında Bir Not

ANN PATCHETT, romanlar, kurgu dışı eserler ve çocuk kitaplarının yazarıdır. PEN/Faulkner Ödülü, Birleşik Krallık'ta verilen Women's Prize ve Book Sense Yılın Kitabı Ödülü gibi birçok ödülün sahibidir. "The Dutch House" adlı romanı Pulitzer Ödülü için finalist oldu. Eserleri otuzdan fazla dile çevrilmiştir. TIME dergisi onu dünyanın en etkili 100 kişisinden biri olarak seçti. Başkan Biden, Amerikan kültürüne yaptığı katkılardan dolayı ona Ulusal Beşeri Bilimler Madalyası verdi. Ann Patchett, Tennessee eyaletinin Nashville şehrinde yaşamaktadır ve orada Parnassus Books adlı kitabevinin sahibidir.

OceanofPDF.com

BLOOMSBURY YAYINCILIK
Bloomsbury Yayınları Ltd
50 Bedford Square, Londra, WC1B 3DP, Birleşik Krallık
29 Earlsfort Terrace, Dublin 2, İrlanda

BLOOMSBURY, BLOOMSBURY PUBLISHING ve Diana logosu, Bloomsbury Publishing Plc'nin ticari markalarıdır.
İlk olarak 2023 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde, HarperCollins US'un bir markası olan Harper tarafından yayımlandı.

İlk olarak 2023 yılında Büyük Britanya'da yayımlandı.
Bu elektronik sürüm, 2023 yılında Bloomsbury Publishing Plc tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © Ann Patchett, 2023

Ann Patchett, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca, bu eserin yazarı olarak tanınma hakkına sahip olduğunu belirtmiştir.

Thornton Wilder'ın "Our Town" adlı eserinden alıntılar. © 1938, 1965, The Wilder Family LLC. İzin alınarak kullanılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik yollarla, fotokopi çekme, kayıt yapma veya her türlü bilgi depolama/erişim sistemi dahil olmak üzere, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, ister yaşayan ister ölmüş olsunlar, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitaba ait katalog bilgileri British Library'den temin edilebilir.

ISBN: Ciltli baskı: 978-1-5266-6427-3; Karton kapaklı baskı: 978-1-5266-6428-0; Waterstones imzalı baskı: 978-1-5266-6710-6; Waterstones özel baskısı: 978-1-5266-6711-3; ANZ bölgesi için imzalı baskı: 978-1-5266-6856-1; ANZ bölgesi için özel baskı: 978-1-5266-6966-7; E-kitap: 978-1-5266-6423-5; ePDF formatı: 978-1-5266-6424-2

Yazarlarımız ve kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.bloomsbury.com adresini ziyaret edin ve bültenlerimize abone olun.

OceanofPDF.com